

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ЛИЯ АРДЕН

МАРА И МОРОК

A woman with long, flowing silver hair is depicted from the waist up, wearing a vibrant red cape over a dark garment. She is standing in a dark, misty forest with tall, slender trees. The lighting is dramatic, highlighting her hair and the red of her cape against the dark background.

ТВОЕ СЕРДЦЕ ЗАБЬЕТСЯ ВНОВЬ
ОСОБЕННАЯ
ТЕНЬ

Ek açıklama

Morok'un ihanetinden sonra Mara canlı canlı düşmanının torunlarının eline düşer. Serath'ın şimdiki kralı Severin'le yüzleşmeli ve onun kendisi için nasıl bir kader hazırladığını öğrenmelidir. Geçmişinde ve bugününde gizlenen birçok yalanla başa çıkmak zorunda kalacaktır. Uzun süredir devam eden intikamını tamamlamak için bir yol bulması gerekiyor. Ancak karar vermesi gereken tek kişi Mara değildir. Morok da artık erteleyemeyeceği bir seçim yapmak zorundadır.

[Leah Arden](#)

- ◆ ○
 - [Bölüm 1](#)
 - [Bölüm 2](#)
 - [Bölüm 3](#)
 - [Bölüm 4](#)
 - [Bölüm 5](#)
 - [Bölüm 6](#)
 - [Bölüm 7](#)
 - [Bölüm 8](#)
 - [Bölüm 9](#)
 - [Bölüm 10](#)
 - [Bölüm 11](#)
 - [Bölüm 12](#)
 - [Bölüm 13](#)
 - [Bölüm 14](#)
 - [Bölüm 15](#)
 - [Bölüm 16](#)
 - [Bölüm 17](#)
 - [Bölüm 18](#)
 - [Bölüm 19](#)
 - [Bölüm 20](#)
 - [Bölüm 21](#)
 - [Bölüm 22](#)

- [Bölüm](#)
 - [23](#)◦ [Bölüm](#)
 - [24](#)◦ [Bölüm](#)
 - [25](#)
 - [Teşekkür](#)
 - ♦ ◦ [1](#)
-

Leah Arden

Mara ve Morok. Özel Gölge

*Kitabı eline alıp Mara ve Morok'un yeniden
canlanmasını sağlayan her okuyucuya ithaf olunur.*

© Arden L., 2020

© Biçimlendirme. LLC "Eksmo" yayınevi, 2020

Bölüm 1

Mara. Bu, tanrıça Morana'nın ölümlerin ruhlarını taşımasına yardımcı olmak için dokunduğu kızların adıdır. Bir sebepten dolayı yaşayanların dünyasından ayrılmayı başaramayanlar. Morana kış ve ölüm tanrıçasıdır. Ancak Morana ve yardımcılarının elindeki ölüm merhametlidir, çünkü bir yaşamdan diğerine geçişi, yeni bir başlangıcı sağlar. Bu tıpkı kışın ardından baharın gelmesiyle yaşanan mevsim değişikliği gibidir.

Morana aynı zamanda Morena veya Mara olarak da adlandırılır ve elinde Yaşam İpliklerini kesmek için bir orak tutan, süt rengi tenli ve siyah saçlı güzel bir kız olarak temsil edilir. Ayaklarının altında kar ve kırık kafatasları vardır ve ayak seslerine donmuş nehirlerdeki buzların çatırtısı eşlik eder.

Morana tarafından işaretlenenlere Mara lakabı takıldı ve bu kızların hepsi ona benzediği için onlara tanrıçanın isimlerinden biri verildi.

*Malachi Zotov. Unutulmuş o Mars
ve Moroks*

Üç gündür onunla konuşmadım, o da benimle konuşmadı. Üç gün önce Daniel'ı son kez gördüm, üç gün önce Morok ve ben Serath sınırını geçtik. Üç gün önce Aaron'un aslında var olmadığını öğrendim, bu sadece başka bir isim, başka ve rollerinin en aldatıcısı. Onun adı aslında Alexander ve kız kardeşimin katilinin soyundan geliyor. Kız kardeşlerimi öldürenlerin soyundan geliyor - Mar - ve ben de dahil. Ve şimdi ona bağlıyım ve yine zincirliyorum.

O değişti. Artık ondan nefret ediyordum ama belli bir hayranlık ve şaşkınlıkla ona bakmaktan da kendimi alamıyordum. Hareketleri daha yumuşak ve kendinden emin hale geldi. Sırtını her zaman dik tutuyor ve eskiden dudaklarında sık sık beliren sinsi sırıtış

Arakene," ortadan kayboldu. Sanki kendi ülkesinin sınırını geçmiş ve bununla birlikte geçici olarak kendisine verilen rolü yerine getirdiği oyun masasından kalkmış ve artık kendisiymiş gibiydi. O zamandan beri yüzü daha rahat, ama bakışları hala dikkatli. Güç sahibi olduğu ve bu insanlara liderlik ettiği gerçeğini saklamıyor, ancak o da diğerleri kadar çalışıyor ve genellikle yatağa en son gidenlerden biri oluyor.

Alexander neredeyse hiç kaşlarını çatmaz ve çok az gülümser. Gülümsediğinde de, askerleri iyi iş çıkardıkları için övdüğünde ve omuzlarından alkışladığında kendini tutuyor. Yine de birkaç kez onun içtenlikle gülümsediğini görmeyi başardım. Öyle ki yeşil gözleri daha önce bakışlarında hiç olmayan bir ışık yayıyordu. Ama o gülümsemelerin hiçbirisi benim için değildi. Tam tersine, beni gördüğünde gülümsemesi soldu. Bu ister benim hatam olsun, ister gözlerimdeki hayal kırıklığı.

Bize eşlik eden askerler prenslerinin Morok maskesi takmasına hiç şaşırmadılar, her şeyi biliyorlardı. Daniel'in tahmini muhtemelen doğrudu. Her şey önceden planlanmıştı. Şimdi bana söylenen yalanların listesi o kadar uzun ki, bu ikisinden hangisinin bana daha çok yalan söylediğini hesaplamak için kağıt ve mürekkep gerekir: Daniel mi Aaron mu?

Alexander belli ki beni öldürmeyecek, yoksa bunu yüzlerce kez yapardı. Konuşacak ne var ki? Parmağını bile oynatmasına gerek yok, bağlantımızı koparmak için yeterli ve ben yine ölü bir beden olarak yere yığılacağım. Ama nedense beni hayatta tutuyor, sarayına sürüklüyor ve bu sadece içimdeki huzursuz hissi daha da güçlendiriyor.

İlk iki gün benimle birkaç kez daha konuşmaya çalıştı ve ilk başta ona küfürlerle cevap verdim, hatırlayabildiğim tüm küfürlerle. Sadece ciğerlerimdeki hava bittiğinde sustum. Üçüncü gün, bu sabah, nihayet onunla konuşmaya karar verdiğimde ağzımı açtım ama ona hangi isimle hitap edeceğime karar veremedim. Aaron dikkatimi fark edip ona baktığımı görünce bu kafa karışıklığım daha da arttı. Bana doğru bir adım attı ve ben sesimi çıkarmadan ağzımı kapattım. Hala onun benim için kim olduğuna karar verememiştim.

Kısa bir süre önce başka bir mola için durmuştuk ve askerler alışkanlıktan çadırlarını çoktan kurmuş, karı ve donmuş zemini kazıyorlardı,

küçük ateş çukurları oluşturuyorlardı. Adamların konuşmalarına bakılırsa bu gece son gecemiz olacaktı ve yarın Serath'ın başkenti Ashor'a ulaşacaktık. Dokuz yıllık eğitimim boyunca öldürdüğümünden daha fazla insanı bir gecede öldürdüğüm sarayı bir kez daha göreceğim. Beni takip etmeye karar verdikleri için tüm kız kardeşlerimin öldüğü sarayı.

İskender'in askerleri bana kibarca davranıyor ama mesafelerini koruyorlar, sadece kısa süreli ilgi dolu bakışlar atıyorlar. Kim olduğumu ve başkentlerinde neler yaptığımı bildiklerinden eminim ama kimse bana küfretmiyor, tuz ya da taş atmıyor, hatta tükürmüyor bile. *Sanırım sadece... benimle ilgileniyorlar? Ölü bir Mara gibi, başka bir şey değil.*

Yolculuk boyunca profesyonelliklerine, gereksiz konuşmadan ve şüphe duymadan ne kadar net hareket ettiklerine saygı duydum. Herkesin kendi rolü ve endişeleri var ve komutanları emirlerle nefes tüketmek zorunda kalmıyor. Akşamları kamp ateşinin etrafında prenslerine ne kadar yakın olduklarını fark ediyorum, Aaron'a bakışlarındaki bağlılığı görüyorum. Bunların sıradan muhafızlar olmadığını, muhtemelen İskender'in özel eğitilmiş bir ekibi olduğunu anlıyorum. O bir prens ama özel ayrıcalıklar talep etmiyor: yemekleri diğer askerlerinki kadar yetersiz ve diğer üç kıdemli adamla birlikte çadırlardan birinde uyuyor.

Askerler komutanlarının kararlarına o kadar güveniyorlar ki, o benim korunmama gerek olmadığını söylediğinde kimse onun emirlerini sorgulamıyor, ancak o ihtiyatlı bir şekilde prangalarımı asla çıkarmıyor.

Ve kendi hayal kırıklığıma göre, o haklı. Kaçmaya çalışmıyorum. Morok tasmamı kolayca çekip beni ayağa bile kalkmadan bir şeyler yapmaya zorlayabileceği için değil. Gidecek hiçbir yerim olmadığı için.

Ve merak ediyorum.

Bundan sonra ne olacağını merak ediyorum.

Sanki uçurumun üzerinde donup kalmış, panikten nefes nefese kalmıştım da korku kendiliğinden azalmıştı. Şimdi sadece düşüp düşmeyeceğimi ya da Morok'un beni tekrar yukarı itip itmeyeceğini görmeye çalışıyordum.

– Bir dahaki sefere en azından biraz erken geleceğinizi bize bildirirseniz memnun oluruz," diye homurdandı aynı asker,

Aaron'a ilk hitap eden kişi "Ekselansları" oldu. Daniel ve Arakenlerden yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz, bir astın prensine karşı tüm nezaketi yaz güneşindeki çiy gibi buharlaştı.

Adının Mark olduğunu, İskender'in sağ kolu olduğunu ve davranışlarına bakılırsa prensin yakın arkadaşı olduğunu duydum.

– Acele etmemiz ve hafif yola çıkmamız gerekiyordu. Sadece birkaç günlük erzağımız vardı ve tabii ki sizin eve gelirken yolda her şeyi yedik," diye yapmacık bir suçlamayla Alexander'a çıkıştı Mark.

Askerlerin çoğu başlarını sallayarak onayladı ve bu akşamki yemek için yakalamayı başardıkları birkaç talihsiz tavşana ve üç kecliğe özlemle baktı.

Günler boyunca neredeyse hepsine bakacak zamanım olmuştu. Kırk beş savaşçı vardı, hepsi de yirmi dört ile otuz yaşları arasındaydı. Mark en az yirmi yedi yaşındaydı, sağ elmacık kemiğindeki küçük yara izini bozmayan hoş bir yüzü, düzgünce geriye taranmış koyu renk saçları ve kahverengi gözleri vardı. Aşırı büyümüş çenesini sık sık düşünceli bir şekilde ovuşturuyor ve çoğu zaman çarpık bir şekilde gülümseyerek beyaz dişlerini ortaya çıkarıyor.

– Senden atları sürmeni istemedim. Sadece geri döneceğimi yazdım," dedi Aaron sakın bir şekilde, yıpranmış metal bir kupadan sıcak çayını yudumlarken.

– Bunu o istemedi," diye mırıldandı Mark, komutanını taklit ederek. - Çocuklar seni o kadar özlemişti ki, ben senin zayıf dönüş notunu alıntılayamadan onlar atları koşumlamaya başlamışlardı bile. Yedi kelimelik iki satır yazmışsın. Bunca aydan sonra! Hak ettiğimiz bu mu?!

Askerlerden bazıları kıkırdıyor, diğerleri destek için başını sallıyor ama çoğu kimsenin kimseyi özlemediğini ve sıcak kışlalarda ya da sevecen kız arkadaşlarının kollarında burada olduğundan daha iyi dinlendiklerini söylemeye başlıyor.

– Ve sınırın hemen ötesinde, casuslardan yeni bir mesaj yakaladık. Sarayda çıkardığınız kargaşayı duymuşlar," diye devam etti Mark sırtarak. - Bu yüzden hızlandık, kafanı mızrağa geçirmeye hevesli birkaç düzine Araken tarafından takip edileceğinden emindik. Böyle onurlu bir şekilde ayrılmak senin tarzın değil ama döndüğüne sevindim.

Herkes bir kez daha başını sallayarak ve gülerek Mark'ı destekler.

Kimse itiraz etmedi ve kenara çekildiğinde başlarını bile çevirmedi. Bir çam ağacının altında karla kaplı bir yer buldum ve bu soğuk havada olması gerekenden biraz daha uzakta, sıcak ateşin başında tek başıma oturdum. Birbirini yarım yamalak anlayan insanların arasında kendimi gereksiz hissediyorum.

Serat, Araken'in kuzeyindedir ve burada hava her zaman daha soğuktur, kışlar karlı ve uzundur. Sınır ormanından çıkıp hemen ötesindeki tepeye vardığımızda, bu sert görünümlü eyaletin güzel manzarasını hatırlayınca sarsıcı bir iç çekişi bastıramadım. Topraklarının büyük bir kısmı sık ormanlarla kaplı, ormanların olmadığı yerlerde dağlar, dağların olmadığı yerlerde ise suları yükseklerden denize doğru akan sığ nehirler var. Suyun hareketi o kadar hızlıdır ki, şiddetli bir don bile nehrin akışını engelleyemez. Yüzlerce yıl önce kız kardeşlerimle birlikte bu topraklardan geçerken, masmavi su akıntılarının çıkardığı sesin ne kadar huzur verici olduğunu hatırlıyorum. Renk bana neredeyse gerçek dışı gelirdi ve neyse ki bu durum şimdi de değişmedi.

Gözlerimi kapatıyorum, kamp kurduğumuz yerin yakınındaki dar nehrin şırıltısına karışan çıtırdayan ateşin sesini dinliyorum. Askerler bağırıyor ya da gülmüyorlar, sanki bu ormanda misafirmişler de huzuru bozmak istemiyorlarmış gibi dudaklarında gülümsemelerle, hatta sessizce konuşuyorlar.

Bugün gökyüzü açık, mavi, mor ve kadife siyahı renklerde ve parıldayan yıldızlar saçılıyor. Kalın kar örtüsü ve parlak ay sayesinde, önümüzde ovalara doğru yayılan manzaranın tadını çıkarıyorum.

– Buraya oturabilir miyim?

Gözlerimi yavaşça gökyüzünden ayırıp gerçeğe dönüyorum.

Aaron cevabımı sabırla bekliyor ve bir buhar bulutu çıkarıyor.

– Tüm bu topraklar senin, benim iznime ihtiyacın yok," diye cevap veriyorum sakince, hatta yorgun bir şekilde, onun yanından uzaklara bakmaya devam ederek.

Bacaklarını altına sokarak onun yanına oturur. Aaron Morok maskesini takmaya devam ediyor, gölgelerin pelerini kaybolmasın diye başına takıyor ama yüzünü açıkta bırakıyor.

– Hâlâ beni nasıl öldüreceğini mi düşünüyorsun?
– Ne anlamı var ki? Beni istediğin her şeyi yapmaya zorlayabilirsin," diyorum kayıtsızca, cevabım kısmen yalan olsa da.

O andan sonra ellerimle boynunu sıkmak için hamle yaptım, denemedim bile. Onu lanetliyorum, kızgınım ama cevap verebilecek birinden kurtulmak için çok fazla sorum var. Yine de tüm bu günler boyunca, bu pislik herif yaptıklarını ve yalanlarını haklı çıkarmaya çalışmadı bile.

– Bir kişi için çok fazla ismin var. Gerçek olan hangisi? - Bir anlık sessiz tereddütten sonra, sahte bir kayıtsızlıkla sordum.

– Hepsi," diye cevap verdi genç adam, ama sonra bu iğrenç cevap karşısında yüzümde beliren ifadeyi fark ederek devam etti: "Morok bir isim değil, daha ziyade bir unvan. Aaron başka bir Morok'un bana verdiği isim, çünkü gerçek ismim çok meşhurdu. Ama ailem bana Alexander adını vermiş.

– Alexander..." Kelimeyi sanki tadına bakıyormuş gibi düşünceli bir şekilde uzattım. Ama yabancı, soğuk ve fazla asil hissettirdi.

Ona yaklaşıyor.

– O zaman tek zamandı. Yemin ederim seni hiçbir şey yapmaya zorlamadım.

Kayıtsızca omuz silkiyorum, başka tarafa bakmaya devam ediyorum. Bunun onu kızdırdığını hissedebiliyorum ama soğukkanlılığını korumaya çalışıyor. Alexander askerlerinin yanında genellikle çekingen davranıyor, bu da tanıdığım Aaron'un içeride olup olmadığını ya da gerçekten hiç var olup olmadığını görmek için onu sarsmak istememe neden oluyor.

– O yüzden o öpücüklerin-" ona doğru sertçe dönüp inatçı bakışlarıyla karşılaştığımda konuşmayı kesiyor.

Yani endişelendiği şey bu. Beni zorladığını, gücünü böyle kirli bir şekilde kullandığını düşündüğümden korkuyor. İçinde bulunduğumuz durumda bu konuda endişelenmesi o kadar saçma ki, komik bile değil. Beni zorlamadı, benim de buna aldırış etmediğimin farkındayım. Ama o

zaman öyleydi ve şimdi hiçbir şey bilmiyorum.

– Bana gerçeği söylemeye hazır mısın? - Ona birden fazla kez yönelttiğim soruyu küfürlerle karıştırarak tekrar sordum.

– Sana söyledim Agatha, saraya gittiğimizde sana her şeyi anlatacağım. Söylediklerimi kanıtlamam gerek, yoksa bana inanmazsın, beni daha fazla yalanla suçlarsın.

– Bir kez daha, bu senin "sonra..."

Parmaklarımı yüzüne götürdüğümde bir buhar bulutu daha çıkarıyor. Aaron kaskatı kesiliyor, geriliyor. Parmaklarım yanağına zar zor dokunuyor ve bileklerindeki prangalarım şingirdiyor. Hayal kırıklığıyla maskeyi aşağı çekiyorum. Onu görmek istemiyorum.

– O zaman git.

Ayağa kalkarken zorlukla kontrol edebildiği kızgınlığını hissetmek için yüzünü görmeme gerek yok. Prens iyi dayanıyor.

Ana kamp ateşine geri döner ve birkaç astına bir şeyler söyler. Mark oturduğu yerden kalkıyor, onu kısa sarı saçları çoğu zaman dağınık duran genç askerlerden biri olan Kiril takip ediyor. Kirill benimle konuşmaktan çekinmeyenlerden biri ve zaman zaman Mara ve benim hayatım hakkında sorular soruyor. Cevap vermek istemediğimde asla alınmıyor ya da bana baskı yapmıyor, sadece anlayışla gülümsüyor ve konuyu Serata ile ilgili ufak tefek şeylere getiriyor.

İkisi bana yaklaşıyor ve ben de Aaron'un beni çadıra atmalarını emrettiğini düşünerek bacaklarımı göğsüme doğru bastırıyorum ama gençler hemen önümde küçük bir ateş yakıyorlar. Onların hareketlerini şaşkınlıkla izliyorum.

– Ne yapıyorsun? - Mark önümde yığılı duran ateşi yakmak için büyük ateşten yanan bir dal getirdiğinde sormaya cesaret ediyorum.

– Komutan bunu senin için yapmamı istedi, çünkü bizimle oturmak istemiyorsun," diye sakın bir şekilde cevap veriyor Kirill.

– Yapmak zorunda değilsin.

– Bunu yapmak zorundayız. Burası soğuk ve buna ihtiyacımız yok," diyerek sözünü kesen Mark, iki kısa kütüğü çekip ateşin yanına atarken Kirill koşarak geri geldi ve üç bardak sıcak çay taşıyarak bize uzattı.

İçmiyorum ama ellerimi sıcak metal kupanın üzerinde ısıtıyorum. Genç adamlar kısa kütüklerin üzerine oturdular ve

Ateşin daha hızlı yanmasını sağlamak için yanan bir dalın dallarını ateşin içinde hareket ettirmek.

– Bu bir emir miydi? - Garip bir sessizlik olduğunda onlara soruyorum.

– Daha çok bir rica gibi," diye kıs kıs güldü Mark.

Büyük ateşe doğru dönüyorum ama Aaron çoktan bir yerlere gitmiş. Belki de kampımızın etrafındaki muhafızları kontrol ediyordur. Mark ve Cyril sıcak içeceklerini yudumlarken, turuncu alevler gittikçe daha fazla dal ve odun parçasını içine alarak kendinden emin bir şekilde büyürken, sessizlik içinde işlerine devam ediyorlar. Etrafımız giderek daha aydınlık ve sıcak oluyor. Deri eldivenlerime rağmen ellerimdeki soğuğu hissedebiliyorum. Aaron'un geçen köyde benim için çaldıklarını hâlâ giyiyorum.

– Biliyorsun ki ben-" Tekrar başlıyorum, gitmediklerini fark ediyorum.

– ...Agatha?

– ...Mara?

Aynı zamanda soruyorlar.

– ...öldüm. Ve soğuktan ölmeyeceğim." Bana bu kadar ilgi gösterdikleri için biraz utanıyorum ama buna gerek yok. Bugünlerde hiçbiri bana saldırganlık ya da küçümseme göstermedi, bu yüzden onlara karşı herhangi bir nefret hissetmiyorum. Sonuçta onlar asker ve komutanlarına itaat etmek onların işi ve görevi. Geçmişte beni ve Lasnetsov ailesini bağlayan olayların sorumlusu onlar değil.

– Biliyoruz," diye neşeyle yanıtlıyor Kirill.

– Ama aramızda pek kız yok" diyor Mark.

– Ölümler bile," diye ekliyor Kirill aceleyle.

– Kızların çoğu bizden kaçıyor, üniformamızı fark ediyorlar ve Morok'un ekibi olduğumuzu biliyorlar.

Mark sol elinin manşetindeki bağları çözer. Kolunu çıkarıyor ve elinin iç kısmında neredeyse kolunun tamamını kaplayan mürekkepli bir çizim ortaya çıkıyor. İlk başta beceriksizce, bazen çok keskin, karmakarışık gölgeler gibi görünüyor, ama daha yakından baktığımda, uzun kulakları ve keskin dişlerle dolu ağızıyla bir çakalın kafasını seçebiliyorum. Mürekkebe dokunmak için eldivenimi çıkararak bir adım öne çıkıyorum. Bunu daha önce hiç görmemiştim ama

derinin bir parçası gibi. Parmaklarıma sürtünmüyor ya da iz bırakmıyor. Eğer Mark dokunuşumdan rahatsız olduysa, bunu hiçbir şekilde belli etmiyor, kıpırdamadan oturuyor ve ona bakmama izin veriyor.

– Herkesin bir tane var," diye ekliyor adam ve ben sakinliğimi yeniden kazanarak elimi çekiyorum. Korumayı ve eldivenleri tekrar takıyor.

– Aaron'da bir tane var... Alexander'da da var mı? - Ben soruyorum.

– Var ama kolumda değil.

– Gölge'yle doğrudan akraba değiliz ama üniformalarımız ve mesleğimiz yüzünden namuslu kızlar ve çoğu insan bizden uzak duruyor," diye açıkladı Kirill ve ben de ne demek istediğini anlayarak başımı salladım. Bırakın sıradan insanları, Mara'lar bile bir noktada kasvetli kardeşleriyle aralarına mesafe koymaya karar vermişlerdi.

– Morok için çalışırsan böyle olur," dedi Aaron'ın arkadaşı sırıtarak.

– Evet! Kızların bizi sert askerler sanması ya da vebalı gibi kaçması hoşumuza gitmiyor.

– Genelde iyi huyluyuz," diye ekliyor Mark.

Sürekli birbirlerini tamamlıyorlar, neredeyse birbirlerinin sözünü kesiyorlar ve ben başımı sallıyorum, bir muhababıma bir diğetine bakıyorum, tek kelime etme şansım olmadan.

– Ne dediğimi duydun mu? Eğitimli!

Mark, Kirill'in bacağına elindeki sopayla hafifçe vurur ve Kirill uygunsuz bir sesle çayını yudumlar. Astı şaşkınlıkla neredeyse burnunu fincana daldırarak, başını omuzlarının arasına çekecek ve sessizce içmeye devam edecektir.

– Ne de olsa aramızda bir prens var! Bir sosyete gibi davranmak zorundasın," diye alay etti adam iyi huylu bir şekilde.

– Ama Alexa... Ekselansları da zaman zaman elleriyle eziyor ve yiyor," diye mırıldanıyor Kirill acıyarak.

– Her şey bir davranış meselesi," diye başladı yaşlı adam aynı sopayı sallayarak. - Nasıl yemek yediğini gördünüz mü? Parmakları etin yağıyla kaplı olsa bile, sanki görünmez tacının başından düşmesinden korkuyormuş gibi oturuyor. Ve eğer gıcırdarsa, gıcırdaması gerekiyormuş gibi görünüyor.

Aaron'un başka bir yere gittiğini unutarak sözlerini kontrol etmek için başımı ana ateşe doğru çeviriyorum. Mark ani hareketimi izleyerek hafifçe güldü.

– Mizah anlayışımız da mükemmeldir," diye mütevazı bir şekilde gülümsüyor Kirill, dikkatimi tekrar muhataplarıma verdiğimde.

– Alexander'ın yanı sıra en komik olmayan espriler onda." Mark sırtı ve bana bir sır verir gibi öne doğru eğildi.

– Bizimle meyhaneye gelmeye karar verdiğinde yaşlılar şikayet ediyor." Kiril ciddiyetle başını salladı, koyu mavi gözleri ateş ışığında parlıyordu.

Genç adamlara hayretle bakıyorum, prenslerine olan yakınlıklarına ve düşündükleri her şeyi rahatlıkla söylemelerine hayret ediyorum.

– İlk başta, bu bizim avantajımıza. Hatta kızlar onun yakışıklılığı karşısında heyecanlarını unutup masamıza akın ediyor. - Mark elini dizine dayayıp sesini komplocu bir şekilde alçaltırken, Kirill aynı fikirde olmadığını homurdanarak belirtiyor. - Ama bu, ağzını açana ve yaptığı sıkıcı espriler yüzünden kupalardaki bal likörünü bile ekşitene kadar sürüyor.

Kahkaha patlamadan önce elimi ağzıma kapatacak zamanım olmuyor ve gülmeye başlıyorum. Aptalca bir kahkaha, ilk başta çok yüksek sesle. Sonra bocalıyorum ve beceriksizce öksürüyorum. Genç adamlar şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra yüzlerinde sinsî bir gülümseme belirliyor ve onlar da gülüyor.

– Çok kolay oldu," diye mırıldandı Mark.

– Sorunun Alexander olduğunu biliyorduk. Pavel bile bundan emindi," Kirill elini ana ateşe doğru salladı ve neredeyse çayını döküyordu.

Arkamı dönüyorum ve şu anda büyük kamp ateşinin etrafında oturan yirmi beş askerin hepsinin bizi yakından izlediğini fark ediyorum.

– Çocuklar senin çekingen olduğunu düşünmeye başladılar," diye açıklıyor Kirill, "ama Mark ve ben Alexander'ın varlığının senin üzerinde böyle bir etki yarattığından emindik.

– Gülebileceğini biliyordum," diye başını sallıyor Mark.

– Prensizin bana pranga vurulmasını emretti! - Kasvetli ruh halimi sert bir sesle haklı çıkardım.

– Evet," dedi hayal kırıklığıyla ve suçlu bir gülümsemeyle bana baktı, "kızlarla bazı... zorlukları var.

– Hepiniz prensinizin Morok olduğunu biliyor musunuz? - Bazı nedenlerden dolayı soruyorum.
я.

– Evet," diye cevap veriyor Kirill ciddiyetle. - Ama sadece biz, kraliyet ailesi ve saraydaki güvenilir hizmetkârları. Sıradan insanlar en büyük prensin hayatta olduğunu bilmemektedir. Kral Aleksey ve majesteleri Severin, Aleksandr'a tahta geçmesini teklif ederler ama o reddeder, ilgilenmez.

– O zaman insanlar sizin hakkınızda ne düşünüyor? Sen ne yapıyorsun ki?

– Bizim Morok'un bölgeyi kötülüklerden arındırmak için sarayda topladığı özel bir birim olduğumuzu düşünüyorlar. Hatta bize Gölgeleler diyorlar. Kısmen doğru, yaptığımız şey bu. Alexander'ın yokluğunda bu zor görevde ona yardım ediyoruz. Bazen maskesini çıkarıp bizimle birlikte şehre geliyor. İnsanlar onu Aaron olarak tanıyor ve bizden biri olduğunu düşünüyor, Morok olduğunun farkında değiller.

Yani Aaron hakkındaki her şeyi sadece bu adamlar ve Severin biliyor.

– Prensini kimliğini Daniel'a neden açıkladın? - Mark'a sordum.

– Birincisi, Alexander kendi yüzünü gösterdi. İkincisi, onu uyarmıştım. Birbirimizi en son bir yıldan kısa bir süre önce görmüştük ve ikimiz de onun Araken'e dönüp düşmanın burnunun dibinde yaşamaya devam etmesinden hoşlanmıyorduk. Her an açığa çıkabilirdi, özellikle de orada Aaron ya da Morok olarak görünmeye başladığında. Son görüşmemizde bana bunun Araken'e son gelişi olduğunu ve daha sonra bize döneceğine dair söz vermişti. Ancak Alexander kendini riske atmaya devam ederek bana birden fazla kez boş vaatlerde bulundu. Sonra kimliğini açıklamakla tehdit ettim ve Rakhmanov'lara casusluk yapmak için tekrar dönme fırsatını elinden aldım.

Başımı sallıyorum, dürüst cevap için minnettarım.

– Ama senin tepkini itiraf etmeliyim ki hiç düşünmedim.

Tekrar başımı salladım ve soğumuş çaydan bir yudum aldım. Garip bir sessizlik oldu, genç adamlar da benim gibi bardaklarından yudumluyorlardı. Konuşmaya nasıl devam edeceklerini bilemedikleri için tereddüt ettiler ama sonra Mark'ın dudakları arsız bir gülümsemeye dönüşerek Kirill'in ve benim dikkatimi çekti.

– Ayrıca size de teşekkür borçluyuz! - diyor adam.

– Ne için? - Merak ettim.

– Alexander'ın aksine, seni güldürebileceğimize bahse girdik. Ve bizimle konuşmaya daha istekli olacağına.

Aynı fikirde olmamak için başımı sallıyorum ama haklı olduklarını fark ediyorum. Yüzümde ölçülü bir gülümseme olsa da bunca zamandır gülümsediğimi fark etmemiştim.

– Ne kaybetti?

– Çok para," Kirill kollarını göğsünde kavuşturarak kütüğünün üzerinde doğruldu. - Tavernada tüm ekibin akşam yemeğini kaybetti ve biz çok yiyip içiyoruz.

Büyük kamp ateşinin arkasındaki genç adamlar onaylarcasına konuşuyor, arkadaşlarının sözlerini kahkahalarla destekliyorlardı.

– BİTİR! - Aaron ağaçların gölgesinden çıkarak böğürdü.

O kadar anidir ki, en genç askerler ayağa fırlar ve alışkanlıktan dolayı hazırolda dururlar. Daha yaşlı olanlar ayağa kalkmaz, ama hemen sırtlarını dikleştirirler ve bazıları emir veren ses tonuyla elleri gergin bir şekilde seğirdiğinde neredeyse çaylarını dökeceklerdir. Mark ve Cyril gereksiz sesler çıkarmamaya çalışarak irkiliyor ve donup kalıyorlar. Aaron'un emri ormanın derinliklerinde bir yerlerde öten bir baykuşu bile susturuyor.

– Mark, nöbetçileri rahatlat. Geri kalanınız, konuşmayı kesin!
Ateşleri söndürün ve uyuyun, şafakta yola çıkıyoruz.

Adamlar komutanlarının emirlerini yerine getirmekte bir an bile tereddüt etmiyorlar. Cyril fincanı benden alıyor ve Mark yeni yakılan ateşi söndürüyor. Yardımları için onlara sessizce teşekkür ediyorum ve Aaron'a bana da emir verme şansı tanımadan ayağa kalkıyorum. Kendim ona doğru yürüyorum, zincirlerimi bir amaç uğruna şingirdatıyorum. Burada benim de bir tutsak olduğumu ve onun da Daniel'dan daha iyi olmadığını bir an bile unutmadığımı ima ederek onu taciz etmekten küçük bir zevk alıyorum. Prens beni çadırlara götürürken sessizce onu takip ettim.

Hepsi tamamen aynı görünüyor. İlk gece, Morok'un ekibi bana ayrı bir çadır bile verdi, gerçi bu zordu - zaten çok az çadır vardı. Ama o gece, olan biten her şeyden sonra, kabuslar gördüm, Ashora'daki saraya dönme düşünceleri. Çılgılık attığımı, kanla dolu yapışkan bir rüyanın pençesinden kurtulmaya çalıştığımı hatırlamıyorum: benim ve sevdiklerimin. Tüm kampı uyandırdım: askerler hafifçe uyuyor, olası bir tehlike durumunda her an uyanmaya hazırlar. Aaron beni uyandırmayı başardığında etrafımda bir sürü insan vardı.

Ekibin yarısı çoktan toplanmıştı, ellerinde silahlar vardı, bazıları kıyafet bile giymemişti, basit pantolon ve gömleklerle soğuğa atlıyorlardı. Aaron'la birlikte üzerime eğilen Mark'ın ne kadar dağınık olduğunu hatırlıyorum.

Bağırarak herkesi rahatsız ettiğim için utandım ve o zamandan beri Morok, Mark ve diğer iki yüksek rütbeli adamla aynı çadırda uyuyorum. Çadırlar küçük ve birbirimize yakın yatıyoruz. Aaron askerlerine duyduğu güvene rağmen bana onlardan uzakta, duvarın dibinde bir yer tahsis etti ve kendisi de yanımda yatarak beni diğerlerinden uzak tuttu. Bu sabah ondan önce uyandım ve onu alnını omzuma dayamış uyurken buldum. Yüzü o kadar dingindi ve nefes alış veriş i o kadar yavaş ve derindi ki gözlerimi kapadım ve uyuyormuş gibi yaptım. Orada kıpırdamadan yatıyor, aramızdaki bağa lanet ediyor, onu bıçaklamaya kalkarsam öleceğimi biliyordum. Sonra Mark geldi, Alexander'ı uyandırdı ve ikisi birlikte çadırdan ayrıldılar.

Komşularımızın geri kalanı dışarıda bir yerde kalıp kendilerine verilen işlerle meşgul olurken biz içeri giriyoruz. Bu kez çadır ikiye bölünmüş durumda. Aaron ve benim uyku tulumlarımız bir tarafta, diğerleri için de üç tane daha var. Yikanmak için küçük bir leğen su var ve yalnız bir yağ lambası ışık sağlıyor.

Aaron maskeyi tam bir sessizlik içinde uyku tulumunun üzerine bırakır ve pelerini hemen çözülür, oluşturduğu gölgeler dağılır ve odada zaten var olan yarı karanlığa katılır. Sessizce zırhını çıkarmaya devam ediyor, bunu alışkanlıktan hızlıca yapıyor, kayışların nerede olduğunu biliyor. Eldivenlerimi çıkarıp prangalarımı takırdatıyorum ve soğuktan kaskatı kesilmiş parmaklarımla pelerininin bağlarını çözmeye çalışıyorum. Kovalamaca sırasında yırtılan pelerininin yerine yeni ve sıcak bir pelerin verilmişti.

– Görüyorum ki benim halkımı benimkinden daha çok seviyorsun," dedi Aaron sonunda, yüzüne su sıçratırken burnunu kırıştırarak. Buz gibi olmalı.

– Bana yalan söylemiyorlar ve tüm sorularıma cevap veriyorlar," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum. Ceketimdeki düğümü çözemediğimi fark ediyor.

Aaron bir süre denememi izledikten sonra yüzünü siliyor ve bana yaklaşıyor. Saçlarımı geriye doğru çekiyor ve düğümleri kendisi çözmeye başlıyor. Hâlâ deri ve metal kokuyor ama şimdi ateş gibi kokuyor.

– Belki sen de Daniel'inkini daha çok sevdiğini söyleyebilirsin. - dedi, kızgınlığını gizlemeye çalışarak, ama yine de her kelimesinde vardı.

– Şimdiye kadar pek bir fark olmadı. Sen de onun gibi beni zapt etmekten hoşlanıyorsun.

Genç adamın parmakları sertleştğinde ve bana hoşnutsuz bir bakış attığında dudaklarım kıkırdamaya başlıyor.

– En azından," diye devam ediyorum, kelimeleri uzatarak ve yüzünün değişmesini izleyerek, "benden ne istediği konusunda dürüsttü.

Aaron bağları çözdükten sonra pelerinimi çıkarıyor ve beni şaşırtarak günlerdir ilk kez prangalarımı da çözüyor. Prangalar yere düşüyor ve prens beklentiyle bana bakıyor.

– Teşekkür ederim," diyorum kısaca, bileklerimdeki deriyi ovuşturarak ve parmakları gömleğimin yakasının altından geçip boynumun yan tarafında dolaştığında sertçe irkilerek.

Elleri yıkandığı sudan dolayı buz gibi soğuk ve tenim tüylerimle kaplı. Beni sıkıca tutuyor ve Aaron yanağını yanağıma bastırarak acımasız bir gülümsemeyle kulağıma yaklaşırken donmayı tercih ediyorum. Saçları tenimi gıdıklıyor.

– Bu gece beni boğmaya çalışman umurumda değil. Deneyebilirsin," *işte o, alıştığım Aaron*, duruma tamamen hakim olan ölçülü Alexander'dan farklı. Morok'unun hiçbir yere gitmediğini fark ettiğimde dudaklarım bir sırtışa dönüşüyor, bu onun maskelerinden biri değil, onun bir parçası," ama takımdaki herhangi birine dokunursan sana ne kadar ilginç şeyler yaptırabileceğimi gösteririm.

Ben bir şey söylemeyince, gözlerimin içine bakmak için biraz geri çekiliyor. Yüzü o kadar yakın ki bana ilk öpüşmemizi, kalbimin gerçekten güm güm attığı o tuhaf anı hatırlatıyor. Sanki benim kalbim de onu hatırlıyor ve daha hızlı atmaya başlıyor.

– Alabilir miyim? - Bilinçli bir nefes verişle, o zaman bana sorduğu sorunun aynısını soruyorum.

Aaron her zamankinden daha uzun süre sessiz kalır, durumun benzerliğini yavaş yavaş fark eder. Eminim hayır diyecektir.

– Evet.

Aksaklıklara rağmen aynı anda ileri atılıyoruz. Dudaklarımı onun için açarken, bu düşmanca öpücüğü son bir kez daha göze alabileceğimi düşünüyorum. Henüz Ashor'a ulaşmamıştık, henüz sarayına gitmemiştim, henüz Lasnetsov ailesinin diğer üyeleri arasında aile galerisinde onun portresini görmemişim. Hâlâ ondan nefret etmek zorunda olmadığım o küçük yalancı boşluğa sahipken.

Tüm bahanelerime rağmen Aaron'ın uzun süredir beni kollarının arasında tuttuğunu ve açgözlülükle havamı çaldığını fark etmiyorum. Nefret ve kızgınlıkla dolu vahşi bir öpücük bu, donmuş ellerimdeki kar yanıkları kadar acı verici bir sıcaklıkta. Dudaklarında hâlâ akşam yemeğinden hemen sonra yediği tatlı elmanın tadı var. Soğuk ellerimi pantolonundan çıkarmayı başardığım gömleğinin altında gezdirirken nefesi kesiliyor. O da devam ediyor ve kaftanımın düğmelerini açarak açıkta kalan tenime ulaşmaya çalışıyor. Parmaklarımı karnındaki kaslara dokundurduğumda Aaron dudaklarımı doğru hafifçe inliyor ve beni uyku tulumlarımıza doğru çekiyor, ben de şikayet etmeden onu takip ediyorum ve dudaklarına uzanıyorum. Ama kaftanı omuzlarımdan çekip yere fırlattığında bilincim yerine geliyor. Boğulan bir adamın ipe tutunması gibi gerçekliğe tutunuyorum, kendi aptallığımın geri dönüp beni bulacağından, zihnimi bulandıracağından korkuyorum. Yumuşak dudaklarından uzaklaşmak için çabalıyorum ve elimi bir yumruk için kaldırıyorum, bir tokat değil, ama yüzünü kıracağını umduğum bir yumruk. Aaron son anda yumruğumun önünü kesmeyi başarıyor. Zor nefes alıyor, gömleği dağılmış ve göz bebekleri büyümüş ama hâlâ sırtıyor.

– İyi denemeydi. Neredeyse inanacaktım. Önce güzel kısmı bitirelim, sonra öldürmeye geçeriz diye düşündüm.

Bunun sadece bir dikkat dağıtma olduğunu düşünüyor. *Bırak öyle düşünsün.* Kendime bile, içimde fırtınalar koptuğunu ve çelişkiler yaşadığımı itiraf etmek istemiyorum. Sol elimle ona yumruk atmaya çalışıyorum ama o yumruğumu geri çekmeyi başarıyor. Öne doğru bir adım atıp topuğumu botuna sertçe indiriyorum ama Aaron benden önce ayağını kaldırıyor. Ayağımı sadece ince bir bezle örtülü donmuş zemine indirirken topuğumda ve kemiklerimde hoş olmayan bir titreşim yankılanıyor. Prens başını çok aşağı indirerek dikkatini dağıtırken, sağ elimi serbest bırakıyorum. Neredeyse onu aşağıdan yukarıya doğru dirseklemeyi başaracaktım ama

Aaron tam zamanında bileğimi kavrayıp bükerek aptal kavgamızı sona erdiriyor. Acı hissiyle irkiliyorum ama önünde diz çökmüyorum, ısrar ediyorum.

– Denemeye değer," dedim, rahatsız bir pozisyonda kalarak ve olabildiğince sabit bir şekilde sıkarak.

Beni meydan okurcasına tepeden tırnağa süzüyor, kızarıklığımı çok iyi fark ediyor.

– O zaman daha sık deneyebilirsin, ben de eşlik ederim.

Bölüm 2

Morok - Gölge'nin hizmetkârı, hile ve illüzyonun vücut bulmuş hali. Karanlık tarafından işaretlenmiş adamlar. Onlar da Mara gibi aynı amaca hizmet ederler. Daha da fazlası. Onlar için kardeşirler. Moroklar aslen Mar'ın koruyucularıydı, kız kardeşlerini en kötü yaratıklara karşı korudular, yaşarken zalim olan ve öldükten sonra daha da kötü olan huzursuz ruhlar. Yeniden doğmaya layık olmayan ruhlar.

Morok'un yeteneği başkalarını cezalandırmaktır. Onlar cellattır, insanlar arasındaki kötülüğü azaltmak, tekrar doğmasını önlemek için Gölge'de sonsuz işkenceye gönderilirler.

Ama ölüleri hayata döndürmek için özel bir yetenekleri var. Bu yetenek onlara, kız kardeşlerini koruyamayan erkek kardeşlerin ikinci bir şans elde edebilmesi için verilmiştir. Cenaze namazı bitmeden Morok ölü Mara'yı diriltebilir ve kız kardeşini canlandırabilir, ancak bedeli yüksektir. Morok bunun bedelini yaşam gücüyle öder ve böyle bir mucizeyi yalnızca bir kez gerçekleştirebilir.

*Malachi Zotov. Unutulmuş o Mars
ve Moroks*

Ertesi günün ortasında Ashore sınırlarına ulaşıyoruz. Bu kez şehri tüm ihtişamıyla görebiliyor, evlerin pencerelerinden yansıyan güneşi izleyebiliyorum. Ve bu şehir Yarat'a hiç benzemiyor.

Başkent Serata güçlü surlarla çevrilidir ve ovada, nehir kıyısında yer almaktadır. Ancak şehir kuzeydeki dağlar tarafından korunmaktadır. Ashor, Yarath kadar büyüktür ama özellikle beyaz kış fonunda çok daha karanlıktır. Buradaki evler daha uzun, neredeyse hepsi üç ya da dört katlı, ancak Yarat'ta açık renklerle boyanmışken, Aşor'da duvarlar daha koyu renkte.

çeşitli tonlarda taş grisi olarak kalır. Bazen daha açık renkler, bazen neredeyse siyah ve nadiren soluk bir kırmızı renk vardır. Binaların duvarları düzgün bir şekilde kesilmiş ve kabartmalarla süslenmiş, birçok evin kemerli pencereleri, genellikle farklı derecelerde mütevazı pervazlara sahip kapıları var. Çatılar çoğunlukla eğimli ve büyük olasılıkla koyu renkli, ancak şehri kaplayan kalın kar tabakası nedeniyle şu anda seçmem zor. Ashora'da neredeyse tüm sokaklar taş döşeli ve şehrin ortasında, şehri kuzey ve güney kısımlarına ayıran küçük bir nehir akıyor.

Şehirde az sayıda tapınak var ama hepsi sivri kuleleriyle yukarı doğru uzanıyor. Yarat'ta en az ana saray kadar beyaz ve yaldızla ışıldarlar. Ancak burada tapınaklar bile bir kasvet hissi bırakıyor, sanki prenslerinin Gölge'nin hizmetkârı olduğunu ve kasvetin kendilerine ait olduğunu hissediyorlar.

Başkente girmeden önce Aaron prangaları bana geri takıyor ve hoşnutsuzluğuma rağmen beni de ata bindiriyor. Bu, ilişkimizi o tuhaf çekimden önceki haline döndüren bir an. Alayın başında sokaklarda ilerlerken bir daha konuşmuyoruz. Aaron Moroka olarak at sürüyor, yüzünü bir maskeyle kapatıyor ve ben de saçımın alışılmadık tonunu gizlemek için başıma bir başlık geçiriyorum. Aaron en azından bana kırmızı giydirmiyor. Böylece sokaklarda karşılaştığımız insanlar Mara'nın mezardan dirildiğini duymuş olabilirler, ama sadece benim olduğumu tahmin edebilirler.

Mark ve Kirill gerçeği söylediler: halk onların kim olduğunu gayet iyi biliyor. Köylülerin Yarat'ta Morok ve bana yaptıkları gibi korku içinde geri çekildiklerini söyleyemem. Ama burada bile insanlar donup kalıyor, ekiplere bir bakış atmak için işlerinden geri çekiliyorlar. Nadiren de olsa, halktan hoş geldiniz sesleri yükseliyor. Büyük olasılıkla ekip üyelerinin arkadaşları ya da aileleri, çünkü yüzlerini saklamıyorlar. Bir grup genç kız Mark ve diğer birkaç askere çapkınca seslenerek bu gece tavernaya uğrayıp uğramayacaklarını sorar. Adam gülümseyerek onlara başını sallıyor ve kızlardan biri ona bir öpücük gönderiyor ve gülüyorlar.

– Ne?" Ben onu düşünceli bir şekilde izlerken Mark şaşkınlıkla elini salladı. - Kızlar arasında oldukça popülerim.

– Cüzdanının büyüklüğü yüzünden mi popüler? - Morok savuşturdu.

– Sakin ol, sadece birkaçına ödeme yaptım. Geri kalanlar cazibeme yenik düştüler," dedi asker küstahça sırtarak.

Morok yanıt olarak sadece yüksek sesle homurdanır.

– Öldürerek yaşayamazsın, yoksa sonun senin gibi olur," diye alaycı bir tonda homurdandı Mark.

– Bence maaşlarınızı düşürmeliyiz, çünkü altınlarınızı nereye harcayacağınızı bilmiyorsunuz," diye cevap veriyor Morok acımasızca ve Mark gözlerini deviriyor ama daha fazla tartışmıyor.

Aaron atını sola, köprünün üzerine, nehrin karşısına ve şehrin kuzey kısmına doğru sürüyor, herkes onu takip ediyor. Köprüyü geçerken, en son Arian'ı öldürmek için buraya koştuğum zamanın anısı boğazımda düğümleniyor. Vücudumdan nahoş bir ürperti geçiyor ve Aaron bunun soğuktan olduğunu düşünerek beni kendine daha sıkı çekiyor.

Sarayın önündeki ana meydana giriyoruz ve kendimi kızgın hissetmeye başlıyorum. Düzgün nefes almaya çalışıyorum ama hava dişlerimin arasından akıp gidiyor. Gevşemeye çalışıyorum ama vücudum sertleşiyor. Hiçbir şey hatırlamamaya çalışıyorum ama gözümü her kırpışımında o gecenin dehşetini ve bu meydanda ilk ölen Rahibe Jana'yı kanlar içinde yerde görüyorum.

Açık bir gün ve alan güneş ışığıyla aydınlanıyor, ama bana öyle geliyor ki yüzyıllar boyunca nefretim, acım ve hayal kırıklığım burada gölgelenmiş. Sanki bu duygular geri dönmemi, havayla birlikte tekrar içlerine çekilmemi bekliyorlar. Ve işte buradayım, dehşetin tüm anılarını kuru toprağın suyu emmesi gibi emiyorum. Ağzımda kendi kanımın tadı var ve sanırım yoldan geçenlerin günlük konuşmalarında çelik şingirtılarının ve çığlıkların yankılarını duyuyorum. Yakındaki fırından gelen taze pişmiş turtaların aromasına karşı kanın metalik kokusunu alabildiğimi düşünüyorum. Etrafıma bakıyorum, hayal gördüğümü, eldivenli avuçlarımın terden ıslandığını ve saray koridorlarında ilerlerken hançerin elimden kaymasına neden olan kanın olmadığını kendime kanıtlıyorum.

Lasnetsov Sarayı. Bakışlarımı yoğunlaştırdığım son şey bu. Ve bunu sadece bina gölgeler içinde üzerimizde belirdiğinde ve onu daha fazla görmezden gelemediğimde yapıyorum.

Gecenin karanlığında buraya son geldiğimde gri mermer duvarlar neredeyse siyah ve süssüz görünüyordu ama şimdi her şeyi görebiliyordum. Mermerde birçok beyaz damar olduğunu, tüm cephenin aynı renkte olmadığını, sadece alttaki iki katın gri mermerle kaplı olduğunu görebiliyorum. Üstü neredeyse beyaz ve açık renkli pilastrlar görünümü sulandırıyor. Aşora Sarayı, Yarat'taki sarayın aksine çok büyük değildir, ancak aynı zamanda oldukça yüksektir. En az beş katlıdır ve bir yerde daha fazladır. Sarayda hiç yıldız yok ve ilk bakışta kaçtığım saraydan daha sade ve fakir görünüyor. Ama yaklaştıkça detaylı süslemeleri daha çok fark ediyorum. Sarayın her biri bir çakal başı platbandıyla taçlandırılmış çok sayıda penceresi var, ana girişin önündeki her balkon ve gölgelik heykellerle desteklenmiş, her çıkıntı bukleler ve doğal motiflerden oluşan karmaşık pervazlarla süslenmiş. Herhangi bir öğeye bakmak için durursanız, sarayın tasarımındaki özenli ayrıntıları fark edeceksiniz.

Başımı tekrar çevirip, Seratyalıların sessizce dolaştığı, kendi işlerine baktıkları meydana bakıyorum. Sarayın karşı tarafında, geride bıraktığımız esnafın satış yapmakta olduğunu görüyorum. Kendime aradan iki yüz yıl geçtiğini ve bu insanların çoğunun bir zamanlar burada yaşanan trajediyi bilmediğini hatırlatmak zorundayım.

Morok girişin önünde duruyor, sarayın beş kişilik rütbeli ve rütbesiz muhafızları bizi karşılamak için dışarı çıkıyor. *Üniformalarını değiştirmişler*. Öldürdüğüm askerlerin altın işlemeli koyu yeşil üniformalar giydiğini hatırlıyorum. Şimdi altın rengi açık gri üniformalar giyiyorlar. Askerleri yakından izliyorum, her hareketlerini, kollarımdaki zincirleri fark ettiklerindeki temkinliliklerini. Morok beni atımdan indiriyor, Gölgelerine emirler veriyor, atlarımızı sürmemi ve onlarla ilgilenmemi istiyor. Son birkaç saattir bensiz hafif bir yolculuk yapan Blizzard'ıma hüznü bir bakış atıyorum. Gölgelerden sadece Mark ve isimlerini bilmediğim birkaç adam daha bizimle birlikte.

– Severin nerede? - Morok soruyor ve bu isim ağzımı külle dolduruyor, bana nerede olduğumu hatırlatıyor, artık olanları görmezden gelemeyeceğimi ve Aaron'un arkadaşım olmadığını hatırlatıyor.

Bu sarayın eşiğini geçer geçmez onunla uğraşmak zorundayım. Önce Aaron'dan kurtulamam, yoksa ben de ölüyorum. O yüzden önce Severin'i, sonra Alexander'ı öldüreceğim. Diğerini zamanında öldürebileceğimi sanmıyorum, benden önce boynumu kırar. Ama Severin kral ve onu tek başıma öldürecek kadar gücüm var.

– Majesteleri birinci kattaki sarayda, gelişinizi bekliyor," diye cevap veriyor muhafızlardan biri ve geçmemize izin vermek için kenara çekiliyorlar.

Endişemi belli etmemeye çalışarak dişlerimi sıkıyorum ama elimden geldiğince çelik bileziklerimin arasındaki zinciri tutuyorum. Başka silahım yok, o yüzden elimdekilerle Severin'in boynunu kırmam gerekecek. Morok önüne bakarken hiçbir şey fark etmiyor, sadece beni saraya doğru hafifçe dürtmek gibi tanıdık bir hareket yapıyor. Merdivenlerden girişe doğru attığım her adımın zihnimi anılarla doldurduğunu ve bu yere duyduğum nefretin bulantısının boğazıma kadar geldiğini bilmiyor.

Önce ben ve Morok giriyoruz, arkamızda saray muhafızları, en son da İskender'in Gölgelele. Kafamda tek bir düşünce yokmuş gibi hissediyorum ama aslında bilinçsizce değışen her detayı not ediyorum.

Ana masif kapılar yeniden boyanmış ve onarılmış, ancak Irina'nın soldakinle derin bir kılıç oyuğu bıraktığını hatırlıyorum. Duvarlar beyaza boyanmış, yine de kanlı bir elle eğildiğimi ve sarı duvarlarda izler bıraktığını biliyorum. Koridorlardaki halılar artık kırmızı değil, siyah ve gri desenli hoş bir kum rengi. Genel olarak, tüm dekorasyon artık beyaz ve altın renklerde, bu da alanı görsel olarak artırıyor: tavanlar daha yüksek görünüyor ve çok sayıda pencere ve hafif yarı saydam perdeler sayesinde bol miktarda ışık var. Dışarıdan bakıldığında saray neredeyse baskıcı görünüyor, ancak içerisi bunun tam tersi.

Morok ve ben burada kendimizi yabancı hissediyoruz, bu beyazlığa karşı duramayacak kadar kasvetliyiz. Birinci kata çıkıyoruz ve binanın derinliklerine doğru ilerleyerek geniş, penceresiz bir koridora giriyoruz. Zemin ve devasa sütunlar gri mermer, duvarlar kırmızı. Işık sadece uzun kristal avizelerden ve duvarlardaki özel şamdanlardan içeri süzölüyor. Sarayın bu bölümünde daha önce bulunmadığım ve anıların baskısını hissetmediğim için memnunum,

önceki odalarda olduğu gibi. Halı yok ve ayak seslerimiz koridorda yankılanıyor, koridor büyük dairesel bir odada son buluyor. Muhtemelen oraya gidiyoruz.

Soru sormuyorum, yoldaşlarımın varlığımdan habersiz, tanıdık çevrelerinde rahatlamalarına izin veriyorum, ama zinciri sıkmaya devam ediyorum. Aaron maskesini kaldırıp yüzünü gösterdiğinde, uzakta, sağdaki köşeden tek başına genç bir adam çıkıyor. Zengin altın işlemeli siyah bir kaftan giyiyor, ince bedenine mükemmel oturuyor ve bacakları çizmelerinin içinde şaşırtıcı derecede uzun görünüyor. Önce ters yöne bakıyor ama sonra bakışlarını bize çeviriyor.

İstesem bile onu başkasıyla karıştıramam. Severin ve Alexander birbirlerine çok benziyorlar. Akrabalıklarını fark etmeyi zorlaştıran tek şey Morok'un uzun saçları, bu da büyük prensin yüzünü değiştiriyor ve daha kasvetli gösteriyor. Bununla birlikte, kardeşler aynı yüz şekline, aynı düz burunlara ve yeşil gözlere sahip. Ancak Severin'in siyah saçları en az iki kat daha kısa, sadece kulaklarına kadar uzanıyor ve şimdi hafif bir dağınıklık içinde. Yine de bizi gördüğünde, kral sanki gerginmiş gibi saçlarını eliyle geriye atıyor. Yüzünün her ayrıntısını ezberlemeye çalışıyorum; muhtemelen gördüğüm son şey bu olacak.

Aramızda sadece on metre var ve Severin kardeşini görünce değişiyor. Dudakları Aaron'un yapabileceğini sanmadığım geniş ve mutlu bir gülümsemeye dönüşüyor. Gülümsemesine bir adım geç kaldığımda aptalca bir hıçkırıkla şaşkınlığımı ele veriyorum ve ritmimi kaybederek düzenimizi bozuyorum. Aaron beni hatırlıyor ama kafasını çok geç çeviriyor - ben çoktan aşırı gecikmiş intikamımı nihayet bitirmek için ileri atılmaya başlamıştım bile. Aaron'a yaşatacağım acının ani acısını ve düşüncelerini, ataları tarafından ihanete uğramış, ölmekte olan kız kardeşimin anılarında boğuyorum.

Arkamdan bir şeyler bağırlıyorlar ama aldırış etmiyorum. Askerler peşimden koşuyor, onlar tepinirken zemin ayaklarımın altında titriyor. Severin bana şaşkın bir bakış atıyor ve duruyor. Kraldan iki metre uzaktayken bir şey beni durduruyor, sanki bedenim havada donmuş gibi.

– HAYIR!

– DOKUNMA!

Aaron ve Mark aynı anda bağılıyor, ama hangi satırın kime ait olduğunu ya da bana hitap edip etmediklerini anlayacak zamanım yok.

Hareketsizlik hissi sadece bir saniye, belki biraz daha uzun sürüyor ve biri kafama ağır bir şeyle sertçe vuruyor. Hava tutmayı bırakıyor ve mermer duvara doğru uçuyorum, tüm gücümle taşa çarpıyorum. Başım çınlıyor, çılgınlıklarım pamuk gibi geliyor ve yüzümden kan akıyor. Koridor süzöldükten ve ben mermer zemine düştükten hemen sonra her şey karanlığa gömülüyor. Artık kesinlikle öldüğüme ve Severin'i ya da kardeşini bir daha öldürmeye çalışmak zorunda kalmayacağıma dair zayıf bir umut var. Bu yere tekrar dönmek istemiyorum.

Bölüm 3

Mara ve Moroklar bir bütünün parçaları olarak, birbirlerini tamamlamak ve korumak; aile olmak ve onlarınki gibi bir kaderle el ele giden yalnızlıkta birbirlerine destek olmak için ortaya çıkmış olsalar da, zaman bunu bile sildi. Binlerce yıl sonra, kaderlerinin nasıl birbirine bağlı olduğunu unutmuşlardı.

Mara'lar kasvetli kardeşlerinin gölgesinde kalmaktan, herkes tarafından dışlanmaktan bıkmışlardı, sıradan insanlar tarafından sevilme ve onurlandırılmak istiyorlardı. Böylece kızlar, ölümlü erkeklerin geçici aşkı için kendilerini anlayan tek kişilerden uzaklaşmaya başladılar. Bu yüzden Moroklar uzak durdular, ama kız kardeşlerini izlemeye devam ettiler, onları korudular ama mesafelerini korudular. Ve daha sonra, kardeşleri olmadan mutlu görünen ama gerçekte Morokların kim olduğunu unutmuş olan kız kardeşleri Maram'ı rahatsız etmek istemedikleri için ortadan kayboldular.

*Malachi Zotov. Unutulmuş o Mars
ve Moroks*

– ONA HIÇBİR ŞEY VERMEDİN MI....RUSS...HALL?!

– Tanrıça... Bağırma!

Yüksek sesli çığlıklar başıma korkunç bir acı sapladı. Hareket etmek, başımı çevirmek, gözlerimi açmak istiyorum ama hiçbir şey olmuyor. Bir şeyin üzerinde yatıyorum ama dünya sallanıyor, sanki açık denizde bir teknedeymişim gibi.

Irina beni sadece bir kez yüzmeye götürdü ve bu hayatımın en korkunç anıydı. Sağlam zemine geri döndükten sonra bile iki saat daha midem bulandı ve tüm yeryüzü ayaklarımın altında en az yirmi dört saat boyunca hareket etmeye devam etti.

– Lütfen sakın olun," diyen yabancı bir erkek sesi ilk ikisine katılıyor. - Birbirinizi bir yıldır görmüyorsunuz ve...

bağırarak.

– Neden ona söylemedin? - Sinirli kadın sesi biraz daha sessizleşir.

Konuşmaları bile bölük pörçük duyuyorum, sanki başım suyun altına indirilip sonra tekrar kaldırılıyormuş gibi.

– Daha yeni geldim ve sen... kapının eşiğinden bana bağıyorsun," dedi Aaron öfkeyle.

– Kafasına kim vurdu? Göster bana o salağı! Kendim vurdum.

– Onu cezalandırdım. Birisi muhafızlara çaylaklık etme fikrini buldu. Elini fazla oynadı.

Bir acı iniltisi duydum. Sırtımdan yan tarafıma dönmeye çalışırken ben olduğumu hemen fark etmedim.

– Alexander..." diye araya giriyor tanımadıkları adam.

– Kahretsin, daha erken.

Başımda serin bir şey hissediyorum, belki bir el ya da soğuk bir bez. O kadar iyi hissettiriyor ki ona yapışmak, onu alnımda tutmak istiyorum.

– Sakın onu tekrar uyutayım deme! - Kız patlar.

Sarsılarak nefes veriyorum, acının azaldığını ve seslerinin arka planda kaybolduğunu hissediyorum.

– Artık çok geç. Yaptım bile. Bu onun için.

– Seni salak! Bir dahaki sefere sadece..." Kızın geri gelmesinin ne kadar sürdüğünü duymuyorum ve tekrar sessizliğe gömülüyorum.

Ne kadar zamandır uyuduğumu bilmiyorum ve daha önce ne olduğunu zar zor hatırlayabiliyorum. Ne kadar zamandır uyuduğumu bilmiyorum ve daha önce neler olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyorum. Ama üzücü düşünceler bile huzursuzluk vermiyor, hepsi belirsiz ve sanki yabancı. Eskiden başımı yırtan ağrı neredeyse yok oldu. Sallanma ve mide bulantısı hissi azaldı, ama rüya ile gerçek arasında bir yerde bu garip karanlıkta olmaya devam ediyorum. Neredeyse hemen unuttuğum konuşmaları sık sık dinliyorum, sesler arasında Aaron'u ya da bazen Mark'ı zar zor tanıyorum.

– Sadece dikkatsiz değil, onu almakla aptallık da ettin," dedi yeni bir erkek sesi. - En hafif tabirle tam bir aptal.

– Ben-" Aaron yorgun bir şekilde nefes veriyor ama ben cümlelerin sonunu duyamıyorum.

– ...enerjini boşa harcamayı bırak," diye tekrar araya girdi ilki. - Daniel'e neden yüzünü gösterdin? Genelde bundan daha ihtiyatlı davranırsın.

– Beni kızdırdı. Bıktım artık. Bir daha oraya gitmeyeceğim.

– Duygularına yenik düştün, evlat. Sen--

Elimi kaldırmaya çalışıyorum, biri hemen elini avucuma doluyor.

– Sesini alçalt. Ne kadar dayanabilir bilmiyorum-" Aaron gözlerini kaçırır gibi oldu ve sesi bulanıklaştı.

Karanlık bilincimi tekrar dolduruyor ve tüm sesler kayboluyor.

Bu sefer gerçekten uyanıyorum. Bunu biliyorum, çünkü her şeyi mükemmel bir şekilde hissedebiliyorum ve duyabiliyorum. Dinlenmiş bir şekilde, kendimi uzun süren uykudan çekip çıkarıyorum. Gözlerim kapalı yatmaya devam ediyorum ama başım açık ve artık ağrııyor. Şimdi yumuşak bir yatakta yatmanın harika hissini yaşıyorum, neyse ki artık dalgaların üzerindeki bir tekne gibi sallanmıyor. Midem bulanmıyor. Oda bitki ve tatlı çay gibi kokuyor, sıcak ve nispeten sessiz. Yinelenen tek ses, sayfaların ölçülü bir şekilde çevrilmesi ve kütükleri yiyen ateşin çıtırtısı. *Odada benimle birlikte en az bir kişi var ve o da kitap okuyor.*

Ama ellerimde bir sorun var. Gözlerimi sık sık kırıpıştırarak yavaşça açıyorum, iki büyük pencereden içeri dolan ve küçük ama rahat odayı aydınlatan güneş ışığına alışmaya çalışıyorum. Oda sakın beyaz ve krem renklerinde. Gözlerimi kısarak soluma bakıyorum, sadece bir masa ve yatak ile pencerenin olduğu duvar arasındaki boş alan var. Bakışlarımı gizlice sağa kaydırmaya çalışıyorum. Duvar boyunca uzanan bir gardırop, içinde sönmekte olan ateşin çıtırdadığı bir şömine, yan tarafta iki koltuk ve yuvarlak bir masanın etrafındaki birkaç döşemeli sandalyeyi fark ederek donup kalıyorum. Ve o sandalyelerden birinde Severin oturuyor. Odada benimle yalnız ve muhafızlar yok. Onu öldürmenin asıl amacım olduğunu düşünürsek, bu çok saçma.

Dikkatimi fark etmiyor, sessizce kitabını okumaya devam ediyor, bacağını bacağımın üzerine koyarak bana yarı yan oturuyor. Beyaz bir gömlek ve koyu renk özel dikim bir pantolon giymiş, süslü siyah kaftanı yakındaki bir sandalyenin arkasına asılmış.

Bu sakın sessizlikte Kral Serat'a daha iyi bakabiliyor, ağabeyimden tüm farklılıklarını fark edebiliyorum. Genç kralın şu anda yirmi dört yaşında olduğunu hatırlıyorum ama biraz daha genç görünüyor. Boyu İskender'e benziyor ama Severin daha ince ve yüz hatları daha yumuşak. İnce parmaklarıyla hülyalı bir gülümsemeyle sayfayı çeviriyor, başını eğiyor, bana çenesinin düzgün çizgisini ve kırmak istediğim uzun boynunu gösteriyor. Severin kardeşinden daha zarif, bir savaşçıdan çok bir prene benziyor. Aaron'un yüzü, bizim gibilerin hayatlarına sıkı sıkıya bağlı olan cinayet ve yalnızlığın yükü altında olmasaydı böyle olabilirdi.

Siyah saçlar Severin'in gözlerinin üzerine düşüyor ve ben de zümrüt rengine mi benzediğini yoksa daha mı yakın olduğunu söyleyemiyorum...

Öyle değiller. Biraz daha koyu. Ladin ağaçlarının iğneleri gibi.

Şaşkınlıkla ağzımı açtım ve bana baktığını fark ettim. Benim ona baktığım şekilde. Onun da şaşkınlıktan ağzı açık kaldı ama genç kral önce kendini toparladı. Kitabı kapatıyor ve bana gülümsüyor, o kadar geniş ki büyüleyici gamzeleri beliriyor.

Onu öldüreceğimi biliyor muydu?

– Agatha. - Nefesimi tuttum, sesi ağabeyininkinden çok daha yumuşaktı. Bayginken sık sık duyduğum seslerden biri de onun sesiydi. - Uyandığına sevindim. Uzun zamandır bekliyorduk ve olanlar için şahsen özür dilemek istedim. Gardiyanlarımızdan biri kafanıza çok sert vurdu. Sizi temin ederim, durumla ilgilendik ve gereken cezayı aldı. Ne Alexander ne de ben böyle hataları affetmeyiz.

Hala nefes almayı unutuyorum. Ona ne yapacağımı gerçekten anlamıyor mu? Ve eğer o asker beni bayıltmasaydı anlayacaktım.

– Genelde kardeşin seninle otururdu ama dinlenmeye ihtiyacı vardı. Alexander seni kimseyle yalnız bırakmak istemedi, özellikle de benimle, ama bunların hepsi saçmalık.

Kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum ama sonra kollarımdaki sorunu fark ediyorum. Aslında şu an sadece kendi etrafıma bakıyorum. Beni değiştirmişler. Beni süt beyazı tonunda hafif bir elbiseye dönüştürmüşler. Gecelik olduğunu fark ettiğimde yüzüm kızarıyor. Tek parça bir gecelikle yatakta Kral Serata'yla baş başa oturuyorum. Ama her şeyin ötesinde, ellerim karnımın üzerinde, geceliğim tarafından kısıtlanmış bir şekilde duruyor.

prangalar. Aaron'un beni saraya getirdiğinden daha hafifler, ama zinciri inceliyorum ve yukarı doğru uzandığını, gölgeliklerin tepesindeki ahşap kirişlerden birine bağlı olduğunu görüyorum. Yataktan kalkacak kadar bile uzun değil.

Beni yatağa zincirledi, üzerimde sadece geceliğim vardı. Aaron.

Piç kurusu.

İçimdeki öfke büyüyor ve öfkeyle çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Severin, göğsümdeki elbiseye şaşkınlıkla bakarken yüzümdeki değişimi fark ediyor. Neyse ki en azından kumaş transparan değil.

– Oh! Değiştirildin, ama sadece sana kolaylık olsun diye. Eski kıyafetlerin kirli ve kanlıydı! - Severin oturduğu yerden sıçrayıp bana doğru garip bir adım atıyor ama korkmuş yüzümü ona çevirdiğimde duraksıyor, gözlerimde yaşlar birikiyor.

*Kız kardeşimin en sevdiği
numara. Kurban gibi
davranmak.*

Sahte hıçkırıklarla ağlıyorum, sözde korkuyla dizlerimi göğsüme çekiyorum, kendimi yukarı çekmeye ve adamdan sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum. Gölgeliğe bağlı zincire tutunuyorum ve ağlamaya hazırmışım gibi davranıyorum. Gözyaşlarım neredeyse gerçek.

Sadece öfkeliyim, beni bu şekilde zincirlemeye cüret ettiği için Aaron'ı boğmak istiyorum. Severin'in beni bu halde görmesinin utancıyla yüzüm daha da kızarıyor. *Beni başka kim böyle gördü? Mark mı? Cyril? Sarayın yarısı?*

Severin'in arkasındaki kapıya bakıyorum, Aaron'un kardeşini benimle yalnız bırakmayacağını biliyorum. O aptal değil ve kesinlikle dışarıda bir yerlerde.

– Lütfen Agatha, korkma," Severin kelimeleri bulmakta zorlandı, en az benim kadar utanmış görünüyordu. - Kimsenin bir fikri yoktu. Düzelteceğiz, artık uyanıksın ve hepsini çıkaracağız! Prangaları kastediyorum, gömleği değil! - Ben şok içinde gözlerimi çevirince aceleyle ekledi.

Kral Serata ne diyeceğini bilemiyor, beceriksizce bana doğru uzanıyor, beni rahatlatmak istiyor ama ben yüzümde aynı sahte kız korkusuyla yumuşak şiltenin üzerinde ayağa kalkıp kollarımı tentenin tepesine yakın olan zincire doladığımda yüzü bir inançsızlık maskesi içinde donup kalıyor,

bağlı olduğu yere. Sonra tüm ağırlığımla çekip yatağa geri düşüyorum.

Ahşap tentenin dayanıksız kirişi gürültülü bir çatırtıyla kırılırken Severin birkaç kez göz kırpmıyor, tahta parçaları düşüyor, kumaş yırtılıyor. Serbest kalan zincir aşağı düşüp yüzüme çarpmadan önce aceleyle yatağa geri dönüyorum. Bir saniyeliğine kıpırdamadan duruyoruz, kırık tenteye ve şimdi yumuşak kuş tüyü yatağın üzerinde duran uzun zincire bakıyoruz. Ellerim hâlâ zincirli ama artık yatağa zincirlenmiş değilim.

– Agatha," diye uyarır Severin, birkaç adım geri çekilerek.

Yüzümdeki tüm korkunun buharlaşıp yerini konsantrasyona bıraktığını görünce çenesi geriliyor. Benden bir baş daha uzun ama kapıya doğru geri adım atıyor. Mobilyalara takılmaması için zinciri ellerimle kavıyorum ve tekrar genç adama doğru koşuyorum. Artık Severin'i gerçekten öldüreceğimden emin değilim ama şimdi onun korkup boğmaya kararlı olduğum ağabeyine seslenmesine ihtiyacım var. Yükümü savurup krala doğru fırlatıyorum. Zinciri biraz yana fırlatıyorum ki kaçabilsin, ki kaçıyor da ama metal yeterince ses çıkararak gardırop kapısına çarpıyor.

Lanet olsun.

Severin'in bağırmasını istiyorum ama o inatla sessiz kalıyor, benimle tek başına uğraşmaya çalışıyor. Sinirlenerek sandalyelerden birini tekmeliyorum ve o da aynı sefil dolaba çarparak kırılıyor ve oymalı ahşap kapıda yeni hasarlar bırakıyor.

Şimdi Severin'in boğazına doğru hamle yapıp masanın etrafından dolanıyorum ama tam o sırada ön kapı açılıyor. Siyah bol bir gömlek ve pantolon giymiş olan Aaron, tam ben onu yakalayacakken kardeşini geri çekiyor. Sonra hiç tereddüt etmeden bana doğru birkaç adım atıyor, avuç içini köprücük kemiğimin hemen altındaki göğsüme dayıyor ve beni yatağa doğru itiyor. İtiş o kadar sert ki kelimenin tam anlamıyla uçuyorum ve düşüşümü yumuşatan yumuşak şiltenin üzerine düşüyorum.

– Alexander, yapma! Onun-" Kral kardeşini sakinleştirmeye çalışır.

– Defol!" Aaron ona sessizce karşılık verdi, taş gibi bir suratla bana doğru ilerliyordu.

Yatağın üzerinde yuvarlanıp diğer tarafa geçmeye çalışıyorum ama şiltenin üzerindeki zincir beni takip ediyor ve Aaron hemen onu yakalayıp beni güvenli bir mesafede tutuyor. Çekiyor ve ben tekrar yatağın üzerinde, göğsüm aşağıda kalıyorum.

Yaşlı prens kırık gölgelikte etrafına bakınıyor ve kaşlarını kaldırarak dikkatini bana çeviriyor, bana bakıyor.

– Zekice. Ama cidden yatağı kırdın mı?

– Teşekkür ederim. Beni giydirmek hoşuna gitti mi?

– Bilinçli birini tercih ederim," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor.

– Ve sen de kontrolü elinde tutmayı seviyorsun," diye başımı sallıyorum.

Kafası karıştı ve zinciri kendime doğru çektim ama bırakmadı. Aaron zamanında tepki vermedi ve alnı oyulmuş gölgelik direğine çarptı. Sırıttım, alnını kaşının üstünden kestiğini fark ettim, çok kötü olmasa da. Parmaklarını şaşkınlıkla yüzünden akan birkaç damla kana dokundurdu.

– Alexander! Agatha! Kesin şunu! - Severin belli ki davranışlarımızdan rahatsız olmuş.

– Dışarı çık, Sören," dedi yaşlı prens tekrar. - Agatha konuşmak istiyor.

Son cümle, acımasız gülümsemesinin balıyla karışarak zehir sızdırıyor ve bu sefer onu yeterince kızdırdığımdan eminim. Kral itaat etmiyor ama bize hoşnutsuzlukla bakıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Aaron durumu değerlendiriyor ve beni yakalamak için zinciri kısa süreliğine serbest bırakıyor. Ellerinden kaçarak hızla geriye doğru atılıyorum. Yatağın üzerine sıçırıyor, yatağı geçmeyi hedefliyor ve ben eğilip yatağın etrafından dolanarak tekrar kapıya ve Severin'e doğru koşuyorum. Aaron önümü kesmeye çalışıyor ama sonunda beni omzumdaki geceliğimden yakalıyor. Şanssız bir şekilde halıya takılarak düşüyorum ve elbisenin kumaşı yırtılıyor, omzum ve bir kolum açığa çıkıyor.

Donup kalıyoruz, dövüşü durduruyoruz.

– NE KADAR KIBIRLI BİR APTALSIN SEN, ALEXANDER! - Aaron'a bağıryorum, bilerek gerçek adını kullanıyorum.

Beceriksizce kalktım, beni yakalamak için başka bir girişimde bulunmayan genç adama dikkatle baktım. Bağlı ellerimi göğsümde kavradım ama kumaş neyse ki yerinde duruyordu

Sıkı. Sadece omzunu ve kolunu yırtmış. Yaşlı prens bana bir daha dokunmuyor ama sandalyeyi tekmelediğimde yere düşen Severin'in kaftanını yerden almak için yavaşça etrafından dolanırken beni dikkatle izliyor.

– Kullanabilir miyim?" Severin'e dönüyorum, zapt edilmiş ellerimle bezi tutarak, "... Ekselansları? Majesteleri mi?

Bu durumda ona nasıl yaklaşmam gerektiğini bile bilmiyorum.

– Elbette." Kral başını sallar ve sonra hayal kırıklığıyla başını sallayarak ağabeyine bakar.

– Git getir onu," diyor Aaron yorgun bir sesle kardeşine.

– Yalnız kalabileceğinden emin misin?

– Benim için endişelenmene gerek yok.

– Ben daha çok Agatha için endişeleniyorum," diye mırıldandı Severin ve ben şaşkınlıkla bakışlarımı ona çevirdim.

– Yapmamalısın. Fark etmediysen söyleyeyim, ikimizden birinin kanını akıtan oydu," diyerek alnında hâlâ kanayan yarayı işaret etti.

– Pekâlâ," diye pes etti kral, sonra bana döndü, "Agatha, lütfen kardeşimi sakatlamayı bırak.

Sesi o kadar sakın ve isteği o kadar komik ki dudaklarımda zar zor beliren gülümsemeyi olabildiğince çabuk gizliyorum. Severin odadan çıkıyor ve ben etrafımda yaptığım dağınıklığa bakıyorum. Taş zeminde çıplak ayakla durmaya devam ederken üşüdüğümü hissediyorum. Halının üzerinde durmak için yana doğru bir adım atıyorum.

– Kıyafetlerini ben değiştirmedim. Hizmetçiler değiştirdi," dedi Aaron, kardeşinin kaftanını omuzlarıma geçirmeme yardım ederken.

– Ama sen beni yatağa zincirledin.

– Yani seni kızdıran buydu ve kardeşimi öldürmeyecek miydin? - Başını hafifçe yana eğerek ironik bir şekilde savuşturdu.

– Bunu yapmak için en az iki fırsatım oldu ve ikisini de kullanmadım. Henüz.

Son kelimeyi vurguluyorum, böylece bundan sonra olacakların sadece uzun zamandır sürüncemede bıraktığı gerçeğine bağlı olduğunu anlıyor. Aaron gözlerimin içine bakarak ne kadar ciddi olduğumu anlamaya çalışıyor ve sonra yalınayak olduğumu fark ederek beni

Yumuşak bir koltuk. İçine tırmanıyorum, bacaklarımı yukarı çekiyorum, kaftanıyla örtebildiğim kadar örtmeye çalışıyorum.

– Ne zamandır baygındım?

– Bir haftadan biraz fazla.

– Beni böyle mi tuttun?

– Evet, sana çok sert vurmuşlar, çok fazla kan var ve muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmişsin." Aaron yere düşen bir sandalyeyi kaldırıp karşıma oturdu. - Aramızdaki bağ sayesinde bedensel yaralar kolayca iyileşir ama beyin daha zordur. Seni her zaman sakın tutmak en iyi çözümdü.

– Belki," diye cevap verdim, "başucumda daha az küfür etseydiniz.

– Kiminle kavga ettiğimi duydun mu?

– Sesler duydum ama isimler yoktu. Ya da hatırlamıyorum. Aaron başını sallıyor, parmaklarını uzun saçlarında gezdiriyor.

– Yani. Sen, Sonunda, bana söyleyeceksin benim için. Gerçeği, Sebebi bu. Neden beni dünyanın en nefret edilen yerine sürükledin?

– Serat'tan ve ailemden bu kadar mı nefret ediyorsun?

Hala anlamadı mı diye merak ederek burnumu kırıstırıyorum.

– Serath ve aileden daha çok nefret ettiğim bir şey yok.

Cevabımla onu incittim ya da hayal kırıklığına uğrattım. Zayıfça başını sallıyor, devam etmeden önce dudaklarını kararsızca yalıyor:

– Seni buraya fikrini değiştirmen için getirdim.

Şeytani bir kahkaha attım.

– Bu ancak Arian Anna'ya ihanet etmediyse ve kız kardeşim hayattaysa mümkün," diye alaycı bir şekilde tükürdüm.

– O zaman anlaşıcağız, çünkü Arian kardeşine ihanet etmedi.

Gözlerimizi kırpmadan birbirimize bakıyoruz. O inatçı ve ben kaşlarımı çatıyorum. Ve ikimiz de vazgeçmek istemiyoruz.

– Ve Anna yaşıyor. Onu hayata döndürdüm.

Bölüm 4

Prens Serath'ın ihanetinden ve bir Mara'nın, korudukları kişilerden biri olan bir insanın ellerinde ilk ölümünden sonra, kalan Mara ilk olarak intikam için insanlara karşı silahlandı. Ama kaybettiler ve bunu hayatlarıyla ödediler. Çoğu kişi, bir zamanlar insanlara kızgın olan Morana'nın o zamandan beri kimseyi işaretlemediğine inanıyor. On yıldır var olan kızlardan hiçbiri seçilmiş kişi olmadı. Yeni bir Mara ortaya çıkmadı.

Ancak bazılarına göre bunun nedeni Maraşların bedenlerinin ölümden sonra üç gün boyunca uygun şekilde dinlendirilmemesidir ki bu onlar için zorunlu bir ritüeldir. Bu nedenle ölü Mars çürümeye başlamadı ve ruhları ayrılamadı.

Koruyucularından yoksun kalan ve umutsuzluğa kapılan halk, kötülüklerden korunma umuduyla Moroklara yöneldi.

*Malachi Zotov. Unutulmuş o Mars
ve Moroks*

Bunu söyledikten sonra, bir şeyler eklemek ya da kendini düzeltmek istediğini varsayarak, yanlışlıkla saçmaladığı için özür dileyerek on beş saniye daha sessizce bekliyorum. Ama Aaron sessizce benim yanıtlımı bekliyor.

Ve gülmeye başlıyorum. Avuçlarımla ağzımı kapatıyorum ve tüm gerginliğin bu kahkahayla dışarı çıktığını hissediyorum. Vücudum tamamen gevşeyene kadar bekliyorum ve sonra ona gerçeği bir kez daha soracağım ve eğer bana böyle bir şey söylemeye cesaret ederse, prangalarımın arasındaki zincirle onu boğacağım.

Yavaş yavaş sakinleşmeye başlamıştım ki kapı tekrar açılıyor ve Severin içeri giriyor, kızı da arkasından sürükleyerek. Kahkahalarımın kalıntıları ve hatta verdiğim nefesteki hava bile boğazımda düğümleniyor,

Sanki biri sadece boynumu değil, ciğerlerimi de sıkımış gibi. Yavaşça sandalyemden kalkıyorum, bakışlarımı tanıdık yüzden ayıramıyorum. Anna alt dudağını ısırıyor ve bana doğru tereddütlü bir adım atıyor.

Ben ise iki adım geri çekilip uzaklaşıyorum.

Severin kapıyı kapatıyor ve odayı cınlayan bir sessizlik kaplamadan önce duyduğum son şey kilit sesi oluyor. Kimse bir şey söylemeye çalışmıyor. Aaron ve Severin sadece benim kafamı çevirmeden Anna'ya bakmamı izliyorlar. Gözlerim öyle kocaman açılıyor ki acıyor.

Kız kardeşim daha da güzelleşti. Altın dantel ve ışıltılı mücevherlerle yoğun bir şekilde işlenmiş korseli o beyaz ve altın elbisenin içinde daha yaşlı, daha zarif ve hatta daha asil görünüyor. Tüm çocuksu sevimlilik gitmiş, yerini gerçek olgun güzelliğe bırakmış. Saçları hatırladığım kadar siyah ve parlak. Kıp kırmızı dudakları şişmiş ve daha da koyulaşmış çünkü onları sinirli bir şekilde ısırıyor. Masmavi gözlerinde yaşlar duruyor.

O bir adım daha atıyor ama ben bu görüntüden uzaklaşmaya çalışarak üç adım geri atıyorum. Severin'in kaftanı omuzlarımdan kayarak yere düşüyor ama ben fark etmiyorum bile. Gidecek başka yerim yok, ayaklarım yatağın üzerinde.

– Bana ne yaptın? - Zorlukla dışarı çıktım ve Aaron'a döndüm.

Genç adam bana sempatik bir şekilde bakıyor.

– Neden beni bunu yapmaya zorluyorsun? - Dişlerimi sıkıyorum, kendime bunların hiçbirinin gerçek olamayacağını hatırlatıyorum. Gözlerimi kapamalıyım, bakmayı bırakmalıyım ve o zaman gitmiş olacak, ama tam tersini yapıyorum, göz kırpmaktan bile korkuyorum. - Dur...

– Senin için Anna'nın bir görüntüsünü canlandıramıyorum Agatha," diye cevap veriyor Aaron şaşırtıcı bir şekilde yumuşak bir sesle. - Onu hiç görmedim. Ve o senin anılarından farklı değil mi?

Bu farklı, o farklı. Büyüdü ama saçlarını kestirdi, eskiden beline kadar uzanıyordu ama şimdi sadece kürek kemiklerini kapatıyor.

Anna yanağından süzülen gözyaşlarını aceleyle siliyor ve bakışlarını yüzümden yırtık gömleğime doğru kaydırırken burnunu çekiyor. Kız kardeşimin gözyaşları kuruyor ve ellerimi hâlâ bağlayan prangaları fark edince yüzü kararıyor.

– SENİ ALÇAK! - Anna gözlerini deviren Aaron'a havladı. Ürperdim ve daha önce hiç kimseye sesini yükseltmemiş olan kız kardeşime baktım, ama yemin ederim....

Ve Morok'ta.

– Onlar kesinlikle kardeş," diye mırıldandı yaşlı prens, sandalyesinde rahatça arkasına yaslanarak.

– O şeyleri ona bir daha giydirmemen konusunda seni uyarmıştım! - Anna kaftanı alıp tekrar omuzlarıma atıyor, gömleği örtüyor ve bana sarılıyor.

Kollarında kaskatı kesiliyorum, beni küçük bir kız çocuğu gibi sıkıca tutarken neler olduğuna inanamıyorum. Artık aynı boydayız, gerçi Anna'nın eskiden benden biraz daha kısa olduğuna eminim. Belki de hâlâ rüya görüyorum.

– Kardeşiyle yalnızdı," diye mazeret bildirdi Aaron.

– Onu buradan uzak tutabilir ve kapıyı kilitleyebilirdin! - Anna savuşturdu.

– Kilitledim! Ama Severin'in beni dinlemeyeceğini tahmin etmekte haklıydım." Alexander tekrar küçük kardeşine döner. - Sana buraya girmemeni söylemişim! Hem anahtarı sana kim verdi?

– Ben kralım ve tüm anahtarlar bende, ama beni tartışmana dahil etmeye çalışma Alexander," diyerek Severin'in sözünü ölçülü bir gülümsemeyle kesti.

– Ve Agatha ona asla dokunmaz! - Anna kendinden emin bir şekilde ekliyor.

– Elbette," diye homurdandı Aaron kuşkuyla, "kız kardeşin Yarath'ta bütün bir ayı senin anına küçük kardeşimi nasıl katletmek istediğinden bahsederek geçirdi.

Bakışlarımı kaşlarını kaldırmayan Severin'e çeviriyorum, genç kral Anna'ya ve bana ilgiyle bakmaya devam ediyor.

– Hmmm..." kız kardeş bana değerlendirci bir bakış fırlattı, bir süre sessiz kaldı, "tamam, bu ona benziyor" diye düşündü.

– Özür dilerim." Severin'e suçlulukla bakıyorum ama bunu neden yaptığımdan emin olmadığım için hemen duraksıyorum. *Hepsi aptalca bir rüyaydı.*

– Gücenmedim," dedi, yüzünde sakın bir gülümsemeyle, kimsenin bağırmadığı ya da birbirini öldürmeye çalışmadığı için rahatlamıştı. - Gerçi karınızın ölmüş kız kardeşinin sizi öldürmek istemesi her gün olan bir şey değil.

– Eşler mi? - Kelimenin anlamını kavramaya çalışarak akılsızca tekrarladım.

– Søren! - Anna beni kendine doğru daha sıkı çekiyor.
– Karın mı?" Aynı şaşkınlıkla kız kardeşime dönüyorum ama bakışlarımı tekrar Aaron'a çevirdiğimde nihayet farkına varıyorum. - KARISI MI?!

Genç adam ekşi bir şekilde gülümser ve omuzlarını silkeler:

– Sana bilmediğin çok şey olduğunu söyledim. Kanıt olmadan söylesem de bana inanmazsın.

– Ve yatağı kim böyle kırdı? Bu nasıl mümkün olabilir! - Aaron kelepçeleri çıkarırken Anna merak etti.

– Kız kardeşine sor," dedi en büyük prens acımasızca ve ben alnındaki sıyrığa baktım. Artık kanamıyor ve eskiden hissettiğim memnuniyeti hissetmiyorum, sadece kafa karışıklığı hissediyorum.

– Severin mi? - Anna kraldan yardım ister ama kral gülümseyerek omuz silkemektedir.

– Bırak Agatha anlatsın. Onunla Alexander arasında şahit olduğum sahneyi anlatacak kelime bulamıyorum.

– İkinizle sonra konuşacağım! - Kız kardeşimin onlara attığı son şey, ki hala gerçek olduğuna inanmıyorum.

Kolunu omuzlarıma dolamaya devam ediyor ve beni odadan dışarı çıkarıyor. Sanki bir sisin içindeymişim gibi onunla birlikte yürüyorum, ne direniyorum ne de arkamdaki adamlara bakıyorum. Bu rüya o kadar tuhaf ve gerçek dışı ki, gerçek olması mümkün değil. Küçük kız kardeşim Severin Lasnetsov'un karısı. Kraliçe Serata.

Tam bir aptallık.

Aaron onu hayata döndürdüğünü söyledi. Ama bu da imkansız. O zaman beni nasıl büyüttü?

İkimiz koridora doğru yürüdük. Çıplak ayaklarımı öldüğüm sarayın mermer zeminine beceriksizce vuruyorum. Üzerimde yırtık tek bir gecelik var ve Kral Serat'ın mis gibi limon ve nane kokan kaftanına sarınmışım.

Durup biraz daha gülme zamanı.

Aaron muhtemelen haklı, kafama o kadar sert bir darbe aldım ki zorlanmaya ihtiyacım yok. Kendi kendime deliriyorum.

– Agatha, tüm bunlar için üzgünüm, gerçekten açıklayabilirim," diye fısıldar Anna, sesinde yalvaran bir tonla, ama aynı zamanda

Önümüze çıkan her muhafıza uyarıcı bir bakış attım. Hemen gözlerini yere indirip bana bakmaya başladılar.

Cevap olarak anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyorum, yapabildiğim tek şey bu rüyanın neden bitmediğini merak etmek.

Ablam beni üçüncü kata, geniş bir yatak odasına götürüyor. Üç büyük pencere, geniş bir yatak, bir çalışma masası, bir gardırop, koltuklarla çevrili küçük bir masa ve aynalı bir tuvalet masası var. Şöminede bir ateş çıtırdıyor ve oda sanki biri önceden ilgilenmiş gibi sıcak. Duvarlar, perdeler, yatak çarşafı ve tüm mobilyalar krem ve yeşilimsi renk tonlarında. Oda taze nevresim kokuyor.

– Yeşil rengi sevdiğini hatırladım, o yüzden bu odayı senin için hazırladım," diye açıkladı Anna, perdeler ve geniş pencerenin dışındaki manzaraya baktığımı fark ederek.

Yeşili severim ama bunu Aaron'a itiraf edeceğimden şüpheliyim.

Kızılık lokmaları. Onu sevdiğimi bilemezdi. Bilemezdi.

– Aar... Alexander'a benim hakkımda ne kadar şey anlattın?

Ablam gardırobu karıştırıp uygun kıyafetler ararken ben odanın ortasında, ablamın beni bıraktığı yerde durmaya devam ediyorum.

– Belki de çok fazla," diye kararsızca cevap veriyor. - Senin hakkında o kadar çok konuştum ki sanırım benden nefret etmeye başladı.

"Ve tek duyduğum: Agatha, Agatha, Agatha! Her taraftan, önce bir tane! Sonra bir başkası! Her lanet gün sadece senin adın!" Daniel ve Helen'den bahsettiğini sanmışım ama muhtemelen onları kastetmiyordu.

– Ya da ben," diyorum içimden.

"Agatha şöyle, Agatha böyle! Yıldan yıla, günden güne! Agatha..."

Anna bana kırmızı elbiseyi getirdiğinde ve ben şaşkınlıkla ona baktığımda başımı sallayarak anıları uzaklaştırıyorum.

– Sana kırmızı getirdim kardeşim, Mara olduğun için değil, bu renk sana her zaman çok yakıştığı için," diyerek gülümsedi ve giysiyi uzattı.

– Seni gerçekten hayata döndürdü mü?

– Evet.

– O gerçekten..." Nedense tekrarlıyorum, ama kız kardeşimin şefkatli ve anlayışlı gülümsemesiyle karşılaştığımda engelleniyorum.

– Evet, Agatha. Alexander beni gerçekten hayata döndürdü.

Bunun gerçek olduğuna inanmak için kendime izin verdiğimde ilk hıçkırık göğsümden kaçıyor ve gözlerimden yaşlar dökülüyor. Teklif edilen elbiseyi geriye atıp ellerimi ona doğru çekiyorum. Gözlerimdeki bulanıklığın içinden, neredeyse kör bir şekilde, kollarını kavıyorum, sıkıyorum, dokunuyorum, omuzlarından yukarı kayıyorum, kız kardeşimi kendime çekiyorum ve onu kucaklıyorum. O kadar sıkı görünüyor ki nefesi kesiliyor. Yüksek sesle ağlıyorum, içimde biriken tüm dehşeti ve kederi dışarı atıyorum. Vücudum daha fazla hıçkırıkla sarsılıyor ve gözyaşlarım Anna'nın elbisesine işliyor. Beni sakinleştirmeye çalışıyor, bir şeyler fısıldıyor, saçlarımı okşuyor ve sabırla kendi kendime sakinleşmemi bekliyor. Kız kardeşimin de ağladığını hissediyorum, ama daha sessiz, daha sakin, belki de daha önce Alexander beni baygın halde tutarken o da ağlamıştı.

En küçük ve en canlı kız kardeşimin kollarında en az on beş dakika boyunca ne yapacağımı bilemeden ağlıyorum. Bedenim ateşler içinde, içimdeki her şey gergin ve kafamdaki kaosu zar zor sakinleştirebiliyorum.

Belki Aaron yine haklıdır ve bildiğimi sandığım her şey aslında bir yalandır?

– Üstünü değiştir," diyor ablam gözyaşlarım kurumaya başladığında ve ben titremeyi bıraktığımda, "Sana anlatacak çok şeyim var.

İtiraz etmiyorum ama ne isterse yapıyorum. Elbise yeterince sade, korse yok. Yaka, omuzlar ve hatta kollar yarı saydam dantellerle kaplı, bu yüzden çok çıplak hissettirmiyor. Etek hafif ve bacaklarımı ayak bileklerime kadar örtüyor. Anna bana ayrıca ayaklarımı hoş bir şekilde sıcak tutan botlar da veriyor.

– Bu ne zaman oldu? - Sabırsızlıkla soruyorum ve ablam beni tuvalet masasına oturtup karmakarışık saçlarımı taramaya çalışıyor.

– Yaklaşık üç buçuk yıl önce." Anna gülümsüyor, sonra da şaşkın bir ifadeyle kırık gölgelikten birkaç odun parçası çıkarıp saç tellerimin arasına sıkıştırıyor.

Bir yalan daha. Aaron, Anna'nın mezarını bulamadığını söyledi.

– O anı hayal meyal hatırlıyorum... ve hatta ilk birkaç haftayı, sadece zihnimi dolduran endişe ve korkuyu. Tamamen uyandım

Yüzlerce yıl sonra Lasnetsov'larla çevrili bir yerde tek başıma kaldım ve uzun zaman önce öldüğünüzü öğrendim," diyerek sakın konuşmaya çalışsa da yüzündeki gülümseme tamamen kayboldu ve kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi. - Yarath'tayken Alexander casusları aracılığıyla bize sık sık seninle ilgili mektuplar gönderirdi. Üçüncü günden itibaren etrafta dolaştığını, iğneleyici sözler söylediğini ve hortlakları öldürdüğünü anlatırdı. Bir hafta boyunca aklım başıma gelmedi, sadece ağladım ve ne yapacağımı bilemedim. Beni kendime getirmek için çok şey yapması gerekti, özellikle de senin ve diğer kız kardeşlerin nasıl öldüğünü anlattıktan sonra.

Anna sessizleşiyor ama elleri sanki sadece bu eylem bile sakinleşmesine yardımcı oluyormuş gibi saçlarını monoton bir şekilde çözmeye devam ediyor.

– Hepsi benim hatam. Başından beri seni dinlemiş olsaydım.

– İrina, Kira, Yana, Lada ve Lillian... hepsi bu kararı kendi başlarına verdiler. Kimseye yalvarmadılar ya da kimseyi zorlamadılar." Kız kardeşim Kira'nın sözleri beni de sakinleştirdi. Bu Anna'nın suçu değil, saraya gitmeye doğrudan ben karar verdim....

Aynada kız kardeşimin bakışlarıyla karşılaşıyorum, itiraz etmek istediğini görüyorum ama bu tartışmanın bir yere varmayacağını anlayınca üzgün bir şekilde başını sallıyor.

– Uyandıktan sonra çaresizdim," Anna asıl sorusuna dönmeye karar verdi, "...sadece Severin ve Alexander bana yardım etti.

Kardeşlerinin isimlerini söylerken sesi yumuşuyor ve ben ne düşüneceğimi bilemiyorum.

– Anladığım kadarıyla Alexander ilk başta beni ölümümle ilgili gerçeği öğrenmek için kaldırmıştı ama daha sonra beni mezara geri götürmek için acele etmedi. Birkaç ay sonra Severin ile arkadaş olduk. Belki de kardeşinin baskısıyla Alexander beni diriltmeye karar verdi. Huysuzluğuna rağmen, her şeyimi ona borçluyum.

Son kelimeler suçluluk, utanç ve minnettarlıkla üzerimden geçti. Aaron küçük kız kardeşimi hayata döndürdü ve beni de ayağa kaldırarak onu bir kez daha görme şansı verdi.

– Kaç yaşındasın sen?

– Artık yirmi yaşındayım, Agatha," diye sevgiyle gülümsedi kız kardeşim, saçlarımın yarısını açık bırakmış, üst yarısını da gevşekçe örüp başımın arkasında halka yapmıştım. - Üç yılı aşkın bir süredir hayattayım. Yani artık ikimizin ablasıyım.

Küçük Mara. Artık en küçüğü benim. Morok bana birçok ipucu verdi.

Her zaman en büyük bendim. Ormandan topladığım meyvelerin çoğunu Anna'ya verdim, çünkü kendi meyvelerinin yarısını bir çırpıda yerdi, bu zevkin uzatmaya değeceğini düşünmezdi. Ailesi meşgulken ona hikayeler anlattım ve bebek bakıcılığı yaptım. Soğuk kış gecelerinde ikimizi de sıcak tutmak için yanında uyudum ve sonra kız kardeşimin yüzünü temiz, yeni yağmış karla yıkadım, o ise güldü ama üşüdüğünü söyleyerek bağırmaya devam etti. Mara'nın eğitimine erken başladım ve Anna bize katıldığında, kız kardeşime karşı sorumluluk hissederek ve onu hayatımın geri kalanında korumak zorunda kalacağımı bilerek diğerlerinden daha sıkı çalıştım. Onun mutluluğu için fedakârlık yapmaya hazırdım, Daniel'i Anna'ya yeni bir hayat şansı vermeye ikna etmek için mezara kadar gitmeye hazırdım.

Ama şimdi Aaron Anna'yı hayata döndürerek beni tüm sorumluluktan kurtardı. Morok'un en değerli hediyesini ve gücünün bir kısmını verdi. Ve tüm bunlar için ömrümün sonuna kadar ona bağırıp teşekkür edeceğim. Gerçi ne kadar yaşamama izin vereceği belli olmaz.

– Beni nasıl ayağa kaldırdı?

Kız kardeşinin yüzünde bir hoşnutsuzluk gölgesi dolaşüyor, alnını çatıyor.

– Bunu kendisi söyleyecektir, bırakın yüzünüze söylesin. Ama Alexander bir hata yaptı. Bir adamı hayata döndüren büyü, bir başkasını mezardan çıkarabilir ama onu tekrar hayata döndüremez. Seni canlı yapamaz Agatha.

Yüzündeki tüm pişmanlık yerini şaşkınlığa bırakırken ben rahatlayarak yüksek sesle nefes veriyorum, sırtım ve omuzlarım bile gevşiyor.

– Gerçekten ihtiyacım yok.

– Yapmak zorundayım! - Ayak parmaklarını yere vurdu, tanıdığım o huysuz kıza dönüştü. - Bir yolunu bulacağız. Bir yolunu bulacağız.

– Saçlarıma ve gözlerime alışkınım" diye omuz silkiyorum. - Ve kalbim atıyor. Canlı görünüyor ve hissediyorum. Sadece yemiyorum ve ölüyorum.

– Ve Morok'a bağlı!

– Hepsi bu kadar. Hayatın için ödenecek küçük bir bedel.

Anna gözlerimi antimonla ıslatırken bana isteksizce bakıyor, son hıçkırıkların izlerini gizlemeye çalışıyor. Çabaları için minnettarım; kimsenin beni kırık görmesini istemiyorum.

– Kes şunu! Aptallık ettim!

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkıyor ama parmağıyla boyayı dudaklarıma sürüp daha zengin, daha canlı bir renk verirken kıpırdanmamaya çalışıyorum.

– Genç, kaprisli ve bencildim. Aptallığım yüzünden sadece ben değil, siz de öldünüz. Ve Irina ve Kira ve Lillian ve diğerleri," Anna onların isimlerini ağzından çıkarmakta zorlandı. - Bunu düşünmemeye çalışıyorum ama ölümlerinizi benim suçum. Ve sakın tartışmaya kalkmayın! Bunu bir şekilde telafi etmek zorundayım. Ben değiştim. O yüzden bana karşı gelmeyin ve sizi hayata döndürmenin bir yolunu bulmama izin verin. Seni tekrar kaybetmek istemiyorum.

– Tamam, bir şeyler ayarlamaya çalışacağız." Oyalanmayı bırakıp mutlu bir şekilde gülümsüyorum ve avucunu sıkıyorum. Nabzını kontrol ettiğimde Anna gülüyor.

Bana sevgiyle bakıp saçımın bir tutamını nazikçe geriye atarken yeniden ciddileşiyorum.

– Ama nasıl olup da Serat Kraliçesi olduğunuzu ve sizi öldüren adamın soyundan gelen Severin Lasnetsov'la evlendiğinizi açıklamak istiyorum.

– Ve mükemmel bir mazeretim var," diye başını sallıyor kız kardeşim daha az ciddiyetle. - Beni Ariane Lasnetsov öldürmedi.

Bölüm 5

Kız kardeşlerinin öldüğünü öğrenen Moroklar, küstahlıklarında çok ileri gittiklerine karar vererek insanlara sırtlarını dönüp gittiler.

Ancak bazıları Morokların bir süreliğine maskelerini çıkardıklarına ve aramızda yaşadıklarına inanıyor. Bu yüzden sadece bizi affetmeye karar vermelerini ve bir gün geri dönmelerini bekleyebiliriz.

*Malachi Zotov. Unutulmuş o Mars
ve Moroks*

Aaron'dan daha önce duyduğum aynı saçma cümleyi duyduktan sonra bir kez daha ne diyeceğimi şaşırdım. Bir hata daha en başında nasıl olabilir? Daha doğmamış olan Aaron'un böyle bir şey söylemesi neyse de, kız kardeşinden böyle bir ifade duymak... Arian'ın kurbanları....

– Haydi," diye önerdi Anna. - Sana bir şey göstereceğim ve eminim benden daha çok kızacaksın.

Beni elimden tutup çıkışa doğru çekiyor ve odadan çıkar çıkmaz kendinden emin, asil, evinin kraliçesi gibi davranıyor. Ailenin en küçüğü olarak üstlendiğim role hâlâ alışkın olmadığımдан, Anna'nın hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalışarak onu takip ediyorum. O yanlarından geçerken tüm muhafızlar ve hizmetkârlar onlara bakmadan eğiliyor ve ben de dönüp zırhlı her adamın itaatle başını eğdiğini görüyorum. Bunu kendi kız kardeşim olan kız için yaptıklarını fark etmek benim için çok zor.

Uzun ve geniş galeriye girdiğimizde eteği hışırdıyor ve topuklu ayakkabıları duvarlarda ve tavanda yankılanıyor. Sağda ve solda, tavandan tabana duvarlarda Lasnetsov ailesinin portreleri asılı. Eşikte donup kalıyorum, Alexander'ın portresini gördüğümde geri dönüş olmayacağını hatırlıyorum, ama sonra kendimi toparlıyorum, kendimi kandırmaktan alıkoyuyorum. Soyadını öğrendiğim an her şeyin bittiğini düşünmüştüm. Beni buraya prangalarla sürükledi ama Anna'yı da hayata döndürdü.

Peki ya Arian gerçekten Anna'yı öldürmediyse ne yapmam gerekiyor?
Masum bir adamdan intikam almaya çalıştığım gerçeğini ne yapmalıydım?

Kız kardeşlerim ve benim bir hiç uğruna öldüğümüz
gerçeği mi? Yanlılıkla kaç asker öldürdüm?

Kız kardeşim tereddütlerimi görmezden gelip sağ duvar boyunca kendinden emin bir şekilde ilerlemeye devam ederken ben de yavaşça yürüyüp yüzleri inceliyorum. Önce eski, kırık dökük tablolar ve yaşlı, genç, erkek, kadın ve çocuklardan oluşan bambaşka insanların grup portrelerini görüyorum. Bazen bütün bir Lasnetsov ailesi. Saçları açık sarıdan neredeyse siyaha kadar değişiyor ve gözleri çoğunlukla yeşil ve mavi. Sadece birkaç erkek Severin ve Alexander'a uzaktan benziyor. Resimlerin yavaş yavaş yenileştiğini ve yüzlerin birbirine daha çok benzediğini fark edene kadar ilerliyorum. Neredeyse hepsi koyu renk saçlı, arada bir kahverengi gözlü. Aaron'un akrabalarından bazılarının onun gibi saçlarını uzun tutmayı sevdiğini, bazılarının ise düzgünce taranmış kısa saç kesimlerini tercih ettiğini fark ederek ilerliyorum. Yaşlı bir adamın portresinin yanında bir an donup kalıyorum: yüzündeki ciddi ifade Alexander'inkine oldukça benziyor.

Galerinin arka tarafında donup kalan kız kardeşimin yanında duruyorum. Anna, kollarını göğsünde kavuşturmuş, meydan okurcasına genç bir adamın büyük portresine bakıyor. Koyu kirli sakalla kaplı köşeli bir çenesi, Severin'inkine benzer gamzeleri olan sinsi ve çekici bir gülümsemesi var. Gözleri mavi ve çene hizasındaki siyah saçlarının büyük bir kısmı sol tarafına doğru taranmış.

– İşte!

Kız kardeşim portreye hoşnutsuzlukla bakıyor, sanki sadece gülümsemesi bile onu rahatsız etmiş gibi ayağını yere vuruyordu. Bir şey kaçırdığımı düşünerek şaşkın bir ifadeyle dikkatimi resme geri verdim.

– Agatha ile tanışmanı istiyorum. Bu Arian Lasnetsov.

Portreye tekrar bakıyorum. En azından yağlı boya tuvali nefretle yok etmek için kendimi ona atmalıydım. Onu duvardan sökmeli ve yaldızlı çerçeveyi yere çarpmalıyım. Ama adamı ilk gördüğümde kafam karıştı,

bana bu kadar keder veren kişi. Arian'ın portredeki yüzü bana garip bir şaşkınlık veriyor.

Onda bir sorun var.

– Evet, öldürmeye çalıştığım adam buna benziyor," diye devam ediyor kız kardeşim, kararsızlığımı hissederek. Portreye yaklaşıp alttaki çerçevede gerçekten adının yazılı olduğundan emin oluyorum. - Ve bu benim tanıdığım Arian değil.

– Saç..." Nefes veriyorum.

"Ve altın buğday gibi saçlar..." Anna sık sık sevgilisinin saçlarının açık tonuna hayret ederdi. Başımı sallıyorum, etrafıma bakıyorum ve etrafımdaki portrelerde yer alan tüm insanların koyu renk saçlı olduğunu fark ediyorum.

– Sadece saç da değil," diye başını sallıyor kız kardeş. - Yüzünün tamamı yanlış.

Birkaç nesil boyunca sadece siyah saçlı erkek ve kadınları gözlemleyerek devam ediyorum. Severin ve Alexander'ın ebeveynleri Alexei ve Svetlana'nın portrelerini buluyorum. Babalarının saçları oğulları gibi siyah, annelerinin saçları ise koyu sarı. Aile portrelerini görmek için birkaç adım daha atıyorum, on yaşındaki gülümseyen çocukta Aaron'u zar zor tanıyorum. Daha uzakta Severin'in koyu gri, neredeyse siyah üniformalı bir portresi asılı, dudaklarında onu kardeşine benzeten ölçülü bir gülümseme var ve bu portrede daha genç. Burada muhtemelen yirmi üç yaşında.

Anna sinirli bir şekilde Arian'a bakmaya devam ediyor ve benim kafamı çevirip Alexander'ın portresini bulmaya çalıştığımı fark etmiyor, portrenin burada olmadığını ve olmaması gerektiğini hemen fark etmiyor, çünkü birçok insan Serata'nın en büyük prensinin on yaşında öldüğünü düşünüyor. Tabii ki bu efsaneyi ellerinden geldiğince destekliyorlar. Bu düşünce karşısında yaşadığım hayal kırıklığını bir kenara bırakıp kız kardeşime dönüyorum.

– Alexander ve Severin'in beni mezardan çıkardıklarında bana gösterdikleri, Arian'ın masumiyetinin ilk kanıtıydı. Ama ben bu zavallı girişimden vazgeçtim," diye devam etti Anna. - Daha önce bir kez kandırılmışım ve kimseye bu kadar kolay güvenmeyeceğime karar verdim. Hadi gidelim!

Kız kardeşim tekrar arkasını dönüyor ve çıkışa yöneliyor. Yanından geçerken Arian'ın portresine bir kez daha bakıyorum. Mara hakkındaki kitapta Arian'ın kılıçları bedenimden çekip aldığını ve beni peleriniyle örttüğünü; kılıçlar elindeyken oturduğunu ve kılıçları benden alan kişinin o olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

ve af diledi. Bu adamın insanlar tarafından nefret edildiğini ve belki de yapmadığı bir şey yüzünden öldüğünü fark etmek göğsümü sızlatıyor. Ve ben onun adını karalayanlardan, Lasnetsov ailesinin adını yüzyıllar boyunca çamura bulayanlardan biriyim. Muhafızlarını kendi ellerimle öldürdüm ve Arian'a kendim ulaşıyaydım açıklamaları dinlemezdim. Yine de saçını görüp merak ettiğimde donup kalmış olabilirim.

Anna ve ben tekrar koridora çıktık ve o hızlı adımlarla sarayın başka bir bölümüne doğru ilerlerken ben de ona ayak uydurmaya çalıştım. Bu konuda bile değişmişti: daha önce yavaş yürür, yürüyüşün ve etrafındaki manzaranın tadını çıkarırdı. Rahattı ve dikkatini bir şeyden diğerine kolayca kaydırırdı. Ama şimdi hızlı bir yürüyüşü var, zarif ama pürüzsüz değil, kendinden oldukça emin, hatta bazen sinirli. Pencereleden görünen manzara ya da hizmetliler dikkatini dağıtmıyor, başı dik bir şekilde hedefine doğru kararlı adımlarla ilerliyor.

Anna'nın artık bana bağımlı olmadığını fark ettim. Kız kardeşim artık küçük bir kız değil, üç yıldır benim vesayetim olmadan kendi başının çaresine bakıyor. Kral'la evli, benim yardımım olmadan da idare edebilir. Severin ve Alexander onu benden çok daha iyi koruyabildiler. Bu düşünce hem üzücü hem de rahatlatıcı ama aynı zamanda omuzlarımdan görünmez bir yükü de alıyor.

Anna kütüphanenin her iki kapısını da aynı anda açıyor. Masalar ve kitap raflarıyla dolu iki katlı geniş odaya bakarken donup kalıyorum. Büyük pencerelerle yeterince aydınlık, ama tüm mobilyalar koyu ahşap, rafları ve masaları daha ağır ve sağlam gösteriyor; yine de en güzel şey, büyük bir duvar resmini çerçeveleyen beyaz ve yaldızlı pervazlarla süslenmiş tavan. Ona bakmak istiyorum ama Anna kaybolmamam için uzak bir köşeden bana seslenince aklım başıma geliyor. Kız kardeşimin peşinden koşuyorum ve burada tek görevim onun adımlarına ayak uydurmak ve raflardan bir kitap ya da başka bir kitap çekerken kaldırdığı tozdan kaçmak. Elinde beş kalın yapraktan oluşan bir yığın olduğunda, ablam sonunda tatmin olmuş görünüyor ve pencereye yakın geniş maun masaya doğru yürüyoruz.

– İşte! İkinci kanıt! - tüm yığını bir takırtıyla masanın üzerine fırlatıyor ve yankı kütüphanede yankılanıyor. Neyse ki buradayız.

Yalnız.

Bir gülümsemeyi gizliyorum, ölümün onu da tıpkı benim gibi huysuz ve dalgacı yaptığını fark ediyorum.

– Ne?" diye merak etti Anna.

– Morok'a bağırdığın zamanı hatırlıyorum.

Anna kollarını göğsünde kavuşturur ve çenesini gururla kaldırarak memnuniyetle gülümser.

– Alexander'ı seviyorum ama bu onun iğrenç karakterini ortadan kaldırmıyor. En sinir bozucu şey ise harika bir görgüye sahip olması, harika bir dansçı olması ve inanılmaz derecede bilgili olması.

Daha ilk cümlede onun samimi itirafını duyarak donup kalıyorum ve erdemler listesinin geri kalanını sıraladığında inanamayarak homurdanıyorum ve kitap yığınının önündeki masaya oturuyorum.

– Ama sanırım Aaron olmayı Alexander olmaktan çok daha fazla seviyor." Anna da oturuyor ve en üstteki kitabı alıyor.

– Aaron'un Alexander'dan farkı ne? - Ben soruyorum.

– Alexander Serata'nın Prensi, tüm o ışıltılı kibri ve sorumluluk duygusuyla birlikte. Aaron..." diye duraklıyor, doğru kısmı bulmak için sayfaları hızla çeviriyor, "...ironik, kurnaz ve hatta zaman zaman zalim. Bir Morok olarak, sadece değer verdiği kişileri önemsemekte kendini daha özgür hissediyor ve diğer herkesi bir saniye bile düşünmeden öteki dünyaya göndermeye hazır. Yakından bakarsanız, kimin rolünü üstlendiğine bağlı olarak davranışları bile değişiyor. Belki de bu yüzden Daniel uzun süre ondan şüphelenemedi. Ancak son zamanlarda Alexander tuhaflaşmaya başladı. En kötüsü de kendini hiç düşünmüyor, çünkü hayal kırıklığına uğramış durumda... Ah, işte burada!

Kız kardeşim konuyu öyle aniden değiştiriyor ki, açık kitabı önüme fırlattığında irkiliyorum. Arian'ın portresinden nefret ettiği kadar, tüm bu derlenmiş yapraklardan da nefret ediyor gibi görünüyor. Anna'nın orada ne okuduğunu bilmiyorum ki üç yıldır o sayfaları gördüğünde bile sinirlenmeye devam ediyor.

Kitaba doğru eğildim, istemsizce eski kâğıt kokusunu içime çektim.

– Burada ne bulmam gerekiyor?

– Oku," dediğinde kız kardeşim bana ikinci bir kitap uzatıyor, o da açık ve üçüncü bir kitaba dalıyor.

İlk kitapta Lasnetsov ailesinin her bir üyesinin tanımını buluyorum. Kronolojik bir soy ağacı gibi, doğum tarihi, boyu, kilos, saç ve göz rengi, bazı ayırt edici özellikleri ve ölüm tarihi listelenmiş. Açılan sayfada Arian'ı buluyorum, burada saçlarının çocukluğundan beri koyu, neredeyse siyah renkte olduğu ve sadece güneşte kahverengiye dönüşebildiği açıkça belirtiliyor. Mavi gözlerini babasından almış, ancak bu gerçekten sürpriz oldu çünkü annesi kahverengi gözlü. Ebeveynleri hakkında okudum ve onların da koyu renk saçlı olduklarını öğrendim. Anna, Severin ve Alexander'ın portresiyle kafasını karıştırmak için oynanmış olabileceğini, ancak bu notların taklit edilmesi o kadar kolay olmayacak kadar eski olduğunu ima ediyor.

Bir sonraki kitabı elime aldım; burada saraya yaptığım saldırı, hayatta kalmayı başaran muhafızlar arasındaki birkaç görgü tanığının ağzından kronolojik olarak anlatılıyordu. Utanmışım, nefret doluydum, yol boyunca kaç kişiyi öldürdüğüm umurumda değildi. Irina ile birlikte cesetlerle dolu koridorları terk ettik.

Görgü tanıkları bana Arian'ın bedenimin yanında oturduğunu ve Anna'yı hiç görmediğine ya da ona zarar vermediğine dair yemin ettiğini söylüyorlar. Sertçe yutkunuyorum, eşit nefes almaya çalışıyorum.

Aşağıdaki kitap, saraydan uzakta özel bir askeri akademide iki yıl boyunca eğitim gören Arian'ı sık sık ayrıntılı bir şekilde anlatan öğretmenlerin mektuplarını içermektedir. Mektuplarda prensin dış görünüşü anlatılmakta ve zeki bir genç adam olduğu, zaman zaman tehlikeli olduğu ve en katı öğretmenleri bile birkaç kez kandırmayı başardığı belirtilmektedir. Ayrıca bitmek bilmeyen sorularıyla ve yerleşik kuralların çoğunu sorgulayarak öğretmenleri kızdırmış, onlara

"modası geçmiş saçmalıklar" ve "anlamsız kısıtlamalar". Ve onların Akademi kuralları tüm öğrencilerin saçlarını kısa kestirmesini gerektirmesine rağmen, "uzun siyah saçlarını" kestirmeyi kesinlikle reddetti.

Aaron'un da benzer özelliklere sahip olduğunu fark ettiğimde dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. Ama Arian'ın zaten paralı askerler tarafından, sözde Anna'yı öldürdüğü için öldürüldüğünü hatırlayınca gülümseme kayboluyor.

Kız kardeşim bana Arian'ın gençliğini ve daha fazlasını gördüğüm küçük portrelerin olduğu başka bir kitap verdi.

bir yetişkin. Her yerde aynı kişi.

Anna taş suratlı bir şekilde son kitabı önüme koyduğunda ona şaşkın bir bakış fırlatıyorum.

– Yani, bu...

– Evet. Rahman aile ağacı.

– Araken'in yöneticilerine neden ihtiyacımız var?

– Bu portreler kitabı," diyor kız kardeş soğuk bir şekilde.

Nedense bakışlarımı açılmış sayfalara indirmeye korkuyorum, hâlâ kız kardeşimin gözlerine bakıyorum. İçim daralıyor ve bununla nereye varmak istediğini tahmin etmeye başlıyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Sanki inkârım bir şeyleri değiştirebilirmiş gibi tereddüt ediyorum. Sanki bakışlarımı indirmesem, olanlar gerçek olmayacakmış gibi.

– Öfkelenecek miyim? - Kararsızca sordum, o anı erteleyerek.

– Umarım öyledir." Kız ciddi bir şekilde başını sallıyor ve parmağıyla önümdeki portreyi işaret ediyor.

Yirmili yaşlarının başında genç bir adamı tasvir ediyor. Elmacık kemikleri ve çene hattı keskin, ancak yüz hatlarının geri kalanı pürüzsüz, dolgun dudakları ve açık kahverengi gözleri var ve sarı saçları hafif dalgalar halinde alnına düşüyor ve kulaklarını örtüyor. Kaşları kalkıktır ve dudaklarında yüzüne daha da çekicilik katan şaşkın bir gülümseme vardır. Ve bu çekiciliğiyle Daniel'a benziyor.

– Kim o? - Sessizce soruyorum.

– Bu... tanıdığım Arian. Sevdığım Arian.

Arian... Bana isminden başlayarak her konuda yalan söyleyen.

Gergin bir sessizlik içinde duyduklarımı anlamaya çalışıyorum. Anna bana biraz zaman tanıdıktan sonra hikâyesine devam ediyor:

– Gerçek adı Julius Rakhmanov. Araken'in o nesildeki en büyük prensi. Gerçek Arian'dan sadece bir yaş küçüktü ve neredeyse olan her şey planlanmıştı. Başka bir ülkenin prensi gibi davranıyordu, tavırları, Serat armalı giysileri, Serat ipeğinden yapılmış hediyeleri," her cümleyi ezberlemiş gibi kekeliyordu ama Anna'nın gözleri öfkeyle karışık bir kederle doluydu. - Her şey kafamı karıştırmak için tasarlanmıştı ve ben en genç Mara'ydım. Hiç saraylara götürülmemiş, tereddüt edecek gerçek bir kraliyet ailesi üyesi görmemiştim. Tapınaktaki kütüphanemizde bir kitaplık bile yoktu.

Böyle kitaplar. Öte yandan ben... kendimi onun söylediği tüm o tatlı sözlere inanacak kadar saf ve aptal buldum.

Kız kardeşim birkaç saniye bekliyor, başıma yağmaya başlayan bu çığ gibi bilgiyi sindirmeme izin veriyor. Alt dudağımı ısıyorum ama kız kardeşimin elini tutmak ve onu rahatlatmak için öne atılmıyorum. Ona böylesine acımasız bir ders verilmiş olması bana acı veriyor ama kuru gözlerinden ve sıkıca kenetlenmiş çenesinden bunun üstesinden gelebildiğini ve güçlendiğini biliyorum.

Ve Anna haklı. O hiç saraylara götürülmedi. Gerçi ben de Araken ve Serath prenslerini hiç görmedim ama kimse böyle bir yalana ihtiyaç duyacağını düşünmez. Özellikle de Mara. Biz tanrıçaya hizmet ettik ve sadece ölüleri öldürdük. Uzun yaşamımızın bilgi biriktirmemize ve zor durumlarda iyi danışmanlar olmamıza yardımcı olması dışında, siyasi alanda hiçbir işe yaramayız.

– Araken, Serath'a komplo kurdu ve savaşı bizim yardımımızla başlattı," diye özetliyor Anna.

Bu sözlerden sonra, durumu anlamak için ne soracağımı bilemeden kıpırdamadan kız kardeşime bakıyorum. Anna kitaplardan birini itiyor ve ellerini önündeki masanın üzerinde birleştirerek devam ediyor:

– Arian'ın sert bir mizacı vardı, bu yüzden Lasnetsovlar arasında bile herkes onun beni tanımadığına inanmakta tereddüt ediyordu. Özellikle de benim, senin ve onun ölümünden sonra. Onun bu işe karışmadığını kanıtlayacak hiçbir tanık kalmamıştı. Arian'ımı, daha doğrusu Julius'umu kimseye göstermemiş olmam durumu daha da kötüleştirdi," diye soyadını tükürüyor. - Sen bile onu görmedin ama ben sana en azından onun geçici bir tarifini verdim. Ancak... Beni hançerle yaralayanın kim olduğunu doğrulayabilen tek kişi bendim. Ve sonra her şey Lasnetsov'ların suçlandığı bir savaşa dönüştü.

Yavaşça başımı sallıyorum, dinlemeye devam ediyorum.

– Gerçeğin tamamını öğrenmek isteyen ilk kişi Alexander ve Severin'in babası Alexei'ydi. Tüm kayıtları incelemeye başladı ve Alexander Moroki'ye götürüldüğünde, sadece gerçeği öğrenmek için değil, kanıtlamak için de gerçek bir şansları olduğunu fark etti. Tek yapmaları gereken bir mezar bulup beni diriltmekti, özellikle de bedenlerimizin çürümediği hikayelerinden sonra. Eğer başka bir Morok ölü bir Mara'yı kaldırma talebini reddedebiliyorsa, kendilerinin de bir

Alexander vardı, o da babası gibi gerçeğe ulaşmak ve ölümümün nedeninin Arian olmadığını kanıtlamak için her şeyi yapmaya hazırdı. Dürüst adımı geri getirmek önce Aleksey'in, sonra da Alexander'ın hayatının amacı oldu.

Elimde tutmaya devam ettiğim, üzerinde Julius'un portresi olan sayfanın kenarını buruştururken fark etmiyorum bile.

– Aleksey on sekiz yaşında eve döndükten sonra mezarımı aramışlar ve kuzeyde, Serata ormanlarında bulmuşlar, böylece planladıkları şeyi kolayca yapabilmışlar. Alexei ben büyüdükten birkaç ay sonra bir kaza sonucu öldü. Severin tahta çıktı. Zor bir dönemdi ama üçümüz de birbirimize yardım ettik. Ailelerinin bana asla ihanet etmediğini ve gerçek Arian'ın da en az benim kadar bir komplonun kurbanı olduğunu anladığımda, üçümüz arkadaş olduk.

Daniel'in atasının yüzünü görmek istemediğim için kitabı kapattım. Bunca zaman boyunca, gerçekten öç almak istediğim aile Rakhmanov'lardı. Sürekli onların yanındaydım, elime pek çok fırsat geçmişti. Daniel'in bana sarılan kollarını, itiraflarını düşündüğümde omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve içim soğuyor. Bilincim bana onun boynuma dokunan yumuşak dudaklarını hatırlattığında yüzümdeki kan çekiliyor.

"Ona tüm gerçeği anlatacağım. Senin de bildiğine emin olduğum gerçeği. Ve ona söyledikten sonra, beni öldürmeye çalışmasına izin vereceğim. Ama Agatha öğrendikten sonra bıçaklamak isteyeceği kişinin ben olacağımdan emin misin? Her şeye rağmen önce senin boğazını kesmeye karar verebilir." Aaron bunu söylediğinde Daniel'in yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Ayağa fırlıyorum ve kitabı masanın üzerine, benden uzağa fırlatıyorum.

Daniel her şeyi biliyor ve bunca zamandır beni kandırıyor olabilir miydi? Eğer öyleyse, kendimi ve hayatımı her şeyi bilebilecek birine vermeye hazırdım. Ama acısı ve yalnızlığı zaman zaman o kadar gerçek görünüyordu ki, çelişkili düşüncelerden oluşan bir mide bulantısı boğazıma geldi.

Öfkeyi, içimde her saniye daha da büyüyen, sahip olduğum her şeyi, bildiğim ve düşündüğüm her şeyi yok eden bir boşluk takip ediyor. Her şey genişleyen karanlığın içinde kayboluyor ve sanki uzun zamandır üzerinde dengede durduğum bir uçurumdan düşüyorum.

– Agatha..." Kız kardeşim elini sıkılı yumruğumun etrafına koydu, cam gibi bakışlarımı fark etti. - Bu hikâyenin kısa versiyonu ama sanırım bugünlük bu kadar yeter.

– Julius'un amacı ne? - Tarafsızca soruyorum.

– Alexander bunu yapıyor ve bana onu daha az hatırlatmaya çalışıyor, bu yüzden öğrendiklerini size anlatması daha iyi olur. Eminim benden daha çok şey biliyordur, çünkü uzun zamandır birbirimizi görmedik. Ama bunu bir günlüğüne erteleyelim, tekrar mutlu olmak istiyorum. Søren'i seviyorum, ama şimdi sen benimle olduğun için gerçekten mutluyum.

Kız kardeşim istemeden dökülen gözyaşlarını hızla silerken kendime geliyorum. Kolumu ona dolayarak rahatlıyorum ve gülümsüyorum.

– Haklısın. O zaman buradan çıkalım, sen bir şeyler söyle, ben de senin kraliçe oluşunun hikayesini izleyip dinleyeyim.

Anna gözyaşları arasında gülmeye başlıyor, ben de elini okşuyorum. Kız kardeşim yeniden hayatta ve mutlu. Şu anda seviniyor olmalıydım ama son birkaç aydır Daniel ve Aaron'dan duyduğum yalanlar ve imalar yüzünden ağzımda oluşan küllü tat her şeyi mahvediyor. Kız kardeşim haklı, bir gün için çok fazla.

– Severin ona ölü Mara'ya aşık olduğunu söylediğinde Alexander'ın yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz!

Anna bu anıya gülmeye başladığında eliyle ağzını kapatıp turta parçasının geri düşmesini engelleyecek zamanı zar zor buluyor. Dudaklarım istemsizce bir gülümsemeye dönüşüyor ve kız kardeşimin her hareketini hevesle izliyorum, yine de her an ortadan kaybolabileceğinden korkuyorum.

Kütüphaneden sonra beni küçük mutfığa götürdü, henüz yemek odasında yemek istemediğini, orada kardeşleriyle karşılaşabileceğini söyledi. Yalnız kalmak istediğini söyledi, ben de aldırmadım. Şimdilik, saray benim için ağır anıları geri getirmeye devam ediyor ve yaldız ve mermer lüksünden uzaklaşıp kız kardeşimle basit mutfakta saklandığım için mutluydum. Araken'in sarayındaki mutfakla aynı yüksek masaya sahipti, Aaron yemeklerini yerken benim oturduğum masa. Şimdi kız kardeşim karşımda oturmuş limonlu tart yiyor.

– Hesapçı piçin, bilmesi gerekenleri öğrendikten sonra beni mezara geri götüreceğinden oldukça emindim. Ama küçük kardeşim inatçıydı, gitmeme izin vermek istemiyordu.

Anna çatalına küçük bir parça turta batırıyor ve masanın öbür ucundan bana uzatıyor.

– Sen de dene! - Reddettiğimde ısrar ediyor. - Küçük bir parça seni öldürmez.

– Ölüm hakkında şaka mı yapıyorsun? Gerçekten mi? - Kıs kıs güldüm ama ikram edilen şeyi yedim.

Kız kardeşim yine gülüyor, zevkten gözlerimi kapatmamı izliyor. Limon dolgusu dilimin üzerinde eriyor, tatlı ve ekşinin harika birleşimiyle pathıyor.

– Ben de senin yerindeydim ve yemeğin unutulmuş tadının verdiği tarifsiz hazzı hatırlıyorum. Severin bana her şeyden biraz verirdi," derken neredeyse kocasının adını her andığında yüzü kızarıyor.

– Ne kadar zamandır evlisiniz?

– Dört ay. Tören oldukça küçüktü, dirilişinizden hemen önce.

– Alexander yokken mi yaptın? - Anna'nın beni şaşırtmayı sevdiği kadar Severin'in de ağabeyini şaşırtmayı sevdiğini fark ederek tahmin ettim.

– Kesinlikle." Kız gülümseyerek başını salladı. - Ama Alexander, Araken'in öğrenmemesi için şimdilik her şeyi, özellikle de adımı gizli tutmamı istedi. Bu yüzden resmi bir nikâh töreni olmadı; tanıdığım bir rahip bizi gizlice bağladı.

– Bunu yapabilir misiniz? Yerel meclis üyeleri bunu öğrendiklerinde size karşı çıkmazlar mı?

– Pek olası değil. Ben her şeyi başlatan Mara'yım. Tek bir sözümle herkes Lasnetsovların bana ihanet etmediğini anlayacak. Bu savaşta masum olduklarını. Ayrıca, Morok benim tarafımda. Herkes değil ama en yakın meclis üyeleri maskenin altında saklanan gerçek kimliği biliyor. Severin'in her zaman ağabeyi tarafından desteklendiğini hatırlayan çok az kişi evliliğimize karşı bir fısıltıyı bile göze alabilir.

İnanamayarak homurdandım ama sanırım haklıydı. Eğer Morok Severin'in bir arkadaşı olsaydı

onu hareket ettirme fırsatı. Ama bu Alexander'la ilgili. Serata'nın en büyük prensi.

– Dirildiğimden beri Alexander Serat ve Araken arasında mekik dokuyor ve Julia hakkında öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmeye çalışıyor. Ayrıca, senin mezarını ararken Daniel'a göz kulak olmasını istedim. Senin de dirilebileceğini umuyordum.

Dikkatle dinliyorum, limon dolgusunu karıştırırken sakın görünmeye çalışmasını izliyorum.

– Eve gitmek, Araken'i sonsuza dek unutmak ve bir yıldır hiçbir ilerleme kaydedemediği için seni bulma fikrinden vazgeçmek üzereydi ki Daniel aniden seni buldu," bana bakıyor ve bakışlarında sevinçten başka bir şey var, beni temkinli olmaya iten bir şey. - Her şey çok hızlı oldu ve Alexander'ın başka bir Morok bulup onu Daniel'a getirme şansı yoktu. Ve senin tanımadığın birine bağlanma riskini alamazdık. Yetiştirdikleri kişileri kontrol edebildiklerini biliyorsun.

Derin bir nefes alıyorum, iyi talihimin farkına ancak şimdi varıyorum. Aaron olmasaydı kimin ilgisini çekebileceğimi gerçekten bilemezdim.

– Ama o hâlâ bir aptal." Bu cümle kulağa çok sessiz ve üzgün geliyor, Anna ağzını doldurmak için zorlayarak birkaç büyük parça turtayı ağzına atarken bana bakmıyor.

Çocukluğundan beri, üzgün düşünceleri olduğunda, midesini her zaman lezzetli bir şeyle doldurmaya çalışırdı. Ve bu alışkanlık onunla birlikte kaldı.

– Sen ne yapıyorsun? - Aaron hakkında konuşmaya devam etmek istemediğim için konuyu değiştiriyorum. Şu anda ona karşı nasıl davranmam gerektiğini hâlâ bilmiyorum; özür mü dilemeliyim, teşekkür mü etmeliyim, yoksa bana yalan söylediği için onu görmezden mi gelmeliyim?

– Hâlâ ölümsüzlerle uğraşıyorum." Kız kardeşim hemen canlandı, kasvetli düşüncelerini bir kenara bıraktı ama benim kuşkulu ifademle karşılaşınca aynı hızla kızgınlıkla suratını astı. - Hayır, cidden! Sana söyledim, kendimi affettirdim ve dürüstçe işimi yapıyorum, çünkü Mar artık benim yüzümden hayatta değil. Her ne kadar diriltildikten sonra bazı sonuçları olsa da.

– Hangileri?

– Yaşlanıyorum," diyerek ekşi bir şekilde gülümsedi ve bana küçük bir parça turta daha uzattı.

– Nasıl yani? - Merak ettim, elime tutuşturulan yemeği itiraz etmeden yuttum, tadı harikaydı.

– Genellikle daha uzun yaşar ve daha yavaş yaşlanırsınız. Ama diriliş ikinci bir şans gibi ve artık ilki kadar keyifli değil. Ben hâlâ Mara'yım, ipleri görebiliyorum ama yaşam beklentim artık normal bir insan gibi. Bu yüzden Morok'un Gölgelele ile ölümsüzlerin peşinden gidiyorum, her zaman sarayda bana eşlik etmeleri için en az yirmi kişi bırakıyor. Alexander tüm insanlar kadar hızlı yaşlanıp yaşlanmayacağını bilmiyor ama eskisi kadar uzun yaşamayacağımdan emin. Yine de üzgün değilim," diyerek neşeyle gülümsüyor ve çatalını yalıyor. - Hiç yoktan iyidir ve sevdiğim adamla birlikte öleceğim. Severin sadece bir ölümlü sonuçta.

Kendimi tutamayarak masanın üzerine eğildim ve daha önce de yaptığım gibi kız kardeşimin ipeksi saçlarını okşayarak onun iyi davranışını onayladığımı gösterdim.

– Hepiniz büyüdünüz.

Gülüyor ve yapmacık bir öfkeyle elimi bırakıyor.

– Artık en büyük benim, unutma kardeşim! Şu andan itibaren, hiçbir prensin kalbini çalmamasını sağlayacağım.

– Sadece kalbi mi? Beni hançerleyeceklerinden korkmuyor musun?

Anna homurdanıyor, çatal bıçağı sallıyor.

– Eğer bir gömlekle yatağı kırdıysanız, Severin'i korkuttuysanız ve Alexander'ın alnını parçaladıysanız, diğerlerinin hiç şansı yok.

Böyle bir Anna'ya ne kadar yakın olduğumu hissederek mutlulukla gülüyorum.

Günün geri kalanını birlikte geçiriyoruz. Kız kardeşim bana sarayı gezdirirken ben de onun Ashora'daki yaşam, Severin'le ilişkisi ve kaç tane gulyabani öldürmeyi başardığı hakkındaki hikâyelerini dinliyorum. Bana Alexander, kendisi ve Morok'un Gölgelele sayesinde Serata'da neredeyse hiç ölümsüz olmadığını, bu yüzden kuzey tarafındaki sınır ormanının bile bu kadar huzurlu olduğunu söylüyor. Aaron'la sınırı geçtiğimizden beri tek bir yaratık görmediğimi ya da hissetmediğimi hatırlayarak ona hemen inanıyorum.

– Serath'ın son aylarda Araken birliklerine saldırdığını duydum. Kral Dimitri her zaman düşmanın aniden

sınırı geçmek için. Ne oldu? - Araken Kralı'nın şölenlerinde bana haberleri verdiğini hatırlıyorum.

– Serath değildi," dedi kız kardeşi kaşlarını çatarak ve suçluluk duygusuyla dudaklarını ısırarak, "bendim.

– Sen mi? Yalnız mı?!

– Tam olarak ben ve Moroka'nın Gölgeleleri," dedi kız sinsî bir gülümsemeyle, odama doğru dönerek. - Ve birkaç kez onların bölgesine gittik. Gölgeleler için yasak ama kraliçe olmanın avantajları var, gerçi Mark buna kesinlikle katılmazdı.

Gülümsemesini taklit ederek aynı fikirdeyim.

– Sınır ormanında hortlaklarla ilk karşılaştığımızda casuslarımızdan biriyle karşılaştık," diye devam ediyor Anna içeri girip yumuşak koltuklara yerleşirken. - Bana senin ve Morok'un ot toplamak için sınırı gittiğini söyledi. Herkes buna karşı çıksa da hayatta olduğunuzdan emin olmayı çok istedim. Bu yüzden atımı sınırdan geçirdim ve Gölgeleler de beni takip etmek zorunda kaldı. Ama çok geç kalmıştık, sen çoktan gitmiştin. Sonra bir Arakken grubu bizi fark etti ve kaçmak zorunda kaldık.

– Muhtemelen en iyisi bu. Mark kızmış olmalı.

– Aynen öyle! Alexander yanımızda değilse sorumlu o. Geçen sefer bir kurt adamla başa çıkmaya çalışırken yanlışlıkla sınırı geçtik. Onu gördüğümde inanmadım, Agatha! Ama daha da kötüsü, ölüydü, gerçek bir gulyabani gibiydi, sadece ayı gibi kocaman ve kürkle kaplıydı, ama kurt yüzlüydü." Kız kardeşim kollarını kuvvetlice salladı, bana anlatırken gözleri yanıyordu ve ben de dikkatle dinledim, çünkü böyle şeyler bizim hayatımızda nadirdi.

– Onu sen mi öldürdün? - Sabırsızlıkla soruyorum.

– Evet! Ama bu ölü adam iki atı öldürmeyi ve beş Gölge'yi yaralamayı başardı. Böyle yaratıkların gitmesine izin veremeyeceğinizi biliyorsunuz, bu yüzden onunla başa çıkmak için sınırı geçtik ve orada bir grup Araken ile karşılaştık. Bu arada, kurt adam onların yarısını öldürdü ve diğerleri silahlarını bize doğrulttu, biz de onları hallettik.

Gün batımından sonra sohbe o kadar uzun süre devam ediyoruz ki Anna geceyi yeni odamda geçiriyor. Severin'in çocukluğuyla ilgili bildiği her şeyi bana utanmadan anlatırken onun neşeli sesiyle uykuya daldığımı fark etmiyorum.

Ertesi sabah, kız kardeşim ortadan kaybolmadı. Anna onu en son gördüğüm yerde bulamayınca yatakta hoplayıp zıplamamı izleyerek bir kez daha güldü. Ama onu tuvalet masasında, çoktan toparlanmış ve yeni bir yeşim rengi elbise giymiş olarak gördüğümde rahat bir nefes alıyorum.

– Artık prensip olarak kırmızı giymiyor musun?

– Mara olduğum gerçeğini gizliyorum. Ayrıca kırmızıyla aram hiç iyi olmadı," diye gülümsedi kız kardeşim, koyu renk saçlarını yukarı doğru toplayarak.

O kadar güzel ki, tek ihtiyacı olan bir taç ve karşımda gerçek bir kraliçe olacak.

Kız kardeşim beni herkesten daha iyi tanıdığı için hizmetçileri önceden uyarıyor. Sadece banyoyu doldurmak, temizlik yapmak için ya da ben çağırırsam yanıma gelecekler. Minnetle başımı sallıyorum, her şeyi kendim yapmayı tercih ediyorum.

– O zaman hazırlan ve hazır olduğunda yemek odasına gel. Ya da istemiyorsan yürüyüşe çıkabilirsin." Anna çıkarken tereddüt etti, ya bana ne teklif edeceğini bilmiyordu ya da gitmek istemiyordu. - Ne istersen yapabilirsin, burası artık senin de evin.

– Teşekkür ederim.

Cesaret verici bir şekilde gülümsüyor ve sonra gidiyor. Sanki buraya ilk kez geliyormuşum gibi, sanki ablam olmadan çok boşmuş gibi kafam karışmış bir şekilde bir süre odaya baktım. Ama kendimi toparladım ve küvetin çoktan doldurulmuş olduğu yan odaya geçtim. Çabucak yıkandım, lavanta sabunu yerine gül kokulu sabun aldığım için mutluydum.

Gardırobumda sadece elbiseler buluyorum ama artık bu dünyada şikayet etmeye hakkım olan hiçbir şey olmadığına karar veriyorum. Şu anda her şey çok güzel, bu yüzden kendime sessiz kırmızı renkte bir kıyafet seçiyorum. Kalın ve süslü uzun kollu bluzun aksine etek hafif ve rahat. Elbise o kadar güzel ki, benim için fazla açık olan göğüs dekoltesi bile utanç verici değil. Saçlarımı tarıyorum ve makyajımı tazeliyorum. Dudaklarım hâlâ tam anlamıyla canlı bir insan için fazla solgun. Aylardır ilk kez, daha önce sevmediğim bir şeyden bile zevk alıyorum.

Odadan çıkıp koridorlarda yürüyorum, arada bir hizmetkâr ya da muhafızla karşılaşıyorum ama kimse bana ekstra ilgi göstermiyor. En azından dün.

Sarayın planını biraz ezberlemiştim ve şimdi yemek salonuna ulaşmak için bir kat aşağı inmem gerektiğini fark ediyorum. Yine de yavaşça yürüyorum, pencerelerden dışarı bakıp taze karla kaplı bahçeleri seyredivorum. Kışın ortasındayız ama saray şaşırtıcı derecede sıcak.

Merdivenlerin yakınında olmadığımından, beni donduran alçak bir ses duyuyorum.

– ...SANA APTAL OLMA DEMİŞTİM!

Bana tanıdık geliyor.

Bilincimi kaybettiğimde başucumda birkaç sesin konuştuğunu duyabiliyordum. Aaron ve Mark'ı hemen tanıdım. Anna'nın Aaron'a sık sık bağırdığını ve Severin'in sesinin onları sakinleştirmeye çalıştığını artık biliyordum. Ama tüm bu seslerin arasında bir tane daha vardı. Aaron biriyle Daniel hakkında konuşuyordu.

Aralık kapıya yaklaşıyorum, ötesindeki geniş odayı görmeye çalışıyorum. Yüksek tavanlı ve mermer sütunlu küçük bir oda. Sadece yankılar ve açık kapı sayesinde bir şeyler seçebiliyorum. Küçük aralıktan Aaron'un her zamanki sade, gümüş ipliklerle işlenmiş siyah kaftanıyla bana baktığını görebiliyorum. Bugün beyaz bir gömlek giymiş ama prens kendine sadık kalarak dikkatsizce üst düğmelerden birkaçını açık bırakmış. Aaron bir elini uzun saçlarında gezdirip çoğunu sol tarafa doğru savuruyor ve alnında bıraktığım sıyrığın etrafına yayılan küçük mor çürüğü görebiliyorum. Daha kötüsü de olabilirdi ama şimdi kız kardeşimi kurtardığını bilmek beni utandırıyor. Arkadaşı onu azarlamaya devam ederken Aaron kollarını göğsünde kavuşturuyor.

– Seni uyarmıştım evlat, kabadayılığının sana bir faydası olmayacaktı! Sen her şeye kadir değilsin, seni aptal! Her şeyin bir bedeli vardır.

Kısa saçları tamamen siyah ve düzgünce arkaya taranmış olsa da sesi yetişkin bir adam gibi çıkıyor. Omuzları Aaron'dan biraz daha büyük ve prene karşı sesini sessizce yükseltiyor.

– Bu sefer çiğneyebileceğinden fazlasını almaya çalışıyorsun! Sana beni beklemeni söylemiştim.

– Başka seçeneğim olmadığını söyledim zaten. Daniel herkese sadece beş gün verdi. O süre içinde birini bulamazdın," diye cevap veriyor Aaron eşit bir tonda.

– Ama artık bir seçenek var!
– Daha erken. Bunu henüz yapamam.
– Hmm... kardeşinin bu konuda ne düşündüğünü soralım," dedi adam alaycı bir şekilde ve arkasını dönmeye çalıştı, ancak prens dirseğini tuttu ve gitmesine izin vermedi.

– Böyle konularda onu rahatsız etmemeni söylemiştim.
– Zaten tahmin ediyor.
– Tahmin etmek bir şey, bilmek başka bir şey. Özellikle de senden. Bana her şeyi o kadar ayrıntılı anlatacaksın ki Severin ya çıldıracak ya da o kadar sinirlenecek ki ikimiz de zarar göreceğiz," dedi Aaron öfkeyle ve ben onu zar zor duyabiliyordum. - Unutmayın ki Severin benim kardeşim ve sinirlendiğimiz zaman birbirimize çok benziyoruz. Artık kral olduğuna göre, kim bilir neler yapacaktır!

Prens adamın dirseğini bırakır ve adam kalın, siyah bir desenle kaplı açık gri kaftanını düzeltir.

– Sana bunu halledeceğime söz verdim," diye ekliyor genç adam daha sakın bir şekilde.

– Gerçekten mi?! - diye haykırıyor adam. - Peki ne zaman yapacaksın? Kahvaltıda kan tükürmeye başlayana kadar bekleyelim mi?

– Dramatik olma Christian," diye homurdandı Prens.

– Daha fazla ayrıntıya girebilirim çünkü sonuçlarını gördüm. Ve her şey işaretlerle başlıyor....

– Sessiz ol.

Aaron bakışlarını kapıya doğru kaydırıyor. O küçük aralıktan beni zar zor görebiliyorum ama Morok ve ben birbirimize bağlıyız, bu yüzden dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldığında sadece sinirli bir şekilde nefes veriyorum.

– Utanma, Agatha. İçerideyken kulak misafiri olmak çok daha rahat.

Toplayabildiğim en sakın ifadeyi takındım ve kapıyı iterek açtım. Eteğimdeki kırıksıklıkları avucumun içiyle düzelttim, kollarımı karnımın etrafında kavuşturdum ve hiçbir şey olmamış gibi salona girdim. Aaron beni Yarath'ın sarayında böyle bir soğukkanlılık sergilerken görmüştü, bu yüzden tehlikeli gülümsemesi genişledi ve beyaz dişleri ortaya çıktı.

– Günaydın." İkisini de sessizce selamlıyorum.

Ama Aaron benden reverans yapmamı ya da önünde eğilmemi beklemeyecek.

Arkadaşı bana dönüyor ve şimdi ona daha iyi bakabiliyorum. Christian otuzunu biraz açmış görünüyor, gerçi bir haftalık kirli sakalını kesmiş olsaydı daha net görünürdü. Çekici bir yüzü var, ama dudaklarının köşeleri aşağı çekilmiş ve alnında derin kırışıklıklar var, bu da kaşlarını çatmış olduğunu ya da çok endişelendiğini gösteriyor. Bakışları dikkatle üzerimde geziniyor, çeşitli ayrıntıları not ediyor.

– Demek sen Agatha'sın. Sonunda seni görmek güzel... hmm... canlı diyecektim ama biraz uygunsuz kaçacak gibi görünüyor," derken gri-mavi gözleri parlıyor, dudakları hafif bir sırılsıklam geriliyor ve Aaron'a benziyordu.

Prens gözlerini devirir ve gürültülü bir şekilde nefes verir.

– Agatha, Agatha ile tanış. Bu babamızın büyük amcası.

Christian Lasnetsov.

Bana iki şey hakkında yalan söylemedi. Küçük bir erkek kardeşi ve bir amcası olduğu.

– Görünüşe göre ölüm hakkında şaka yapmak aileden geliyor," diye cevap verdim kuru bir şekilde.

я.

Christian şaşkınlıkla birkaç kez göz kırptı, sonra başladı Gülüyordu. Gülüşü karanlık ve kuru, ama Aaron'la yaptığım gibi düşmanca hissetmiyorum. Sanırım bu ikisi ailenin en sosyal üyeleri değiller.

– Christian, Agatha ve beni yalnız bırakır mısın? Eminim bana söylemek için sabırsızlandığı bir sürü özür kelimesi vardır." Yaşlı prensin gergin gülümsemesi dudaklarında oynamaya devam ediyor.

– O zaman ben gideyim, ama konuşmamız bitmedi Aaron.

– Unutmama izin vermeyeceğin tek şey bu.

– Seninle tanışmak güzeldi, Agatha. Tekrar görüşeceğiz," dedi Christian başını sallayarak.

– Ben de Christian," diye karşılık veriyorum ve adam çıkışa doğru yöneliyor.

Aaron ve ben, amcasının gergin ayak sesleri azalana ve kapı gürültüsü kapanıp bizi yalnız bırakana kadar sessiz kalıyoruz. O zaman bile bir şey söylemiyorum, hâlâ konuşmayı kafamda canlandırıyorum.

– Başın belada mı? - Ben başlıyorum.

– Bilmeniz gereken bir şey yok," dedi Aaron sakince.

Yine sessiz kaldık, adam başını yana eğdi, yüzümü ve elbisemi inceledi.

– Eee?

– Ne oldu? - Anlamıyorum.

– Konuşun. Soru sorun. Özür dileyin ya da teşekkür edin. Bana tam olarak neyle geldiğinden emin değilim," diyerek geri çekildi ve küçük tahtın mermer basamaklarına oturdu. Belki de burası kralın danışmanlarıyla bulunduğu yerdir. Oda bir taht odası olamayacak kadar küçük. Arkadaşımdan biraz uzaktaki basamaklara oturuyorum.

– Anna bana gerçek Arian'ın ona hiç dokunmadığını ve aslında Yuli Rakhmanov olduğunu söyledi. Her şeyin bir tuzak olduğunu söyledi. Ama sebep neydi? Bunu ne için yaptılar? - Sadede geliyorum.

– Savaş mı? Güç tutkusu mu? Altın mı? Büyük ihtimalle yukarıdakilerin hepsi." Prens gülümsemeyi bırakıp doğru cevapları seçti. - Araken ve Serath hiçbir zaman arkadaş olmadılar. Her zaman paylaşamadığımız ya da uzlaşamadığımız bir şeyler oldu, küçük çatışmalar, saldırılar, politikadan hoşnutsuzluklar oldu ama açık ve uzun süreli savaşlar olmadı. Yaklaşık iki yüz elli yıl öncesine kadar Serat topraklarında altın dolu birkaç yer bulundu. Serat, odun ve tatlı su gibi kaynaklar açısından her zaman Araken'den daha zengin olmuştur, ancak Araken tuz madenciliğinde iyidir ve çok verimli topraklara sahiptir. Sonuç olarak, ayak uyduruyorduk. Ta ki bulduğumuz altın her şeyden ağır basana kadar.

Yarath'taki sarayda bol miktarda bulunan yaldızları hatırlayarak kaşlarımı çatıyorum.

Hepsi sadece bir görünüş mü?

– O kadar fakirler mi?

– Mesele de bu, hayır. Onlar da oldukça iyi durumdalar, ancak ekonomimiz istikrar kazanıp yükselişe geçtiği sırada Araken bizim arka planımız karşısında fakirleşmeye başladı. Ve belki de sorun basit bir gurur ya da açgözlülüktü. Yarath'taki akademiye Daniel'e yaklaşmak için girdim. Kütüphanelerine ve kayıtlarına erişmem gerekiyordu. Bu gerçeği öğrenmek için tek şanstı, çünkü o zamanlar Anna'yı yetiştirebileceğimizden henüz emin değildik. Ama

Şans bizden yanaydı. Babam Anna'nın mezarını bulmayı başardı ve Ariane'in masum olduğuna dair teorisi doğrulandı. Julius'un notlarını da buldum. Çok hırslıydı.

Aaron ona doğru eğik bakışımı ve şüpheyle kaldırdığım kaşımı fark ederek usulca gülüyor.

– Pekâlâ," diye kabul etti. - Kibirli bir pislikti. Bu daha mı iyi?

– Oldukça.

– Planı o yaptı ama bunu babası ve o zamanki kralla paylaştığından emin değilim. Büyük olasılıkla şöhretini kazanmaya çalışıyordu ama öngöremediği çok şey vardı. Julius savaşın ekonomiyi geriye götüreceğini fark etti, bu yüzden sadece yönetici aileden kurtulmanın ve tüm Serath'a boyun eğdirerek topraklarımızı ele geçirmenin daha kolay olacağına karar verdi. Sizin dokunulmazlığınızı hatırladı ve halkın Mara'ya el kaldıran herkesten nefret edeceğini fark etti. Ve gerisini biliyorsun. Planı suya düşmüş olsa da, belli ki bunu yapmanı beklemiyordu. Kendi isteğiyle öleceksin ve diğer tüm Mara'lar da seninle birlikte ölecek. Sonra Serath'ın Arian'ı idam etmeyi reddetmesi durumu daha da kötüleştirdi ve gerçek bir savaş patlak verdi. Ayrıca aptal, daha fazla kötü adam olacağını ve Morokların hiçbir şey yapmayı reddederek iki ülkenin bu çekişme bataklığına saplanmasına izin vereceğini düşünmedi.

Kız kardeşimin öngöremediğimiz bir tuzağa düştüğünü fark ederek başımı sallıyorum, çünkü yöneticiler daha önce bizi bir güç mücadelesinde piyon olarak kullanmaya hiç cesaret edememişlerdi.

– Daniel beni neden kaldırdı?

– Ben de aynı şeyi merak etmiştim. Ama Daniel için bu o kadar basit değil, onun tam olarak nedenlerini öğrenmek için yeterli zamanım olmadı. Elena'nın Nikolai cinayetindeki özensizliğinden sonra.

O iğrenç anı hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum. Nikolay da Rakhmanov ve şimdi mutlu olmalıyım, ama nedense onun için hâlâ üzülüyorum. Bir düşman bile hain bir kız kardeşin kalbine bıçak saplamasını istemez.

– ...Daniel daha gizemli biri haline geldi. Bu yüzden seni o zindanda bu kadar uzun süre bırakmak zorunda kaldım. Odaya girip ellerinizde ve yüzünüzde Nicholas'ın kanıyla ne kadar korkmuş olduğunuzu gördüğüm an Daniel ve Helena'yı asmaya hazırdım.

Gerginleşti, ya haklı ya da kızgındı, ama durdu ve sakın bir tona döndü. - O zaman bile fark etmiştim ama biraz zamana ihtiyacım vardı.

Garipliği daha da arttırmamak için bilerek ona doğru bakmıyorum. Her kelimesinden sızan pişmanlığı yeterince yaşadım.

– Sizi kendi ellerimle etkisiz hale getirdiğim ve gardiyanların sizi zindana götürmesine yardım ettiğim için ne memnunum ne de gururluyum. Ama gerçeği öğrenmem gerekiyordu.

– Anlıyorum. Ne öğrendin?

– Ne yazık ki, o kadar da değil. Anladığım kadarıyla Nikolai ya da Daniel Julia hakkındaki gerçeği öğrendi ve diğerine söyledi. Bu yüzden Nikolai barışa bu kadar niyetliydi ve babasını da aynısını yapmaya teşvik etti. Elena ve Severin'in evlenmesini önerenin o olduğuna eminim. Ve gerçekten de atasının bencilce hatasını düzeltmek istiyordu, ama tabii ki gerçeği ortaya çıkarmadan. Bu yüzden sözde zehirlenmeden sonra bile barış için ısrar etti. Ancak Daniel, Serath'ın hâlâ hatalı olduğuna inanarak barışın imkânsız olduğunu söylemeye başladı. Julius'u ve yaptıklarını desteklemiyor, sadece Anna'yı öldürdüğü konusunda ısrar ediyordu. Mar'dan sadece birini, Serat ise altı kişiyi öldürmüştü.

– Yani Nikolai gerçeği gizlemek ama yoluna devam etmek için barışa ulaşmak mı istiyordu? - Açıklığa kavuşturuyorum.

– Evet.

– Daniel her şeyi biliyordu ama Julius'un işini bitirmek ve Serath'ı almak mı istiyordu? Atası gibi bunu en az kayıpla yapmaya, yani Severin'i öldürmek için sadece beni göndermeye mi karar verdi?

– Evet.

– İşte bu yüzden Nicholas ve babamdan kurtuldu," diye mırıldandım sessizce, kralın ve en büyük varisin barış istemesinin Daniel'in planının önünde ciddi bir engel olduğunu şimdi fark etmiştim. - Gerçekten haklı olduğuna inanıyor mu? Altı Mars'ı öldüren Arian askerlerinin, kız kardeşime saldırarak ilk hain darbeyi vuran Julius'tan daha suçlu olduğuna mı?

– Öyle görünüyor.

Dişlerimi neredeyse acı verecek kadar sıkıyorum ve tüm bu karmaşanın benim seçimimin bir sonucu olduğunu fark ediyorum. Eğer saraya gitmeseydim ya da kız kardeşlerimi geri çekilmeye zorlasaydım, gerçeği öğrenebilirlerdi. Ve şimdi Daniel'in tek bir mazereti bile olmayacaktı.

Böyle şeyler yapmak için nedenler. Şimdiye kadar Anna'nın, benim ve Arian'ın tüm hikâyesi unutulmuş ve sadece kitaplarda tozlu bir peri masalı olarak saklanmış olacaktı.

– Atamın başlattığı işi bitirmek, Mar'ın intikamını almak için ailemi ayaklar altına almak istiyor," diye sakince özetledi genç adam. - Eğer istediği olsaydı, Julius'un bu işe karıştığına dair tüm kanıtları saklayabilir, ailemi yok edebilir ve Serath'ı ele geçirebilirdi, çünkü tek yapması gereken Severin'e ulaşmaktı. Morok'un tahtta olmasından pek kimse memnun olmazdı.

– Her şeyi bu yarı gerçekle örtbas ederseniz, plan iğrenç olsa da kendinizi gerçekten haklı çıkarabilirsiniz." Katılıyorum.

– Ancak üç kadar engele takıldı.

– Hangileri?

– Öyleyim," diye mırıldandı Aaron, muhtemelen ona kimliğini açıkladığında Daniel'in yüzündeki ifadeyi hatırlıyordu. - Belli ki Serata'nın en büyük prensinin hâlâ hayatta ve burnunun dibinde olma ihtimalini hiç düşünmemişti. İkincisi Elena'ydı. Onun öfkesini ve pervasızlığını hiç düşünmemişti.

– Daha çok ilki gibi," diye homurdandım. - Senin çekiciliğini, Elena'nın sana karşı koyamayacağını hesaba katmamıştı.

Genç adam başını alaycı bir şekilde eğiyor, sözlerimle ilgili herhangi bir yorum yapmıyor ve devam ediyor:

– Üçüncü engel ise sizsiniz.

– Я?!

– Daniel muhtemelen sana gerçekten aşık olmayı beklemiyordu.

Dudaklarımdan yüksek sesli bir kahkaha kaçıyor.

– Daniel'in oldukça iyi olduğunu kabul ediyorum, ama yanıyorsunuz. Beni manipüle etmek için bir silahtan başka bir şey istemediği artık çok açık. Belki de duygularıyla manipüle etmeye çalışmak kanlarında vardır. Beni diriltecek miydi ki? - Bu aptalca öneriyi elimden tersiyle ittim.

– Evet.

– Ne kadar ödemeye hazırды?

– O kadar çok ki, hayal bile edemezsiniz. Ve bana sadece altın ve mücevher değil, genel olarak, neredeyse her şeyi teklif etti.

İsteyebileceğim. Daniel tacın sonsuza dek bana borçlu kalacağına söz verdi.

Fiyatın artık önemli olmadığını bilerek sessizliğe gömülüyorum.

– Ama beni tamamen diriltemezsin." Yumuşakça gülümsüyorum ve Aaron sanki bir şey yakalamaya çalışıyormuş gibi yüzüme şaşkınlıkla bakıyor.

– Senin için başka bir yol bulacağım," dedi ani bir kaş çatmayla, tıpkı Anna'nın dün yaptığı gibi. - Hiçbir şey için olmasa bile para için bunu yapmaya istekli olabilecek başka bir uygun Morok.

– Tamam." Aynı gülümsemeyle kayıtsızca omuz silkiyorum.

– Tamam mı? - Aaron aptalca tekrarlıyor ve ben de yüzünde donup kalan gülünç ifadeye gülüyorum. - Yaşamak istemiyor musun?

– Kız kardeşimin yaşamasını istedim.

Ona doğru hızla ilerliyorum ve tüm cesaretimi kaybetmeden önce avucunu tutup minnetle sıkıyorum. Genç adam benden iyi bir şey beklemediği için seğiriyor ama elini çekmiyor. İçimden, prangaları ve yalanları yüzünden suratına yumruk atma isteğiyle, karşılığını asla ödeyemeyeceğim bir fedakârlık yaptığı için ona minnettarlıkla sarılma ihtiyacı arasında gidip geliyorum. Bu yüzden ona bu kadar yakın olmaktan duyduğum utancı bir kenara itmeye çalışıyorum. Daha önce hiç elini bu şekilde tutmamış, minnettarlığımı ifade etmeye çalışmamıştım.

– Teşekkür ederim.

İçgüdüsel sessizlikte, bu tek kelime kelimenin tam anlamıyla bir taş gibi aramızdan düşüyor ve Aaron inanmaz bir şekilde kaşlarını çatıyor.

– Şimdiden hayal edebileceğimden çok daha fazlasını yaptın. Kız kardeşimi buldun, onu hayata döndürdün, ona aşkı bile bulabileceği bir yuva verdin. Onu kardeşin gibi koruyacağını biliyorum, yani....

– Bu yüzden mi? - Kelimeleri kelimenin tam anlamıyla sıkarak söylüyor ve bir şekilde söylediğim her şeyden rahatsız olduğunu düşünüyorum. Belki de olanlardan benden daha çok utanıyordur.

– O yüzden lütfen benim için başka hiçbir şeyi feda etmeyin. Ne zaman, ne de para. Ve sana borcumu nasıl ödeyebileceğimi söyle.

Gergin bir sessizlikle gözlerimde bir şey arıyor. Belki bir alay ya da bir yalan iması, ama şaka yapmadığımı anlamasını umarak sabırla bekliyorum. Ona borcumu ödemeye, elimden gelen her şeyi yapmaya gerçekten hazırım. Doğru miktarda para getirmek için ne kadar çalışmam gerekeceğini bilmiyorum, belki de gulyabanileri öldüreceğim

Hayatının geri kalanını Serata'da geçirecek, belki başka bir şey. Fiyatı umurumda değil, ne isterse yapmaya hazırım.

Aaron'un çenesi geriliyor ve aynı endişeyle yavaşça elini avuçlarımdan çekiyor.

– Bunu düşüneneğim." Genç adam benden uzaklaşarak ayağa kalktı ve soğuk tepkisiyle beni şaşırttı.

Yine de yaptığım onca şeyden sonra ne bekliyordum ki? İki yüz yıl önce yaptığım tüm hataları ve yanlış anlaşılımları bir teşekkürle geri alamam.

– O zaman kararını bekleyeceğim Alexander.

Şaşırtıcı bir şekilde, ona gerçek ismiyle hitap ettiğimde kaşlarını daha da çatıyor. Prens elini sinirli bir şekilde saçlarımdan geçirip tekrar sol tarafa çevirdiğinde zaten gergin bir gülümsemeyi korumak için mücadele ediyordum. Merdivenlerden kalkıp elbisemi silkeledim. Başka bir şey söylemiyor, onu yalnız bırakıp dışarı çıkarken beni dikkatle izliyor.

Bölüm 6

Rahibe Mara Çağırıyor. Mara'lardan biri öldüğünde ve diğer altısı onları yeni bir kız kardeşe götürecek görünmez bir ipliği hissetmeye başladığında buna çekim ya da garip bir his diyorlar. Morana'nın seçtiği on yaşında, siyah saçlı bir kız.

Mar'la hep böyle olur. Her biri yeni bir kardeşin gelişini hisseder ama Morok'ta durum farklıdır.

*Malachi Zotov. Unutulmuş o Mars
ve Moroks*

Ashora'nın sarayında uyandığımdan beri bir hafta geçti. Kız kardeşimin hayatta olduğunu ve Lasnetsov'ların bize asla ihanet etmediğini öğreneli bir hafta olmuştu. İlk birkaç gün Anna ile Serata'daki hayatı, Severin ve benim Yarata'daki talihsiz maceralarım hakkında sürekli konuşmalarla geçti. Kahvaltıda herkese Elena'nın hapsedilmemdeki rolünden ve prensesle yaptığım konuşmalardan bahsettiğimde Anna kelimenin tam anlamıyla hakaretler yağdırdı. Kız kardeşim Severin'in kalbi için eski rakibinden daha önce hoşlanmıyor gibiydi ve benim hikayemden sonra ondan daha da çok hoşlanmadı. Aaron yine de gülümsemesini bastırdı ve Elena'nın yüzüne vurmaktan mutluluk duyduğum yakınlığımıza dair tüm ipuçlarını kasıtlı olarak bıraktığımda hiçbir şey söylemedi. Anna'ya da garip ilişkimiz hakkında hiçbir şey söylememiştim ve görünüşe göre en büyük prens de bu konuda sessiz kalmış ve bunu kardeşiyle bile paylaşmamıştı.

Amcaları Christian bizimle çok sık yemek yemiyor ama onunla her karşılaştığımda kibar ama mesafeli davranıyor ve ben de onların ailesine karışmaya çalışmıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, Anna'nın buranın artık benim evim olduğunu iddia etmeye devam etmesine rağmen, kendimi bir yabancı gibi hissetmeye devam ediyorum. Sanki birbirlerini çok uzun zamandır tanıyan insanların arasına uyum sağlamaya çalışıyorum. Küçük kız kardeşim bile tamamen farklı, onca denemeden sonra değişmek zorunda kaldı. Şu anda bana en yakın olan şey

Aaron, Yarat'tan sınıra kadar birlikte seyahat ettik. Samimi minnettarlığımdan sonra ilişkimizin yeniden daha iyi olacağını düşünmüştüm, ancak şaşkınlığıma rağmen aramızdaki uçurum daha da derinleşti. Belki de beni affetmeye hazır değildir.

Neredeyse tamamen bana adanmış birkaç günün ardından Anna yavaş yavaş Severin'le birlikte kraliyet görevlerine dönmeye başladı. Bana söylediğine göre, henüz yardım etmek için yapabileceği fazla bir şey yok, bu yüzden şimdi çalışmak zorunda ve bu da zamanının çoğunu alıyor. Onu yeni hayatından sonsuza kadar uzak tutamayacağımı bildiğim için aldırmıyorum. Ama artık ben de siyasete karışmak istemiyorum, yani ilk kez tek başımayım, hiçbir hedefim, sorunum ya da ihtiyacım yok. Hayal edebileceğimiz her şeye sahibiz.

Takip eden günlerde sarayın etrafında çokça dolaştım, yerleşim planını inceledim ama yanlışlıkla birine girmekten korktuğum için yatak odalarını görmezden geldim. Ara sıra Mark'a ve artık benden kaçmayan diğer Moroka Gölgeleleri'ne rastlıyorum. Son dört gün içinde yüzüncü kez gözlerimdeki umutla yanına gelip "Buralarda öldürebileceğim bir gulyabani var mı?" diye sorduğumda Mark karnını tutarak yüksek sesle gülüyor. Elbette sabahları elbise seçmek çok zahmetli ama bu konuda bir şeyler yapmam hayati önem taşıyor.

Saray şifacısına yardımcı olmaya çalışıyorum. Tapınakta edindiğim bilgileri kullanarak merhemler ve iksirler konusunda yardımcı oluyorum ama o zaman bile yeterince malzemeleri olduğunu iddia ederek geri çevriliyorum. Yapacak bir şey kalmadı.

Şimdi daha önce hiç tatmadığım bir can sıkıntısına kapıldım ve Yarat'ın saray bahçelerinden çarpıcı bir şekilde farklı olan bahçelerde gezindim. Burada, sarayın arkasında sadece fiskiyeler ve çiçek tarhları değil, benden iki baş daha uzun yeşil çitlerden oluşan bir labirent var. Şimdi kar ve kırağı ile kalın bir şekilde kaplanmışlar ve çarpıcı bir kış masalı yaratıyorlar.

Aptal bir çocuk gibi içinde kaybolmayı başardığım bir peri masalı. Mermer bankın üzerindeki karları elimle sildim ve sıcak pelerinine sarınarak oturdum. Bu patika labirentinden defalarca geçtim sanırım ama hâlâ çıkış yolunu bulamıyorum.

– Ne kadar aptalca..." dedim yüksek sesle ve dondan kızarmış ellerime ılık buhar üfledim, sonra avuçlarımı birbirine sürterek ısınmaya çalıştım. Eldivenlerimi yine unutmuşum, hep unutuyorum. - Hâlâ donuyorsam ölmüş olmamın ne faydası var!

Birden sinirlendim, ayağımın altındaki bir kar parçasını tekmeledim.

– Tam olarak yaşayamayacaksam bu aptal kalbin ne anlamı var? - Neden kendi kendime konuştuğumu bilmiyordum.

Endişesiz sakın bir hayat beni şaşırtıcı derecede gergin ve... işe yaramaz yapıyor. Bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini bilmeden derin bir nefes veriyorum.

– Eğer kalbiniz olmasaydı, kimse o güzel allığınızı göremezdi.

Homurdanıp elimi sallıyorum, cevabın kafamın içinde değil de solumda bir yerden geldiğini ilk anda fark etmiyorum bile. Fark ettiğimde Severin şaşkınlığını izleyerek gülüyor. Başımı çevirip gardiyanları ya da Aaron'ı bulmaya çalışıyorum. Yatağı kırıp genç krala saldırmaya çalıştığımдан beri ilk kez aniden baş başa kalıyoruz.

– Endişelenme, Agatha. Sanırım artık bire bir konuşmamıza izin var ve ayrıca, kızın başının dertte olduğunu fark ettiğimde nasıl geçebilirdim?

Kral koyu renk bir kaftana sarınmış, düğmeleri sıkıca iliklenmiş, kürk yakası yüzünün yarısını örtüyor, ama saçları çok kısa ve kulaklarının uçlarının ne kadar kırmızı olduğunu görebiliyorum.

– Her zaman korumasız gitmeyi mi tercih edersiniz, majesteleri?

– Ben bunu tercih ederim. Bu şekilde kendimi daha özgür hissediyorum, her ne kadar Alexander bana bu tür düşüncelerle başımı omuzlarımda uzun süre taşıyamayacağımı hatırlatmayı sevse de," diyor Severin her zamanki gülümsemesiyle.

– Kardeşinizin sözleri anlamsız değil.

Severin kıs kıs gülüyor, belli ki bizim aşırı temkinliliğimizi paylaşıyor.

– Ve başım belada değil," diye ekliyorum kararsızca, aptal bir labirente kaybolduğumu kabul etmek istemiyorum.

Gülüştü derin ve o kadar sıcak ki üşümeyi bırakıp istemsizce gülümsüyorum. Tam yanıma oturuyor ve ellerini sıcak ceplerine sokarken ayağını bacağıma koyuyor.

Severin'i günlerce izledikten sonra kız kardeşimin ona neden aşık olduğunu anladım. İlk başta Anna'nın, her Lassnets'te açıkça mevcut olan cazibesine kapıldığını düşündüm, ancak Severin'de, muhatabının her zaman gözlerinin içine bakma alışkanlığı nedeniyle büyüleyici bir şey var. Yeşilliklerinden kaçınırken bile, rakibinin bakışlarını aramaya devam ediyor. Onunla konuştuğunuzda, sanki hiç kimse sizi onun kadar dikkatle dinlememiş gibi hissediyorsunuz. Ama aynı zamanda, özellikle de sinsice gülümsediğinde, zaman zaman göz korkutucu da oluyor. Gözlerinizi ondan alamadığınızı fark etmeniz uzun sürmez.

– Amcamla buluşmak için koridorda yürürken pencereden sizin labirente girdiğinizi gördüm," diye anlatmaya başladı genç adam profilime bakarak. - Sizi ne kadar çabuk sıkacağına merak ettiğim için beklemeye devam ettim. On beş dakika bekledim ve ya donmaya karar verdiğinizi ya da karşı tarafta bir yerde yeni bir çıkış yaptığınızı düşündüm.

– Yani majesteleri başımın belada olduğundan emin olmak için mi bekledi? - Kıs kıs gülüyorum.

– Tabii ya! - Önsezilerimi doğal olarak doğruluyor. - Bu korkunç havanın tadını çıkardığın ortaya çıksaydı utanırdım.

Soğuk taşın üzerinden kalkıyor ve eldivenini çıkararak bana elini uzatıyor. Bu basit jest bile şaşırtıcı, genç adamın gözlem gücünü kanıtlıyor. Eldivenlerinin soğuk derisi yerine bana sıcak bir el uzatıyor.

– O zaman seni utandırmam ve beyaz atlı prensim olmana izin veririm," diye şakacı bir şekilde nefes verip elini tutuyorum. Donmuş parmaklarıma kıyasla neredeyse kaynar derecede sıcaktı.

– Sorun da bu zaten," diye kaşlarını çattı Severin, kalkmama yardım ederken. - Eğer bir prence ihtiyacınız varsa, kardeşimi bana yardım etmesi için çağırmalıyım. İstersen benim yerime onu getirebilirim. Beyaz at yok, gerçi getirmeyeceğinden eminim.

Bana öyle inandırıcı bir şaşkınlıkla bakıyor ki gülmeye başlıyorum ve kralı ittiğimi bile düşünmeden onu hafifçe yanından itiyorum. Buna karşılık Severin de gülerek beni hafifçe geriye itiyor. Sonra beni kolunun altına alıyor ve nereye döneceğimi çok iyi bilerek dolambaçlı yollarda kendinden emin bir şekilde ilerletiyor.

– Ciddiyim Agatha, bana ilk adımla hitap et. Biz artık bir aileyiz ve tanıştığım neredeyse herkes bana bu unvanı hatırlatıyor.

– Tamam. Ama kaybolacağımı nereden biliyordun?

– Zor değildi. Anna da ilk seferinde kaybolmuştu. Gerçi bahardı ve ben onu bulana kadar birkaç saat burada kaldı. Seni oraya girerken izlediğimde, senin ve kız kardeşinin... birbirinize benzediğinizi düşündüm." Son kelimedede genişçe gülümsedi ve beyaz dişleri ortaya çıktı.

– Teşekkür ederim." Ben teşekkür ederim.

– Kurtuluşa mı?

– Ve beni kurtardığın için, ama en çok kız kardeşim için. Ona baktığın, ona bir ev ve sevgini verdiğin için. Alexander'ı onu hayata döndürmeye ikna edenin sen olduğunu biliyorum.

– Sence onu gerçekten mezara geri götürebilir mi? Sadece parmaklarını şıklatır ve az önce konuştuğumuz kız tekrar ölür mü?

– Yapacağı şey bu değil miydi?

Labirentten çıkıyoruz, Severin şefkatli bir gülümsemeyle başını sallıyor, elimin pozisyonunu rahatlatmak için bükülmüş kolunun üzerinde değiştiriyor.

– Nasıl olsa Anna'yı hayata geri getirecekti. Alexander bir yetenek ama eminim onu bir daha asla öldüremez.

– Neden?

– Kendi göğsünde, pek çok kişinin varlığından haberdar olmadığı bir kalp, muhtemelen bunu yapmasına engel olurdu.

Severin Aaron'dan ironi ve gerçek bir kardeş sevgisiyle bahsediyor ve ben kahkahalarımı bile gizlemiyorum, sohbetimizin hafifliğinin tadını çıkarıyorum. O kadar uzun gülüyorum ki Severin'in eğlencesi bulaşıcı oluyor ve saraya yaklaşırken ikimiz de gülmekten kendimizi alamıyoruz.

– Kalp konusunda şaka yapmıyordum Agatha. Kabul etmiyor ama bu onu sık sık bazı kararlara itiyor," dedi genç adam daha ciddi bir şekilde, kaftanının üzerindeki karı silkeleyerek. - Ama itiraf etmeliyim ki Alexander son zamanlarda beni rahatsız ediyor.

– Neyle?

– Sessizdir. Kulağa saçma gelebilir ama İskender emrediyor, alay ediyor, homurdanıyor ya da küfrediyor. Ama sessiz değil. Bence o ne-

benden bir şey saklıyor. Ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Belki ne olduğunu biliyordur.

Çizimlerimizdeki karı silkeleyip içeri giriyoruz ve hemen dış giysilerimizi memnuniyetle kabul eden hizmetkârlar yanımıza yaklaşıyor. Severin sokak kaftanını daha sade bir kaftanla değiştiriyor ama ben gri gömleğim ve pantolonumla kalıyorum. Kız kardeşimi bana elbise dışında bir şey vermeye ikna ettiğim için şanslıydım.

– Sorunlarını paylaşacağı son kişi ben olacağım." Başımı sallıyorum, bazı saç tellerinin kardan ıslandığını ve boynumda rahatsız edici bir şekilde soğuduğunu hissediyorum. - Benden nefret ediyor.

– Yanılıyorsun Agatha. Sana karşı nefretten başka bir şey hissetmiyor," dedi Severin, elimi tekrar bükülmüş koluna koyarak ve ben konuşmaya dalmışken beni tekrar uzaklaştırdığını fark etmedim bile.

– Nereden biliyorsun?

– Çok basit. Nefret ettiği herkes kendi elleriyle öldü.

Bunu o kadar rahat bir şekilde, hafif bir gülümsemeyle söylüyor ki tüylerim diken diken oluyor.

– O zaman Christian'a sormalısın," diye önerdim.

– Amca mı?

– Evet, bir hafta önce bir konuda tartıştıklarını duydum ve Alexander'ın davranışlarından açıkça rahatsız olmuştu.

– Christian, o zaman..." diye düşünceli bir şekilde konuştu kral.

Severin yürüdüğümüz koridora bakmaya devam ediyor ama yüzü geriliyor ve amcasından neden hoşnut olmadığını anlamıyorum.

– Nereye gidiyoruz? - Başımı tavana kaldırıp kristal avizeye bakıyorum.

Tekrar sarayın derinliklerine iniyoruz ve pencerelerden içeri giren ışık olmadan burası daha karanlık. Halının yerini, vernik tabakası altında güzel ve özenli desenleri olan, farklı renklerde ahşap parçalarından yapılmış çıplak bir ahşap zemin alıyor.

– Benim ricam olmasa bile Alexander'ın Anna ile bağlarını koparıp onu mezara geri koymasının pek mümkün olmadığını kanıtlamak için size bir şey göstereyim dedim. Birbirlerine bağırırsalar da ilişkileri görüldüğünden çok daha yakın.

Severin beni eğitim odasına götürüyor, uzak duvarın karşısında silah rafları olan büyük bir oda. Genelde gürültülü olur ama şu anda sadece Mark, Anna ve aralarında Kiril'in de bulunduğu diğer dört Gölge Takımı üyesi var. Bizi fark ettiğinde bana el sallıyor, ben de ona karşılık veriyorum.

Anna'nın dar bir pantolon ve sade bir gömlek giydiğini, saçlarını yüksek bir at kuyruğu yaptığını görünce şaşırdım. Gevşek saç telleri nemli alnına yapışmıştı ve gömleği yer yer terden ıslanmıştı. Kız kardeşim sadece son altı ayda bu kadar sıkı çalışmıştı, o da baskı altında ve Julius olduğu ortaya çıkan Arian'ı görmesini yasaklayacağım korkusuyla.

– Biraz beklemeliyiz, Alexander gelecek, genelde herkesi o eğitir." Severin kollarını göğsünde kavuşturmuş, açık kapı aralığında durmaya devam ediyor ve ben ondan uzaklaşmıyorum.

– Seni de eğitiyor mu?

Severin gömleğinin birkaç düğmesini açıyor ve yakasını geri çekerek omzundaki etkileyici çürüğü bana gösteriyor.

– Evet, dün gece üzerime düşeni yaptım. Kardeşimin kimseyi esirgemediğini söylemeye gerek var mı? - Kral mırıldanarak tekrar omzunu kapattı.

– Anna'yı da mı eğitiyor?! - Şaşkınlıkla cevap verdim, Mark'ı dikkatle dinleyen kız kardeşime tekrar baktım.

– Bu yüzden onun için endişelenmene gerek yok. Onu o kadar çok kovalıyor ki bu korkutucu ve Alexander sarayda olmadığına Mark onun yerini alıyor," Severin elini Morok'un asistanına doğru salladı. - Gülümsemesine aldanmayın, tıpkı Alexander gibi, bu yüzden iyi arkadaşlar.

Anna ile ilgili sözlerden sonra yüzümde çok belirgin bir inançsızlık ifadesi var, bu yüzden Severin devam ediyor.

– Kardeşi onu sadece ayağa kaldırmakla kalmadı, aklını da başına getirdi. Önceleri sadece ağlıyor, sızlanıyor ve tamamen kayıtsız bir duruma düşüyordu. Babamın zamansız ölümüyle meşguldüm ve amcamla birlikte ülkemizin işlerini halletmeye çalışıyordum. Bu yüzden Anna'ya ayıracak vaktim yoktu. Bu yüzden kardeşim meseleyi kendi eline aldı. Başka birinin yapacağı gibi onu sakinleştirmek yerine," diye kıkırdıyor, "Alexander onu kızdırmaya başladı, ona sinirlenmeyi öğretti, onu yataktan çıkmaya, kendine acımayı bırakmaya ve bu konuda bir şeyler yapmaya zorladı.

Bir şey, bir amaç bulmak. Onu çalıştırdı ve hüsrânını ve üzüntüsünü herhangi bir şekilde gidermesini sağladı.

– Eğitim... nefret ettiği şey bu.

– Aynen öyle," dedi kral usulca gülerek ve titizlikle başını sallayarak, "akşamları bana kardeşimden şikâyet ederdi. Ayrıca her gün antrenmanda Anna, Alexander'ı seninle ayıplar, onu her zaman anladığını ve asla onun gibi bir sadist olmadığını söylerdi.

"Agatha şöyle, Agatha böyle! Yıldan yıla, günden güne! Agatha..."

Yumruklarımı sıkıp açıyor, öpüşmeden önceki fısıltısını hatırlayınca içimdeki ürpertiye bastırmaya çalışıyorum. O günkü kızgınlığını şimdi anlıyordum.

– Peki cevaben ne dedi? - Ben sordum.

– İsminizi duyunca sinirlendi ve bunu tekrarladı....

– *...kız kardeşin seni çok şımarttığı için hala kendi ayaklarının üzerinde duramıyorsun.*" Alexander kardeşinin sözlerini kuru bir şekilde bitiriyor.

İrkildim, geriye doğru garip bir adım attım ve sırtımı onun göğsüne çarptım. Severin kaşını bile kaldırmadı, her zamanki gülümsemesiyle kardeşine döndü.

– Bu gece geç kaldın.

Aaron kolunu omuzlarıma doluyor ve kardeşinin sözlerini duymazdan gelerek beni ileri doğru itmeye başlıyor.

– İyi şanslar Agatha," diye bağırıyor Severin arkamdan ve gidiyor.

Yaklaştığımızı fark eden Mark'ın umut verici ve hiç de nazik olmayan gülümsemesini izlerken, onlarla olan şansımın tek başına yeterli olmayacağına karar veriyorum.

Bölüm 7

Marslar karanlık kardeşlerinden ayrıldıktan sonra, bir süre birleşik bir klan olarak kaldılar ve güçlerinin ve bağlantılarının bilgisini isimlerini taşıyan kız kardeşlerine aktardılar. Ancak Agatha liderliğindeki tüm Marsların ölümünden sonra, Moroklar yalnızlaştı ve daha çok ayrı ayrı var oldular. Yani şimdi gerçekte kaç tane olduklarını bilmiyoruz. Belki de kız kardeşler kadar, belki de daha fazla, yedi kişiler ya da belki de neredeyse hiç kalmadılar.

*Malachi Zotov. Unutulmuş o Mars
ve Moroks*

- Artık kardeş miyiz? - Mark son kelimeyi garip bir zevkle uzatıyor.
- Agatha'ya bahse girerim, seninle dakikalar içinde başa çıkabilir! - Anna çenesini kaldırarak meydan okurcasına genç adama baktı. - Ve sen," parmağıyla Aaron'u işaret etti, "belki biraz daha uzun, ama seninle de başa çıkacaktır.
- Bu oldukça cesur bir ifade," diye mırıldandı Aaron, hâlâ onu işaret eden parmağına şüpheyile bakarak.
- Ona hak vermek için ağzımı açıyorum ama dehşete kapılıyorum, Mark daha hızlı davranıyor.
- Meydan okumayı kabul ediyorum. Kraliçe sensin, o yüzden bana yeni bir tane al. kılıç.
- Sonra da önümüzdeki üç ayı gulyabani cesetlerini öldürerek geçireceksin. yakmak için. Artık onlara dokunmak istemiyorum, tüm kıyafetlerim kokuyor" diye yanıtlıyor Anna.
- Bu kadar yeter!
- Katılıyorum!
- Aslında benim zaferim üzerine bahse girdiklerini ancak rakibimin önünde durup elimde tahta eğitim kılıcını tuttuğumda fark ediyorum. Aaron onu elime düşünceli bir şekilde yerleştirmişti.

Diğerlerinin dövüş için yer açmasını izlemeye devam ederken aptalca göz kırptım. Kız kardeşimin beni ve yeteneklerimi bu kadar önemsemesi gururumu okşamıştı ama mezarda ve sonra da kafam ezilmiş halde yatakta ne kadar uzun süre kaldığımı unutmuş gibiydi. Şu anda Cyril'i yenebileceğimden bile emin değilim ve henüz hiçbirini savaşta görmemiş olsam da o Gölgeler arasında bir er. Mark, Morok'un sağ kolu ve Morok'un kendisinin nasıl savaştığını düşünmek bile beni ürpertiyor. Daha çok bulanık bir gölge bulanıklığı gibi.

Kendi aralarında iddiaya girmeye devam eden, Anna ve Aaron'ın bir konuda tartıştığı ama dikkatle bize bakan seyircilere son bir kez daha bakıyorum. Aaron'un bakışlarımı incelediğini fark ediyorum ve zümrüt gözleriyle buluştuğum anda çenesini kurnazca Mark'a doğru çeviriyor. Ne söylemeye çalıştığını bilmiyorum ama yirmi dört saat boyunca yeterince utanç yaşadım. Bugün de labirente kaybolmakla limitimi çoktan aştım.

– Yenilgi olarak ne sayılır? - Mark'a ciddiyetle soruyorum.

– İstersen silahını hemen bırakabilirsin," diyerek sırtı ve kılıcını döndürdü.

– Agatha, ona vurabildiğin kadar çok ve tüm kalbinle vur! - Anna yüksek sesle beni cesaretlendiriyor.

Önce Mark saldırıyor, hızla birkaç adım atıp mesafeyi kapatıyor. Bana kıyasla oldukça güçlü ve tam alnıma vuruyor ama ben kaçmıyorum; onun yerine ona doğru ilerliyorum, hafifçe sola doğru hareket ediyorum ve sağ bacağımla dizinin altına vuruyorum, tüm gücümle değil ama hissedilir bir tekmeye. Ona bilerek tam bir adım attığı anda vuruyorum, böylece rakibim dengesini kaybediyor. Seyircilerden yüksek bir nefes sesi geliyor. Ben onun arkasındayım ve Mark zar zor ayağa kalkıyor. Avantajı kullanıp onu sırtından bıçaklayabilirdim ama bunun yerine geri çekilip ona bir şans daha veriyorum.

– Dizinin altından ve öylece? Mar'ın hiç onuru yok mu? - Rakibi burnunu kırıştırıyor.

– Üzgünüm, mezardan çıkarken yanıma almayı unutmuşum.

– Hızlıca kaçmak ister misin?

– Sadece bana eşlik edersen.

Adamlardan birkaçı kahkahalarla patlıyor. Kılıcımı bile kaldırmıyorum, açık kalıyorum. Mark bir deneme daha yapıyor ama şimdi daha akıllıca. Aldatıcı bir manevrayla dikkatimi dağıtıyor ve onu savuşturmak için zar zor zamanım oluyor.

Sonra yan tarafımı hedef alan bir yumruğu neredeyse ıskalıyordum. Kendim saldırıya geçiyorum, ona hızla saldırıyorum, üç hamle yapıyorum, seriyi bir bıçak darbesiyle bitiriyorum ve şansına o da karşılık veriyor, çünkü doğrudan karnına nişan almıştım. Karşılık vererek ve farklı yönlere saparak saldırmaya devam ediyoruz. Alnımda boncuk boncuk ter biriktiğini hissettiğimde, keşke daha önce kışına bir tekme atsaydım ve dövüşü tek yumrukla bitirseydim diyorum, ama şimdi çok temkinli.

Mark da daireler çizerek yürümekten yorulmaya başlamıştı ve darbeleri gittikçe güçleniyor, savuşturmam zorlaşıyordu ve bir keresinde kılıcıyla kalçama vurdu. Acı kemiğime ve dizime öyle bir vurdu ki bir adım ileri atıp arkamı döndüm ve burnuna dirsek attım ve birkaç adım geri çekilir çekilmez tekrar arkamı dönüp kılıcımı diğer elime geçirdim ve öndeki elimin ön koluna hiç beklemediği bir taraftan tek bir darbe indirdim. Tıslıyor ve ikinci bir hareketle kılıcı boğazına dayıyorum.

Seyircilerden bazıları sevinçle bağırırken, diğerleri derin derin iç çekiyor. Anna gülüyor, Aaron'ı birkaç kez sinir bozucu bir şekilde itiyor ama Aaron sadece gözlerini deviriyor. Mark'ın burnu kanıyor ama kırık değil. Üst dudağından aşağı süzülen kanı yalayarak gülümsüyor.

– Neyse ki gulyabaniler o kadar kurnaz değil," diye sırtıttı ve ben de kılıcımı boğazından çektim.

– Burnun için üzgünüm," diyerek mahcup bir şekilde gülümsedim.

– Burnumu affederim ama bana bir içki ısmarlarsan dizimi affederim." Kolunu omuzlarıma atıyor, ağırlığını bana veriyor ve sanki ciddi bir şekilde yaralanmış gibi meydan okurcasına topallıyor, oysa kalçamın daha çok acıdığından eminim.

– Tamam." Kabul ediyorum.

– Tamam mı?! - Onu arkadaşlarına geri götürdüğümde olması gerekenden daha fazla şaşırdı. - Çocuklar, Agatha bu gece bizimle içmeye gideceğini söyledi!

– Nihayet! - Kirill arkadaşlarından birini kuvvetle alkışlar, diğerleri de daha az mutlu değildir, bir fincan bal likörü eşliğinde iki yüz yıl öncesinden ilginç hikayeler dinlemeye heveslidirler.

Coşkuları o kadar içten ki, saraydan çıkmanın iyi bir karar olacağını düşünerek istemsizce gülümsüyorum. Ayrıca.

Onlarla arkadaş olup Anna'nın yerine geçmeliyim. Ne de olsa o kraliçe ve daha ciddi şeyler yapmalı.

– Bugün tatil mi? - Her ihtimale karşı soruyorum.

– Neredeyse! - Mark bana neşeyle cevap veriyor. - Sonunda Alexander'ın bize kaptırdığı parayı harcayacağız. Geldiğinden beri kraliyet kesesini hafifletmeyi planlıyorduk.

– Sen de geliyor musun? - Aynı gülümsemeyle kız kardeşime dönüyorum.

– Bu gece gelemem," diye surat asıyor. - Ama gitmelisin, çünkü yeterince eğlenmiyorsun.

Anna kurdeleyi başımdan çekip alıyor ve saçımı hızla örüyor.

– Bunu neden yapıyorsun?

– Onu henüz yenemediniz," diyerek kollarını göğsünde kavuşturmuş, adamlarının homonimlerini izleyen Aaron'a doğru sakince başını sallıyor.

Ama ablamın cümlesinden sonra herkes susuyor, ben de gergin bir şekilde müstakbel rakibime bakıyorum.

– Başlayalım mı? - Aaron bana alaycı bir bakış atıyor ve tahta kılıcı Mark'tan alıyor.

– Sana inanıyorum Agatha," diye fısıldıyor kız kardeşim bana.

– Onunla hiç ciddi bir kavga ettiniz mi?

– Evet, birden fazla kez. Ama onlara kavga bile diyemezsin. Daha çok her seferinde beni birkaç dakikalığına aşağıladı," diye yanıtıyor Anna ve yüzünün buruşmasına gülümsüyorum.

– Onu hiç yenen oldu mu? - Diğerlerine daha yüksek sesle soruyorum.

– Severin ve ben," Mark ciddiyetle başını sallıyor ve kralın adını duyduğumda gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Bu konuda iyi olduğunu düşünmemiştim. - Sadece...

– Sadece ne? - Aaron'un tahta kılıcının tatsız bir şekilde ıslık çalmasını ve eliyle havayı yoğurmasını izleyerek endişeyle sordum.

– Tam o sırada bir sakatlık geçiriyordu, omzu çıkmıştı." Genç adam zoraki bir gülümseme takındı.

– Hangi omuz?

– Doğru.

– Lanet olsun.

O sağ elini kullanıyor. Sadece öndeki elini kullanamadığı zaman kazandılar.

– AGATHA!

Hepimiz kılıcının ucunu karşımdaki koltuğa doğrultmuş olan Aaron'a dönüyoruz. Elbette onunla bire bir antrenman yapmıştım ama o Daniel ve Elena'nın önündeydi ve o sırada yeteneklerinin yarısını saklıyordu.

– Artık benimle dövüşmek istemiyor musun, küçük Mara? - Ben yerime otururken Aaron diğerlerinin duymaması için soruyu sessizce soruyor.

Takma adı tatlı tatlı söyleyerek nefesimin kesilmesine neden oluyor. Eskiden bana seslenişini, birlikte yaptığımız alaycı ve ironik şakaları, sahip olabileceğimiz arkadaşlığı özlediğimi isteksizce fark ediyorum. Başımı kaldırıp baktığımda, geride bıraktığım morluğun neredeyse geçtiğini ve sıyrığın iyileştiğini fark ediyorum.

Saldırıyorum ama ilk seferimizde olduğu gibi hafifçe ve sadece zayıflıklarını ve tepkilerini test ederek. O da aynı sakinlikle karşılık veriyor, kılıcımdan kaçıyor ya da kılıcımı savuşturuyor. Salonda sessizlik var, sadece sessiz ayak seslerimiz ve tahtanın tahtaya çarpmasıyla bölünüyor. Herkes Aaron ve benim birbirimizin etrafında dönmemizi izliyor. Hiç ara vermeden gözlerimin içine bakıyor, kas hafızası ve reflekslerinin rehberliğinde beni savuşturuyor ya da benden kaçıyor. Ve ben diğer herkesi unutup sadece onu izliyorum.

Rakibimin kolayca el değiştirdiğini ve darbelerinin benim için çok ağır olduğunu ve sürekli kılıcını alıp doğrudan blok yaparsam yorulacağımı hatırlıyorum, bu yüzden kılıcını kenara çekerek kaçmaya veya saptırmaya çalışıyorum. Saldırıyor, savuşturuyorum ve arkasına geçmek için solumdan geçmeye çalışıyorum ama Aaron elini karnıma koyup beni geriye doğru fırlatmayı başarıyor ve etrafından dolaşmamı engelliyor.

Prens daha da hızlı saldırarak beni geri çekilmeye zorluyor ama dördüncü vuruşta kılıçlarımız çaprazlaşıyor ve donup kalıyoruz. Diğer avucumu tahta kılıcının kabzasına dayayıp iki elimle onu itiyorum, Aaron gövdesine vurduğum ayağı göremeden geri çekiliyor ve onu daha da geri çekilmeye zorluyor. Rakibim hoşgörüyü gülümseyerek kılıcını umursamaz bir hareketle salladığında seyircilerimiz nefes bile almıyor gibi görünüyor.

Gömlek. Aaron sadece birkaç hızlı adım atıyor ve art arda iki hızlı yumruk atıyor ve ben onları savuşturuyorum, kollarımdan yukarı çıkan titreşimden korkuyorum. Yaklaştığını çok geç fark ediyorum ve bacaklarına asıldığını hissediyorum.

Sanki bir vagon çarpmış gibi hissediyorum, ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Bir saniye önce ayaktaydım ve şimdi orada yatıyor, bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum. Aaron avuç içiyle köprücük kemiklerimin altındaki boynuma bastırmaya devam ediyor. Severin'i yakalamaya çalıştığımda beni bu şekilde yatağa fırlatmıştı, şimdi de aynı hareketle beni yere deviriyor. Gömleğimi tutarak düşüşümü hafifletmeyi bile başardığını fark ediyorum.

Aaron'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve dizini ve kılıcını yere dayayarak üzerimde durdu. Aaron'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve dizini ve kılıcını yere dayayarak üzerimde durdu.

– Üzerimdeki tüm kıyafetler telif hakkı parasıyla alındı, bu yüzden o gömleği de yırtıp atmakta özgürsünüz.

Çoktan kaybettim ama bu zevki kendimden esirgemiyorum ve sözlerimle dikkati dağılmışken kılıcımın keskin ucunu açıkta kalan tarafına dayıyorum. Beyaz dişlerini gösterirken gülümsemesi daha da genişliyor ve tehlikeli bir hal alıyor.

– O zaman sana daha fazla peşin almalıyım.

– Her şeyi yıkmayı mı planlıyorsun? - Şaşkınlıkla söyledim.

– Teklif ettin." O kadar yakınımaya eğiliyor ki nefesini ve yanağımı gıdıklayan siyah saç tellerini hissedebiliyorum.

Cevap verecek zamanım yok, çünkü uzanıp yine göğsümdeki gömleği tutuyor ve bedenimi arkasından yukarı çekiyor. Baş dönmesiyle savaşılmaya çalışarak birkaç kez göz kırpyorum ve kendimi yeniden ayaklarımın üzerinde buluyorum. Ayağa kalktığımda Aaron çoktan arkadaşlarının yanına gitmiş, neşeyle sohbet ediyor ve "böğründeki sivri ucu görmeyen" komutanlarına şakalar yapıyordu. Yanlarına gittiğimde herkes beni alkışlıyor, sırtımı sıvazlıyor.

Ne kadar yaşayacağımı bilmiyorum ama hepsiyle arkadaş olmayı umarak gülümsüyorum. Belki Mar'dan geriye sadece ben ve Anna kalmıştır ama sanırım Morok'un Gölgeleleri arasında kardeşlerimi bulabilirim. Aaron'a bakıyorum ve yüzünde geniş, içten bir gülümseme görüyorum.

Arkadaşlarını dinlerken yüzünde beliren ifade, "Yaşanan onca trajik şeyden sonra arkadaş olabilir miyiz acaba?"

Aaron'un bir sonraki kurbanı Cyril'dir. Morok onu dövüşmeye çağırdığında askerin yüzünde gerçek bir acı ifadesi beliriyor ama itaatkâr bir şekilde ayağa kalkıyor ve eğitim kılıcını eline alıyor. Diğer Gölgeleer eğitim odasını terk ediyor ve dövüşü izlemek için sadece ben, Anna ve Mark kalıyoruz.

– Alexander'ı ne zamandır tanıyorsun? - Aaron'un konuşmamızı dinleyemeyecek kadar meşgul olmasını fırsat bilerek genç adama soruyorum.

– Mark, Alexander'ı çocukluğundan beri tanıyor! Morok bile olmadan önce! Buna inanabiliyor musunuz? - Önce Anna cevap veriyor, bana yaklaşıyor, aramıza oturan ve garip bir şekilde arkasına yaslanan Mark'ı tamamen görmezden geliyor.

Cevap vermek için ağzını açmıştı ki Anna tekrar sözünü kesti:

– Çocuklukları hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışıyorum ama onlardan birkaç kelime almak çok zor. Ve soracak kimse de yok. Alexander'ı o kadar uzun süredir tanıyan bir tek o ve Severin var gibi görünüyor.

– Hayır, Pavel," dedi Mark ama sanki söylediklerinden pişman olmuş gibi konuşmayı kesti. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu ama sakın kalmaya çalışıyordu. Bu değişiklik sadece Anna'nın sözlerini doğruluyor; Alexander'ın çocukluğu hakkında konuşmayacağı açık.

Kız kardeşim iç geçiriyor ve tekrar doğrulup adamın rahatça oturmasına izin veriyor. Mark kavgayı izliyormuş gibi yapıyor ama ben o kadar kolay pes etmeyeceğim. O bana endişeyle bakana kadar komşumun profiline bakmaya devam ediyorum.

– Pekâlâ," dedi ağır bir iç çekişle. - Onu gerçekten uzun zamandır tanıyorum. O ve ben aynı yaştayız. O yirmi iki yaşından beri yaşlanmadı ama hayatımız boyunca gördüğümüz kış sayısı aynı.

Şimdi Mark bana daha kolay anlatabilsin diye başka tarafa bakıyorum.

Çok şey paylaşacak gibi görünmüyordu ama az şey hiç yoktan iyiydi.

– On yaşındayken Morok oldu ve ben onu yedi yaşından beri tanıyorum. Sarayda bir askeri akademi var ve merhum Kralımız Alexei varisinin askeri beceriler öğrenmesini tercih ederdi.

Pavel'le de aynı şekilde tanıştık ama o bize akademide daha sonra katıldı. Pavel'le de aynı şekilde tanıştık, sadece o bize akademide daha sonra katıldı. Alexander o zaman dokuz yaşındaydı. Morok'la olan eğitiminden sonra saraya döndüğünde bize yeni takımda yardımcısı olmamızı teklif etti.

– Yani tüm Gölgelelel bu akademiden mi topladı? - Açıklığa kavuşturuyorum.

– Doğru, ama zor bir iş olacağının farkına vararak herkesin gönüllü olarak katılmasını istedi. Yani gördüğünüz herkes kendi özgür iradesiyle burada.

– Çok insan reddetti mi?

– Çok değil," diye kaçamak cevap verdi Mark, "ama itiraf etmek istediğimden daha fazlası vardı. Alexander ayrıca insanları Morok olmasının hiçbir şeyi değıştirmedigine ve kendisinin.... Morok olmadığına ikna etmek için çok uğraşmak zorunda kaldı.

Yol arkadaşına kısa bir süre bakıyorum, ilk söyleyeceğinden daha iyi bir kelime bulmaya çalışırken yaşadığı kafa karışıklığını fark ediyorum. Ama sessizlik sürüyor. Sözcüğün yerine başka bir sözcük bulamayınca Mark avucuyla terden ıslanmış saçlarını gergin bir şekilde geriye doğru itiyor.

– . bir canavar değil," diye bitiriyorum, neyi yumuşatmaya çalıştığını çok iyi biliyordum.

Mark isteksizce başını sallıyor ve Anna bana endişeli bir bakış atıyor ama konuşmaya müdahale etmiyor.

– Ama kimin umurunda! - Adam gülümseyerek gergin sessizliği bozar. - Uzun zaman önceydi ve ben onu tanıyorum! Onu çocukken görmeliydiniz, tertemiz ve düzenli, saçları özenle taranmış. Gerçek bir kraliyet çocuğu," dedi Mark. - Tek bir kelimeyle bile kimseyi kıramazdı, iyiydi, ödevlerini ve görevlerini en çalışkan öğrenci gibi yapar, kitaplarını ezberlerdi. Eğer Alexander birini gücendirebilirse, bu sadece doğru inekliğiyle olurdu.

Alt dudağımı ısırarak bir gülümsemeyi gizliyorum. Arkadaşı için duyduğu endişeyi bu anlamsız hakaretle nasıl örtbas ettiğini fark etmemiş gibi davranarak sözlerine hafifçe başımı sallıyorum.

– İlk birkaç ay beni çok sinirlendirdi," Mark'ın sesi daha da sinirli çıkmaya başladı ama Aaron ve Cyril'in duymaması için sesini alçak tuttu.

– O zaman nasıl arkadaş oldunuz? - Anna şaşkındı, tekrar yaklaştı.
– Bir gün ne hakkında olduğunu bile hatırlamadığım bir tartışmaya girdik. Korkusuz bir çocuktum ve kraliyet soyuna karşı özel bir hayranlığım yoktu. Bana haklılığını kanıtlamak için o kadar uzun ve sıkıcı bir şekilde uğraştı ki dayanamadım ve herkesin önünde konuşmayı kesmesini söyledim. Ona bağırdım, neredeyse herkesin önünde ona aptal dedim. Ve o... - Mark patlayan kahkahasını tutmaya çalışırken tökezledi, - yüz ifadesini asla unutmayacağım... ve nutku tutuldu ve tam bir sessizlik içinde, yüzünde çarpıcı bir ciddiyetle aniden sordu: "Konuşmak ne demek?"

Anna yüksek sesle kahkaha attı ve ben de gülmek için acı içinde dudaklarımı ısırdım.

– 'Dilimi kaşımak' anlamına geldiğini söyledim ama kafasını daha da karıştırdım," dedi Mark gülmek için kendini zor tutarak. - Prens bana dilinin kaşınmadığını söyledi.

Anna garip bir şekilde kıkırdamaya başlıyor, Aaron Kirill'e bir tür açıklama yapmaktan vazgeçip bize dönüyor. Kız kardeş kahkahasını anında garip bir öksürüğün ardına gizliyor. Mark komutana gülümsüyor ve elini havaya kaldırarak iyi olduğumuzu söylemeye çalışıyor. Odanın dekorasyonunu düşünüyormuş gibi yaparak onun dikkatinden kaçıyorum. Morok bize kuşkulu bir bakış atıyor ama eğitimine geri dönüyor.

– Ancak o zaman fark ettim ki," diye devam ediyor Mark, hikayeyi bitirmeye çalışarak, "o çocuk tüm çocukluğunu kitapların ve derslerin ardında geçirmiş, yaşlılarıyla neredeyse hiç konuşmamıştı. Öyle ki, en temel cümleleri bile bilmiyordu, çevresinde sadece öğretmenler ve danışmanlar vardı. Onun içten şaşkınlığı beni eğlendirdi ve onun her şeyi bilen biri olmaktan çok uzak olduğunu fark ettim. O andan itibaren arkadaş olduk.

Mark sessiz ve niyet ettiğinden daha fazlasını açıkladığı için utanmış görünüyor. Çocukluk anılarına burnumu sokmaya hakkım olmadığına karar vererek daha fazla soru sormaktan kaçınıyorum. Belki bir gün Aaron bana kendisi bir şeyler anlatır.

Biraz daha zaman geçer, Aaron eğitimini bitirir. Mark, Kirill ve Anna işlerine gitmek üzere ayrıldılar. Önce ben de gitmeye karar veriyorum ama açık kapıların önünde donup kalıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum

kalan birkaç saat içinde. Gölgelemler'le biraz sonra tekrar buluşup söz verdiğim gibi şehirde onlara katılacağım ama şimdilik....

– Ağrın var mı?

Aaron'un sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp arkamı dönüyorum. Tahta kılıçlarını bir kenara koyuyor ve doğrulurken hıçkırdığımı fark ediyor.

– Mark'ın eli ağırdır ve sana birkaç kez vurdu. Eğer, um.

– Hayır," diye sözünü kestim. - Sorun değil.

Bakışlarındaki kısa süreli rahatlama ve omuzlarının hafifçe gevşemesi kalbimi ısıttı. Her şey için beceriksizce özür dileme girişimimden bu yana birbirimizi neredeyse hiç görmemiş, konuşmamıştık. Birbirimizden bilerek mi kaçıyorlardı yoksa bu bir kaza mıydı bilmiyorum ama şu anda bile konuşmamızda bir gerginlik vardı. Gerginlik sadece antrenman kavgamız sürdüğü sürece ortadan kalkmıştı, ama şimdi aramızdaki gerginlik yine devam ediyordu.

– Sonra-" sözünü bitirmiyor ama kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırıyor, ya bana ya da engellediğim çıkışa doğru birkaç adım daha yaklaşıyor.

İkincisinin daha mantıklı olduğuna karar veriyorum ve eğer isterse geçmesine izin vermek için birkaç adım kenara çekiliyorum. Ama Aaron garip bir şekilde donup kalıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. Yaptığım her şeyin kesinlikle yanlış olduğunu hissettiriyor.

– Hayır, hiçbir şey. Ben de tam gidiyordum. Muhtemelen..." Gömleğime baktım, eğitim seansından dolayı terli olduğumu fark ettim, "... diğerleriyle buluşmadan önce yıkanmalıyım.

– Eğer beklemek istemiyorsanız, zemin katta büyük bir hamamımız var. Erkekler ve kadınlar odası olarak ikiye ayrılıyor," diye yanıtlıyor genç adam. - Hızlıca durulanmamız gerektiğinde kullanıyoruz ama şu anda su soğuk.

– Sorun değil. Havalı bir tane benim için iyi olur," diye anında yanıt verdim.

– O zaman sana göstereyim.

Aaron başını sallayıp koridora doğru yürüyor, ben de bir adım geriden takip ediyorum. İyi bir sohbet başlatıcı bulamıyorum, bu yüzden geçtiğimiz pencerelerin dışındaki manzaraya dalmış gibi yapıyorum.

– Herkesle şaşırtıcı derecede çabuk anlaşıyorsun," diyor Aaron kararlı ama sessiz bir sesle ve dikkatimi çekiyor.

– Bu kötü bir şey mi? - Bana iltifat etmeye mi çalışıyor yoksa yine yanılıyor muyum emin olamadan soruyorum.

– Hayır, tam tersine. Ancak, benden biraz daha yardıma ihtiyacın olacağını düşündüm.

Tam ağzımı açmıştım ki, sesindeki beklenmedik alınganlığa şaşırarak yeni bir koridora doğru hızla döndü ve daha ben sormadan sorumu ustalıkla geçiştirdi. Ona yetişmek için adımlarımı hızlandırmak zorunda kaldım.

– Yanılıyorsun, prenslerle zor zamanlar geçiriyorum, bu yüzden yardımın işime yarayabilir," diye teklif ediyorum.

Aaron arkasını dönmüyor ve ben de başının arkasına bakıp yüzündeki ifadeyi sadece tahmin edebiliyorum.

– Severin zaten senden hoşlanıyor," diyerek kısa bir sessizliğin ardından sözlerini tamamladı.

– Prenslerle bir sorunum olduğunu söyledim ve Severin de kral." Olabildiğince sakın bir şekilde cevap verdim ve Aaron'un ne söylediğimi anladığımda adımlarının duraksamasını izlerken hafifçe gülümsedim. Yine de arkasını dönmedi.

Genç adamı başka bir koridorda takip ediyorum. Nedenini anlayamadan sırtım tüylerim diken diken oluyor. Beni mümkün olan her şekilde kaçındığım bir koridora yönlendirdiğini fark ederek donup kalıyorum.

– Sorun nedir? - Aaron tereddüt ettiğimi fark ediyor, duruyor ve sonunda bana bakıyor. Yeşil gözleri açıldığında vücudumda saklayamadığım bir ürperti dalgası hissediyorum.

Genç adam aramızdaki mesafeyi birkaç geniş adımla geçiyor ama ben ona bakmıyorum. Şaşkın bakışlarımı uzun çift kapılardan ayıramıyorum. Pek değişmemişler. Hâlâ yaldızlı bitki motifleriyle süslüler ve altın kulpları yakındaki pencerelerden gelen güneş ışığında parlıyor. Ahşap hatırladığımdan daha koyu görünüyor ama bu yolun bir zamanlar hiç ulaşamadığım taht odasına çıktığından hiç şüphem yok.

O kapılara kılıçla çivilenerek öldüm. Belki de tamir edemedikleri için menteşelerini söküp yenilerini yapmışlardır.

benzer bir tarzda. Bütün o günler boyunca sarayın bu kısmından uzak durmuş, Anna'ya burada neler olduğunu anlatmayı bile reddetmişim. Kitaplardan okuduğu tanıklıklar yüzünden yeterince suçluluk duyduğuna ve kâbuslar gördüğüne karar verdim.

Aaron önce elime uzanıyor ama bana dokunmuyor, arkasındaki kapıya bakıyor.

– Söyle bana," diye nazikçe ama ısrarla soruyor.

Bakışlarımı ona çeviriyorum, gözlerim bu anının korkusuyla irileşiyor, keşke dehşetimi gizleyebilseydim ama yapamıyorum. Boğazım kaşınıyor ve yutkunamıyorum bile. Buradan çıkmak istiyorum. Yana doğru sarsılıyorum ama Aaron kolumu dirseğimin üstünden tutuyor.

– Bana neden korktuğunu söyle, çünkü ben bile-" tökezliyor, endişeyle yutkunuyor, ama parmaklarımı daha sıkı kavırıyor, kaçmama izin vermiyor, "...hiçbirimiz neyin doğru olduğunu bilmiyoruz. Anna bile.

Kimseye söylemedin. Ve ben öğrenene kadar, yapamam.

– Neyi yapamazsın? - Sesim tatsız bir şekilde kısıp, sanki her kelime boğazımı tırmalıyor.

– Sana yardım edemem.

O kadar sessiz söylüyor ki, cevabını zar zor duyabiliyorum. Sanki bir düşman saldırısını savuşturmaya hazırlanmış gibi gergin ama çatık kaşlarının arasındaki kırılganlık şaşkınlığını ele veriyor. Benim gibi o da ürpertici anıların gölgesi olan görünmez düşmanı yenemiyor ama denemeye istekli. Yeşil gözlerindeki samimiyet rahatlamama ve gerçekliğe tutunmama yardımcı oluyor.

Konuşmaz.

Ve bekler.

Gergin çenelerimi açıp konuşabildiğim sürece.

– Burada öldü," ilk kelimeler en zor çıkanlar ama beni korkutan bu değil, konuşmaya başlarsam duramayacağım düşüncesi.

Etrafımdaki boşluğa bakarak hafifçe sağa, duvardan uzağa doğru bir adım atıyorum ve Aaron elimi bırakıyor.

– Tam olarak burada.

– Kim o?

– Irina. Kız kardeşim. Ve akıl hocam. Gördüğüm son kişiydi. Benimle saraya gelen tek kişi oydu.

Diğerleri bizim için bir yol açtılar. Ana meydanda, girişin önünde ölmüş olmalılar.

Genç adam yüzünü hiçbir şekilde değiştirmiyor ama dikkatle dinliyor. Serata'nın en büyük prensine ailesine yaptığım saldırıdan bahsetmenin ne kadar akıllıca olduğundan emin değilim.

– Peki ya sen?

Sorusuna hafifçe gülümsüyorum, bildiğinden eminim. Ama prensi atlayıp uzun kapılara doğru ilerliyorum ve onun da beni takip ettiğini duyuyorum. Bir köşeyi daha geçiyoruz, muhtemelen hamamlara dönmemiz gerekiyor ama onu görmezden gelip hedefime doğru yürüyorum.

– Burada öldüm," diye cevap veriyorum basitçe, bariyerin önünde bir kol boyu mesafede durarak.

Aaron yanımda duruyor, bana bakıyor ve bakışlarını süslü kapılara kaydırıyor.

– Sizi korkutuyorlarsa onları çıkarıp yakabiliriz," diyor yaşlı prens hiçbir şey olmamış gibi kollarını göğsünde kavuşturarak.

Bunu önerme kolaylığı beni güldürüyor. Süslü tahta parçasına bir engel olarak bakıyor ve onu yolundan süpürmeye karar veriyor. Gülümsemem zayıf ama kaybolmuyor ve başımı sallayarak ona bu tür aşırılıkların gerekli olmadığını söylemeye çalışıyorum. Sonuçta onlar sadece kapı.

– Aç onları," diye öneriyor Aaron.

– Ne? Onu anlamıyorum.

– Amacın içeri girmektir ama başaramadın," diye açıklıyor tekrar gözlerimin içine bakarak. - Öyleyse yolculuğu tamamla. Kapıyı aç. Belki arkasında ne olduğunu öğrendiğinizde, sizi rahatsız etmeyi bırakacaktır.

Önce itiraz etmek istiyorum ama sesimi çıkarmıyorum. Bir süre birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz, Aaron başka bir şey söylemiyor ya da beni acele ettirmiyor, sadece kararımı bekliyor. Elim soğuk ele dokunmadan önce sadece bir kez geçici olarak seğiriyor. Parmaklarımı etrafına dolamadan önce onu hissediyorum. Ne de olsa *onlar sadece kapı*. Kendime tekrar söylüyorum. Uzun bir nefes veriyorum, klik sesi gelene kadar itiyorum ve kapıyı çekip açıyorum.

Ve Aaron bir konuda haklı. İçeriye ilk adımı atmak için mücadele ediyorum, sanki havanın kendisi izinsiz girişime karşı geriliyor gibi, ama

В bir noktada bir noktada görünmez bariyer Patlamalar, и
ikinci ikinci adım çok daha kolaydır ve üçüncü adım da kolaydır.

Bölüm 8

Mara'lar yeni kız kardeşleri hep birlikte yetiştirir ama yeni Morok sadece bir kişi tarafından eğitilir. Akıl hocası.

Gölge on yaşında yeni bir çocuğu işaretlediğinde, onun gelişi sadece yetişkin Moroklardan biri tarafından hissedilir. Bu kişi çocuğa özel bir bağla bağlıdır, tıpkı baba ve oğul ya da ağabey ve küçük kardeş gibi. Ve bu bağ hayatları boyunca kopmayacaktır.

Bir Morok on sekiz yaşında eğitimini tamamladığında, daha sonra yolculuğuna yalnız devam edebilir veya her ikisi de isterse akıl hocasıyla birlikte kalabilir.

*Malachi Zotov. Unutulmuş o Mars
ve Moroks*

Kendimi eski anılardan kurtarmak için yaptığım ilk denemeden sonra, gösterilen hamamda yıkanıyorum, saçlarımı kurutmayı başarıyorum ve tam zamanında kıyafetlerimi değiştiriyorum. Ben, Mark ve diğer beş Gölge gün batımında bir araya gelip tavernaya gitmek üzere saraydan ayrılıyoruz. Ayrılmadan hemen önce Aaron bize katılınca herkes şaşırıyor. Gölgeler bu durum karşısında zoraki gülümsemelerini tutabiliyorlar ve ben de onu yanlarına almaktan ne kadar hoşlanmadıklarını hatırlayıp gülmemeye çalışarak dudağımı ısıriyorum. Ama adamların çoğunlukla yalan söylediğini fark ediyorum, çünkü gülümsemeleri yolda sadece beş dakika geçirdikten sonra gerçek oluyor. Gerçi bugün boşaltılacak olanın prensin cüzdanı olduğunu hatırlatmanın da bunda az payı yok.

Tüm Gölgeleeri ağırlamak için, ilk iki katı bir tavernaya, üçüncü ve dördüncü katları ise bir hana ayrılmış koca bir binaya ihtiyaç vardı. Atlarıyla kışlaya dönemeyecek kadar sarhoş olmayı planlayanlar için bu bile düşünülmüş. İçeri girdiğimizde gürültü ve kahkahalardan neredeyse sağır oluyorum. Taverna İskender'in askerleriyle ağzına kadar dolu. Gerçi sadece onları tanıyan biri

Bunu anlayabiliyorum, çünkü bu kez herkes rahat kıyafetler giymiş, bazıları kaftanlarla oturuyor, diğerleri ise dublelere daha yakın, bazıları zaten alkolden ısınmış, dış kıyafetlerini gömleklerine kadar atmayı başarmış. Bazıları içiyor ve sohbet ediyor, diğerleri yemek yiyor ve tartışıyor, bazıları kağıt oynuyor, diğerleri kız arkadaşlarıyla kucaklaşıyor ya da bir yerden bir arkadaş bulmayı başarmış. Müzisyenler neşeli bir melodi çalıyor ve havada kızarmış et ve patates kokusu ile tatlı bal likörünün aroması var.

İlk başta kendimi kaybettim, bu atmosferin Yarata'daki sıkıcı partiden ne kadar farklı olduğuna şaşırdım. Kimse yerinden kalkmıyor ya da komutanlarını görünce gerilmiyor. O artık onlardan biri ve askerler onu sadece el sallayarak, gülümseyerek ya da tokalaşarak selamlıyor.

Nereye gideceğimi ya da nereye oturacağımı bilmiyorum. Ama Aaron bu sorunu çözüyor, arkamda duruyor, ellerini tekrar omuzlarıma koyuyor ve beni ileri doğru iterek uzaktaki masalardan birine götürüyor. Burası daha sessiz, biraz daha karanlık ve sakin, müziği duyabiliyoruz ama o kadar da yüksek değil, bu yüzden rahatça konuşabiliyoruz. Mark, Kirill ve diğer iki Gölge, Pavel ve Mikhail de masamıza oturuyor. Mikhail takımdaki erlerden biri, Pavel ise Alexander ve Mark'ın olmadığı zamanlarda komutanlık görevini üstleniyor. İkisi de en az yirmi beş yaşında. Kısa sarı saçları var, Pavel mavi gözlü, Mikhail ise kahverengi. Farklı yapılarına ve yüzlerine rağmen davranışlarıyla kardeş gibidirler.

Birkaç kız yemek ve bal likörü getiriyor. Utanmamak için ben de yiyorum ama çok değil, yavaşça kemiklerinden küçük, sulu tavuk eti parçaları koparıyorum.

– Söyle bana Agatha, ölümden sonra bizi ne bekliyor? - Mikhail kupasından birkaç büyük yudum alarak neşeyle sordu.

– Partinin ortasında kim böyle sorular sorar ki?! Böyle sorular sorarsan seni sadece Gölge bekler, seni aptal! - Pavel gülüyor.

– Olamaz," dedi Kirill mütevazı bir umutla, başını eğerek esrarengiz bir şekilde gülümseyen Aaron'a bakarak.

– Bir şey hatırlasaydım sana söyledim." Herkesle eğleneceğime karar vererek bal likörü bardağımı kendime yaklaştırıyorum. - Ama gerçek şu ki.

Sanki uyuyordum ve biri beni kabaca uyandırmıştı. Onca yılın nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Uyandıgımda... birlikte öldüğüm tüm duygularım sanki yeni yaşamışım gibi tazeydi.

– Tanrıçanın bize yeni bir hayat vereceği doğru mu?

– Evet," diye başımı salladım.

– Öldürmüş olsak bile mi? - Mark şaşırtıcı bir ciddiyetle soruyor.

– Evet." Tekrar aynı fikirdeyim. - Mesele öldürüp öldürmediğiniz değil. Bu sizin güdüleriniz ve ruhunuzla ilgili. Eğer öldürmekten zevk alıyorsanız, bunu heves ve arzuyla yapıyorsanız, o zaman içiniz çürüme ve kötülükle dolacaktır. Çoğu zaman bu duygular ruhun gitmesine izin vermez ve hortlaklar ya da ölümsüzler ortaya çıkar.

– Yani ghoular çoğunlukla kötü adamlar mı?

– Evet. Ama herhangi bir hortlak değil. Bir gulyabani masum bir kız ya da ruhunun bu dünyaya tutunmasını sağlayan öfke, korku ya da diğer güçlü olumsuz duyguları yaşamış bir katilin kurbanı da olabilir.

– Onları nasıl ayırt ediyorsun? - Kirill yemeğini çiğnemeye devam ediyor, ama bana bakmaya devam ediyor, devam etmemi bekliyor. Diğerleri de onun gibi büyülenmiş bir halde cevap bekliyorlar. Sadece Aaron sessizce izliyor, ara sıra dudaklarında bir gülümseme belirirken etrafına bakıyor ve komşu masalardaki ekibinin diğer üyelerinin ilgiyle yaklaştığını fark ediyor.

– Genellikle, bir insan ne kadar çürümüş ve kötüyse, ruhu da o kadar aşâğılık yaratıklara dönüşebilir. Hatta bazıları bilinçli hale gelir ve ne yaptıklarını çok iyi bilerek savunmasız insanlara saldırmaya devam eder. Onlarla başa çıkmak tehlikelidir, Mars bile kolayca tuzağa düşürülebilir." Kupamdan birkaç yudum aldım, Gölge'lerin Mars'ı dinlemekle ilgilenmesinden garip bir memnuniyet duyuyordum.

Anna'nın onlara zaten bir şeyler anlattığından eminim, ama hikayelerimi beklerken bu adamların gerçek ilgisini görmek güzel.

– Yani Moroklar, Mara'ya bu tür canavarlara karşı yardım etmek için mi ortaya çıktı? O iğrenç ruhları Gölge'ye göndermek için mi? - Mikhail, sessizce başını sallayan Aaron'a dönerek açıkladı.

– Morokların senin için kardeş gibi olduğunu gerçekten bilmiyor muydun? - Mark yeni bir soru soruyor. - Aaron bize hikayeyi anlattı.

– Hayır, bilmiyordum. Ve benim neslimin bilmeyen ilk nesil olduğunu da sanmıyorum," diye isteksizce itiraf ettim.

Yarılma benim yüzümden değil, uzun zaman önce gerçekleşmiş olabilir, ancak bunun suçunun bir kısmının, kör olan diğer ölü Mara kadar benim de omuzlarımda olduğunu hissediyorum.

Garip bir sessizlik olur ve bu sessizlik Mark'ın oldukça açık sözlü ve biraz da küstah sorusuyla bozulur:

– Tüm Mara'ların bir tanrıça kadar güzel olduğu doğru mu?

Genç adamların hepsi bir adım öne çıkıyor ve cevabımı bekliyorlar. Ağırbaşlı bir şekilde gülümsüyorum ama bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmediğimi fark ediyorum. Yine de Kira'nın gözlerindeki parlak, canlı ışıltıyı hatırlıyorum. Irina'nın gülümsemesindeki tehlikeli cazibeyi. Gerçek bir prenses gibi dans eden Lillian'ın zarif hareketlerini. Yumuşak sesinin tadını çıkararak saatlerce konuşabileceğiniz sakın Lada. Cildi dokunulduğunda gerçek kadife gibi olan nazik Yana. Ve Anna hakkında ne konuşmalı, genç kızlar bile ona baktı, büyüleyici yüzünü kısılandı.

– Kadın güzelliğini senin kadar takdir etmiyorum ama tanıdığım tüm Mara'lar benden çok daha güzeldi." Kız kardeşlerimi hatırlayarak gülümsüyorum.

Cevabımdan sonra sessizlik daha da gerginleşiyor gibi görünüyor ve şaşkınlıkla ağızları bir karış açık bana bakan adamlara şaşkın bir bakış atıyorum.

– Sen ne dedin? Agatha'ya bir kez bile güzel olduğunu söylemedin mi?
- Mark sitemle Aaron'a döndü ve Aaron bir lokma patatesi zorlukla yutarak arkadaşına kaşlarını çatarak cevap verdi.

– Anlıyorum," dedi Paul hayal kırıklığıyla, sandalyesinde arkasına yaslanarak.

– Bu onun tarzı," diye onaylıyor Kirill ve komşu masalardaki herkes de aynı fikirde.

Numara mı yapıyorlar yoksa şaka mı bilemiyorum. Sormak istiyorum ama Mikhail yine düşüncemi bölüyor:

– Ölü olmak nasıl bir şey?

– Onun hakkında böyle konuşmayı kes," diye araya girdi Aaron, kaşlarını çatarak, "kalbi şu anda atıyor, vücudu tamamen iyileşti. O da bizim gibi hayatta.

– Sadece tasma ile mi? Ya da... tasma? - Mark gergin bir gülümsemeyle seçenekler sunuyor.

Sessizce mırıldanıyorum. Aaron'un Anna'yı diriltmek için yaptığı fedakârlığı duyduktan sonra, Morok'a bağımlı olma düşüncesi bana ödenecek küçük bir bedel gibi geliyor.

– Gerçekten de," diye araya giriyorum nazikçe, "kendimi... neredeyse yaşıyormuşum gibi hissediyorum, sadece yemek zorunda değilim, yine de istersem yiyebilirim. Varlığım Morok'un yaşam gücü tarafından sürdürülüyor. Ama bir tasmam var. Ve o," Aaron'a doğru başımı sallıyorum, "bana her şeyi yaptırabilir.

Herkes şaşkınlıkla Morok'a bakar.

– Hepsi mi? - Kirill kuşkuyla içeri çekilir.

– Bana onu hizmetçim yapmışım gibi bakmayı kes," diye homurdandı Aaron, kupasından alkolünü yudumlarken.

– Bunu da yapabilir misin? Bana temizlik yaptırabilir, yemek pişirebilir, hatta beni öpebilir misin? - Mark'ın ağzı şaşkınlıkla açık kaldı.

– Bunun gibi birkaç soru daha sorarsan Agatha'dan bir tokat yersin ve bunu ona benim yaptırdığımı anlarsın." Aaron sırtı ve Mark benden birkaç santim uzaklaştı, temkinli bir şekilde. Ben onun yanına oturdum, Aaron da benim karşıma oturdu.

– Bu bağlantı nasıl işliyor? Birbirinizi hissedebiliyor musunuz? - Mikhail birkaç büyük yudum alıyor, ama bakışları benden Aaron'a kayıyor ve tekrar geri geliyor.

– Agatha hiçbir şey hissedemez," diye açıkladı Morok. - Eğer dikkat edersem, bizi birbirimize bağlayan ipliği hissedebiliyorum. İstesem nerede olduğunu ya da hangi yöne gittiğini söyleyebilirim.

– Buna ne dersin? - Mark aniden bileğimdeki deriyi acıyla çimdikliyor.

– Ahh!

Reflekslerim analiz edebileceğimden daha hızlı devreye giriyor. Ona tokat atması gereken avucum genç adamın suratından bir santimetre uzağa uçuyor, çünkü o savuşturmayı başarıyor. Ancak tüm Gölgeler zaten çakırkeyifti ve Mark beceriksizce geriye doğru düşüyor. Düşüşü Paul tarafından durdurulur ve son anda arkadaşını göğsündeki tişörtten yakalar.

– Hayır, ben onun hissettiklerini hissetmiyorum," diyor Aaron kıkırdayarak, arkadaşını tekrar doğrulurken ve ben de karşılık olarak Mark'ı çimdiklerken. -

Tek istisna ciddi bir yara olabilir.

– Zalim," diye tısladı bana Mark, kolundaki kırmızı lekeyi ovuşturarak.

– Hatta ölebilir misin? - Kirill yeni bir soru soruyor.

– Yapabilir miyim? - Soruyu Aaron'a yöneltiyorum çünkü ben de nasıl işlediğinden emin değilim.

– Evet," diye başını sallıyor. - Anna'nın dirilişinden sonra, senin yaşadığın yaşam güçlerim sonsuz değil. Vücudundaki ciddi hasarı onaramam.

– Beyin gibi mi? - Mark öneriyor.

– Aynen öyle.

– Ya kalbimden vurulursam? - Pavel araya girer.

– Ve kalp.

– Peki ya kafası kesilirse? - Mikhail destekliyor.

– Yoksa yakmak mı? - Mark ilgiyle ekliyor.

Aaron gözlerini devirir ve adamlarını görmezden gelerek birkaç büyük yudum alır.

– Benden sıkıldığınızda nasıl kurtulacağınızı mı merak ediyorsunuz? - Elimi başımın üzerine koydum, dudaklarımı acımasız bir gülümsemeye gerdim.

– Hayır!" Mark hemen elini salladı, alt dudağı kızgınlıkla dışarı çıktı ve sonra arkadaşlarına dönüp aslarına sertçe şöyle dedi: "Pekala çocuklar, kapayın çenenizi! Ölüm hakkında tek kelime daha etmeyin!

Soruların çoğunu kendisi sormuş olmasına rağmen diğerlerini azarlamasına gülüyorum. Ben ilk kupamı bitirip dilimin üzerindeki tatlı tadın tadını çıkarırken, yeni arkadaşlarım tüm yiyecekleri bitirmeyi başarıyor ve ikinci likörlerine başlıyorlar. Kızlar boş tabakları alıp dolu kupalarla döndüklerinde, çocuklar Aaron'un da ikinciye başladığını fark ederek şaşkınlıkla mırıldanıyorlar.

– Bir sorun mu var? - Ben sordum.

– Bizimle nadiren gelir, gelirse de ilk bardağı zar zor bitirir," diye fısıldıyor Kirill şaşkınlıkla.

– Aramızda onu sarhoş gören tek kişi benim," diye açıklıyor Mark, tüm vücudu hayali soğuktan meydan okurcasına titrerken, "ve bunun bir daha olmaması daha iyi.

– Bu konudaki hikâyelerini duymuştum." Paul bana doğru eğiliyor ama kanındaki derece kendini koruma duygusunu köreltiyor ve sesini alçaltmıyor. Kendisi hakkındaki dedikoduları sabırla ve hafif bir gülümsemeye dinleyen Aaron da dahil olmak üzere herkes onun sözlerini duyuyor.

– Hepimiz duyduk," diye sıırıttı Kirill, bal likörünü yudumlarken.

Hepsi rahat görünüyor, ama Aaron'un ruh halini takip eden gözleri görebiliyorum, keskin bir kenarda yürüyorlarmış gibi hissediyorum. Komikti ve ilk kupamı bitirdim. Başım hafifliyor ve ateşe biraz odun atarak bu oyuna katılmaya karar veriyorum.

– Aaron ne yaptı? - Ne kadar ürkütücü olabileceğini, belki de bir suçlunun yüzünü kırdığını ya da parçaladığını hayal etmeye çalışıyordu.

Morok bana bakarak kupasını kasten kaldırdı ve yarısını birkaç büyük yudumda içti. Onun bu basit hareketi karşısında kendimi tuhaf bir şekilde tehdit altında hissederek boğazımı temizledim.

– Nazikti," diye mırıldandı Mark, gözlerimin açılmasını izlerken, "ve açık sözlüydü. O gün onun hakkında o kadar çok şey öğrendim ki neredeyse utanıyorum.

– Şanslısın ki çeneni kapalı tutmayı iyi biliyorsun," diye yanıtlıyor Aaron.

– Ben aptal değilim! Sadece yarısını ağzımdan kaçırdıktan sonra ısırdım," diye kıkırdıyor Mark.

Diğerleri, komutanlarının meraklı bakışları altında kıvranmaya başlıyor ve hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmayı tercih ediyorlar. Aralarındaki ilişki o kadar eğlenceli ki yüzümden gitmeyen gülümsemeyi saklamak için içmeye devam etmek zorunda kalıyorum.

Çocuklar üçüncü ya da dördüncü kupalarını devirip eski yürüyüşleri tartışırken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Onlara tapınaktaki yaşamdan, eğitimimizden ve kurallarımızdan, yeni Maraların nasıl ilerlediğinden bahsediyorum. Evliliğin bizim için yasak olduğunu söylediğimde neredeyse herkes öfkeyle mırıldanıyor.

– Ama neden? İzinleri var mı? - Kirill yarısı boş kupasını komutanına doğru sallıyor.

Öfkeli ve ani hareket, içkinin bir kısmının masaya dökülmesine neden olur ve kalan Gölgele, damlalar kıyafetlerine çarptığında arkadaşlarına tıslar. Genç adam suçlulukla gülümseyerek kupasını kendine doğru tutuyor.

– Bilmiyorum, belki de gereksiz bir şeyle dikkatimiz dağılsın diye.

İster alkol olsun ister bu mesele, ama bu garip kuralın nereden geldiğini, aslında orada mı olduğunu yoksa tapınaktaki yaşam nedeniyle mi icat edildiğini gerçekten ilk kez ciddi olarak düşünüyorum.

– Bir ilişkiniz bile yok mu?! - Mark sorması gerekenden daha yüksek sesle soruyor.

Çok utanmayacak kadar içmiştim, bu yüzden omuz silkip dürüstçe cevap verdim:

– Hayır, bir şekilde doğru kişiyle tanışmayı başaramadım.

– Ama artık Mar yok, yani hiçbir yükümlülüğün yok," diyor Paul aniden ve bu açık düşünce beni masadaki herkesten daha çok şaşırtıyor.

Artık sadece istediğimi yapmakla kalmıyor, nasıl yaşamak istediğime, ne giymek istediğime ve kimi sevmek istediğime bile karar verebiliyorum. Ama bu düşünce ruhumda kök salmadan önce başımı sallıyorum ve kendime artık yaşamak için çok ölü olduğumu hatırlatıyorum.

Zaman zaman ortaya çıkan ciddi konuşmalara rağmen, bu akşam gerçekten de hayatım boyunca hiç gülmediğim kadar çok gülüyorum. İlk Gölge ayrılırken meyhane biraz boşalıyor, kışlada dinlenmek ya da zamanlarını başka bir yerde geçirmek istiyorlar. Akşam devam ediyor, yeni arkadaşlarım iskambil oynayarak eğleniyorlar, özellikle de çakırkeyif olanlar yüksek sesle tartışıyor ve yarışıyorlar, avuçlarını birbirine kenetleyip rakibinin elini masaya sabitlemeye çalışıyorlar. Gölge, içkiler pahasına prensin kesesini belirgin bir şekilde hafifletiyor ve kendilerine akşam için kız arkadaşlar buluyorlar. Kirill ve Mikhail bizden ilk ayrılanlar oluyor.

Aaron üçüncü bardağın neredeyse tamamını içtikten ve Mark'ın şakasını dinlerken güldükten sonra masada garip bir sessizlik oldu. Mark ve Paul'ün Aaron'a doğru dikkatli bakışları beni neredeyse gülmekten yerlere yatıracaktı.

– Saraya dönmeyi düşünmüyorum," dedi Pavel rahat bir tavırla.

– Ben de." Mark hemen onu destekliyor ve yakındaki bir masaya içki taşıyan güzel kıza bakıyor.

– Ne demek istiyorsun? - İkinci kupamı bitirdim, ama yeterince içtiğime karar vererek üçüncüye başlamak için acele etmiyorum.

Mark beni omuzlarımdan tutarak kendine çekti ve kulağıma komplocu bir şekilde fısıldadı: - Acımasız komutanımızı saraya götürebilir misin? Я

Yolda attan düşmesinden endişeleniyorum.

Aaron yakındaki bir masada birkaç askerle konuşuyor ama bizim dikkatimizi ve Mark'ın dudaklarının kulağıma ne kadar yakın olduğunu fark ederek dikkatle bizi izliyor.

– Hâlâ Mark'la konuşuyorum ama kafamdaki hafiflik Aaron'ın yeşil gözlerine bakmamı sağlıyor, yeni bir şey fark ediyorum ama ne olduğunu anlayamıyorum.

– Teşekkür ederim." Mark nefes veriyor ve şakağıma bir öpücük kondurarak beni gerçekliğe geri döndürüyor.

Yeşil gözlerden uzaklaşıp arkadaşşıma dönüyorum, öpücükte samimi bir şey olmamasına rağmen yanaklarım yine de pembeleşiyor.

– Bu ne içindi?

– Minnettarlıkla," diye gülümsedi. - Biraz daha ister misiniz?

Çekici olduğu kesin ama bu, bacağını masanın altından tekmelememe karşı korumuyor. Mark mutsuzca haykırıyor ama gülümsemesi daha az arsız değil.

– Şaka yapıyordum, Agatha. Şimdi iki bacağımı da ağrıttın.

– Sadece bacakların olduğu için mutlu ol," dedi Aaron benim yerime, masamıza dönerken. - Eve gitmeliyiz Agatha, kalk.

Ayağa kalktım ve sıcak kaftanı omuzlarıma geçirdim. Ben düğmeleri ve kravatları hallederken Aaron da yediğimiz her şeyin ve verdiğimiz rahatsızlığın bedelini ev sahiplerine ödemeye gitti. Eğlencenin ortasında hepimiz birkaç tabak ve bardağın kırıldığını duyduk.

– Agatha," Mark tekrar bana doğru ilerliyor, "odasına gittiğinden emin ol, tamam mı?

– Gerçekten koridorda uyuyakalacak kadar sarhoş olmasından mı endişeleniyorsun? - Merak ettim ve bakışlarımı hiçbir şey olmamış gibi insanların ve masaların arasında dolaşan Aaron'a çevirdim. İçtikten sonra onda herhangi bir değişiklik fark etmemiştim; daha konuşkan bile değildi, sadece biraz daha sık gülüyor ve gülümsüyordu.

– Onun için hep endişeleniyorum," dedi Mark kaçamak bir ifadeyle ve beni çıkışa doğru iterek son yarım saattir gözlerini diktiği kızıdan uzaklaştı.

Dışarı çıktığımda ve tavernanın kapısı arkamdan kapandığında, gecenin şaşırtıcı sessizliğini hissediyorum. Eğlenceyle geçen en az beş saatin ardından, şehrin sokaklarının bile boş olduğu ve pencerelerde neredeyse hiç mum yanmadığı gece yarısını çoktan geçmişti. Sokaklarda sadece bizim gibi gece geç saatlere kadar eğlenenler için nadiren yanan meşaleler kalıyor. Soğuk hava içtiğim bal likörünün etkisinden hızla kurtulmamı sağlıyor. Aaron'un Sugar'ı bize doğru yönlendirmesini izlerken bir buhar bulutu soluyorum. Başımı eğerek, Mark'ın bahsettiği ağır sarhoşluğun belirtilerini gösterip göstermediğini görmeye çalışıyorum. Ama prens her zamanki gibi görünüyor, yanaklarının kızarması ve elini saçlarında daha sık gezdirmesi, sanki düşüncelerini toplamasına yardımcı oluyormuş gibi koyu renk saç tellerini bir o yana bir bu yana savurması dışında.

Ayaklarımın altında taze kar çıtırdıyor ve Aaron bana elini uzatıp önündeki eyere tırmanmama yardım ederken yardımı kabul ediyorum.

– Blizzard'ı bana ne zaman geri vereceksin? Her zaman böyle süremeyiz.

– Neden olmasın? - Alaycı bir şekilde soruyor, beni kendine doğru çekiyor, o kadar tanıdık bir hareket ki dikkat etmiyorum.

– Sen yalnız birisin ve Sugar'ın ikimizi birden taşımaktan mutlu olacağını sanmıyorum," diye mırıldandım ve dizginleri ondan aldım. Aaron'un hiç direnmeden dizginleri bana verdiğini görünce şaşırdım.

Karanlıkta ve karda, kayma korkusuyla dörtnala gitmekte tereddüt ediyorum. Serat'ın ıssız sokaklarında tek başımıza, orta tempoda ilerliyoruz. Dümene geçmeme hiç gerek yok; Saharok evinin nerede olduğunu biliyor ve ben dizginleri çekmeden önce doğru yöne dönüyor.

– Gitmeden önce Mark sana ne dedi? - Neredeyse yolu yarılamiştık ki Aaron sessizliği bozdu.

– Seni odana götürmemi istedi, sarhoşken merdivenlerde halıya takılıp düşmenden endişeleniyormuş," diye kıs kıs gülüyorum.

Biraz kar yağmaya başlıyor ve Aaron kapüşonunu başına geçiriyor. Benim kukuletam yok, bu yüzden prens beni kendine daha sıkı çekiyor ve kendi peleriniyle örtüyor. Yanağını yanağıma bastırıyor.

Şakağım ve sırtım onun kalp atışlarını hissettiğinde, bu beni daha sıcak hissettiriyor.

– Sarhoş değilim.

– Neredeyse inanacaktım. Ama üç bardak bal likörü kendi kendine buharlaşmadı.

Yumuşak ses tonunun etkisiyle rahatlıyorum. Bugün ilişkimizin neredeyse Yarath'tan kaçtığımız zamanki gibi geliştiğini hissedebiliyorum. Belki de Severin haklıdır ve Aaron benden nefret etmiyordur, ancak bana güvenmediğinden de eminim. Gerçi kardeşini öldürmeye çalıştığım için bunu hak etmiştim.

– Kız kardeşime yardım ettiğin için sana borcumu nasıl ödeyeceğime karar verdin mi? Cevap vermeden önce bir an bekler.

– Ben bir prensim, isteyebileceğim her şeye sahibim. İstedğim şeyi bana veremezsin.

– Sen söyle, biz de kontrol edelim. Belki de yeteneklerimi hafife alıyorsunuz. - Gülümseyerek devam ediyorum.

Parmakları belimde sıkılaşıyor, saray yaklaşık beş dakika uzaklıkta. Kaftanımın göbek hizasındaki birkaç düğmesini açıp elini dış giysimin altından geçirerek gömleğimin kumaşı üzerinden tenimi tembelce okşarken nefesimi tutuyorum. Soğuk parmaklarının her dokunuşunu hissediyordum ama dizginleri gıcırtılı bir şekilde kavrayarak kıpırdamadan oturmaya devam ettim.

– Anna'yı kurtarmak için Daniel'a ne söz verdin? - Aaron sessizce sorar.

– Duymadın mı?

– Hayır, ama tahmin edebilirim.

– Daha iyi o zaman.

– Söyle bana," parmaklarını zar zor birbirine geçirdi ve ben yutkundum. - Senden ne istediğini söyle.

Bu artık bir soru değil, bir emirdir.

– O beni istedi. Belki bir kez, belki de birçok kez," diye cevap verdim, kayıtsız kalmaya çalışarak.

Genç adam sessiz, okşamaları sakın ve hatta düşünceli, prens gömleğinin düğmelerini açmaya çalışmıyor. Bunun beni mutlu mu yoksa üzgün mü ettiğinden emin değilim.

– Ve sen de evet dedin.

Bir kez daha, bu bir soru değil. Sesinde küçümseme duymuyorum ve buna seviniyorum, ancak içinde neşe ya da öfke de yok. Sarayı görüyoruz. Aaron elini çekip kaftanı tekrar bağlarken sessiz bir iç çekiyorum.

Tam bir sessizlik içinde, saray muhafızlarından birkaç asker tarafından karşılandık. Atı götürüyorlar ve saraya giriyoruz. Birlikte üçüncü kata çıkıyoruz ve ben yatak odama doğru dönmeye çalıştığımda Aaron beni durduruyor.

– Hadi gidelim.

– Nereye?

– Dördüncü kat. Mark senden oraya sağ salim vardığımdan emin olmanı istedi. Yatak odamın nerede olduğunu bile bilmiyorsun." Dudakları zayıf bir gülümsemeyle kıvrıldı ve ben de onu takip ettim.

Merdivenlerden sola dönüyoruz ve üçüncü kattaki koridordan pek de farklı olmayan bir koridorda yürüyoruz.

– Sence Mark kontrol etmeye karar verir ve kapının ne renk olduğunu sorar mı? - İronik bir şekilde söyledim ama yine de kapılara baktım, hangisinin Aaron'un odasına çıktığını merak ediyordum. Hepsi çift kapılı, beyaz, aynı yaldızlı desen ve som altın kulplarla süslenmişti.

– Hayır. Yatağımın ne renk olduğunu ve yatakta kaç yastık olduğunu soracak," diyor prens sakince, beşinciye önümde sallayarak.

– Ne kadar? - Merak ediyorum, odasına giriyorum.

Karanlık, sadece birkaç şamdanla mobilyaların nerede durduğu seçilebiliyor. Odanın ne kadar büyük olduğunu bile söyleyemiyorum, ama üç büyük pencere görebiliyorum, pencerelerden karlı bulutlarla kaplı parlak bir kış gökyüzünü görebiliyorum.

– Üç," diye cevap verir prens ve kapıyı arkasından kapatır.

– Peki ya yatak çarşafı?

Mark neden böyle bir şey sorsun ki?

Ancak Aaron'un bakışlarıyla karşılaştığımda ve dudaklarının köşelerinin benim bilgisizliğim karşısında küçümseyici bir gülümsemeye dönüştüğünü gördüğümde anlamaya başladım. Bakışlarımı yatağa kaydurdum. Yatak örtüsü koyu renk ve çarşafın rengini öğrenmemin tek yolu gidip geri çekmem ya da... eğer kendim uzanırsam.

Kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başlıyor ve içimde garip bir titreme yükseliyor, yüzümün yandığını hissedebiliyorum ama prens bunu fark etmiyor ve pelerinini çözerek yanımdan geçiyor.

– Mark böyle oyunlara bayılır," diye mırıldanarak karla ıslanmış pelerinini yere attı.

– Ama Mark doğru cevabı nereden bilecekti?

– O ve Paul benden sonra Gölgeler'den sorumlular ve sarayda rahatça dolaşıyorlar. Eskiden odama girmek için izin isteme konusunda biraz vicdanları vardı ama Mark terbiye oldu ve istediği zaman odama giriyor." Genç adam burnunu kırıstırdı ama kızgınlığının tamamen yapmacık olduğunu biliyordum. - Eğer ondan önce davranmak istiyorsan telefonu kapatıp izleyebilirsin, ama istemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin.

Alexander masasının kenarına oturuyor ve sakın bir şekilde kaftanının düğmelerini çözmeye devam ediyor, ama şaşkınlığımı fark edince duruyor.

– Eğer bu kafanızı karıştırıyorsa, size söyleyebilirim. Tek yapmanız gereken sormak.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Neden Serath'ın yatağına yaklaştığımı ve parmaklarımla kadife örtüye hafifçe dokunduğumu, neden koyu renkli ahşap tentenin oymalı direklerine dokunduğumu bilmiyorum. Bir karar vermek için zaman kolladığıma eminim ama zihnim tamamen sessiz, sadece kalbimin bir türlü durulmayan hızlı atışları var.

Alexander sabırla cevabımı bekliyor ama ben kaftanımın düğmelerini açmaya başlayıp, arkadaşımın yanına giderek soyunmasına yardım ederken yüzündeki gülümseme belirtisi kayboluyor. Dış giysisinin düğmelerini açmam sadece birkaç dakika sürüyor ve parmaklarım gömleğinin düğmelerine uzandığında ellerimi engelliyor.

– Yanlış anladın Agatha," diye kaşlarını çattı, "kimse senin eğlence olarak kullanılabileceğini ima etmiyordu.

– Biliyorum," diye cevap verdim ve sadece içtikten sonra kafamda oluşan hafiflik nedeniyle cesur davrandığımı fark ettim.

– O zaman ne yapıyorsun?

İlerleyerek dudaklarını kendi dudaklarımla kapatıyorum; Alexander önce ne yapacağını şaşırıyor, belirsiz ve kuşkulu bir şekilde bana cevap veriyor, ama bu uzun süreli öpücüğe kattığım duyguların gerçek olduğunu anladığında hemen inisiyatifi ele alıyor. Bana beklenmedik bir heves ve şevkle karşılık veriyor, sanki hayatı boyunca her şeyi yasaklayan ben değil de kendisiymişim gibi. Bu öpücükte artık düşmanlık yok, sadece yıllardır özlediğimiz şeye, başka bir erkeğin aşkına duyduğumuz açlık ve arzu var.

Gömleğinin kumaşını ellerimle kavrayıp onu kendime çekiyorum. Dudakları yumuşak, hâlâ bal renginde ve ondan nasıl uzaklaşacağımı bilmeden soluk soluğa kalıyorum. *Gitmesine izin vermek istemiyorum.* İçimde ölü olan her şey o anda canlanıyor, elini saçlarımdan geçiriyor ve diğer kolunu belime dolayarak beni o kadar yakınımaya çekiyor ki kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyorum.

Alexander masadan kalkıp beni sertçe duvara doğru çevirirken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, tüm vücudumu duvara bastırıyor, çarpmanın etkisiyle başımın üzerindeki duvar şamdanı takırdıyor. Aldırmıyorum. Yatak çok uzak görünüyor. Dudaklarını boynumda gezdirirken başımı geriye atıyorum. Alexander kaftanımı kontrolsüzce çıkarırken arkamdaki destekten sadece birkaç saniyeliğine uzaklaşmama izin veriyor ve ben de kollarımı aceleyle kollardan çekerek yardım ediyorum. Ama beni tekrar geriye ittiğinde kıyafetlerim yere düşüyor ve bu sefer onu durduramayacağımı biliyorum ve dudakları tenimde diline dönüşürken onunla buluşmak için öne doğru eğiliyorum.

– Alexander ...

Gürültüyle burnundan hava çekiyor ve titreyen parmaklarımdan gömleğinin düğmelerini çözmesine izin veriyor.

– Ne yaptığını bildiğinden emin misin, Agatha? - Sesini duyduğumda vücudumdan bir ürperti geçiyor, her zamankinden daha alçak ve gözleri çok karanlık.

– Peki ya sen? - Parmaklarım yarı yolda donuyor, göğsündeki çıplak tenini şimdiden görebiliyorum, ona dokunmak istiyorum ama tereddüt ediyorum.

Dudakları aralanıyor ve nefesi kesiliyor, sonra gömleğinin düğmelerini sonuna kadar açıyorum. Neredeyse çıplaktı, ama şimdi karın kaslarındaki her gergin kasa dokunurken, ona vurduğumda neden bu kadar acıdığını anlıyorum. İnanılmaz yapılı ve

Şimdi, loş mum ışığında, büyüleyici güzellikte. Bakışlarımı teninin parmaklarımın altından süzülüştünden ayıramıyorum. Onun teni de açık renk olmasına rağmen elim göğsünde o kadar solgun duruyor ki.

Onu istiyorum. Kalbini avucumun altında hissettiğimde bu düşünce sadece kıvılcımlanmakla kalmıyor, tüm bedenimde bir ateş gibi yükseliyor. Dudaklarımı boynuna bastırıyorum ve Moroka'nın tüm Gölgeleleri gibi mürekkepli deseninin kenarını görmek için zar zor zamanım oluyor. Aslında kolunda değil, sol göğsünde başlıyor ama omzuna doğru ilerliyor ve şimdilik gömleğinin kumaşının altında benden saklanıyor.

Alexander dişlerinin arasından nefes veriyor ve ben de titreyen bedenimi ona doğru bastırarak kollarımı boynuna doluyorum. Vücudu çok sıcak, ama dudakları daha da sıcak. Öpüşmeyi kesmeden beni yatağa doğru çekiyor. Bir saniye önce ayaktaydım ve Alexander üzerimde gezinirken şimdiden yumuşak şiltenin üzerine uzanmış durumdayım. Elleri hafifçe titriyor, yine de gömleğimin düğmelerini açmak için geri çekiyor.

– Eğleniyor musun? - Dudaklarımdaki gülümsemeyi fark ederek derin bir nefes verdi.

– Sabrınıza şaşırdım--" düğmelerin sonuncusunu da kopardı, onlarla savaştıktan yorulmuştu, "--nia....

Hâlâ göğüslerimi örten ve eğitime yardımcı olan geniş bandajı takıyorum ama Alexander'ın umurunda değil; köprücük kemiklerimi ve altındaki her santim deriyi öpücüklerle kaplamaya başladı bile ve ben de karnımı okşayan sıcak avuçlarını karşılamak için doğruluyorum. Adımı fısıldıyor, dudaklarını önce diline sonra da dişlerine çeviriyor. Tıslıyorum ve yatakta doğrulup gömleğini tamamen çıkarmaya çalışıyorum.

Titriyorum, her yerini görmek istiyorum, kasları gerildikçe vücudundaki desenin değiştiğini görmek istiyorum. Mumların yarı karanlığında fark ediyorum ki daha fazla karanlık noktalar, o git aşağı Omuz için muhtemelen vücudunda daha fazla tasarım var ve onları görmek için sabırsızlanıyorum

Hepsini.

– Alexander, lütfen..." Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki beni tekrar durmaktan alıkoyanın sadece Morok'un kendi yaşam gücü olduğunu düşündüm. Ve içimdeki o güç onu o kadar çok arzuluyordu ki derimin her santimi yanıyordu.

Ellerim omuzlarına kayıyor, saçlarını sıkıyorum ve o inliyor ve ilk kez o sonsuza dek toparlanmış Alexander'ın

kendini kontrol ediyor. Bakışlarımız buluşuyor ve yeşil gözlerinde ani bir farkındalık ve ardından korku belirliyor, sanki beni yeni tanıyormuş gibi.

– Kahretsin..." diye şaşkınca nefes verir. - Hayır, Agatha... hayır...

Prens geri çekilir, yataktan birkaç adım uzaklaşır.

Adımlar. Histerik bir şekilde nefes alıyor, gömleğini içine sokuyor, birkaç düğmesini yeniden iliklemeye çalışıyor, tenini gizlemeye çalışıyor. Gözlerinde anlam veremediğim muazzam bir şaşkınlık var. Sanki odanın sıcaklığı düşmüş gibi tüylerim diken diken oluyor.

Yavaşça kendime geliyorum, yırtık gömleğimle kendimi örtmeye çalışıyorum. Alexander utancımı fark ediyor ve gardıroptan yırtık olanın yerine siyah bir tane getiriyor. Hareketleri sarsıntılı, garip, zaman zaman sendeliyor ve geri dönerken omzuyla gölgelik direğine çarpıyor. Gömleği bana çok büyük geliyor ama çıplaklığımı örtmesi için kabul ediyorum.

– Özür dilerim," bakışlarında o kadar büyük bir pişmanlık var ki, ani reddi beni daha da korkutuyor. - Yapamayız, ben... bunu yapamam. Biz... yapamayız, Agatha.

Prens önümde diz çöküyor, ben yatağının kenarına oturup limon ve ladin kokan gömleğine yapışırken gözlerimin içine bakmaya çalışıyor. Alexander bocalıyor, kelimeleri karıştırıyor, nefes alış verişini sakinleştirmeye çalışıyor. Çekingen bir tavırla yanağımı ve saçlarımı okşuyor, özür diliyor.

Bana ait olmayan bir şeyi almayı düşünmekle aptallık ettim. Karşımdaki sadece Morok değil, sadece Aaron da değil. O Serath'ın Prensi ve ben sadece onun dirilttiği ölü bir adamım. Bir daha asla tamamen canlı olması mümkün olmayan ölü bir adam. O zaten kız kardeşimi diriltti, şimdi de ben onun yaşam gücüne parazitlik yapıyorum ve daha fazlasını talep ediyorum.

– Sorun yok," diyerek boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum.

Alexander ona çocuk verecek soylu bir aileden iyi bir kızı hak ediyor.

– Ben giderim," dedim ve onu beni göndermek zorunda kalmaktan kurtardım. Ne de olsa burası onun odası.

Bu seçenekten hoşlanmadığımı görebiliyorum. Alexander itiraz etmek için ağzını açıyor ama ses çıkarmadan tekrar kapatıyor ve zayıf bir şekilde başını sallıyor. Uzun saçları gözlerinin üzerine düşüyor ve bir tutamını yüzünden uzaklaştırıyorum

Hemen ayağa kalkıyorum, bir an önce bu odayı terk etmek niyetindeyim. Alexander beni durdurmuyor, yatağın önünde tek dizinin üzerinde duruyor ve bir şeyler düşünüyor. Koridora çıkıyorum ve kapıyı olabildiğince sessizce kapatıyorum.

Bölüm 9

Morok'un gerçek yüzüne bakamayacağını söylüyorlar. Eğer bakarsan, ölürsün.

Kendilerine eşi benzeri görülmemiş bir güç vereceğine inanarak Gölge'nin bir hizmetkârının maskesini isteyen deliler olmuştur, ancak açgözlü bir hırsızın elinde parçalanacağı ve ölümden sonra ruhunu Gölge'ye sürükleyecek bir iz bırakacağı söylenir. Yani gerçekte, bunun doğru olup olmadığını görmeye karar veren tek bir aptal olup olmadığı bilinmiyor."

*Malachi Zotov. Unutulmuş o Mars
ve Moroks*

Koridorlar sağır edici derecede sessiz. Saray sakinlerinin çoğunun uykuda olmasına ve muhafızların en azından yarı sayıda olmasına sevindim. Morok'un Gölge'leri bu gece kutlama yapıyor ve şimdiye kadar sadece birkaçı kışlaya döndü. Bu yüzden koridorda ana merdivene doğru yürürken sendelediğimi kimse göremez. Mermer duvara yaslanıp sıcak alnımı soğuk taşla bastırırken, kesilen nefesimi yeniden almaya çalışırken ellerimin titrediğini kimse göremez. Sadece mumların ve kristal avizelerin parıltısının böldüğü yarı karanlıkta üçüncü kattan yatak odama doğru ilerlerken dizlerimin bükülmesini ve merdivenlerden düşmemi engellemek için parmaklarımla geniş trabzana tutunmak zorunda kalıyorum.

Nefes alışım ve düşüncelerim yavaş yavaş sakinleşirken, piyanonun melodisini duyduğumda odama doğru bir adım atıyorum. Donup kalıyorum, seslere tutunarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum ve ters yöne dönerek melodiye doğru ilerliyorum. Kendi kendime çalmayı hiç beceremedim ve bu enstrümanın sesini hiçbir zaman harika bulmadım. Bildiğim müzik hep gürültülü tavernaların arka planında çalan davullar ve yaylılar ya da Yarath'ta sıkıcı bir baloya eşlik eden kemanlar ve piyanolardı. Ama gecenin içinde tek başına akıp giden sessiz melodinin büyüleyici büyüsunü hissetme şansım hiç olmamıştı. Asla tadını çıkaramadım

Tapınakta, rahibeler bazen kendi eğlenceleri için, ama her zaman müzik eşliğinde olmadan şarkı söylerlerdi. Tapınakta, rahibeler bazen kendi eğlenceleri için, ama her zaman müzik eşliğinde olmadan şarkı söylerlerdi.

Yürüyorum ve melodi daha da yükseliyor, duvarlardan ve tavandan yansıyor, her yanıma sarmış gibi görünüyor, zihnimi yatıştırıyor, aldığım ret cevabından sonra beni rahatlatıyor.

Yarım daire şeklindeki geniş salona girdiğimde kimi göreceğimi hemen tahmin etmeliydim. İki uzun pencerenin yanında beyaz bir kuyruklu piyano ve arkasında Kral Serata var. Muhtemelen tüm sarayda çocukluğundan beri bu konuda eğitim almış tek kişi o. Alexander'ın da çalmayı biliyor olabileceği düşüncesini aklımdan uzaklaştırıp dikkatimi tekrar Severin'e veriyorum.

Parmakları tuşların üzerinde geziniyor ve notalara bakmıyor bile, her şeyi ezbere biliyor. Hafifçe gülümsüyorum, Severin'in artık dağınık olduğunu fark ediyorum, basit siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymiş. Üzgün değil, enstrümanının üzerine eğilmiş, melodisi daha dalgın, belki de kendisiyle yalnız kalmak için zamana ihtiyacı var ve gitmeye karar veriyorum. Ama adam beni fark ettiğinde melodi yüksek bir notada duruyor.

– Agatha," dedi sevgiyle. - Özür dilerim, burada olduğunu bilmiyordum. Uyandırdım mı seni?

Avucunu deri bankete vurarak beni yanına oturmaya davet ediyor. Tereddüt ediyorum, kalmalı mıyım bilmiyorum ama şu anda yalnız kalmak istemiyorum, bu yüzden kabul ediyorum.

– Özür dilerim. Anna ve benim dördüncü katta bir yatak odamız var ve kimseyi rahatsız etmeyeceğimi düşünerek buraya geldim. Alexander'la senin hâlâ şehirde olduğunuzu sanıyordum," dedi beceriksizce gülümseyerek ve saçlarını düzeltmeye çalışarak.

– Kardeşin uyuyor mu?

– Evet.

– Geceleri çok çalışıyor musunuz?

– Hayır," diye bakmadan sol eliyle hafif bir melodi çalmaya başladı. - Sadece uyuyamadığımda ya da düşüncelerimi toplamam gerektiğinde. Sen neden buradasın?

Odaya hızlıca bir göz atıyorum: büyük ama neredeyse tamamı kasvet içinde ve başka bir koridora açılan bir kapı daha var. Bu odada tüm mumlar sönmüş ve

tek aydınlık kış gökyüzünden gelen cılız ışıktır. Neyse ki bugün her yer kar dolu hafif bulutlarla kaplı. Birbirimizi görmemize yetecek kadar ışık var. Severin'in gömleğini giymediğini fark etmesi için de yeterli. Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor ve dikkatini tuşlara vererek yeni bir melodi çalmaya devam ediyor.

– Sanırım İskender de döndü? - genç kral dikkat çekmeden başlar.

– Evet, odasında.

– Genelde ağabeyler küçük kardeşleri korur ama bizim ailede tam tersi, bu yüzden onu savunmak için hemen aptal olduğunu söyleyeceğim.

Sözlerine uygun aptalca, neşeli bir melodi çalıyor ve bana anlayışlı bir gülümseme veriyor. Kendimi biraz daha hafiflemiş hissediyorum, kalbimin mensesi gevşiyor ve omuzlarım rahatlıyor.

– Ama hoşuna gitmeyen bir şey yaptıysa bana söylemelisin. Onunla ben ilgilenirim." Severin ciddileşiyor ve melodisinin daha düşünceli bir şeye dönüşmesi beni büyülüyor, sanki sözleriyle birlikte yaşıyor ve değişiyor. - Düşündüğüm kadar nazik değilim ve sen artık ailemizin bir parçasısın.

Sessiz kalıyorum ama sözlerinin göğsüme yaydığı sıcaklığa gülümseyerek parmaklarını ilgiyle izlemeye devam ediyorum.

– Ya da..." melodi uzun bir duraksamayı sürdürür ve sonra, ancak yeni kelimeleri tekrar akarken, şaşırarak, "...hata sadece doğru şeyi yapmamış olması mı?

– Ağabey olmadığına emin misin?

Severin gülüyor, melodi bir an duraksıyor, sonra tekrar başlıyor, tavanda yankılanıyor.

– Bazen onu hiç anlamıyorum," diye yüksek sesle nefes veriyorum.

– Sadece bazen mi?

Yine gülümseyerek, dirseğimle arkadaşımı kaburgalarının altından itiyorum, ama melodisi yavaşça neşeliden sakın, sessiz, zar zor duyulabilir hale geliyor.

– Müzik sever misin, Agatha? - Severin, parmaklarını ne kadar hevesle izlediğini fark ederek sordu.

– Evet, hayatımda çok fazla müzik olmamasına rağmen.

– Anna inanılmaz bir şarkıcı! Tüm Mar'ın sesinin güzel olduğunu söyledi ama onu ilk dinlediğimde gözlerimi ondan alamadım," diye paylaşıyor genç kral. Kız kardeşime olan sevgisini hissederek istemsizce gülümsüyorum. - Ve benim hayranlığıma sadece sesinin aranızdaki en iyi ses olmadığını söyledi. Böyle bir şey mümkün mü?

– Belki," diye kabul ettim, gülümsemem daha da genişledi. - Şarkı söylemede en iyisi kız kardeşimiz Lada'ydı. Doğası gereği sessiz ve sakindi ama şarkı söylemeye başladığında yeteneği rakipsizdi. Ses güzelliğinde Anna ondan sonra gelirdi. Ablam... O her zaman sanata ilgi duyardı.

– Ya sen? - Severin aniden soruyor, hala sessiz bir melodi çalıyor.

– Bunu düşünecek fazla zamanım olmadı" diye itiraf ettim. - Onu korumak için nasıl daha güçlü olabileceğimi düşündüm. Ama gördüğünüz gibi başarısız oldum.

– İster büyük kardeşlerin tuhaf bir özelliği olsun, ister Alexander'la birbirinize çok benziyor olun," diye kibarca sırttı. - O da herkesten sorumlu olma alışkanlığını kafasından atamıyor ama her şeyi kontrol etmek mümkün değil. Ve siz ikiniz bunu kabul etmek istemiyorsunuz.

Sorgulayan bakışlarımı Severin'e yöneltiyorum, o da dağınık saçlarının arasından bana bakıyor, bir şeyler düşünüyor, bir yandan da parmakları siyah beyaz tuşların üzerinde durmaksızın hareket etmeye devam ediyor. Sonunda Severin bir tür karara varıyor; bakışlarını ellerine çeviriyor, belli belirsiz kaşlarını çatıyor ve düşünmeye devam ediyor:

– Alexander... O en büyük oğul ve on yaşına kadar geleceğin kralı olarak yetiştirildi, bu rol ona benden daha çok uyuyordu.

Severin yüzümdeki şüpheyi fark ederek yüksek sesle mırıldanıyor.

– Ailemizin iyi adını geri getirmeyi, Arian'ın kimseyi öldürmediğini kanıtlamayı hayal eden babasına bakarak büyüdü. Ancak babamız Aleksey, hayatının bunun için yeterli olmayacağını biliyordu ve Aleksandr doğduğu andan itibaren onun için büyük umutlar besledi. Farkında olmadan, o zaman bile, sorumluluğun yükünü en büyük oğluna yükledi, ona her gün işini tamamlayacağını ve Seratyalıların adını sevgiyle tekrarlayacağı kişi olacağını hatırlatarak şöyle dedi,

onurlarını geri kazandığını ve yöneticileriyle gurur duyma fırsatı bulduklarını düşündüler. İskender de bu kaderi öngörerek kendini çocukça eğlencelere kaptırdı.

Kralın sesindeki pişmanlık tınısı karşısında benim gülümsemem de ekşiyor.

– Mükemmel bir öğrenciydi: çalışkan, zeki, itaatkâr. Her şeyi bu amaçla ve babasını memnun etmek için yapardı. Ve sonra, on yaşındayken, Frost onu alıp götürmeye geldi. Ve tüm arzuları, hedefleri, planları... aynı kaldı." Severin'in parmağı tuşun üzerinde dondu ve son tiz notanın havada titreşmesini sağladı. - Hatta onları gerçekleştirmek için daha fazla güç kazandı. Ama göz açıp kapayıncaya kadar... kurtarıcı-kraldan, gölge-vapuruna dönüştü. Birçok kişi hala Morokların canavar olduğuna inanıyor. Ve halkımızın Alexander hakkında hatırlayacağı tek şey on yaşında öldüğüdür. Başlangıçta şöhrete ihtiyacı yoktu, ancak çocukluğundan itibaren babasının kaderiyle ilgili masallarını özümsemişti. Ancak, sözde kaderin başka planları olduğunu fark ettik.

Genç adam yeni bir melodiye başlıyor ve ben parmaklarını izliyorum, ama tanıştığım her insanın bana kaderimin özelliklerini nasıl anlattığını hatırlayarak pek bir şey göremiyorum. Seçilmişlerden biri olduğumu.

Siyasi oyunlarda piyon haline gelen seçilmişler. Uygun olduğunda bir pazarlık kozu. Tuhaf kaderimin bana kan, ölüm ve kısıtlamadan başka bir şey verdiğini hatırlamıyorum. Benzer hikayelerle beslenmiş olan Alexander'ın hayal kırıklığını da anlıyorum. Yine de babasının istediklerini yapmak için elinden geleni yapıyor, ancak artık duygusal olarak dahil olmamaya çalışıyor. Her zaman farklı bir yeri olduğunu ve geçmeye cesaret edemediği bir çizgi olduğunu hatırlıyor. Şimdi yine de kenardadır ve bunu isteyerek yapmamaktadır.

– Bir Morok olarak eğitildiği sekiz yıl boyunca Alexander'ı sadece iki kez görmüştüm. Ve geri döndüğünde, bir zamanlar geleceğe umutla bakan ağabeyimi zar zor tanıdım. Güçlü bir şekilde geri döndü, gerçekten yetişkin bir adamdı, ama her şey hakkında soğuk bir hesaplaması vardı. Ona tahtı teklif ettim.

Alacakaranlıkta daha da koyu görünen Severin'in koyu yeşil gözleriyle buluşmak için bakışlarımı kaldırıyorum.

– Aslında isteseydi ona verirdim ama Alexander bunu reddetti.

Bir dakika kadar sessiz kalıyoruz, sessiz melodinin tadını çıkarıyoruz, Severin'in söylemek istediği her şeyi söylemediğini hissederek devamını bekliyorum. Ve o devam ediyor:

– Başta ben de Anna'ya ihtiyacımız kalmadığı anda onu gözünü kırpmadan mezara göndereceğinden endişe ediyordum. Ve şansı vardı. Hatta her günün bu şans olduğunu söyleyebilirim, çünkü bize tüm hikayeyi yeterince hızlı anlattı... yine de uzatmaya devam etti. Tanıdığım ağabeyin hâlâ orada olduğunu görmek beni her gün mutlu ediyordu. Ve eğer Anna'dan bu kadar etkilendiyse... Umarım Alexander'ın sonunda onun her yönünü kabul etmesine yardım edersin. Artık beni öldürmek istemediğine sevindim.

Severin yumuşak gülümsemesiyle bana dönüyor. Minnetle başımı sallıyorum, onun ölmesini istediğim için utancımın kalıntılarını hissediyorum.

– Bu konuda daha da mutluyum ama....

– "Ama ne?" - Severin başını hafifçe eğiyor.

– Neden sen ya da Alexander benden nefret etmiyorsunuz?

Genç kral çalmayı bırakır. Son notayla birlikte sessizlik tuhaf bir tonla çınlıyor. Nefesimi tutup cevabını bekliyorum ve Severin gözlerimin içine bakıyor. Neredeyse İskender gibi kaşlarını çatıyor.

– Senden neden nefret edelim, Agatha?

– Tüm ailenize iftira attığım için suçumu doğrudan kabul ediyorum.

– Ve ailemiz kız kardeşlerini öldürdü," dedi benim ses tonumla. - Hepimiz lekelendik, Agatha. Hepimiz suçluyuz. Eğer evime silahla gelmemiş olsaydın, her şey farklı olurdu. Atalarımız Mar'ı canlı yakalamak için doğru emri vermiş olsalardı, her şey farklı olurdu. Ama her şey olduğu gibi oldu. Şimdi yanlışları düzeltmek bize düşüyor ve şu ana kadar oldukça iyi bir iş çıkardığımızı düşünmeyi tercih ediyorum.

Başımı sallayarak onaylıyorum ve yüzünde yeniden beliren rahat gülümsemesini taklit ediyorum.

– Git biraz dinlen, Agatha. Alexander her ne yaptıysa, sabah daha kolay olacak.

Omzumu sıkarak bana destek olmaya çalışıyor ve ben ayağa kalktığımda Severin piyanoya geri dönerek ekliyor:

– Ve eğer değilse, gün ışığında onun vicdanına bakmak ruh halinizi iyileştirecektir. İnan bana, biliyorum." Gülümsemesinde ara sıra acımasız bir zevk var ve başımı sallıyorum, teşvik için minnettarım.

Koridora çıkıp odama doğru yürüyorum ama yalnız kaldığım anda göğsümdeki utanç ve ağırlık geri geliyor. O kadar rahatlamıştım ki, şimdi aptalca davranışımı hatırlayınca tekrar utanıyorum ve sabah Alexander'ın yüzüne nasıl bakacağımı bilemiyorum.

Gürültüyle kokladım ve garip koku karşısında donakaldım. Bana bir şey hatırlatıyor ama akşamdan o kadar yorgunum ki ne olduğunu anlayamıyorum. Yine de koku dilimde kül tadı bırakıyor ve kalp atışlarımı hızlandırıyor. Donup kalıyorum, bir adım bile atamıyorum. *Paniğin yaklaştığını* hissediyorum. Nefes almak için yutkunmaya başlıyorum, unutulmuş gibi görünen bir endişe hissediyorum. Severin'in sakin melodisi sırtımdan aşağı dökülüyor ve hareket edemeyerek ona sarılıyorum. Ama melodi tam ortasında durdu.

Ani değişim karşısında afallayarak kralın çalmaya devam etmesini ya da yatak odasına dönmek için odadan çıkmasını bekliyorum ama sessizlik beni sarıyor. Yavaş saniyeleri sayıyorum ve panik ellerini boğazıma dolayarak nefes almamı engelliyor.

Telaşla piyanonun bulunduğu salona koştuğumda odada siyahlar içinde beş adam görüyorum; içlerinden biri Severin'in boynuna arkadan kalın bir kamçı geçirmiş, onu boğuyor, yukarı kaldırıyor ve müzik aletinden uzaklaştırıyor. Kral direnir, parmaklarıyla ipi kavrar, boğazını tırmalar, ancak gafil avlanır ve oksijeni o kadar sıkı kesilmiştir ki hırıldayamaz bile.

Kan. Havada duran koku kanın metalik tadı. Severin normal günlerde sarayda muhafızlar olmadan dolaşmayı tercih ediyor ama bugün neredeyse hiç muhafız yok. Belli ki paralı askerlerin haberi olmuş ama bazı muhafızlara ulaşmışlar.

Daniel.

Paniğim yerini öfkeye bırakıyor, çünkü burada çok sayıda bulunan alçak bir sehpadan zarif bir vazoyu almakta tereddüt etmiyorum ve

En yakın paralı askeri kafamın üzerinden eziyorum. İkincisini tekmelerken fark etmiyorum ve üçüncüsünün kafası mermer sütuna çarpıyor. Severin'in yüzünün kızarmasından başka bir şey görmüyorum. Kız kardeşimin çok sevdiği adam, beni ailesinin bir üyesi olarak gören kral ve İskender'in değer verdiği kardeşi. Severin'i boğan iri adamın üzerine atlarken geçmişin hiçbir önemi yok. Silahım yok, bu yüzden daha önce asla yapmayacağım bir şey yapıyorum. Kıyafetlerini çekiştirip boynuna dokunuyorum. Yaşam iplerini bulup öyle sert çekiyorum ki adam seğiriyor ve altın iplikler elimde yırtılıyor, deriyi ve kasları keserek üç derin yara açıyor. Suikastçının bedeni anında yere yığılıyor ve Severin dizlerinin üzerine çöküp öksürerek ipten kurtuluyor.

Gölgelerin hareket ettiğini fark ettim. Daniel beş değil, daha fazlasını göndermişti. Birkaçı üzerime atlayıp şu anda arkamda olan Severin'e ulaşmaya çalıştığında sayacak vaktim olmuyor. Yaralı kolumdan yere kan damladığını hissederek tıslıyorum. Liderlik hakkımı kullandım ama şimdi sonuçlarını düşünecek vaktim yok. İlk adamın kılıcından sıyrılıp elimi boynuna vuruyorum ve adamın hırıldayarak geriye düşmesine neden oluyorum. Diğer adamın yüzünü açık avucumla kavıyorum, gözlerini kanımla ıslatıyorum, adam usulca küfrediyor ve bacağımdan zar zor kaçıyor. Hançeri ondan kaptım ve krala ulaşmak için neredeyse sağ tarafımdan dolanan başka bir paralı askerin boğazına fırlattım. İlkinin kınından uzun hançeri çekerek iki kişiyi daha öldürdüm.

Katiller ve artık değer verdiğim adam arasında tek başıma kalma korkusuyla başa çıkmaya çalışıyorum. Kendi ölümümden korkmuyorum, ki bu zaten mümkündü, ama kaybetmekten korkuyorum ve o zaman Søren de ölecek.

Hançeri tekrar fırlatmak zorunda kaldım. Sağ kolum acıyor ve adama çok yaklaşacak kadar sert vuramıyorum, çeneme isabet eden yumruğunu ısıkalıyorum.

– Kralı öldürün ve Mara'yı da yanınıza alın! - Ben yerde yatıp baş dönmesini durdurmaya çalışırken haydutlardan biri sessizce emrediyor. Biri karnıma tekme atarak acı içinde yere yığılmama neden oluyor ama Severin kendine geliyor. Son zamanlarda yüzünde gördüğüm o nazik gülümsemeden eser yok. Korku da yok, sadece soğuk bir öfkeyle ayağa kalkıyor ve bir paralı askerin hançerli kolunu koparıyor. Hayır.

Göz açıp kapayıncaya kadar o kolu kırar ve efendisi acı içinde çığlık atarken hançeri alır. Kralın hareketleri hızlı ve hesaplıdır ve aynı hançeri diğer adamın boğazına saplar, beyaz gömleğinden akan kanı görmezden gelerek döndürür ve tekrar çıkarır.

Biri beni boğazımdan tutup kaldırıyor, diğeri bacaklarımı tutuyor. Beni bir yere sürüklemeye çalışıyorlar. İkincisinin suratına tekme atıyorum ve Severin bana doğru koşarken üçüncüsünü yere deviriyor. Aaron'ın eğitimde bana yaptığı hareketin aynısı. Göğse bir avuç içi ve alttan kanca. Sadece kombinasyonu fark edecek kadar sakinleştim. Ama Aaron gömleğimi tutarken ve yere düştüğümde sırtımda sadece hafif bir acı ve baş dönmesi hissederken, Severin her şeyi aniden yaptı ve rakibi düşerek kafasını yere çarptı.

Ayaklarımı en yakın sütuna dayayıp tüm gücümle geriye doğru itiyorum ve boğazımı sıkan paralı askeri de benimle birlikte yere düşürüyorum. Kavrayışını gevşettiğinde yuvarlanıyorum, kemerinden hançerini kapıyorum ve bıçağı kalçasına saplıyorum.

Ayağa kalkıyorum ve Severin'in kolundan tutarak onu kapıya doğru çekiyorum. Şimdi düşmanlarımızla yer değiştiriyoruz. Geriye altı suikastçı kaldı ve hepsi de odanın arka tarafındalar. Kralı tam zamanında kapıya doğru itip peşindeki iki kişiyi yakalıyorum ama yeterli hızım yok. İlkinin bacaklarına tekme atıp yere düşürmeyi başarıyorum ama ikincisi kısa kılıcını yan tarafıma saplıyor.

– AGATHA!

– DEFOL!!! - Severin'e bağıryorum, bıçağı ellerimle kavıyorum, çekip çıkarmasına izin vermiyorum, ama paralı asker şaşkınlık içinde donup kalıyor ve bu kadarı yeterli. Yumruğumu suratına indirip burnunu kırıyorum.

Neyse ki kral itaat edip koridorda gözden kayboluyor ve ben de bir iniltiyle kılıcı bedenimden çekiyorum. Artık yalnızım. Kılıcın kalbime ne kadar yakın olduğunu ama karnımı sıyırdığını fark ettiğimde ağzım kanla doluyor.

Sadece biraz daha dayanmak zorundayım. Severin kaçana kadar.

Kan kusuyorum, ellerim titriyor ve kalp atışlarım hızlandığı için bacaklarım bükülüyor. Dizlerimin üzerine çöküp elimi yaranın üzerine koymaya çalışıyorum. Kendimden geçemiyorum.

Suikastçılardan bir diğeri arkadaşımı takip ederek hızla geçmeye çalışıyor ama ben yan dönüp adamın bacaklarına var gücümle tekme atıyorum. Şimdi ayağa kalkamıyorum, sanki bilinmeyen bir güç beni yere sabitliyor ve kendi ağırlığımı arttırıyor. Alarmin çan sesine benzeyen sesi havayı delerken dudaklarım sessiz bir gülümsemeye dönüşüyor. Tıpkı iki yüz yıl önce, ben de bu koridorlarda cinayet işlerken olduğu gibi.

Severin iyi olacak. Alexander yakınlarda bir yerde.

– Kralı bırak, kızı al! - Şef emir veriyor. Beni kaldırırlarken tüm gücümle direniyorum. İçlerinden biri beni omzuna alıyor ve yanımdaki acıyla uluyarak ağzıma dolan kanı tükürüyorum. Benimle birlikte koridorda koşarlarken içimi yine korku kaplıyor ve bana neler olduğunu hayal etmekten korkuyorum

Daniel yapacak. Onu kırmak için hangi karanlık kafese koyacak.

Tüm duvarlara ve parmaklıklara tutunuyorum, kanlı ayak izleri bırakıyorum ama beni zemin kattaki ikincil merdivenlerden birine sürüklüyorlar. Ahırlara doğru ilerliyorlar ve çok hızlılar. Beni neredeyse sarayın dışına sürüklediklerini fark ederek çılglık atmaya çalışıyorum ama dudaklarımdan sadece hafif hırıltılar çıkıyor ve sonra son gücümle kendimi kaldırıp beni taşıyan adamın boynuna dokunuyorum ve yaşam iplerini koparıyorum. Bacakları hemen bükülüyor ve yere düşüyoruz. Küfürler duyuyorum, iki adam daha beni tekrar kaldırmaya çalışıyor ve geriye doğru kırılan kollarımın acısını zar zor hissediyorum.

Korkuyorum.

– Aaron-" Onun ya da diğer arkadaşlarımdan bu sessiz mırıltıyı duymayacağını biliyorum ama yine de bana yardım edeceğini bilerek ona seslenmeye çalışıyorum.

Yanımdan karanlık bir silüet geçiyor, o kadar hızlı ki tepki verecek zamanım yok. Düşmanlarımdan tutuşu gevşiyor ve ben tekrar yere düşüyorum. Adam o kadar hızlı hareket ediyor ki, tek görebildiğim kalan paralı askerleri saniyeler içinde öldürürken kılıcının parıltısı. Yüzümden aşağı acı gözyaşlarının aktığını hissediyorum.

– Ben Aaron değilim, ama seni yalnız bırakmayacağım," diye mırıldandı Christian usulca, ellerimi ve karnımdaki yarayı incelerken. - ĞyileGecek, sadece sakın ol, Agatha.

Sakince konuşmaya çalışıyor ama gri-mavi gözlerindeki endişeyi görebiliyorum.

– Kollarını boynuma dola ve bilincini kaybetme," dedi Christian ve beni kollarına alıp saraya geri götürdü.

– Severin mi? - Kanı yutmaya çalışıyorum ama bir kısmı hâlâ çenemden aşağı akıyor.

– O iyi. Aaron sesi duydu ve merdivenlerde ona rastladı. Kendim gördüm.

Rahatlayarak nefes veriyorum ve alnımı omzuna yaslıyorum.

– Seni aptal kız. Ve seni kurtardığım için ben daha da aptalım. Kalbine kendim bir kılıç saplamalıydım ve kimsenin haberi olmazdı." Sözlerinden korkmuyorum, korkmalıyım da, ama sesinde o kadar çok endişe var ki, sözler bir tehdit gibi değil, garip bir güven olarak paylaşmayı seçtiği bir gerçek gibi görünüyor. - Piyanonun olduğu odadaki cesetlerin sayısına bakılırsa Severin'e yardım etmişsin ve artık hiçbir mazeretim yok.

Adam beni kendine doğru biraz daha çekiyor ve dudaklarımdan acı dolu bir inilti kaçarken adımlarını hızlandırıyor.

– Agatha, yanlış bir şey fark ettiğinde beni bul. Soruların olduğunda beni bul," diye fısıldıyor dördüncü kata geldiğimizde. Sanırım beni Aaron'un odasına geri götürüyor.

– Beni kendin bulmak zorundasın, çünkü o aptala bir söz verdim ve onun güvenine ihanet etmek istemiyorum," diyor Christian sonunda. Ona bir soru sormak istiyorum ama gözlerim bulanıklaşıyor ve dilim sürçüyor.

Bu kat artık muhafızlarla dolu ve geçmemize izin vermek için kenara çekiliyorlar. Anna'nın pamukların arasından hıçkırarak ağladığını duyabiliyorum. *O iyi.* Yeni ailemle ilgili endişelerim beni uyanık tutan son şey. Hepsinin burada ve hayatta olduğunu görüyorum. Aaron'un yüzündeki dehşetin yerini öfkenin aldığını ve gözlerinin o kadar soğuk olduğunu fark edecek zamanım bile olmuyor, sanki bütün yeşiller buzla kaplanmış gibi. Christian beni yatağa yatırıyor ve buradan utanç içinde daha yeni ayrılmış olmama ve yırtılmış olmasına rağmen hâlâ en büyük prensin gömleğini giyiyor olmama acı acı gülmeye çalışırken öksürüyorum.

– Hiçbir şey söyleme," diye fısıldıyor Aaron avucunu alnıma koymadan önce.

Ağrı biraz azalıyor ve uykuya dalmama izin veriyor.

Bölüm 10

Morok

Agatha'nın gittiğini duyuyorum. Kapıyı arkasından sessizce kapatıyor, öyle ki kilidin tıkırtısını zar zor duyuyorum. Ama yatağın önünde diz çökmeye devam ediyorum, tam olarak ne için kendimi lanetlemem gerektiğine karar veremiyorum. Kendimi tutamadığım ve öpücüğüne karşılık vermediğim için mi? Onu yatağa çektiğim ve neredeyse kendisi için çizdiği çizgiyi aştığım için mi? Yoksa geri çekilip onu incittiğim için mi? Muhtemelen hepsine birden.

Battaniyeyi avucumun içine aldım ve ancak dizlerim ağrımaya başladığında ve boynum başımdan aşağı ağrıdığına ayağa kalktım. Tanrılar lanet olsun, bu güçler ve lanet sırlar. Diğerleri kontrolün bende olduğunu sanıyor ama ben kendi yalan ağıma düşmekten bir adım uzaktayım.

Agatha'yı geri getirip her şeyi düzgün bir şekilde açıklama isteğimi bastırmaya çalışarak odanın içinde bir köşeden diğerine akılsızca volta atmaya başladım. *Ve sonra kaldığım yerden devam ediyorum.* Tek yapmam gereken koridora çıkıp alt kata inmek, uyandığından eminim. Kelimenin tam anlamıyla içimdeki bir şey tarafından ona doğru çekiliyorum ve bu his karşısında donup kalıyorum. Donup kalıyorum, sanki görünmez bir ipin beni ileri doğru çekmesini ve kat boyunca sürüklemesini bekliyorum, sürüklüyorum ve sürüklüyorum, ta ki onun yanına gelene kadar.

Ne kadar tereddüt ettiğimi, kendi düşüncelerim ve arzularımla kafamın karıştığını bilmiyorum ama anlaşılmaz bir his beni vurduğunda her şey siliniyor.

Kalbimin hemen altında, karnıma yakın bir yerde keskin bir acı beni delip geçtiğinde neredeyse çığlık atacaktım. Ağzım kan tadıyla doluyor ve yere düşmemek için gölgeliklere tutunmayı zar zor başarıyorum. Bakışlarımı aşağı indirip vücudumu kontrol ediyorum ama orada hiçbir şey yok. Kanı yutuyorum, ancak orada da tükürükten başka bir şey yok. Ne olduğunu ya da kalbimin neden hızla çarptığını bilmeden ellerimin titrediğini hissediyorum.

dışarı çıkmaya çalışıyor, neden hala keskin acı dalgalarının vücudumda
d o l a ş t ı ğ ı n ı hissedebiliyorum.

İçimden bir ses kılıcımı alıp dışarı çıkmamı söylüyor.
Kaçıyorum.

Merdivenlerde, tamamı siyah giymiş dört adamla burun buruna
geldim. Bir bakışta kardeşimin yatak odasına doğru gittiklerini ve bizim
korumalarımız olmadıklarını anlıyorum.

Öylece donup kalıyorlar, beni değerlendiriyorlar. Bir saniye ve ben
daha hızlı hareket ediyorum. Analiz etmeyi bırakıyorum, beni hiç
yanıltmayan reflekslerimin benim için çalışmasına izin veriyorum. Bir
harekete karşılık iki hareket. Kılıcım aşağıdan yukarıya doğru yaylanıyor.
İlk adamın göğsünü yarıyorum, kılıcın önünü kesiyorum ve diğerini boynu
ile omzu arasındaki kıvrımdan vurarak aşağı indiriyorum. Üçüncünün
karnına tekme atıyorum, sakinleşmeye başlayan ikincinin vücudundan
kılıcımı çekiyorum, dördüncünün boğazına yumruk atıyorum ve ayağa
kalkmaya çalışan üçüncünün işini bitiriyorum.

Ağzımdaki kan tadını bırakamıyorum ve endişe boğazımda
düğümleniyor, henüz anlamadığım yabancı ya da çoktan unutulmuş bir
hisle beni boğuyor.

Merdivenlerde iki kişiyle daha karşılaşıyorum ve onlarla da
ilgileniyorum. Christian'ın zemin kattan bana doğru koştuğunu görüyorum.
Zillerin çaldığını duyuyorum. Birisi alarmı çalıştırmış. Severin üçüncü katta
kazara bana çarptığında bıçağımın saplanmasını engelleyecek zamanı zar
zor buluyorum.

Gömleğindeki kanı fark ettiğimde kalbim sıkıştı, çok fazla kan vardı.
Boynunun etrafında koyu kırmızı bir şerit var, bağlanmış gibi. Vücudunda
yara var mı diye el yordamıyla yokluyorum ama o irkilerek uzaklaşıyor,
hırıltılı bir sesle bir şeyler söylemeye çalışıyor, parmakları omuzlarıma
batıyor.

- Ne oluyor be!!! - Christian azarlıyor, benim yaptığım gibi, kardeşimi kontrol
ediyorum.
- Paralı askerlere benziyor," dedim kuru bir sesle.
- Yaralandın mı? - Christian Severin'e sorar, o da başını sallar.
- Aha... ta... Agatha... - Beni gömleğimin yakasından sertçe tutuyor ve
parmağıyla arkasından koridorun karanlığını işaret ediyor.

O acının nereden geldiğini fark ettiğimde içim buz gibi oldu. Bu benim
hayal gücüm değildi. Biri onu çok kötü incitti ve ben bunu hissettim. Ama
hissetmemeliydim. Bunu hissetmemeliydim. Oraya doğru koşmaya çalıştım
ama amcam beni gömleğimden tutup kabaca geri çekti.

– Hayır! Sizin endişeniz Kral ve Kraliçe! Onları koruyun!

Cevap vermeme bile izin vermeyip koridorda kaybolmaya başladığında çığlık atıp ortalığı birbirine katmak istiyorum ama haklı olduğunu biliyorum. Çenemi sıkıyorum ve göğsüm Agatha için duyduğum anlaşılmaz endişeyle buz gibi olsa da yapmam gerekeni yapıyorum. Severin böyle durumlarda bana ya da Christian'a itaat etmesi gerektiğini biliyor, bu yüzden hiç şikâyet etmeden beni dördüncü kata kadar takip ediyor.

Kralın yatak odasının kapısına birkaç metre kala üç kişiyi daha öldürdüm. Kapıyı açtığımızda Anna alelacele giydiği pantolonu ve gömleğiyle karşımda. Üstü başı dağınık, yatak odasında sakladıkları kılıcı tutuyor. Rahatlamış bir şekilde nefes alıyor ve kardeşimin yanına koşuyor. Kız da panikliyor, yaralı olup olmadığını kontrol ediyor ama Severin onu kendine çekiyor ve saçlarını okşuyor, Anna'ya zamanında ulaşamayacağımız korkusuyla başa çıkmaya çalışıyor.

– Onun nesi var? Gömleğinde kan var..." diyerek bana sorgulayıcı bir bakış attı.

– O iyi, sadece zar zor konuşabiliyor," diye araya giriyorum.

Koridorda birkaç muhafız beliriyor ve ben de şifacıyı çağırıyorum. Severin ve Anna'yı odama götürüyorum, çünkü suikastçıların oraya gitmesi pek olası değil.

– Agatha nerede? - İkisini de odama itip daha fazla mum yakarken Anna soruyor.

– Christian onu bulacak," diye ciyaklıyorum, durumun gerçekten ne kadar kötü olduğunu bilmeden.

Kalbimde, acının sadece bir halüsinasyon olduğunu, bir şeyler hayal ettiğimi umuyorum. Ama içimdeki her şey hızla çarpıyor, kalbimin her atışında bedenim titriyor ve kendimi Agatha'nın iyi olduğuna ikna etmeye çalıştığımda kendime bile inanamıyorum.

Korkuyorum.

Düşüncesi bile sağır edici. Morok olduktan ve kimsenin hayal bile edemeyeceği kadar iğrenç yaratıklar gördükten sonra tadını unuttuğumu sanmıştım. Hem ölümü hem de çürümeyi gördüm, boğazımdan bir parça koparmaya çalışan ölü adamların pis kokusunu hissettim. Onları kontrol ettim, öfke, keder, korku, acı ve nefretle dolu iğrenç zihinlerine girdim. Ailemin en büyük düşmanının burnunun dibinde yaşadım ve yaşam gücümünden birden fazla kez vazgeçtim.

Ama ne olursa olsun, gerçekten korkmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

Ve şimdi ellerini boynuma kenetlemiş durumda ve inatçı parmaklarını açmamın ya da nefes almak için kavramasını gevşetmemin hiçbir yolu yok.

Agatha. Güçlerimden başka benden ne aldı? Huzurumu çaldı ve karşılığında bana ne verdi?!

Bu korku mu?!

Ve o bana bu kadar güvenle sarılırken göğsümde tüm kalbimi yakan o lanet sıcaklık hissi. Bunun için ona bağırmayı o kadar çok istiyorum ki, ama onu canlı ve tek parça halinde daha çok istiyorum.

Odada iki şifacı belirir ve hemen Severin'le ilgilenerek durumunu kontrol ederler. Neyse ki boğazından başka hiçbir yerinde hasar yok. Kocasının iyi olduğunu fark eden Anna, tüm dikkatini bana çeviriyor ve saklamak için elimden geleni yaptığım gerginliğimi görüyor. Saray muhafızlarının iki yüzbaşısıyla buluşup onları sarayı taramaları, öldürülen tüm paralı askerleri bulmaları ve hayatta olan varsa yakalayıp zindana atmaları için gönderiyorum. Onlar gider gitmez, Christian geri döner.

Agatha kollarımdayken. Bilinci yerinde ve hala ona verdiğim gömleğimi giyiyor.

Ellerindeki, gri saçlarındaki, yüzünün alt kısmındaki ve boynundaki kurumuş kanı gördüğümde tutunmak için çok uğraştığım sakinlik maskem çatlıyor. Yanındaki yaranın ne kadar ciddi olduğunu, Agatha'yı saraya taşıdığı kısa süre boyunca amcamın beyaz gömleğinde kalan kan miktarından anlıyorum.

Anna dehşet içinde hıçkırıyor ve Christian Agatha'yı yatağıma yatırırken kendimi toparlıyorum. Bir Geyler söylemeye çalışıyor ama elimi alnına koyarak acısını olabildiğince dindirmeye çalışıyorum. Uykuya dalıyor ve başım dönene ve midem tavernadaki ziyafette yediğim her şeyi reddetmekle tehdit edene kadar ona güç veriyorum.

– Kes şunu!" Christian burnum kanamaya başladığında beni sertçe sarsıyor. - Yaptığın şey yeterli.

Amcam kızgın ama aynı zamanda üzgün. İlk başta benden onu mezara geri götürmemi istemesine rağmen onun için endişeleniyor. Yüzümdeki kanı sildim ve yorgun bir şekilde

yerde oturuyor, Agatha'ya bir daha bakamıyordu.

Eğer tereddüt etmeseydim, daha erken bitebilirdi. Eğer daha hızlı düşünseydim.

– Kendini topla, Aaron! - Christian beni tekrar sarsıyor, önümde çömeliyor. - Agatha ve Severin'in dinlenmeye ihtiyacı var. Anna onlara göz kulak olabilir ama bizim bütün sarayı kontrol etmemiz ve bunun arkasında Araken'in olduğundan emin olmamız gerekiyor.

Sert ve doğrudan konuşuyor, nefes alacak ve düşüncelerimi toparlayacak zamanım bile olmadığını ima ediyor. Amcamın haklı olduğunu biliyorum ve elinden geldiğince bana destek olmaya çalıştığı için minnettarım. Şefkat, empati ya da teselli etmek hiçbir zaman onun güçlü yanı olmadı. Cesaretlendirici sözler seçerken bile beceriksiz görünüyor, bu yüzden omzumdaki sakın eli muhtemelen yapabileceği en kişisel şey. Ancak düşmanlarla başa çıkmam gereken bir durumda, güvenebileceğim en iyi yardımcı o. Kılıcına ve soğukkanlılığına şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Çünkü canlı tek bir paralı asker bulursak, onları görür görmez her birini katletmekten kendimi zor alıkoyarım.

Severin bir yay kadar gergindir. Şifacı boynundaki hasarlı deriye ve şimdi farklı yönlere yayılan kanlı çürüğe özel bir merhem sürerken o tamamen dik oturuyor. Kardeşinin gözlerinde o kadar büyük bir öfke var ki, şifacının kraldan çoktan kaçmamış olmasına şaşırıyorum.

Kardeşim diğer hizmetkârın elindeki şifa iksiri bardağını neredeyse kapıp içiyor. Her yudumun canını yaktığından eminim ama yüzü buruşmak yerine daha da kızgınlaşıyor, sanki acı da yenmesi gereken bir düşmanmış gibi.

– Bir şey söyleme, sonra söylersin. Ve koruma olmadan hareket etme!
- Söylüyorum ona. Kardeşimin yüzü bir an için yumuşuyor ve Severin itaatkâr bir şekilde başını sallıyor.

Saray muhafızlarıyla birlikte Christian ve ben şahsen tüm sarayı birkaç kez tarayarak her odayı, köşeyi ve hatta karanlık oyuğu kontrol ettik. Saraya yakın olan ve alarmın çaldığını duyan tüm Gölgelemlerim olabildiğince çabuk geri döndüler. Elbette aralarında Mark da var. Dış giysileri olmadan bile saraya yığılıyor. Dağınık saçları ve kırmızı gözleriyle ne kadar şaşkın görüldüğünü fark edince gülümsemeden edemiyorum

ön kapıdan içeri daldı. Görünüşe göre yataktan fırlamış ve kılıcını kapmış ama kaftanını gömleğinin üzerine giyme zahmetine bile girmemiş.

Tüm Gölgeleeri bahçeler ve ahırlar da dahil olmak üzere mahalleyi kontrol etmeleri için gönderiyorum. Sonra Christian beni her şeyin başlamış gibi görüldüğü üçüncü kattaki piyano odasına götürüyor. On ceset saydım ve hava metal kokuyordu.

– Burada baygın üç kişi daha vardı. Onlar çoktan götürülmüştü," diye açıkladı Christian.

Bu oda, kaymamak için üzerine basmak zorunda olduğum cesetler ve kan için bana artık çok küçük geliyor.

– Severin ve Agatha saldırıya uğradıklarında buradaydılar. Belki kardeşin yine piyano çalışıyordu," diyor amcam sessizce, yanında boa yılanı yatan en iri paralı askere doğru yürürken.

Vücut garip. Yara, kan ya da çürük yok. Boynunda üç ince çizgi görmek için onu ters çeviriyorum, sanki derisinden üç kızgın iplik kopmuş ve eşit izler bırakmış gibi. Agatha'nın yaşam iplerini kontrol ettiğini görmüştüm, görünüşe göre onları kopardığınızda yaralar böyle görünüyor.

İkisi de suikastçılara karşı silahsızdı, yoksa Agatha yaşayan bir insanla bu kadar ileri gitmezdi.

Trajedinin yaşandığı yere bakmaya çalışıyorum; kırılan vazonun parçalarını, sütuna çarpan kanı, kafası ezilmiş sırt üstü yatan adamı fark ediyorum. Ama her seferinde zihnim Severin'in kanlar içindeki görüntüsüne dönüyor, elbiselerimi tutuyor, Agatha'nın adını fısıldıyor, gözlerinde yalvarış ve korku var.

Christian beni koridorda ilerletiyor ve Agatha'yı nasıl bulduğunu anlatıyor. Bana kanın halıya bulaştığı yerleri, sonra da duvarlardaki parmak ve avuç izlerini gösteriyor. Kan lekelerini görerek hikâyesini dinlememe gerek kalmıyor. Ne kadar korktuğunu, ulaşabildiği her şeye tüm gücüyle sarıldığını zaten biliyorum.

– Onu öldürmeye çalışmadıklarından oldukça eminim," dedi amcam kaşlarını çatarak.

– Sonra ne olacak?

– Agatha'yı götürmeyi planlıyorlardı, onu ahırların hemen dışında buldum. Ve bir başkasını öldürdüğünde, onu terk etmediler.

tekrar yanlarına almaya çalıştılar.

– Daniel..." adı nefes verirken fısıltıdan daha yüksek çıkmaz, ama Christian yine de bağımlı salları.

– Aynı anda iki şey yapmaya karar verdi: Severin'i öldürmek ve Agatha'yı yakalamak. Ve bir şekilde bugün sarayda çok az muhafız olacağını biliyordu.

Christian bana zemin katta Agatha'yı bulduğu yeri gösteriyor. İpleri koparılmış cesedi tekrar buldum. Hiçbirinin üzerinde Araken askerlerine ait tanımlayıcı izler göremiyorum. Bunun böyle olacağını biliyordum ama yine de kontrol ettim.

– Muhafızlara söyle burayı temizlesinler," diyorum soğuk bir şekilde ve hançeri paralı askerden çekip alıyorum. Bıçağı inceleyip kralın demirhanesinde yapıldığını yapılmadığını anlamaya çalışıyorum.

Christian tereddüt ediyor, bir Geyleler düğünüyor. Sarıllıklarının inip çıktığını görebiliyorum - bir konuda karar veremediği zamanki alışkanlığı. Bu benim dikkatimi daha da çekiyor. Tüm bu çekingenliğine rağmen, Amca aslında kötü bir sır tutucudur. Sadece şüphelerini fark etmek ve zamanında sormak için hangi ipuçlarını bilmeniz gerekiyor. Hayatı boyunca sadece bir sır saklamayı başardı.

– Sorun nedir? - Hançer elimi indirerek ona dikkatlice bakıyorum.

– Lanet olsun... - Christian yine kendini ele verdiğini fark eder ve bakışlarındaki kararsızlığı gizlemeye çalışarak burnunu kırığırır.

– Yüksek sesle konuş.

– Bırak gitsin.

– İşte yine başladın. Daha sonra söyledim.

– İkinizin arasında ne var?

Çenemi sıkıp konuşmayı reddediyorum. *Bilmiyorum ve birinin bu soruya benim için de cevap vermesini istiyorum.*

– Seni çağırıyordu," diyor Amca kuru bir sesle.

Kapa çeneni.

Bunu yüksek sesle söylemem gerekiyor ama hiçbir şey söyleyemiyorum.

– Adını en son şuraya sıkıştırdım.

Bu kadar yeter.

Bunu bilmemem gerekiyordu.

– Yapmalısın Aaron." Amcamın sesi yumuşuyor ve yüzüne bakıyorum ama önümdeki her şey bulanık, gözlerimi odaklayamıyorum

onun önünde. - Her neyse, bir gün gitmesine izin vermek zorunda kalacaksın. Onu hayata geri getiremezsin. Başka bir Morok buluruz.

– Doğru Morok'u bulana kadar gitmesine izin vermeyeceğim," diye tersledim. - Bunu daha erken yapmanın çok fazla riski var. Sadece yapabilecek birini aramaya devam et.

– Kendine yalan söylüyorsun, evlat! - Christian inatçılığımı kızarak bağırıyor. - Agatha'yı tutamazsın ve Severin'in yanında kalamazsın! VE GİMDİ DE KARDEĞİNE İHANET EDİYORSUN! BİRİNİ SEÇMEK ZORUNDASIN!

Çılgılığı duvarlarda ve tavanda yankılanıyor. Neyse ki sarayın bu bölümünde yalnızız ve kimse bizi duyamaz. Ama her sözüyle ruhumu dilim dilim doğruyor, her seferinde bir parça, her seferinde bir darbe. Ve ben her birini hak ediyorum. Ve yanlış bir şey yaptığım için değil.

Sorun şu ki, ben hiçbir şey yapmıyorum.

Sadece bir karar vermem gerekiyor ve sonra her şey normale dönecek.

Ama

erteliyorum.

Erteliyorum.

Ve bu hıçkırık kardeşime itiraf etmek istediğimden daha pahalıya mal olacak.

Ama şimdilik, vermem gereken tek bir karar var ve ben bu kararı vermek istemiyorum.

Başımı sallıyorum, bugün de yavaşlamaya karar veriyorum.

– Kaç tane paralı asker hayatta kaldı? - Konuyu değiştiriyorum.

– Beş.

– O zaman önce onlarla ilgilenelim.

Christian bağıını sallar, çözülmemiğ sorundan uzaklağır ama pes etmez. Henüz kendini o kadar tutmadığını biliyorum.

İşkence konusunda profesyonel değilim, bu yüzden sadece Morok maskesi takıyorum. Hayatta kalan paralı askerlerin onları Gölge'ye göndermemem için bana yalvarmaya başlamaları yeterli. En profesyonel suikastçının bile kimsenin görmediğı bir şeyden korkması çok komik. Ne de olsa oraya gidenler geri dönemez ve ayrıntı veremez.

Araken'de kiralandıklarını itiraf edecek kadar hızlılar ve yeni kralın profiliyle birlikte aldıkları altın, bir çizik bile olmadan yenilikle parlıyor. Ama paralı askerler kaçamak cevaplar veriyor.

Evime haydut gönderecek başka kimse olmamasına rağmen doğrudan Daniel'in olaya dahil olup olmadığını sormak.

Agatha'nın yokluğuna rağmen Daniel hâlâ kiralık katiller tutuyordu. En azından kiralık katilleri dışarıdan satın alacak kadar akıllıydı, ama onlardan biri elime geçerse bilgiyi silkeleyeceğimi bilecek kadar akıllı değil miydi?

Bu yanlış hesaplama bana onun için çok aptalca geldi.

Daniel'in kurnazlığı yapmacık bir korkaklığın arkasına, düşünceliliği de cilvenin arkasına saklamakta ne kadar başarılı olduğunu anlayacak kadar uzun süredir onunla birlikteydim.

Düşünceli bir şekilde, ölü meslektaşlarından çıkardığım hançerin aynısını elime aldım. *"Seni çağırıyordu."* Ve bıçağı en yakındaki tutsağın boğazına saplayıp hançeri vücudunda bıraktım. Şu anda bu sorgu odasında bana yakın olan tek kişi Mark. Belli ki bunu yapmamı beklemediği için seğiriyor ama bir şey söylememeye dikkat ediyor.

Paralı asker hırıltılı bir ses çıkarır, yan tarafına yığılır ve kendi kanında boğulur. Diğerleri dehşet içinde ölmekte olan adama bakar, adam birkaç kez daha seğirir ve sessizliğe gömülür.

– Tekrar soracağım," diye soğuk bir şekilde devam ettim. - Gözlerinizi çarın altınlarının ışıltısından ayırıp müşterinin yüzüne bakmayı unuttuğunuza emin misiniz?

– Adam sahte bir haberciydi" diye itiraf ediyor. - Ama biz... takip ettik. Ve o haberci Yarat'taki saraya geri döndü.

– Arkadaşın doğruyu mu söylüyor? - Diğerlerine bakıyorum.

– Evet," diye yanıtlıyor biri ve diğer ikisi de güçlü bir şekilde başlarını sallayarak destekliyor.

Duyduklarımı düşünerek tekrar başımı salladım. Yirmi dakikadır buradaydım ve onlardan bundan daha fazlasını öğrenebileceğimi sanmıyorum, çünkü buraya girdiğimde bana ne cevap vereceklerini zaten biliyordum. Ben açık avucumu uzatırken Mark uzun hançerini sorgusuz sualsiz elime tutuşturuyor. Giyinmiş ve temizlenmiş, gözlerinde uykudan eser yok, yardımcım ve birkaç arkadaşından biri tamamen toplanmış. Ama yalvarmalarına rağmen her mahkûmu öldürmemi izlerken yüzünde bile hoşnutsuzluk ve pişmanlık ifadesi görüyorum.

– Bunu ben de yapabilirdim," diyor Mark asık suratla, silahı geri verirken, bıçağı önceden silmeyi unutmadan.

Ölü adamlardan birinin kıyafetlerini. - Ellerini kirletmene gerek yoktu. - Ben zaten tepeden tırnağa kirliyim" diyerek maskeyi çıkardım, Moroka pelerininin kayboluşunu izliyordum. - Sendense ben daha iyiyim.

Arkadaşım üzgün bir şekilde başını sallıyor. Bu ruh halinde olmamdan nefret ettiğini biliyorum ama şu anda ne kadar çabalarsam çabalayayım kendimi toparlayamıyorum.

Sonraki üç gün boyunca Agatha ve Severin iyileşir. Kız uyumaya devam eder, ancak erkek kardeş ilk günden sonra işine geri döner. Anna onun yanındadır ve kız kardeşinin yanına gittiğinde Severin'in sağ eli bana dönüşür. Hâlâ konuşmakta zorlanıyor ve boynundaki sargıyı sinirlenerek sürekli ovuşturuyor. Ancak kral, ona her konuda yardımcı olmak için gösterdiğimiz beceriksiz çabalara en azından ara sıra gülümsüyor. Özellikle de benimkine. Birkaç saat süren sıkıcı raporları dinlemek zorunda kaldığımda yüzümdeki sıkılmış ifade onu eğlendiriyor.

Kısa süre sonra kardeşiyle konuşmak daha kolay hale gelir ve o akşamki saldırıyı tüm ayrıntılarıyla anlatır. Severin, Agatha'yla başlangıçta yaptığı konuşmayı sadece geçerken anlatıyor, ama anlamlı bakışları bir şeyler tahmin ettiğini ima ediyor. Agatha'nın benim gömleğimi giydiğini düşünürsek, sanırım bu zor değil. Ama Anna'nın iyiliği için hikayenin bu kısmını atlıyor.

Severin arkadan nasıl saldırıya uğradığını ve hayatını kurtaranın Agatha olduğunu anlatıyor. Anna onun yanında otururken, kardeşine sarılmış bir şekilde, fazla ayrıntıya girmeden anlatıyor, ancak Anna ona boğaz ağrısını dindirmek için bir iksir getirmeye gittiğinde, Severin daha açık ayrıntılara giriyor, böylece ayrıntıları biliyorum.

Severin'le meşgul olmadığım zamanlarda Agatha'yı kontrol ediyorum, ama gerektiği kadar uzun süre kalmıyorum. Anna bana birkaç kez hoşnutsuzluğunu dile getirdi, bayat ve kara kalpli olduğum için beni suçladı. Ama ben yapamıyorum. Duvarlardaki kanlı avuç izlerini hatırlıyorum ve reddedilmemin verdiği acı ve utancın onun yüzünde gördüğüm son şey olabileceğini unutamıyorum.

Dördüncü günün sabahında, tam kahvaltıda Christian bize bir güncelleme getiriyor.

– Daniel sınır ormanına bir ordu götürdü," diye nefes veriyor yemek odasına girer girmez. - Şimdilik küçük bir ordu ama iması açık.

Severin yumruğunu masaya öyle bir şiddetle indirdi ki tüm çatal bıçak takımı takırdadı. Anna, kardeşime özel korumam olarak atadığım Mark ve ben bile şaşkınlıkla yerimizden sıçradık.

– Sanırım onu kendim öldüreceğim.

Böyle bir tepkiyi kendimden, hatta Anna'dan bile beklerdim ama sağduyulu kralımızın duygularına yenik düşmesi pek olası değil. Her ne kadar ağabey olduğumu hep unutsam da, yirmi iki yaşında yaşlanmayı bıraktım. Severin şu anda yirmi dört yaşında, ancak dışarıdan bakıldığında neredeyse aynı yaşta görünüyoruz. Ancak küçük kardeşim uzun bir süredir çocuk değil, bir kral. Ve kısa bir süre önce ailesi saldırıya uğradı. Hayatta kaldığımız için hepimiz şanslıydık, ama sadece şanslıydık.

– Sıraya gir kardeşim," diye homurdanarak ortamı yumuşatmaya çalıştım ve kahvaltıma geri döndüm.

– Eğer kıdeme göre yarışacaksanız, onun kellesi için ilk aday benim," diyerek Anna bana yardımcı oluyor.

– Bence Agatha uyanır uyanmaz hepimiz kaybedeceğiz." Severin alaycı bir şekilde gülümsüyor ve biz de başımızı sallayarak onaylıyoruz.

Christian bizim sohbetimize aldırmadan yorgun bir Çekilde sandalyesine çöküyor ve hızla karnını doyuruyor. Amcamın çizmelerinde taze kar olduğunu ve sadece üst kaftanının düğmelerini açtığını, onu çıkarmaya zahmet etmediğini fark ediyorum. Acelesi vardı.

– Ve işte bir tane daha. Daniel'den bir mektup." Amca bir parça çırpılmış yumurtayı ağzına attı ve bir an durup cebinden mührü bozulmamış buruşuk bir mektup çıkardı.

Onu bir çöp gibi önümüze fırlatıyor ve geri dönüyor.
Yemek.

– İçindekiler beni bozmadan önce yemeyi tercih ederim
İştahla," diye mırıldanıyor ağzı doluyken, şaşkın bakışlarımızı fark ediyor ve yemeğini tekrar mideye indiriyor.

Amca neredeyse hiç uyumuyor ve daha da az yemek yiyor, saldırıdan sonra Daniel'in planları hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye çalışarak gözcüler arasında çok zaman geçiriyor.

Severin mektubu açar ve biz de sabırla bekleriz, gözleri satırların üzerinde gezinirken yüzündeki taşlaşmış ifadeyi izleriz. Son satırlarda kocası küçümseyerek sırtıyor ve mektubu masaya geri fırlattığında Anna'nın gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

– Tanışmak istiyor," diyor kardeşim yavaşça, boğazındaki ses kısıklığını azaltmak için sıcak çayını yudumlarken. - Ama benimle değil.

– Alexander'la mı? - Anna bakışlarını bana çevirerek soruyor.

– Hayır. Agatha ile.

Önce ben mektubu alıyorum, Anna ise Kral Araken'in küstahlığına öfkelenerek mektuba uzanıyor. Mektubu hızlıca okudum; aptalca başlıkları, selamları, üstü kapalı savaş imalarını, uyarıları ve diğer saçmalıkları gözden geçirerek asıl konuya geldim.

Buluşma. Araken topraklarında, sınırı geçtiğimiz yerin doğusundaki küçük bir orman kulübesinde buluşmak istiyor. Müzakere talep ediyor ve barış yapmaz ve bu daveti kabul etmezsek açık düşmanlık tehdidinde bulunuyor. Mektupta ailemizden hangilerini görmek istediğinden ya da görmek isteyip istemediğinden hiç bahsetmiyor, ancak Agatha'nın kendisine geri dönmesini meydan okurcasına talep ediyor ve onun adını birkaç kez vurguluyor. Hatta Agatha'nın toplantıda tek başına bulunmasının yeterli olacağına işaret eder.

Mektubu Anna'ya veriyorum, o da okumayı bitirdikten sonra küçük parçalara ayırıyor.

– Ne zaman cevap göndermem gerekiyor? - Christian'a soruyorum.

– Yarın gece, yoksa kurye gelemeyecek. Bunu düşünmek için bir günümüz var.

– Eğer Daniel ailemizle savaşmak istiyorsa, ona bir tane vereceğim.

Masadan kalkıyorum ve vermem gereken birçok karar arasından ilkini veriyorum.

Bölüm 11

Yaşam İplikleri. Her insanın içinde olan ama sadece Maraların görebildiği, gösterebildiği, hissedebildiği ve etkileyebildiği şey. Onları yırtabilir ya da güçlendirebilirler. Onları kesebilir veya onlara uzun bir yaşam verebilirler.

Her insanın üç ipliği vardır ve ölümden sonra bunlardan herhangi biri sağlam kalırsa, ölen kişinin tekrar dirilerek yürüyen ölümlere dönüşme şansı vardır.

Ancak Mara tarafından uzun ömür bahşedilen Serat krallarından biri, ölümünden hemen önce yakın dostlarına Mara'nın iplerine dokunmasının hayatındaki en hoş dokunuş olduğunu söylemiş.

*Malachi Zotov. Unutulmuş o Mars
ve Moroks*

Gözlerimi açmakta zorlandım ve odamda olduğumu fark ederek yavaşça etrafıma bakındım. Başımı çevirdim ve uyuyan Anna'ya baktım. Ne kadar zamandır uyuduğumu bilmiyorum ama sabahın erken saatleri ve pencerenin dışında güneş mavi, bulutsuz bir gökyüzünde pırıl pırıl parlıyor. Açık gri sevimli bir elbise giymiş olan kız kardeşim battaniyenin üzerinde, bacaklarını göğsüne çekmiş ve kollarını başının altına sokmuş bir şekilde uyuyor. Yatakta bolca yer var ama yine de tam bana yaslanmış yatıyor. Yüzü ince ve solgun, gözlerinin altında koyu halkalar var. Yirmi dört saattir burada oturup kendini uykudan ve yemekten mahrum bırakıp bırakmadığını merak ediyorum.

Yatakta doğrulmaya çalıştığımda Anna uyanmıyor, battaniyeyi geri çekip kendim kalkmaya çalıştığımda bile gözlerini açmıyor. Kız kardeşim eşit ve derin nefes almaya devam ediyor, bu yüzden onu uyandırmıyorum, ona dinlenmesi için zaman veriyorum.

Yıkandım, tüm yaralarım tedavi edildi ve üzerim değiştirildi. Sağ kolumda, gövdemde taze bandajlar görüyorum. Aynada yaranın kabuk bağladığı, dudağı yarılmış solgun yüzümü görüyorum.

Çenemin sağ tarafındaki büyük bir çürük çoktan erimeye başlamıştı. Yürürken yan tarafımdan bir tıslama geliyor ama artık kanamıyor, bu da acı ve yaraların geçici olduğu anlamına geliyor, Christian haklıydı. Her şey iyileşecek. Bana tuhaf şeyler söylediğini hatırlıyorum, ama şimdi hepsini gerçekten duyduğumdan emin olamıyorum, belki de yarısını sayıklarken zihnim uydurmuştur. Fırsat bulduğumda onunla konuşmaya karar verdim.

Yan tarafımı çok fazla rahatsız etmemeye çalışarak odanın içinde yavaşça hareket ediyorum. Pantolonumu ve gömleğimi çekiştirmek, her kıvrımda acı çektiğim uzun bir işkenceye dönüşüyor. Saçımı taramak için kollarımı kaldırmaya çalıştığım üçüncü başarısız denemeden sonra Anna'yı uyandırmaya gidiyorum.

Kız kardeşim aniden uyanıyor, kelimenin tam anlamıyla yatakta zıplıyor ve endişeyle etrafına bakınıyor. Beni ayağa kalkmış ve giyinik halde görünce gözyaşlarına boğuluyor. Kollarını boynuma dolayıp çok yakınıma sokulduğunda, vücudumun yeniden ağrmasına neden olduğunda, kendimi tutmaya çalışıyorum.

– O Daniel'ı öldüreceğim, hepsini öldüreceğim!

Yüksek sesli hıçkırıklarının arasında Araken'in tüm hükümdarlarını nasıl kana bulayacağını durmadan fısıldıyor ve ben usulca gülüp saçlarını okşuyorum, zorlukla yapabildiği ayrıntıları dinliyorum.

– Severin nasıl? - diye sordum, parmaklarıyla ipi boynundan çekmeye çalışırken titreyen bedeninin görüntüsünü uzaklaştırmaya çalışarak.

Şimdi bile, sadece hatırladığımda bile, korkuyla karışık öfke boğazıma geliyor.

– Sesi neredeyse tamamen geri geldi, boynundaki morluk dışında hiçbir sorun yok." Kız kardeşim gerildi, gergin bir şekilde ona uzattığım saç fırçasının sapını tuttu ve ondan rüyadan sonra kafamda bıraktığım dehşetle ilgili bir şeyler yapmasını istedi.

– Eğer sen olmasaydın-" Anna kekeledi, korkularını yüksek sesle söylemek istemiyordu ve ben de anlayışla başımı salladım.

– Bunu düşünme. Öfkeliydim ve senin için onlara iyi bir tekme attım," diye şaka yapmaya çalıştım. - İçlerinden birini kafa üstü bir sütuna çarptım.

– Orada ne yaptığını gördüm." Ablam gergin bir şekilde gülümseyerek saçlarımı okşadı. - Ve senin kanını gördüm... her yerde, sonra koridordaki halıda... duvarlarda... merdivenlerde.....

Güzel yüzü kederden kırışmış ve yine ağlıyor ama saçımla uğraşmaya devam ediyor. Onu böyle görmek bana acı veriyor ama kız kardeşimin zamana ihtiyacı olduğunu, tüm o gözyaşlarını, dehşeti ve kederi boşaltmak için bir şansa ihtiyacı olduğunu biliyorum. Gerginlikten kurtulmak için. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve onun daha iyi hissetmesini bekliyorum. Elimi göğsüme koyuyorum, kalbim yavaş ama düzenli atıyor.

Aaron'ın iyi olup olmadığını sormak için ağzımı açıyorum ama son anda sorumu değiştiriyorum:

– Başka kimse yaralanmadı mı?

– Yaklaşık on muhafız öldü. Ama biz daha şanslıydık, kalan cesetlere bakılırsa otuzdan fazla paralı asker içeri sızmış. Canlı ele geçirdiklerimizden Alexander, paralı askerlerin içeri girmesine yardım eden iki rüşvetçi hainin isimlerini çıkardı. Ayrıca bize sarayın o gün yarı yarıya boş olacağını söylediler. Onların icabına bakıldı.

Kız kardeş ağlamayı keser, bakışları daha da sertleşir.

– Kaç tanesini yakaladınız? Ve katilleri kimin gönderdiğini bulabildiniz mi?

– Kim olduğunu zaten biliyorsun. Hepimiz biliyoruz," diye mırıldandı Anna.

– Ve hala?

– Evet, beş tanesini yakalayabildik. Alexander onları sorguladı.

– Öldüler mi?

– Her birini.

Sadece başımı sallıyorum, yargılamıyorum ama üzgünüm. Keşke gardiyanlar herkesi öldürseydi. Anna tekrar aklını başına topluyor, parmakları ustalıkla benim için basit ama rahat bir saç modeli yaratıyor, saçımın üst yarısını gevşek bir örgüyle örüyor ve alt yarısını serbest bırakıyor. Saçımın yapılmasına ihtiyacım yoktu ama kız kardeşimin elleri meşgulken kötü düşüncelerden uzaklaştığını bildiğim için bir şey söylemiyorum. Anna yüzümü toparlamak için de çaba sarf ediyor. Eyeliner, ruj ve morluğu kapatmak için pudra. Hâlâ görünüyor ama o kadar belirgin değil.

– Haberler var. Dün gece çok tartıştık ama bence bilmeli ve kararını vermelisin" diye ciddiyetle söze başladı ama

Sonra gülümseyerek başını sallıyor, bana bir sürü elbise almış olmasına rağmen gömleğimi giydiğimi fark ediyor.

– Çözüm nedir?

– Dün Daniel'dan bir mektup geldi. Sınırımıza küçük bir ordu getirmiş, buluşma ve müzakere talep ediyor.

– Barış görüşmeleri için bir ordu mu? - Şüpheyle cevap veriyorum.

– Söylemiyorsun," diye homurdandı kız kardeşim, benim için siyah bir kaftan çıkardı. - Seninle tanışmak istiyor.

– Hayır dersem saldıracak mı?

– Evet.

Kıyafetlerimi dikkatlice çekerken düşünüyorum. Anna saçımı çekerek tekrar sırtımdan aşağı dökülmesine izin veriyor. Bakışlarımı pencereye kaydırıyorum, camın çoğunun süslü buzlu desenlerle kaplı olduğunu fark ediyorum. Bir an için onlara takılıyorum.

– Katılıyorum," diye cevapladım kısa bir sessizlikten sonra. - Søren şimdi nerede?

Kız kardeşim beni kralın geniş çalışma odasına götürüyor. Büyük pencereleri ve açık renkli duvarlarıyla aydınlık, ama kütüphanede olduğu gibi tüm mobilyalar koyu renk, bu da daha ağır ve hantal yapıyor. Severin'in devasa masası göze çarpıyor, şimdi garip bir dağınıklık içinde kağıtlar ve kitaplarla dolu. Odada ayrıca yüksek arkalıklı koltuklarla çevrili küçük bir masa var.

Severin'i pencerede gördüğümde rahat bir nefes alıyorum. Bir şeyler düşünüyor ve sarayın önündeki meydana bakıyordu ama Anna'nın sesini duyar duymaz bize döndü. Kral her zamanki gibi derli toplu, temiz ve yakışıklı görünüyor, sadece boynunda hâlâ kirpik izi olan bir şerit var ama rengi o kadar koyu değil.

– Sonunda!" Aradaki mesafeyi birkaç adımda kat etti ve öyle mutlu bir gülümsemeyle bana sarıldı ki içimden bir şeyler koptu. Ben de onu kollarımla kavradım ama yanıma bir ağrı saplanınca bıraktım.

– Özür dilerim." Severin yüzümü buruşturduğumu fark etti ve suçlu bir gülümsemeyle geri çekildi. - Bunun için ve seni terk ettiğim için.

– Sen doğru olanı yaptın. Sadece ikimizden biri karnında bir kılıçla hayatta kalabilirdi," diye şaka yapmaya çalışıyorum ama kral başını sallayarak bu girişimin başarısız olduğunu açıkça gösteriyor.

– Anna bana her şeyi anlattı, Søren. Daniel'le buluşacağım," diyorum kız kardeşim yumuşak koltuklardan birine otururken.

Genç kral bana kaşlarını çatıyor, sonra omzumun üzerinden bir yere bakıyor.

– Bunu tahmin edemediğin çok açık.

– Benim hatam. Anna'nın insanları sırtından bıçaklamayı sevdiğini unutmuşum.

Bunca zamandır burada olan, sandalyelerden birinde oturan ama yüksek arkalığı yüzünden onu hemen fark etmediğim Aaron'un kararlı sesiyle sertçe dönüyorum. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama tüm kelimeler kayboldu. Onu hemen tanıyamadım bile. Kesinlikle Aaron, ama aynı zamanda Severin.

Gözleri hâlâ zümrüt renginde, alt çenesi keskin, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ama eskiden omuzlarında hafif bir dalga halinde olan saçları artık kısaydı. Kenarlarda kulaklarının uçlarını zar zor kapatıyor, ancak tepede alnının üzerine düşen, gözlerini hafifçe örten ve bakışlarını daha karanlık gösteren uzun teller var. *Yoksa orada gerçekten daha fazla gölge mi belirdi?*

Kendine çeki düzen vermiş, temiz, yeni tıraş olmuş. Üzerinde alışılmadık bir şekilde düğmeleri iliklenmiş beyaz bir gömlek ve zengin işlemeli bir kaftan var. Hala siyah, ama üzerinde o kadar çok altın var ki, insan bu tür kıyafetleri... prensler veya krallarla ilişkilendiriyor.

Aaron yavaşça ayağa kalkıyor ve yeni temizlenmiş siyah botlarına tuhaf bir şaşkınlıkla bakıyorum. Gömleğinin kolunun kenarını rahatça çekiştirdiğini, sanki her zaman görünüşüne önem veriyormuş gibi kaftanını omuzlarına göre ayarladığını fark ediyorum.

İçindeki tüm dikkatsizlik gitmiş. Bu Aaron değil, Alexander, Serath'ın en büyük prensi. Aaron'dan geriye kalan tek şey o küstah sırtışı ve gözlerinin üzerine düşen asi saç telleri.

Severin ve Anna'ya soru dolu gözlerle bakarken bile kimse bana değişimi açıklamaya çalışmıyor. Ne kadar zamandır ona baktığımı bilmiyorum, ama kendimi toparlamayı başarıyorum ve neredeyse

Onu gördüğünde kalbinin nasıl çarptığını gizlemek için yüzünde kayıtsız bir ifade vardı.

– Paralı askerlerden biri sana makasla mı saldırdı? - Sakince sordum.

Severin'in kahkahası o kadar ani ki birkaç saniye sonra öksürmeye başlıyor. Anna kocasına bir bardak su uzatırken ben de Alexander'ın dudaklarındaki sırıtışın memnun bir sırıtışa dönüşmesini izliyorum.

– Zekâ şampiyonluğu sana gidiyor. Kardeşim de benzer bir şey sordu ama sadece sabunla ilgili.

– Bir sonraki soruda sabunu öğrenecektim. - Kalp atışlarımı düşük tutmaya çalışarak gülümsemesini neredeyse taklit edebiliyordum. - Bu kadar...

– Çekici mi?

– Daha çok derli toplu.

– Düzenli..." diye düşünceli bir şekilde tekrarladı, kelimenin tadına bakarak rahat olup olmadığına karar verdi.

Anna'nın gülmemeye çalışarak dudağını ısırıldığını fark ediyorum. Severin elini göğsüne götürerek nefesini geri kazanıyor. Şimdi, kardeşleri yan yana koyarsanız, bazı yönlerden ikiz gibi bile görünebilirler.

– Daniel ile buluşacağım," diyerek konuyu tekrar değiştiriyorum ve yaşlı prene çok uzun süre baktığımı fark ediyorum.

Kahkahalar ve genel neşe yavaşça azalıyor ve bizi gerçekliğe geri getiriyor. Alexander avucunu açarak karşımdaki sandalyeyi işaret ediyor ve önce benim oturmamı bekliyor. Prens, yeni tavırları hakkında ne düşüneceğimi bilemediğim şaşkın bakışlarımı görmezden geliyor. Ben kendimi sandalyeye bıraktıktan sonra kendisi oturuyor.

– Anna'nın sana her şeyi boşuna mı anlattığını düşünüyorsun? - Gülümsemesi yoğun bir küçümsemeyle tatlandırılmış ve alaycılığını sık kıyafetlerle örtmeye çalışıyor olabilir, ama yine patlıyor. - Seninle gelmeyi planlıyordu ve biz ona gelmemesini söyledik.

– Sen gitmiyorsun," diyerek kız kardeşimin dile getirilmeyen sorusuna anında cevap veriyorum, ancak Alexander'a bakmaya devam ediyorum.

Yaşlı prens dirseğini kolçağa dayıyor, işaret ve orta parmaklarıyla şakağını destekliyor ve başını eğiyor. Sadece bana bakıyor, tepkimi ölçüyor.

– Agatha! - Anna dudaklarını bir çocuk gibi büzüyor ama bu ona yardımcı olmuyor.

– Hayır.

– Ben de seninle geleceğim," diyor Severin ciddiyetle ve masanın kenarına oturuyor.

– Sen gitmiyorsun," diye cevap veriyor Alexander anında benim gibi kardeşine.

Kral ve kraliçenin bir kez daha kendilerine en küçükleriymiş gibi hitap edilmesinden ve sözlerinin çocukça kaprislermiş gibi bir kenara itilmesinden ne kadar mutsuz olduklarını fark ederek gülümsememi tutuyorum.

– Sen de gitmiyorsun," diyorum Alexander'a.

– İznine ihtiyacım yok.

– Yine baş belası olmaya mı karar verdin?

– Evet,- o duraklar bir duraklama, emin olmak için kontrol etmek o genç olanlar Karışmayın. - Sadece şimdi senin değil. Seni burnunun dibinden ikinci kez aldığımda Daniel'in ne kadar kızacağını görmek istiyorum.

– Benimle görüşmek dışında başka taleplerini de yazdı mı?

– Geri dönmenizi talep ediyor," diye yanıtlıyor Severin eşit bir tonda.

– Ona geleceğimi söyleyen bir mektup yaz.

– Ve orduyu hazırlayın," diye ekliyor Alexander. - Onun sözüne inanmazdım. Peşimizden gelmeleri ne kadar sürer?

– Kış olduğunu düşünürsek, ilk dalga iki gün içinde yola çıkabilir. Süvarileri gönderebiliriz, onlar daha hızlı ulaşır ama zaman kazanmamız lazım. Hem başkenti hem de sınırı korumak için çok fazla asker gerekecek." Severin tekrar masasına oturdu ve kâğıtlarını karıştırmaya başladı.

– Yakınlarda yerleşebileceğimiz bir kasaba var mı?

– Evet. Dolcor mükemmel olur. En yakını, konutlarımızdan ve kışlalarımızdan birine sahip. Kasabanın kendisi çok büyük değil ama etrafı düzlüklerle çevrili, o bölgedeki ormanlar kamp yapmayı kolaylaştıracak kadar sık değil.

– Bu kadarı yeterli," diye kabul etti Alexander. - Shadows, ben ve Agatha da iki gün içinde yola çıkacağız ve dokuz gün sonra Daniel'la buluşacağız.

– Neden bu kadar uzun sürdü? Yolculuk sadece dört dakika sürecek. Neden üç kişiye daha ihtiyacın var? - Anna merak etti.

– Askerlerimize hazırlanmaları için bir şans vermek ve casusların Araken Kralı'nın getirdiği ordunun sayısı ve eğitimi hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmelerini sağlamak için," diye açıkladı en büyük prens sakince. - Ayrıca Daniel zaten sınırdaki nöbet tutuyor, o yüzden bırakın soğukta beklemeye devam etsin. Ayaz adamları yıpratıyor.

Alexander oturduğu yerden kalkıyor.

– Gidip adamlarıma emirlerimi vereceğim ve yemek yiyeceğim. Sonra sana geri döneceğim Severin ve hazırlıkları bitireceğiz." Bana dönmeden önce kardeşinden onay işareti bekledi. - Hadi küçük Mara, sana daha keskin bir silah bulalım.

Her hareketimi izlediğini görebiliyorum, bu yüzden yanımdaki rahatsız edici hissi görmezden gelmeye çalışıyorum ve mümkün olduğunca rahat bir şekilde ayağa kalkıyorum.

Koridorda daha yavaş ilerliyor, benim adımlarıma uyuyor ve koridorun sonuna gelip sarayın derinliklerine, cephaneliğe doğru ilerleyene kadar hiçbir şey söylemiyor. Boş bir koridordan döndüğümüzde, aniden kolunu boynumun arkasına doluyor ve beni kendine çekerek sarılıyor. Burnunu saçlarıma sokuyor, ben de sırtındaki kaftanı kavıyorum, yanağımı göğsüne dayıyorum ve kalp atışlarını hissediyorum.

– Korktun mu? - O sessiz kalmaya devam edince ben de sessizce başlıyorum.

– Kızgın," diye düzeltiyor aynı sessizlikle.

Genç adam bir süre daha bekliyor ve sonra uzaklaşıyor. Gözlerinde daha fazla gölge olduğunu sanmıyorum. Sadece gözlerinin altında yeni halkalar oluşmakla kalmamış, zümrüdün eski parlaklığı bile azalmış. Birden bakışları cam gibi oluyor ve prens sanki vücudu fırtınaya tutulmuş gibi yana doğru yığılmaya başlıyor.

– Alexander!" Dirseğini tutuyorum ve kendine gelip tekrar doğrulduğunda rahatlatarak nefes veriyorum. - Ne oldu?

Önce şakağını sonra alnını ovuşturuyor, görünmez bir acıyla kıvranıyor. Bitkin görünüyor.

– Son zamanlarda başım ağrıyor. Çok fazla endişem var ve yorgunum. Başka bir şey yok.

– Yaralanmadın mı?

– Hayır. Hadi ama.

Yeni sorularımdan kaçınarak önden yürüyor. Israr etmiyorum ve yaklaşan müzakereleri düşünerek onu takip ediyorum.

Ashor'a vardıktan ve geçmişle ilgili gerçeği öğrendikten sonra kendimi güvende hissettim ve kimsenin buraya gelmeye cesaret edemeyeceğini düşünerek silah taşımayı aklımdan bile geçirmedi. Ama şimdi görüyorum ki rahatlamakla aptallık etmişim. Elbette Daniel planlarından o kadar kolay vazgeçmeyecektir. Ve şimdi sessiz suikast başarısız olduğuna göre, geriye kalan tek şansı açık savaş. Ama buluşma isteği bana tuhaf geliyor; askerlerimizle çevrili bu görüşmelerden beni öylece gizlice çıkaramaz. O zaman ne istiyor?

Alexander beni Gölge'lerin cephaneliğine götürüyor. Özel raflarda asılı duran siyah ve gri zırhların üzerindeki ayırt edici işaretleri fark edince bunu anlıyorum. Kalbi korumak için gövdenin üst kısmında en kalın olan kalın, derimsi bir koruma kullanıyorlar. Zincir zırhın örgüsü sadece karın çevresindedir. Özel omuzluklar ve kol korumaları kolları korur. Burada o kadar çok farklı türde silah toplanmış ki, gerçekte sahip olduklarının iki katı büyüklüğünde bir Gölge ekibine yetecek kadar var. Ağır ve iki elli kılıçlardan, fırlatmak için mükemmel olan bir grup kısa hançere kadar çeşitli uzunluklarda kılıçlar görüyorum.

Prens bana bir seçenek sunmuyor ama orta boy kılıçların bulunduğu raflara doğru yürüyor. Bazılarını çıkarıp elinde tartıyor. Birkaç dakika sonra birkaç uygun kılıç buluyor ve bana bir seçenek daha sunuyor, ama sonra fikrini değiştirip benim için kısa kılıçları çıkarıyor.

– Hızlısın. Yakın dövüşü seviyorsun ve hançerleri daha sık kullandığını fark ettim" diyerek bana seçimini açıklıyor.

Beni üç kez silahla gördüğünü ve beni iyi tanıdığını hatırlıyorum. Uzun ve orta kılıçları ya ilk düşmanın vücudunda bırakarak hızlıca fırlatıyorum ya da tüm kısa silahlar kaybolduğunda kullanıyorum.

– Beni takip mi ettin?

– Gözlemlendi," diye kıkırdarak düzeltiyor.

Minnetle bir kısa kılıç seçiyorum. Elime çok iyi oturuyor ve çok hafif, bu kılıcı seveceğime eminim. Alexander ayrıca bana bir kısa ve bir uzun hançer daha veriyor. Küçük baltalara ilgiyle bakıp, kabzasının tahtasını parmaklarımla okşadığımda şaşıyor ama sonra gülüyor ve fırlatmayı denememi öneriyor.

– Genelde bu konuda daha iyiyimdir," diye fısıldadım, yan tarafım acıyla uyuşurken ve fırlattığım balta ahşap duvara çarpıp beceriksizce yere düşerken.

– Şimdilik onsuz idare edeceksin," diye mırıldandı Alexander ve silahı rafa geri koydu.

– Saçların," diye başladım, tahmin etmek yerine ona doğrudan sormaya karar verdim. - Ve tüm görünüşünü. Bütün bunlar ne için?

– Daniel'in cüreti bana uzun zamandır saklandığımı hatırlattı. O kadar uzun zamandır ki Araken artık bizden korkmuyordu ve-" konuşmayı kesti, askıda eğri duran kılıcını düzeltti, "- çok uzun zamandır politikayı küçük kardeşimin omuzlarına yüklüyordum.

– O kral.

– Ve yine de benim küçük kardeşim. Müzakerenin inceliklerine asla yetişemeyebilirim. Ama kanlı rolü üstlenebilirim ve bunun için sarayda saygı ve ağırlığa ihtiyacım var. Ordumuza liderlik etmeliyim, sadece bir takım Gölge'ye değil. Adım Morok olsa da kimse gerçek soyadımı unutmamalı.

– Ya Christian?

– Babamızın kuzenidir, taht hakları için çok uzaktır ve bu tür sorumluluklar için asla eğitilmemiştir. Babamız ölene kadar genellikle özgür bir hayat yaşadı. Ancak o zaman Christian yardım etmek için geri döndü, başka kimsemiz kalmadığını biliyordu. Kısacası, kraliyet ailesinin bir üyesi olarak söyledikleri, ancak Severin ve ben ölürsek bir anlam ifade ederdi. Ama bir asker ve danışman olarak iyi biri.

Miras kurallarını pek anlamadığım ve Christian'ın gençken ne yaptığını tam olarak bilmediğim için zayıfça bağımlı sallıyorum. Ne kadar özgür olduğunu. Belki de hayatının çoğunu sarayda geçirmiş, parasını tüketmiş, istediği yere seyahat etmişti. Ama nedense bu düşünce amcalarına uymuyordu. Beni götürmeye çalışan o paralı askerleri ne kadar kolay öldürdüğünü hatırlıyorum. Saniyeler içinde ölmüşlerdi. Christian, hayatının çoğunu parti yaparak ve etrafa altın saçarak geçirmiş bir adam için fazla yapılı ve fazla ciddi.

– Uzun yıllar mahkememizden uzakta yaşadım. Şimdi Aaron olmayı bırakıp tekrar Alexander olmalıyım.

Prens her şeyi özetliyor ve ben başımı eğerek onun gergin gülümsemesini ve sesindeki pişmanlık notasını izliyorum.

"Umarım Alexander'ın sonunda her yönünü kabullenmesine yardımcı olabilirsin..." Severin'in sözleri kendiliğinden aklıma geliyor. Belki de İskender'in bir türlü çözemediği sorun budur? Bir süre sonra bile, benim için açık, ama bir şekilde bunu görmüyor, kendisi için sınırlar çizmeye devam ediyor.

Kendimden emin bir şekilde ona doğru yürüyorum, neredeyse tam yanında, ve yeni görünüşüne eleştirel bir gözle bakıyorum: daha kısa kesilmiş saçları ve gözlerinin üzerine düşen koyu renk saç telleri, prens zaman zaman onları düzeltiyor olsa da. Alexander aramızdaki mesafeyi açmaya çalışıp bir adım geri atıyor ama beceriksizce silah rafına yaslanınca, düşen bir baltanın metalik çınlaması duyuluyor. Beyaz gömleğinin üstteki birkaç düğmesini çözdüğümde gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

Severin giysilerinin düğmelerini sonuna kadar iliklediğinde bu ona yakışıyor, ancak Alexandra'nın üzerinde, yakası tam otursa da neredeyse boğucu görünüyor. Toparlanmış görünebilir ama sanki hapsedilmiş gibi mutsuz görünüyor.

– Alexander ve Aaron aynı kişidir ve ikisinden birini seçmek zorunda değilsiniz. Kim sana ne derse desin, sen kendine ne dersen de. Yine de sensin," diyorum, eskiden ikisi arasında nasıl ayırım yapmaya çalıştığımı, ona hangi isimle hitap edeceğimi bile bilemediğimi hatırlayarak. Yüksek sesle söylenen bu sözler beni rahatlatıyor.

Prens nefesini tutuyor ve sonra o kadar sessiz ve yavaş nefes veriyor ki ben de donup kalıyorum, bakışlarımı ona doğru kaldırıyorum.

– Kendi sınırlarını kendin belirle Aaron. Sen de kendi sınırlarını belirle Alexander. Ama gerçekte, onlar hayali. Sen sadece sensin.

Parmaklarını göğsünde durmaya devam eden sağ elimin etrafına doluyor. Alexander bana doğru eğiliyor ve beni masumca öpüyor. Birkaç uzun saniye boyunca dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Bu sadece bir minnettarlık öpücüğü, daha fazlası değil. Sonra alnını benimkine yaslıyor.

– Yeni saç kesimimi beğenmedin, değil mi? - Dudaklarıma gülümseyerek nefes veriyor.

– Zaman zaman prens olmaya ihtiyaç duyan Morok için bu iş görür." Aynı gülümsemeyle yalan söylüyorum, *onu bir öncekinden daha çok seviyorum.*

Bölüm 12

Gölge'nin nasıl ortaya çıktığına dair nadir efsanelerden biri:

Başlangıçta çok az insan vardı ve Morana ruhlarla tek başına ilgileniyor, onları karşılıyor ve Yeni Yaşam'a taşıyordu. Ancak insanların sayısı arttı ve kabileler ve uluslar arasındaki savaşlar gittikçe büyüdü. Köyler büyüdü, köyler şehirlere dönüştü ve dünya ülkelere bölündü. Ve insanlar arasında savaşlar başladı, bunun nedeni hayatta kalmak değil, açgözlülük ve gururdu. Ve Tanrıça en çok böyle ruhlardan nefret ederdi.

Bir gün öyle bir savaş patlak verdi ki, Morana bu akışla baş edemedi ve yığılan, bir araya toplanan ruhlar geri dönmek istediler. Tanrıça onları reddettiğinde, elbisesini çekmeye ve saçlarına dokunmaya cüret ederek ona saldırmaya çalıştılar, onu her taraftan kuşattılar ve gölgesini altlarında çiğnediler. Ve sonra, kızgınlıkla, Tanrıça'nın Gölgesi onu korumak için ayağa kalktı.

Ve tüm o açgözlü ruhları boşluğa sürükledi, böylece hanımına dokunmaya cesaret edemeyeceklerdi. Ve o zamandan beri onu her zaman böyle bir tehlikeden korudu.

Ve Morana Mar'ı seçmeye başladığında - yaşayanlar arasında kendisi gibi kızlar, Gölge kızları Gölge'nin kendisinin ulaşamayacağı yerlerde koruyacak Hizmetkârlarını işaretlemeye başladı.

*Malachi Zotov. Unutulmuş o Mars
ve Moroks*

Alexander'ın kararlaştırdığı gibi, hazırlanmak için sadece iki günümüz var. Gerekli şeyleri topluyoruz. Şimdi ben de diğerleri gibi.

Shadows, siyah ve gri zırhlar var. Ama diğerlerinin aksine, benimkinde hiç zincir zırh yok, bu yüzden ağırlığı bana ağırlık vermeyecek kadar hızlı kalabiliyorum.

Yola çıkacağımız gün şafaktan bir saat önce gri saçlarımı örerken gergin olduğumu fark ediyorum. Son iki günü Morok'un Gölgeleleri'nin her birini tanımaya çalışarak geçirdim, Alexander, Severin ve Anna planlar yapmakla ve gelecekteki olası bir savaşın tüm ülkeyi nasıl etkileyebileceğini konuşmakla meşgulken biz de bol bol eğitim yaptık ve şakalaştık. Şaşırtıcı bir şekilde, Christian tüm bu süre boyunca onlarla birlikte değil, bizimle birlikte eğitim yapıyordu ve biz ayrıldıktan altı saat sonra yola çıkacak olan süvarilerin bir parçası olacağını söylüyordu. Mark beni ve Christian'ı antrenmana sokmaya çalıştı ama yanımdaki yara yüzünden reddetmek zorunda kaldım. Bu arada, artık neredeyse hiç acımıyor, ama dikkatsiz davranırsam, Alexander yaşam gücünü tekrar kullanmak zorunda kalacak ve ben daha fazlasını almak istemiyorum.

Şimdi, herkesin zaten toplanmış olduğu kışlanın kapısını açarken, herhangi bir özel eğitim veya kabul olmadan onlardan biri olmaya çalışmanın çok küstahça olabileceğinden endişeleniyorum. Diğer Gölgelelele uyumlu zırhımı giymiş, yeni silahımı kalçama takmış bir şekilde içeri giriyorum. Beni bir ses mırıltısı karşılıyor, ardından tüm kafalar bana doğru dönerken sessizlik hakim oluyor.

– Kaptan, bir çaylak var mı? - Arkamızdan bir yerlerden neşeli bir ses geliyor.

Aaron hançeri botuna sokuyor ve doğruldu, bana bakıyor. Tamamen hazır, tek yapması gereken maskesini takmak, böylece Morok'un pelerini omuzlarına oturacak.

– Neden kızları bizim eve daha sık götürmüyoruz?! - diye aniden başka bir ses yükseldi.

– Kesinlikle destekliyorum!

– Sadece özgür kızlara izin var!

– Destekliyorum!

Herkes birbirinin sözünü kesmeye, istek listesini tartışmaya ve artırmaya başladığında canlı bir vızıltı var. Sadece özgür değil, aynı zamanda kendilerinden daha yüksek rütbede olmayan kızlar istiyorlar, çünkü "kraliçeyi geçmek onlar için zor." Anna'nın onlar için ne kadar zor olduğunu düşünerek gülümsüyorum. Ağzımı açıyorum, nasıl

canlı kızları seçme seçeneği var ama benim gözüme çarpan Mark.

– Yol açın, çocuklar! - Arkadaşlarını yoldan iterek ilerliyor.

Alexander'ın yardımcısı burada zırh giymeyen tek kişidir. Aaron, hoşnutsuzluğuna rağmen onu ve diğer yirmi Gölge'yi Severin ve Anna'ya göz kulak olmaları için sarayda bırakır.

– Bir göz atmak için bilerek sabahın köründe kalktım... Böyle Mars için Tanrıça'ya şükürler olsun!

Meydan okurcasına ıslık çalıyor, vücuduma bakıyor, bu da herkesi güldürüyor ve Aaron arkadaşının bileğine sağlam bir tokat atıyor.

– Konuşsana! - Aaron öfkelenmeden ona bağırır.

– Agatha, sana bunu getirdim!

Mark önümde parlak kırmızı bir kumaş açıyor. Basit bir pelerin bile değil, pelerinle uzun bir kaftan arası bir şey. Kapüşonu ve hatta geniş kolları var ve arkası Morana sembolleriyle boyanmış. *Mar'ın tören cübbesi gibi, tıpkı Arian'ı öldürmek için sarayın önünde giydiğim gibi. İntikam niyetiyle, herkese kim olduğumu göstermek için.*

– Bunun size benim hediyem olduğu yalanını söylemek isterdim ama aslında kraliçemiz, kendisinin vakti olmadığı için bunu size vermemi istedi.

Mark bana yardım ediyor, ben kollarımı geniş kollardan geçirirken kıyafetlerimi tutuyor. Kız kardeşim rahatlığı bile düşünmüş. Kollar geniş ama kısa, ön kollarımın ortasında bitiyor, böylece dilersem kılıcımı kullanabiliyorum. Ön kollarım ince deri kelepçelerle korunuyor.

– Demek Mara böyle bir şeymiş," dedi Kirill hayranlıkla.

– Şimdi yedi tanesini bir arada hayal edin! - Mikhail ekliyor.

– Şimdi Morok ve Mara da aramızda! - arkadan neşeyle katılıyor.

– Düşünsenize! Karanlık peri masallarının kahramanları bizimle!

Çoğu bana hayranlıkla bakıyor, sanki efsanelerinin kahramanı canlanmış gibi, diğerleri ise ilgi ve gülümsemeyle. Aaron gülümsüyor ama bana bakmayı kesmemi ve toplanmaya devam etmemi emrederek Mark'ı krala göz kulak olması için geri gönderiyor. Aaron'a doğru yürüyorum. Almak istediğim baltayı kemerine asarken bakışlarımı fark ediyor.

– Sana nasıl fırlatılacağını sonra gösteririm," diye mırıldandı, bakışlarımı takip ederek.

– Anna her zaman güzel kıyafetleri sevmiştir," diye mırıldanıyorum utanarak, etrafımda sadece siyah pelerin giyen herkese bakarak. - Ama ben yine göze çarpıyorum.

– Yapmalısın," diye kabul etti Aaron. - Sen Mara'sın, Gölge Takımı'ndan biri değilsin.

Yüksek sesle nefes veriyorum ve yüzümdeki hayal kırıklığını fark ederek kıkırdıyor ve ekliyor:

– Ama herkesin bir gölgesi vardır ve Mar'ınki özeldir.

– Neden böyle oldu? - Yanan meşaleler sayesinde arkama düşen yerdeki koyu lekeye bakıyorum.

– Çünkü Mara'nın Gölgesi Sis'tir. Senin kendi Gölgen benim, küçük Mara.

Vücudum öne doğru sarsılıyor, kalbimin kaburgalarımın çarpma şiddetinden dolayı zar zor algılanıyor. Her zaman en tuhaf şeyleri söyler ve gizli bir ipucu olup olmadığını bilmemin bir yolu yok, ama vücudum sıcak hissediyor, sanki hala anlayamadığım bir şey biliyor gibi.

Şafaktan birkaç dakika önce yola çıktık. Aaron Morok maskesini tekrar takıyor, bana Blizzard'ı veriyor ve ikimiz Ashor sokaklarında ağır ağır ilerliyoruz. Zaten ayakta olan insanlar şaşkın, fısıldaşarak bizi izliyorlar. Ve iki yüz yıldır ilk kez bu sokaklarda Mara olarak at sürüyorum, ama ne küfürler ne de dehşet çılgınlıkları duyuyorum, fısıltılarda sadece şaşkın soluklar ve rahatlama var. Kuzgun atlı Morok'un hemen yanında beyaz bir atın üzerinde kızıl Mara. Etrafımı saran beyaz karlar ve yeni dostlarımla siyah pelerinleri arasında kırmızı bir leke gibiyim ve şimdi yaptığım şeyi geri almam gerektiğini biliyorum.

İki yüz yıl önce Lasnetsovları kız kardeşimi öldürmekle suçlayarak küfürler yağdıran bendim. İnsanlar haberi farklı yönlerle taşıyın diye avazım çıktığı kadar bağırarak bendim. Linç edilmeye hazır bir şekilde saraya gelen bendim. Ve şimdi bunu düzeltmek zorundayım.

Bütün ilk gün şaşırtıcı bir şekilde sakin geçiyor. Son kış ayının güneşli havasının tadını çıkarıyoruz. Serat bir kuzey ülkesi ve soğuk hava uzun süre kalacak. Kar zamanı

Aradan en az birkaç ay geçecek, muhtemelen ilkbaharın ortalarına kadar, ancak hava şimdiden güneş ışığı ve masmavi gökyüzüyle ısındı ve donmuş manzaralar göz kamaştırıcı derecede beyaz. Aaron, Daniel'le buluşma zamanını geciktirdiği için acele etmiyoruz.

Ancak huzurumuz Anna tarafından bozuldu; Anna kimsenin izni olmadan, hatta doğru dürüst bir refakatçi bile olmadan saraydan kaçtı ve bizi takip etti. Gün batımından hemen sonra, biz çadırlarımızı çoktan kurmuş ve sıcak bir akşam yemeği için ateş yakmak üzereyken bize yetişti.

– NE OLUYOR, ANNA?! - Aaron'un kızgın yüzü ağzını açacak zamanı bulduğunda ilk ben bağıriyorum.

Tüm yaygara sessizliğe büründü ve Shadows dondu kaldı, onların işinden habersizdi. Yorgun atının dizginlerini çektim ve geldiği yola doğru baktım. Eskortunu görmeyi umarak birkaç saniye bekledim ama yoktu.

– Güvenliği bile almadın! - Havladım.

Kız kardeş deri zırh giyiyor, Gölgeler gibi değil ama yine de koruyucu. Kemerine orta boy bir kılıç ve hançer, omuzlarına da siyah bir pelerin takmıştı. Başı dik bir şekilde ata bindi ama benim hoşnutsuzluğumla karşılaşınca çabucak bozuldu. Çoktan utanmış bir halde attan indi. *Anna bir ablaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu ve her istediğini yapmaya alışmıştı.*

– Başta yapmayacaktım," diye kendini haklı çıkarmaya başladı. - Ama onu görmeliyim, Agatha! Seni zindana atmaya cüret eden adamları tanışmalıyım!

– H?!

– "ve" ne?

– Beni ve onu görüyor musun?! - Sesimi alçaltmaya bile çalışmadan parmağımınla önce göğsümü sonra da Aaron'ı işaret ediyorum.

Bakışlarını arkamda duran, kollarını göğsünde kavuşturmuş, acımasız bir gölge gibi duran adama doğru zorlukla kaldırıyor. Yüzündeki hoşnutsuzluğu herkes görebilsin diye maskesini çıkarmış.

– Daniel'in kafasına ilk giren biziz ve onunla tanışsanız bile bir şey elde edeceğinizi sanmayın! Ama Severin'in sinirlerini bozacaksın. Nasıl hissedeceğini hiç düşündün mü?

Korkmuş bakışlarına bakılırsa cevap hayır. O kötü huyu kaybolmadı, önce bir şeyler yapıyor ve sonra onu önemseyenlerin duygularını düşünüyor.

– Onunla ne yapacağız? - Tavsiye için en büyük prence dönüyorum.

– Cezalandırın," dedi soğuk bir şekilde.

– Evet, ama onu eve nasıl götüreceğiz? Neredeyse gece oldu.

Aaron derin bir nefes verir ve elini sallayarak Gölgelerden birini çağırır.

– Andrew, en dinlenmiş atı al ve geri dön. Mark ve Kral'a Anna'nın bizimle olduğunu ve iyi olduğunu söyle. Onu geri gönderme riskini almayacağımızı ve korumamız altında kalacağını söyle.

Asker hiçbir soru sormuyor, bir dakikadan kısa bir süre içinde toparlanıyor, atlardan birini eyerliyor ve Ashor'a geri dönmek üzere ağaçların arkasında kaybolduğunu görüyoruz. Anna, hafifçe kamburlaşmış, suçlulukla bize bakıyor, başka bir azar bekliyor, ama şimdi onu azarlamanın bir anlamı yok. Diğer tüm Gölgeler de aynı sessizlik içinde sahnenin gelişimini izlemeye devam ediyor.

– Pavel! - Aaron yüksek sesle seslendi. - Uyku tulumumu Agatha'nın ve benim çadırımdan senin çadırına taşı ve diğerini onun yerine koy. Agatha Anna ile uyuyacak.

Uyku tulumumu kendi çadırına koyduğunu bile fark etmemiştim. Daha önce bir çadırda uyumuş olmamıza rağmen çadırımı henüz paketlemediğimi sanıyordum.

– Birlikte mi yatıyorsunuz?! - Anna'nın bakışları ben ve Morok arasında gidip geldi ve gözleri şaşkınlıkla açıldı.

– Birlikte mi yatıyoruz?! - En az benim kadar şaşırmış olan Aaron'a sorusunu yöneltiyorum ve diğerlerinin ilgili bakışlarını hissedebiliyorum.

– Artık değil," diyerek yere atar ve ana yangına yardım etmek için yürür.

– Bilmediğim bir şey mi var? - Onu çadırımıza doğru iterken kız kardeşim sessizce fısıldıyor.

– Ve bir tek sen değilsin." Onu içeri iterken sözünü kestim ama yeni kesilmiş bir kütüğü ateşe yaklaştırmama yardım ederken arkadaki prence kısa bir bakış attım.

Ne yapıyorsun, Alexander?

Tüylerimi diken diken eden bir soru bu ama boğazıma takılıyor ve soramıyorum. Ama sanki o bunu duyuyor ve bakışlarımla buluşmak için dönüyor.

Dördüncü günün akşamında Dolkor'daki konuta ulaşıyoruz. Doğuda küçük bir kasaba olan Dolkor, sınır ormanından sadece birkaç saat uzaklıkta. Eğer ormana ulaşır ve doğuya doğru ilerlerseniz, Mar bölgesine bir ya da en fazla iki günde ulaşabilirsiniz. Anladığım kadarıyla tapınağımız hâlâ orada ama biz öldüğümüzden beri terk edilmiş durumda. Bildiğimiz şeylerden herhangi birinin hâlâ orada olup olmadığını, yatağımın ya da en azından kırmızı pelerinlerimizden bazılarının hâlâ gardıropta olup olmadığını görmek ve belki de kız kardeşimin gitmeden önce geride bıraktığı aşk ilişkilerini bulmak için şimdi oraya geri dönmeyeceğim. Doğuya bakıyorum ve bunu daha sonra öğrenmeye karar veriyorum. Ama şimdilik, eski ailemin anılarıyla dolu bir yerle yüzleşmeye hazır değilim.

– Oraya hiç gittiniz mi? - Tepeye tırmanırken ve altımızdaki düzlük şehre bakarken kız kardeşime soruyorum. Ayrıntıya girmiyorum ama kız kardeşim ne demek istediğini anlıyor çünkü bakışlarım Dolcor'da değil, doğudaki Sonsuz Orman şeridinde.

– Hayır. Oraya geri dönmeyi kendime yediremedim, özellikle de bana ziyaret edebileceğim mezarlarınızın bile olmadığını söylediklerinde." Anna kapüşonunu geri çekerek yüzünü soğuk rüzgâra maruz bıraktı. - Ama istersen her şey bittikten sonra oraya gideriz.

Lasnetsov'ların Dolkor'daki konutu kasabanın biraz uzağında yer alır ve iki katlı oldukça büyük bir mülktür. Saray gibi o da mermerle kaplanmış, ancak beyaz ve yeşil renkte, ara sıra yaldız lekeleri var. O kadar çok yeşil var ki, tüm bina karda altın çerçevesi gibi görünüyor. Bu konutun sadece kraliyet ailesini değil, otuz misafiri daha ağırlayabileceğini ve kışların şimdilik fazlasıyla yeterli olan elli askeri alabileceğini öğreniyorum. Ayrıca geniş ahırlar ve bahçeler de var. Alexander bana bu malikânenin aslında şehre daha yakın olduğu için yaz tatillerinde kullanıldığını söyledi.

Ancak savaş başladığından beri buradaki kışlalara ve ahırlara özel eklemeler yapılmış ve ahırlar genişletilmiştir.

Severin, mutfakla ilgilenmeleri ve malikaneyi hazırlamaları için önceden bir düzine hizmetçi göndermeyi ihmal etmedi. Böylece soğuktan içeri girdiğimizde bizi şöminelerin sıcaklığı ve taze pişmiş akşam yemeğinin aroması karşılıyor.

Alexander, herkesin kışlaya yerleştirilmesi, sıcak tutulması ve beslenmesi için Gölgeleler arasındaki birkaç başyardımcısına güvenir. Hizmetçilere talimatlar vererek yarısına atlarla ilgilenmelerini söylüyor. Diğerlerini gereksiz görevlerden kurtarıyor ve onlara kendisinin, Anna'nın ve benim mutfakta yemek yiyeceğimizi ve güzelce kurulmuş bir masaya ihtiyaçımız olmadığını söylüyor.

Ne kız kardeşim ne de ben umursuyoruz. Benim yemeğe hiç ihtiyaçım yok ve Anna, lüksü sevse de, emeğin değerini biliyor ve başkalarının görevlerini hafifletmenin ne zaman değerli olduğunu çok iyi anlıyor.

Ya yolculuktan yorulduk ya da Araken kralıyla yapacağımız görüşmenin gerginliği üzerimizde ama yemekte sessiziz. Alexander ve Anna'nın gerginliğini izliyorum ve benim varlığımdan rahatsız olmamaları için kendime biraz mantar çorbası ve kruton koyuyorum.

– Çok yorgunum, elimi yüzümü yıkayıp yatmak istiyorum, o yüzden önce ben gideyim." Anna yirmi dakika sonra sebze güvecini zar zor bitirmiş olarak masadan kalkıyor.

Kız kardeşim uykulu görünüyor, esnemesini engelleyemediği için gözleri kızarmış ve sulanmış. Alexander ve ben başımızı sallıyoruz, o da mutfaktan çıkıp üst kata yöneliyor. Sadece ikimiz olduğumuzda bile sessiz kalıyoruz. Anna'nın aniden evimize geldiği o ilk yatıya kalmadan beri pek konuşmadık. O zamandan beri aramızda bir türlü geçmeyen garip bir gerginlik var. Basit, önemsiz cümleler kurup duruyoruz. O ve ben yolculuğu neşelendirmek için normal konuşmalar başlatmaya çalıştık ama hiçbirisi işe yaramadı. Her zaman anlamsız bir cümleye takılıp kalıyor, bir sonraki konuşmamızda ne konuşacağımızı bilemiyorduk. Ve her konuşma garip, alişılmadık bir sessizliğe dönüşüyordu.

– İstediğim yatak odasını seşebilir miyim? - Tabağımdan sıyıracak çorba kalmadığında nihayet sessizliğe bozuyorum ve hâlâ yiyormuş gibi yapıyorum.

– Evet, muhtemelen hepsi temizlenmiştir ama bir yerde çok fazla toz görürsen başka bir tane seç." Alexander başını kaldırmadan cevap veriyor, yüzü çok solgun ve yorgun görünüyor.

– Hangisi senin?

– Benimkini almak ister misin? - Hafifçe mırıldandı, bana hızlıca bir bakış attı ve gözlerinin altındaki morlukları fark ettim.

– Yanlışlıkla ödünç alabilirim diye endişeleniyorum.

– En çok hoşuna gidecek olan benimki," derken zaten açıkça eğleniyordu.

Homurdanıyorum ve sandalyemden kalkıyorum.

– Bana kendiniz net bir cevap vermediniz, bu yüzden sizinkini alırsam beni uyandırmaya cüret etmeyin.

– Tamam, mümkün olduğunca sessiz bir şekilde yanına uzanacağım," alaycı cevabı sırtıma çarpıyor ve ben onu görmezden gelerek birinci kata doğru yürüyorum.

Uzun bir koridorun yarı karanlığı beni karşıyor ve sağdan sola aynı çift beyaz yaldızlı kapılara bakarak akılsızca yürüyorum. Hangisini seçeceğimi bilemiyorum. Sonunda gördüğüm ilk kapı tokmağını çekiyorum ve kendimi açık renkli duvarları, geniş bir yatağı, bir gardırobu ve bir masası olan neredeyse loş bir odada buluyorum. Burada kalmalıyım ama nedense çıkıp bir sonraki odaya bakıyorum. Bir öncekinden pek farklı değil, kapıyı tekrar kapatıp devam ediyorum.

Birkaç odanın daha önünden geçiyorum, kapıyı açıyorum, kontrol ediyorum ve tekrar ilerliyorum, Alexander'ın içimde sevmem gereken odanın neye benzediğini bulma merakını kasıtlı olarak ateşlediğini ancak şimdi belli belirsiz fark ediyorum.

Şimdi her birini açıyorum, öğrenirse alay konusu olacağım için kendime lanet ediyorum. Bazı odalarda mum yanıyor, bazılarında yanmıyor. Birkaç oda daha gezdikten sonra ilgimin azaldığını rahatlatarak fark ediyorum ve günü bitirmek üzereyken kendimi diğerlerinden farklı bir odada buluyorum.

Mumlar yanıyor, dekorasyonun çoğu yeşil tonlarında, mobilyalar koyu renk, gölgelikli geniş abanoz bir yatak, koyu gri kadife yatak örtüsü üzerinde üç yastık. *Başka her yerde iki tane var ama burada üç tane var. İçim* kıpır kıpır, nedense yorganı çekip çarşafların rengini kontrol etmek istediğim tek yer burası, ama direniyorum, başımı sallıyorum.

– Ne de olsa o küstah velet yeşili sevdiğimi biliyor," diye mırıldanıyorum ve kapıyı arkamdan çarparak koridora çıkıyorum.

Ona inat, hiç düşünmeden koridorun karşısındaki odayı seçtim.

Önümüzdeki birkaç gün boyunca dinleneceğiz, antrenman yapacağız ve Christian ve süvarileriyle buluşacağız. Yanında yaklaşık yüz kişi getiriyor, onlar da erzak getiriyor ve bize daha fazla hizmetkâr eşlik ediyor, artık besleyecek daha fazla boğazımız olacak. Kışla zaten Gölgele tarafından işgal edilmiş durumda, bu yüzden Lassnets'in konutundan kısa bir mesafede kamp kurmaya yardım etmemiz gerekecek.

Anna, Alexander ve Christian'ı malikânede bırakıyorum, onlar da süvarilere yardım etmesi gereken Gölgelelerle birlikte evden çıktığını fark etmiyorlar bile. Ben de faydalı olmak istiyorum ve yardımımı sunmakta ısrar ediyorum. Sağ kolum iyileşti ve yan tarafımdaki yara neredeyse ağrımıyor, ama kimse ağır şeyler taşımama izin vermiyor. Pavell'i yeni arkadaşlarımla çalışmak istediğime ikna ettiğimde, beni atlara bakmaya gönderiyor.

Verilen tüm görevleri itaatkâr bir şekilde yerine getiriyorum ve sabahın nasıl geçtiğini fark etmiyorum bile, ardından gün geliyor ve Daniel ile buluşmadan önceki son akşam yaklaşıyor. Ellerimle bir şeyler yapmaya devam ediyorum çünkü bu aklımı ondan, onun ne istediğini tahmin etmeye çalışmaktan uzaklaştırıyor. Kamp kurulup hazır olduğunda, kızıl güneş ufukta kaybolmaya hazırlanırken Christian beni buluyor ve ben bir sopayla sıcak kömürleri karıştırarak yeni yakılan ateşin alevlenmesine yardım ediyorum.

– Anna seni evde bulamayınca çok korktu," dedi Christian, onun yanına, uzun bir kütüğün üzerine oturarak. - Bu arada Aaron da korkmuştu ama askerlerden biri senin Gölgelelerle birlikte kaçtığını söyledi.

Son cümlede kıkırdıyor, başını omuzlarına bastırıyor ve yüzünü yüksek yakasının arkasına saklamaya çalışıyor. Kürk bir şapka çıkarıp başına geçiriyor.

– Öylece mi? Kaçtığımı mı? - Bir buhar bulutu çıkararak homurdanıyorum. Hava özellikle akşamları ve geceleri soğuk oluyor ve kızıl güneş ışınları gözlerime vursa da en ufak bir sıcaklık hissetmiyorum.

– Daha doğru bir ifadeyle, "diğer Gölgelelerle birlikte kaçtı. Aaron bu durumdan hiç memnun değildi," diye mırıldandı suratsızca. - Seni görüyorum

Göze çarpmamak için başka birinden siyah bir pelerin bile çaldım. - Çalmadım, sadece geçici olarak ödünç aldım.

Gülümsüyorum ve odunları çevirmeye devam ediyorum, ateşin giderek daha fazla kütük almasını izliyorum.

– Mara olmayı sevmiyor musun?

– Herkesin beni fark etmesinden hoşlanmıyorum. Öne çıkmayı hiç sevmedim.

Christian bana eğik bir bakışla bakıyor, ama onunla ilk tanıştığımdaya sahip olduğu ihtiyatlı ya da sinsî onaylamama halinden eser yok. Alexandra'nın amcası bile bana güvenmeye başladığı için içten içe memnunum.

– Beni kurtardığın için sana hiç teşekkür etmedim" diyorum. - Teşekkür ederim.

– Rica ederim. Hayatımda ilk kez yapmam gerekeni yapabildim.

Ne demek istediğinden tam olarak emin değilim, ama belki de geçmişteki boş hayatı tam olarak istediği şey değildi. Belki de yeğenlerine yardım etmek ona neşe veriyordur.

– Alexander bana pek saray adamı olmadığını söyledi, ama Severin'in hatırı için geri dönmüşsün.

– Evet mi? - Lasnetsov ilgiyle başını bana doğru çevirdi. - Sana başka ne söyledi?

Ateş çoktan tüm hızıyla yanmaya başlamıştı ve közleri karıştırmak için kullandığım dalı kırıp ateşe attım.

– İyi bir adam ve son derece iyi bir bakıcı olduğunuzu söyledi. Ama aynı zamanda gençken geniş yaşadığınızı ve hiç aile kurmadığınızı da söyledi.

Christian meydan okurcasına derin bir iç çeker.

– Alexander benden daha genç görünüyor, ama bazen çok sıkıcı oluyor. Her fırsatta bana eğlenceli yıllarımı hatırlatıyor. Ama iyi bir vasi olduğumu düşünmesine sevindim, her ne kadar Severin yaşının ötesinde sorumluluk sahibi olsa da ve onun iyi yönetimi için herhangi bir kredi alabileceğimden emin değilim.

– Sen de alçakgönüllüsün," dedim şaşırılmış gibi yaparak.

Adam bana bir Çeyi anımsatan alçak titreşimli bir kahkaha atmaya başlıyor, ama Christian aniden tekleyip sessizliğe gömülünce düğünce mi hemen kaybediyorum.

– Bu kesinlikle ben değilim.

Bir kıkırdamayı yutuyorum ve kendimi alıntı pelerinine sarıyorum.

– Hâlâ sormak istediğin bir şey yok mu Agatha? - diye sordu adam sessizce, turuncu alevlere bakarak.

– Hangi sorulardan bahsediyorsun? - Merak ettim.

Delici bir bakışla beni sabitliyor ve suikast girişiminden sonra beni kollarında taşıırken söylediği tuhaf sözleri yavaşça hatırlıyorum.

– O zaman bu benim halüsinasyonum değildi ve beni öldürmek isteyecek kadar benden gerçekten nefret ediyordun?

– Evet," diye açıkça itiraf ediyor Lasnetsov. - Ama senden nefret etmiyorum. Durum bundan daha karmaşık. Sormak istediğiniz bir şey var mı?

– Bir sürü sorum var ama muhtemelen aklınızdakiler bunlar değil.

– Eğer öyle düşünüyorsanız, evet. O zaman bekleyeceğim, ama umarım en kısa zamanda ortaya çıkarlar.

Bana neler olduğunu, neyin yanlış olduğunu ve onu neyin rahatsız ettiğini söylemesini istiyorum ama Christian'ın yüzünde dizlerimin üzerinde ona yalvarabileceğimi ama onun hiçbir şey söylemeyeceğini görebiliyorum. Ėlk seferinde benden istediği gibi, ona gitmeliyim.

– Hadi Agatha," diye düşüncelerimi tekrar böldü adam, ayağa kalkarak. - Yarın yoğun bir gün olacak ve dinlenmemiz gerekiyor ve yeğenim senin malikâneye döndüğünü bilmeden bunu yapamaz.

Haklı olduğunu bilerek derin bir nefes veriyorum. Akşam yemeğinden önce kalabalık kampa son bir kez bakıyorum ve Alexander'ın amcasını atlarımıza kadar takip ederek konuta dönüyorum.

Bölüm 13

Mara'lar Serath'a yapılan saldırıda öldüğünde, cesetleri Lasnetsov'lar tarafından muhafaza edildi. Kız kardeşleri onurlandırmak için hep birlikte gömmek istedikleri söylenir. Son ve en genç Mara olan Anna'nın cesedini almak için atlılar göndermişler. Ancak askerler onun cesedini kıyıya getirdiklerinde hiçbir şekilde değişmediği ortaya çıktı ve daha sonra diğer Mara'ların cesetlerinin de çürümediği anlaşıldı.

Lasnetsov'lar ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Tanrıça'nın kızları geri getireceğine dair hayalet gibi bir umut vardı. Bu yüzden beklediler. Ancak ölü Mara ölü kalmaya devam edince, halk arasında kızların, insanların ölümlerinin intikamını almaya gidecek korkunç ve iğrenç bir şey olarak dirileceği korkusuyla beslenen bir fısıltı yayıldı.

Bir grup adam Mar'ı saraydan çaldı ve cesetleri yakmaktan korktukları için cesetleri Araken ve Serat'ın farklı yerlerine gömdüler ve kimsenin bulamaması için hiçbir işaret koymadılar.

En çok da Agatha'dan korktukları için onu iki tabuta koyup Serat'tan olabildiğince uzağa gömdükleri söylenir.

*Malachi Zotov. Unutulmuş o Mars
ve Moroks*

– Kapüşonunuzu çıkarmayı aklınızdan bile geçirmeyin majesteleri," diyor Aaron soğuk bir şekilde Anna'ya doğru, tam da sınır ormanına girerken.

Morok'un maskesinden gelen sesi şimdi en ürkütücü Seratian havasından bile daha soğuk. Asıl plan benim, Morok'un ve diğer on Gölge'nin Daniel'la buluşmaya gitmesiydi. Bu yüzden kahvaltıdan sonra, kız kardeşimi tanıdığım için, Anna'yı odasına kilitlemeyi ve kapılarının ve hatta pencerelerinin yakınına nöbetçiler yerleştirmeyi sessizce öneren ilk kişi ben oldum. Ama

ve kız kardeşim beni benim kadar iyi tanır, bu yüzden bir fırsatı kaçırdık.

Eşyalarımızı topladıktan, zırhlarımızı giydikten, silahlarımızı kuşandıktan sonra Anna'yı kontrol etmek üzereydik ki odasında değildi. Onu ahırda, at sırtında bulduk, etrafı odadan çıkmasını engelleyen Gölgeler tarafından çevrilmişti. Ama o onların kraliçesiydi, bu yüzden onu zorla yere yatırıp kilit altına da alamazlardı.

– Bırak gitsin," dedim sakince ve kararım la herkesi şaşırttım. - Ona gitmemesini söyledikçe daha da kötüleşecekti. En azından bu şekilde bizimle olacaktı.

Aslında bu sabahtan beri tartışacak havada değildim. Daniel'la buluşma fikri boynumda asılı duruyordu ve bir an önce onunla buluşmak, üzerimdeki yükü atmak ve ne istediğini anlamak istiyordum.

Grubumuz şafakta yola çıktı ve Dolkor'dan ormanın kenarına varmamız birkaç saatimizi aldı, ancak buluşma noktasından hâlâ çok uzaktayız. Yavaş ve ölçülü bir tempoda ilerliyoruz ve bu yavaşlıktan rahatsız olan tek kişi benmişim gibi görünüyor. Bizi Araken'in ordusundan koruyan tek şey olan Serath sınırını geçmek isteyecek kadar aptal olan tek kişi benmişim gibi görünüyor. Christian gözcülerden karşı tarafta bekleyen ordunun sınırlarımıza güçlü bir saldırı için hâlâ yeterince büyük olmadığını öğrendi ama bu Daniel'ın şansını denemeyeceği anlamına gelmiyor. Ve eğer planı Morok yüzünden bizi öldürmekse, bunu yapmak zor olabilir ama ordusu kesinlikle bunun üstesinden gelebilir.

Neyse ki Anna tüm emirleri şikayet etmeden yerine getiriyor, kapüşonlu başını aşağıda tutuyor ve arkasındaki Gölgele rin arasında ilerliyor. Eğitimli adamlara karşı kesinlikle çok küçük ama gerekirse onu kolayca gözden uzak tutabilirler. Morok acil bir durumda ilk ilgilenecekleri kişinin Anna olması emrini çoktan verdi. Ben ve o tek başımıza olacağız.

Gözlerimi kısarak Aaron'a bakıyorum, maskesini yüzüne çekmiş, ara sıra Sugar'ı Blizzard'ımın yanında hareket etmesi için cesaretlendiriyor. Morok'un kılıcı arkasında asılı duruyor ve maskesinin altın kısımları ağaç dallarının arasından gelen parlak güneş ışınlarını her yakaladığında parlıyor. Renk uyumunu bozan tek kişi benim, mantom

Kar ve çam iğnelerinin yeşiline karşı doğal olmayan bir şekilde parlak. Ormanın karların eridiği, dökülen iğnelerin kahverengi ve koyu sarı bir örtü ortaya çıkardığı kısmına girdiğimizde bile hala yabancı görünüyorum.

– Herkesi Gölge'ye göndermek için o kılıcı kullandığınız doğru mu? - Yaklaşan toplantının sıkıcılığını ve düşüncelerini kırmaya çalışarak sessizce sordum.

– Hem evet hem hayır. Bu kılıç hayatın iplerini kesiyor. Normalde onları kesmek için önce görmeniz ve çekip çıkarmanız gerekir, ama bu kılıçla buna ihtiyacım yok. Yaratığın kafasını kesmek için yeterli. Onu Gölge'ye göndermeye gelince, bunu kasten yapmak için istemem gerekiyor.

– Bunu çok yaptın mı?

– Hayır, sadece birkaç kez. Gölge... sevmediğimiz kişileri gönderdiğimiz bir hapisane değil, yoksa onlara yer kalmazdı," dedi Morok acımasız bir kıs kıs gülererek. - Yozlaşmış ruhlar için bir gölge, bir hayattan diğerine daha iyi olmak yerine yıkıma, çürümüşlüğe ve açgözlülüğe çekilenler için. Kötülük yapmaya devam ederler. Böyle ruhlarla karşılaştığımızda ve onlar için umut olmadığından emin olduğumuzda, onları Gölge'ye göndeririz.

– Gönderdiklerin... onlar insan mıydı?

– Hayır. Eskiden öyleydiler ama biri öldüğünde iblise dönüştü. Diğeri ise bir bataklık kikimorasıydı. İyi kalpli yaşlı bir kadın gibi davranır ve çocukları bataklıklara çekmek için güzel bir şarkı yanılsamasını kullanırdı.

– Boğulmak mı?

– Yemek.

İğrenerek ürperiyorum, Aaron onu ebedi azaba gönderdiği için memnunum.

– Bana eğitiminizden bahsedin," diye tekrar sordum.

– Sonuç olarak, sizinle eğitimimiz biraz benzer. Kötülük, şifalı otlar, tentürler ve eğitim hakkında tıka basa bilgi. Her gün. Saraya çağırılmadık, bu yüzden görgü kuralları eğitimi gerekli değil, ancak ikimizin de bildiği gibi dans derslerinin sana pek faydası olmadı.

– Bu çok zekice.

Maskenin altında bile çok iyi hissedebildiğim o ironik gülümsemeyi silmek için en yakın yumruyu koparıp kafasına fırlatmak istiyorum.

– Mar ile aramızdaki temel farklardan biri de bir evimizin olmaması. Toplandığımız ve yaşadığımız bir tapınak yok, insanların gelebileceği bir tapınak yok. Kimse bize tapmıyor ve kimse bizden hayır duası beklemiyor. Seyahat ediyoruz. Çalışmalarımız sırasında bile. Bunu istediğimiz yerde yapıyoruz, bazen bir yerde bir ay, bazen yıllarca kalıyoruz.

– Ama çok dikkat çekiyorsunuz, bizden bile daha dikkat çekicisiniz.

– Hayır, maskelerimiz var. Ve onlar olmadan kimse bir insanı Morok olarak tanıyamaz. Yani nerede olduklarını ya da ne yaptıklarını asla bilemezsiniz. Ben bile diğerlerini bulmakta zorlanıyorum, arkamızda kayda değer bir iz bırakmıyoruz. Onları sadece cesetlerin ve söylentilerin izini sürerek bulabilirsin.

– Kaç kişisiniz?

– Bilmiyorum.

– Nasıl yani? Diğerlerini hiç görmedin mi? - Blizzard şaşkınlığımı hissederek bir kukla gibi donup kalınca yan tarafına bir tokat daha atıyorum.

– Onlardan sadece üçünü gördüm ve o zamanlar on bir yaşındaydım. Belki savaştan önce yaşayanlar sık sık görüşüyordu, ama ayaklanmadan sonra, Moroklar insanları kendi kaderlerine terk etmeye karar verdiklerinde, birbirimizi neredeyse hiç görmedik.

– Seni kim eğitti?

– İkinci fark da bu. Yeni bir Mara ortaya çıktığında hepiniz bunu hissedersiniz," sözlerini onaylarcasına başımı sallıyorum, "bizde yeni Morok'u hisseden tek bir kişi var. Ve o kişi bir sonrakinin akıl hocası olur, çocuğu ailesinden alır ve sekiz yıl boyunca, on sekiz yaşına kadar tek başına eğitir. Akıl hocalarının nasıl seçildiğini bilmiyorum. Belki şans eseri, belki de kader, ama aralarında özel bir bağ var.

– Siz de bir gün yeni bir işaretli çocuk hissedecek ve onun akıl hocası olacak mısınız?

– Evet.

– Bu ne zaman gerçekleşecek?

– Bilmiyorum. Belki yarın, belki birkaç düzine yıl sonra. yıllar.

Daha fazla soru sormak için ağzımı açtım.

aklıma gelip duruyor. Bilmek istiyorum.

kardeşlerimiz ve hatta Aaron'un hayatı hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyor ama elini kaldırarak sessizlik çağrısında bulunuyor.

Sınıra yaklaşıyoruz.

Daniel buluşma yerini belirlemişti; sınıra sadece on beş dakikalık yürüme mesafesinde küçük bir orman kulübesi seçmişti. Sadece on beş, ama hepimizin hayatına mal olabilirdi.

– Neden sınırda bir toplantı yapmadık? - Diğer tarafta tek bir Araken askeri bile göremeyince soruyorum.

– Hava soğuk," dedi Aaron basitçe. - Toplantının ne kadar süreceğini bilmiyoruz ve üşümek istemiyoruz.

– Sınırı geçmek bizim için tehlikeli değil mi?

– Tehlikeli, ama Daniel müzakere için resmi bir davet gönderdi. Bu bizi ve onları birbirimize zarar vermememiz için bağlıyor. Kabaca konuşursak, şu anda bir ateşkes içindeyiz. Ne onlar ne de biz saldırgan olabiliriz.

– Böyle bir durumda bir kağıt parçasındaki bazı kelimelere güvenmek mümkün mü? - Kaşlarımı çatıyorum.

– Yapamazsın," diye cevap veriyor Morok aynı basitlikle ve Sakharok'un yan tarafına tekme atarak onu diğer tarafa doğru ileri gönderiyor.

Araken bölgesine girer girmez tüm Gölgele gözle görülür bir şekilde geriliyor ama kimse etrafımızı sarmıyor ya da bize saldırmaya çalışmıyor. Bu taraftaki orman bizi aynı ıslak kar kokusu, güneş ışığının parıltısı ve kuş sesleriyle karşılıyor. Sadece beş dakika sonra bir Araken askeri yavaşça bize yaklaşıyor. Bize doğru kasten yavaşça at sürüyor, kollarını kaldırmış, üzerinde hiçbir silah olmadığını gösteriyor. Zırh bile giymiyor. Her ihtimale karşı bize yol göstermek için gönderilmişti. Alayımızın başı olan Morok elini sallayarak askerin yolu göstermesine izin veriyor.

Orman kulübesi ormanın küçük bir kenarında yer almaktadır. Her yer karla kaplıdır ve sabah güneşi, üstü örtülü ahır olan küçük ahşap evin ve tepeden tırnağa silahlı on beş kişilik Araken timinin üzerinde engel tanımadan parlamaktadır. Dışarıda sadece on beş kişi var, ama içeride daha fazlası olmalı.

Bizden daha az var.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu düşünce beni korkutmuyor. Silahıma sarılmıyorum ya da gerilmiyorum ve hatta Gölgelelerden biri Daniel'in kendisine izin verdiği muhafız sayısını biraz aştığını fark ederek homurdanıyor

ve on adam olarak belirledik. Ancak Aaron ve ben gerekirse hepsini öldüreceğiz.

Daniel'ı göremiyorum; muhtemelen çoktan içeri girmiştir. Ev kalabalık bir adamı barındıracak kadar büyük ve düzenli görünüyor. Bacadan duman çıkıyor, bu da içeride kesinlikle birileri olduğu ve muhtemelen sıcak olduğu anlamına geliyor.

– Sadece ben, Agatha, Pavel, Kirill ve Mikhail içeri gireceğiz," diye emretti Morok, biz hâlâ yeterince uzaktayken.

– Ve ben.

Anna'nın arkamda bir yerlerden gelen inatçı sesine karşılık olarak mırıldanıyorum.

– Ve sen," diye dişlerini sıktı Aaron. Eminim eve döndüğümüzde hıncını ondan çıkaracaktır.

Araken'in askerleri biraz kenarda duruyor, kıpırdamıyor ya da bize yaklaşıyor. Biz de aynısını yapıyoruz. Gölgelemizi ve atlarımızı onlardan ve kulübeden eşit uzaklıkta bırakıyoruz, böylece kimse tedirgin olmuyor.

Eve ilk ben giriyorum, girerken deri eldivenlerimi çıkarıyorum. Yüzüm ifadesiz ama kalbim göğsümde şaşırtıcı derecede hızlı ve gergin atıyor.

Önce küçük bir salona giriyoruz, ayaklarımızı yere vurup karı silkeliyoruz ve sonra bir sonraki ahşap kapıyı çekip açıyorum. Gıcırdayarak açıldı. Ana odaya girmekte tereddüt etmiyorum.

Geniş, duvarlar ve tüm mobilyalar ahşaptan yapılmış ve ahşap zemin solmuş ve yer yer çiğnenmiş bir halıyla kaplı. Duvarlar boyunca ahşap banklar var ve beyaz ocak odayı ısıtıyor. Tavanlar iki elli bir kılıcın rahatça kullanılabileceği kadar yüksek. Ortada dört sandalyeli büyük yuvarlak bir masa var. Oturduğu yerden hemen kalkan Daniel'i ve arkasındaki diğer beş adamı meydan okurcasına görmezden geliyorum. Odanın etrafına bakmaya devam ediyorum, bir pencere olduğunu fark ediyorum ama oradan dışarı çıkmanın bir yolu yok. Arkalarında başka bir kapı fark ediyorum, muhtemelen ahırlara giden bir çıkış. Gerekirse hangi eşyalarla saldırabileceğimi ezberliyorum, ama çok fazla yok, ev çok temiz görünüyor ve bir poker bile bulamıyorum.

Gölgelerin sonuncusu kapıyı arkasından kapatır.

– Agatha.

Ancak şimdi bakışlarımı Daniel'a çeviriyorum ve nedense kalbim sıkışıyor. Pek değişmemiş. Belki sadece daha sıkı çalışıyor, omuzları biraz daha genişlemiş. Saçları onu son gördüğümde olduğu gibi düzgünce arkaya toplanmış, çenesi yukarıda, kahverengi gözleri pencereden içeri süzülen güneş ışığından dolayı çok parlak görünüyor. Siyah üniformasının yakası ve kol ağzları artık kırmızı. Diğer üniforması gibi üzerine tam oturuyor ve vücudunu vurguluyor. Altın apoletler, örgü ve yaldızlı balta bantları kral ve başkomutan olarak yeni statüsünden bahsediyor.

Ama ürkek gülümsemesi bir an için kafamı karıştırıyor ve ona kızmak, vurup gülümsemesini silmek istiyorum. Ama tüm bu saray entrikaları için enerjim kalmadı. Son paralı asker saldırısı sanki benden bir şeyler alıp götürdü.

– Daniel.

Yaklaşıyorum ama teklif edilen sandalyeye oturmuyorum. Aramızda bir masa olmasına seviniyorum. Daha yakın olsaydık, pişman olacağım bir şey yapar mıydım bilmiyorum. Morok'un kasvetli duvarı neredeyse yanımda duruyor, sadece yarım adım geride. Diğer Gölgeler bir taş atımı ötede ve Anna onlarla kalma basiretine sahip.

– Ortaya çıkacağını bilmeliydim." Daniel'ın gülümsemesi bakışlarını arkadaşşıma çevirdiğinde soldu.

– Agatha ve ben artık ayrı değiliz," diye kuru bir şekilde cevap veriyor Morok.

Kralın çenesi geriliyor ve Aaron'un son karşılaşmalarında onunla sonsuza dek bağlı olduğumuz ve aynı gün onunla birlikte öleceğimiz fikriyle nasıl dalga geçtiği aklıma geliyor. Oysa Daniel bizim gibilerin arasındaki bağın derinliğini anlayamayacak bir ölümlü.

– Ne istiyorsun, Daniel? - Yorgun bir şekilde nefes verdim ve eldivenlerimi masaya fırlattım. - Seni bir daha görmek istediğimi hiç hatırlamıyorum.

Genç adam sözlerime hafifçe burnunu kırıştırdı.

– Seninle yalnız konuşmak istedim.

Yana doğru eğilip **arkasındaki** muhafızlara anlamlı anlamlı bakıyorum. Kral, sanki onları yeni hatırlıyormuş gibi,

döner, ancak tanıdık bir ses tarafından sözü kesildiği için bir şey söyleyecek zamanı olmaz:

– Tanrı aşkına, Daniel! Sadece ne istediğimi sor! - Elena askerleri kenara iter ve öne çıkar.

Tonu tuhaf ama sesi prenses kadar hoş. Korsesinde mücevherler parlayan narin mavi bir elbise giyiyor. Elbisesinin üzerine lacivert bir kaftan giymiş ve kıvrıkcık saçlarını kalın bir örgü ile örmüş. Dolgun dudakları ve donuk allığıyla her zamanki gibi çok güzel. Ama o güzel kabuğun altında ne tür bir insanın gizlendiğini bildiğim için gürültüyle kokluyorum.

– Elena, senden bunun dışında kalmanı istemiştin.

– Aaron nerede?! Onu aldığını biliyorum, seni kaltak! - Prens gözümlerin içine bakarak kardeşine öfkeyle bağırıyor.

Morok ve ben şaşkın bakışlarla Daniel'a dönüyoruz.

Söylemedi. Görünüşe göre Morok'un Aaron olduğunu kimseye söylememiş. Yine de Elena'nın, düğün konusunda kendisine kazık atanın sadece bir Lasnetsov değil, ikisi birden olduğunu anladığında ne yapacağını görmek isterdim.

– Agatha, yapma," diye fısıldıyor Daniel uyararak, yalvarırcasına, dudaklarım acımasız bir gülümsemeye dönüşürken.

Onu görmezden gelerek kıza dönüyorum ve başımı kaldırıp ona dik dik bakıyorum. Kahverengi gözlerindeki kızgınlığı görüyorum ve prensesin aciz öfkesinin tadını çıkarmaktan kendimi alamıyorum. Toplayabildiğim en tatlı gülümsemeyle gülümsedim.

– Aaron'ı en sevdiği yerde bıraktım. Yatağında.

Neredeyse sağır edici bir sessizlik var ve arkamdaki herkesin Aaron'un kim olduğunu çok iyi bildiğini ve kendisinin de oldukça yakınımda durduğunu fark etmem sadece bir anımı alıyor.

Kral'ın Morok'a yönelttiği bakışlarındaki öfkeyi fark etmekten daha da fazla zevk alıyorum. Birkaç Gölge kıkırdıyor ve Elena'nın yüzü öfkeyle kızarıırken sessizlik anları sona eriyor.

– Bir dahaki sefere bu kadar nazik olmayacağım ve paralı askerlere kafanı bir ödül olarak kardeşime götürmek yerine koparmalarını emredeceğim," diye tısladı Elena, ellerini masaya dayayarak. - İlk seferinde sabırlıydım ama bir daha olmayacak!

Derin bir nefes alıyorum, yavaşça ne demek istediğini anlıyorum.

– Neden bahsediyorsun, Elena?

Daniel anlayışsız bir şekilde kız kardeşine dönerken Morok ve ben taş kesiliyoruz.

– Bilmiyormuş gibi davranma." Sözlerimden küçümseme aktığını neredeyse hissedebiliyorum.

– Neyi bilmiyordun? Elena! Ne yaptın sen?! - Ya Daniel iyi rol yapıyor ya da gerçekten anlamıyor.

– Yardım etmek istedim, Severin ve Agatha'yla ilgilenmek zorundaydım," diye açıkladı Helena sessizce, ağabeyinin hoşnutsuzluğundan utanarak.

– Ne. Sen. BITTI MI?! - diye bağırdı genç kral.

– Paralı askerler tuttum, Severin'in ortadan kaldırılmasını emrettim ama Agatha'yı size canlı teslim edecektim," diye hemen ağzından çıkarır prenses.

Daniel şok içinde ağzını açıp kapatır; dengesini korumaya çalışarak sandalyesinde geriye yaslanır. Adamları toplantıya çağırdığının farkına varır, onlar da onu oracıkta bıçaklamaktan büyük bir irade gücüyle kendilerini alıkoymaktadırlar. Morok, paralı askerlerden Araken'e haklı bir savaş açmak için yeterli bilgiyi koparmıştı ama Severin ve Alexander bundan faydalanmamış, tam ölçekli bir düşmanlığa girerek ülkelerinin ekonomik durumunu daha da kötüleştirmek istememişlerdi.

Öfkem tekrar patladı ve Severin'in kendini nasıl zincirlerden kurtarmaya çalıştığını tekrar tekrar hatırladım. O görüntü ve onun için duyduğum o korkunç korku beni hiç terk etmeyecek gibiydi. Anna herkesin yaşadığı şoktan yararlanarak Paul'ün yanından geçip masanın etrafından dolanarak Elena'nın yanına geldiğinde kimsenin tepki verecek zamanı yoktu. Kız kardeşi hemen prensesi saçlarından yakaladı ve başını masaya çarptı.

Darbe prensesi öldürecek kadar güçlü değildir ama acı verdiği açıktır. Elena kırılan burnundan kan akarken çığlık atıp ağlıyor, geriye doğru yığılıyor ve birkaç asker kızı kucaklayıp kaldırıyor. Hemen kız kardeşime doğru bir adım atıyorum ve onu arkama saklayarak geri çekiyorum. Daniel kime bağıracağını ya da ne emredeceğini bilemiyor. Arakenalıların yarısı kılıçlarını şangırtıyla çekip bize doğru adım atıyor.

Morok'un kılıcı büyük bir kavis çizip kulakları sağır eden bir çatırtıyla aramızdaki ahşap masaya saplandıktan sonra herkes tamamen sessizliğe gömüldü. Darbe o kadar sertti ki kılıç yarıya kadar tahtaya battı ve çatladı. Titreşim zemin boyunca ilerledi ve ayaklarımıza kadar yankılandı.

Morok sessizlik içinde yeterince dikkat çektiğinden emin olana kadar kimse kıpırdamaya, hatta nefes almaya bile cesaret edemedi. Pelerini daha karanlık ve uzun görünüyor, daha fazla ışık yutuyordu.

– Silahlarınızı bırakın!" Maskenin altından gelen ses, tüm Arakanlıların daha fazla ikna olmadan kılıçlarını kınlarına geri koymalarını sağlayacak kadar tehditkâr.

Elena şişmiş burnunu kapatarak bir kez sessizce hıçkırıyor. Kız kardeşim için özür dilemeyeceğim. Eğer o olmasaydı, ben de aynı şeyi yapardım. Morok bıçağı masanın üstünden kolaylıkla çeker.

– Daniel ve Agatha hariç herkes dışarı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Morok'a sadece bizim Gölgele değil, bu itaate kızan Daniel'in askerleri bile itaat ediyor. Gölgelelerimiz, sarışın prensese öfkeli bakışlar fırlatan Anna'nın direnişini görmezden geliyor ve onu dışarı sürüklüyor. Elena inliyor ve bize küfrediyor ama askerleri onun da kulübeden çıkmasına yardım ediyor. Herkes harekete geçerken Aaron'ın koluna dokunuyorum ve söyleyeceklerimi dinlemek için eğiliyor. Maskesini ilk kez bu kadar yakından görüyorum. Karanlığın kendisi kadar siyah gözlerle karşılaştığımda, bir an için ne söyleyeceğimi unutuyorum.

– Sen de git.

Daniel sözlerimi duyunca rahatlıyor. Morok kılıcını kınına koyuyor, sol elindeki siyah eldiveni çıkarıyor.

– Agatha," diyerek krala sırtını döndü, kulağıma yaklaştı ve sıcak avucunu yanağıma koydu.

Hiç düşünmeden başımı arkaya yatırdım ve gözlerimi kapatarak avucuna sokuldum; Daniel'i kızdırmak istememiştim, sadece bu ani okşama çok iyi gelmişti. Aaron şaşırmıştı, o pozisyonda planladığından daha uzun süre kaldı.

– Ateşkesi unutma. Sakın onu öldürmeye cüret etme, küçük Mara," diye alaycı bir şekilde söylendi, Daniel'in

Dinlemek için.

Aaron itaat etti. Bir kez daha. giyer eldiven ı
beni ve en büyük düşmanımı yalnız bırakarak odadan çıktı.

Bölüm 14

Yıllar sonra, ölü Mara'nın geri döneceği korkusu azaldığında, imajları karanlık bir şeyle ilişkilendirilmeye başlandı. Zamanında yatmayı sevmeyen çocuklar onlardan korkmaya başladı. Orada burada, Mara'nın ruhlarının bu çocukları aradığı, pencerelerinin altında dolaştığı ve onları isimleriyle çağırarak sokağa çekmeye çalıştığı söylentileri dolaşmaya başladı.

Hatta bazıları, kış rüzgârıyla birlikte şarkı söylediklerini duyduklarını ve çocukların bu dizeleri alıp birbirlerine anlattıklarını söyledi.

*Kışın en karanlık saatinde
Gecenin ve kar fırtınasının
karanlığında Uğultuyu
duyabiliyor musun yoksa bizi
duyabiliyor musun?
Biz toprağın altındayız ve sen yatağında sıcak mısın?
Ama aslında bu bir yalan, koca bir yüzyıl boyunca
hiç kimse yaşayan ya da ölü tek bir Mara ile
karşılaşmadı.*

*Malachi Zotov. Unutulmuş o Mars
ve Moroks*

Konuşmuyoruz. Kafamda sormam gereken bir sürü soru var. Ayrılmadan önce her birinin cevabını bilmek istiyorum. Onu bir daha gördüğümde, dinlemeyeceğim, onu öldürmeye çalışacağım. Ve bu sadece eski bir intikam değil, bana şahsen ihanet etmesi. Anna hayatta ama diğer kız kardeşlerim onun atalarının kibri yüzünden öldü ve büyük ihtimalle Daniel'in kendisi de bunu biliyor.

– Siz ikiniz birlikte misiniz? - Daniel sessizce düşüncelerimi böldü.

– Ne?

Rahatsız, soruyu sormaya zorluyor. Elena gidince tüm safralarım da gitti ve çöktüm.

sandalyeye. Sarı saçlı kral bana şaşkınlıkla bakıyor ama aynı şeyi y a p a r a k yavaşça karşıma oturuyor.

– Sen ve Aaron... ya da Alexander," diye tekrarlıyor.

– Seni ilgilendirmez.

– Bana geri dön, Agatha.

Sanki dilimde ekşi limon tadı varmış gibi irkiliyorum.

– Biliyor muydunuz?

– Elena ve paralı askerler mi? Hayır! Kahretsin... Ben aptal değilim! - Elini sinirli bir şekilde saçlarında gezdirdi, önce karıştırdı ama kendine geldiğinde tekrar nazikçe karıştırdı. - Unutmayın, bunun bir Araken saldırısı gibi görünmesini istemedim. Ve bunlar paralı askerler! Eğer herhangi birini canlı ele geçirdiyseniz, eminim Aaron onlardan tüm bilgileri almıştır.

– Başımı salladım," dedim ve kral dişlerinin arasından nefes aldı. - Lasnetsov'lar sınırlarınızdaki orduyla birlikte bu bilgiyi kolayca yüzünüze vurabilirdi ama zaten sallantıda olan sükûneti bozmadılar.

Daniel gergin bir şekilde üniformasının yakasını düzeltir ve düşünmek için kendine zaman tanır.

– Anladım. Ve... yüzün," elmacık kemiğini işaret ediyor, paralı askerlerden birinin darbesi yüzünden hala hafif bir morluk var, "bu saldırıdan mı?

– Sahip olduklarımın en azı bu," diye tıslıyorum, kral parmaklarıyla dokunmak için uzandığında geri çekiliyorum. Daniel isteksizce elini geri çekiyor. - Beni neredeyse öldürüyorlardı.

– Sen ölemezsin!

– Görünüşe göre yapabiliyorum.

– Nasıl?

Bakışlarındaki endişeyi sinirli bir şekilde elimle savuşturuyorum.

– Vücuda ya da kalp gibi bazı önemli organlara ciddi hasar vermek için yeterli. Eğer saldırırsam, kendini savunmaya çalışabilirsin. Kalbe nişan al.

– Seni öldürmek istemiyorum, Agatha. Geri dönmeni istiyorum.

Benim için.

Kahkahalara boğuluyorum, şifa veren yanımda iyileşene kadar kıkırdıyorum. Acımaya başladı.

– Neden Ben Bu mu? - alaycı bir şekilde Soruyorum.

я, ne zaman kahkahalar azalır. - Neden kız kardeşimin katilinin soyundan gelen birine geri döneyim ki? K

Her şeyi en başta ailesi başlatan kişi mi?

Daniel ellerini önünde kavuşturuyor ve bakışlarımı şaşırtıcı bir sakinlikle karşılıyor. Gülümsemem hemen dağılıyor, içimden kopup gelen soruyu zapt edemiyorum.

– BİLİYOR MUYDUN?! - Bağırdım, yumruğumu masaya indirdim, böylece zedelenmiş masa üstü acınası bir şekilde gıcırdadı.

Dişlerimi sıkarak cevabını bekliyorum. Sessiz, acı verici bir şekilde yavaş, bana gerçeği en iyi nasıl sunacağını düşünüyor. Uzun uzun kararlarının nedenlerinden bahsedeceği, gerçeği benden saklamanın onun için ne kadar zor olduğunu anlatacağı, beni mazur gösterecek bir monolog bekliyorum. Yalanlarını açıklamaya çalışacak, gerçeği bildiği halde bana dokunmaya cüret ettiği için özür dileyecekti. Ama yetersiz bir "evet" duyduğumda, sinirleniyorum, ayağa fırlıyorum ve bir elimi masaya dayayarak ona tokat atıyorum.

Kıpırdamadı, sadece kafasını yana salladı, saçlarından birkaç sarı tel alnına döküldü. Yumruğumu gergin bir şekilde sıkıp açtım, neden daha sert vurmadığımı bilmiyordum. Muhtemelen darbeden önce fark ettiğim bakışlarındaki pişmanlık yüzünden. Ama bu yeterli bir cevap değil; her şeyi öğrenmeye geldim.

– Açıkla kendini," diye talep ediyorum.

Daniel dağılmış saç tellerini düzeltmeye çalışmaz, önüne bakar ve başını sallar.

– Çocukluğumdan beri sizinle ilgili hikâyeleri sevdiğimi, koca bir hükümdar ailesine karşı tek başınıza direnme cesaretinize hayran olduğumu söylerken yalan söylemiyordum. Cesetlerinizin çürümediğini öğrendiğimde mezarlarınızı aramaya başladım ama o zamanlar henüz çok gençtim, ergenlik çağındaydım. Tek yapabildiğim kütüphaneleri ve tozlu kitapları karıştırmaktı. İşte o zaman Julius'un yazılarına rastladım. On dört yaşındaydım. Ne bulduğumun sadece uzaktan farkındaydım, bu yüzden onları kardeşime göstermeye karar verdim. Nikolai benden büyüktü ve ne kadar korkunç bir sırrı keşfettiğimizi hemen anladı. Son iki yüz yılın tarihini tamamen değiştirebilecek bir sır. Rakhmanov'ların iyilerden trajedinin faillerine dönüşeceği bir tarih. Mar'ın ve sonrasında haksız bir savaşa ölen binlerce kişinin ölümünden sorumlu olanlar.

Yutkunuyor, devam etmek için boğazını ıslatıyor. Yavaşça sandalyeme geri oturuyorum.

– Nikolay bana bu keşiften kimseye bahsetmememi söyledi, zararı telafi etmeye çalışacağını söyledi, Serat'la barışacağına dair bana güvence verdi ve geçmişteki anlaşmazlıklarımızı unutarak yavaş yavaş her şey eski haline dönecekti. İlk başta ona inandım, kardeşimi destekledim, işleri yoluna koyacağından emindim. Ama ilk sevinç dalgası geçtiğinde, artık eskisi gibi olmayacağını fark ettim. Marslar öldü, çatışmanın kökeni bu ve bu bir barış anlaşması imzalayarak düzeltilemez. Ne kadar çok barış anlaşması imzalarsak imzalayalım, bu Mar'ı canlandırmayacak ya da Morokların insanlara yardım etmek için geri dönmesini sağlamayacak.

– Neden beni arıyordunuz? - Kuru bir sesle ama daha sakın bir şekilde sordum.

Daniel bakışlarını masa üstünden ayırıp gözlerimin içine bakıyor. Başını hafifçe eğiyor ve usulca gülümsüyor, bana bir zamanlar tanıştığım prensi hatırlatıyor, bulabildiği her kırmızı cübbeyi çocuksu bir hevesle bana taşıyan ve beyaz bir at getirmemi emreden prensi.

– Yavaş yavaş ağabeyimin planından uzaklaşmaya başladım, bu karmaşayı Julius yaratmış olsa da tüm Mar'ı öldürenin Serath olduğunu fark ettim. Seni canlı yakalayabilirlerdi!

Yapabilirlerdi.

– Beni bir zindana kapatabilirlerdi!

Yapabilirlerdi.

– Ama hepinizi öldürmeyi seçti.

– Sıradan ölümlülere yardım ettiğimizde bile bizden korkuyorlardı. Ve silahlı adamlarla karşı karşıya geldiğimizde, gerçekten korktular," dedim sakince.

– Kabul edilemez bir hata yaptılar! En azından yakalayabildiklerini yakalamaları gerekirdi, çünkü çok daha fazla asker vardı. Öyle değil mi? - Bana bir parça anlayış umuduyla bakıyor.

– Yaptık," diyerek onun umutlarını boşa çıkarıyorum ama yalan söylemenin bir anlamı yok.

– Serath ile barış istemediğime karar verdim. Lasnetlerin işini bitirerek ve öldürülen kız kardeşlerinin intikamını alarak savaşı bitirmek istedim.

– Julius'un soyundan gelen biri olarak intikamımızı almak sana düşmez, Daniel.

– Evet! Son piç gibi davrandı! Ama Agatha, tanımadığım birinin açgözlülüğünü gerçekten hayatımla ödemek zorunda mıyım?!

Gergin bir sessizlik içindeyim, yüzüne zalimce bir şey fırlatmak için kendimi zorluyorum, canını yakacak bir şey, ama şansına, elime bir şey alamıyorum.

– Beni neden yukarı kaldırdın, Daniel? - Sorumu tekrarlıyorum.

– İlk başta seni ve Anna'yı aradım ama Anna'nın mezarının nerede olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu ve zamanla bu fikirden vazgeçtim. Ama seni aklımdan çıkaramıyordum. Lasnetsov'lardan kurtulmama yardım edeceğine ve sıradan insanlar için gerçek bir intikam sembolü olacağına karar verdim. Mara benim tarafımda olursa, kimsenin eylemlerimin doğruluğundan şüphe etmeyeceğini biliyordum. Sadece Mara değil, sen de Agatha. Kız kardeşinin intikamını almak için hiç düşünmeden canını veren kişi.

– GERÇEK ARIAN'A VE ONUN TÜMÜNE YALAN SÖYLEDIM. AİLE! - Patlıyorum. - Kız kardeşi için hiç düşünmeden canını veren-" Dudaklarımdan onun sözlerini taklit eden acı bir kahkaha kaçtı. - MASUM BİR ADAMI ÖLDÜRMEYE ÇALIŞIRKEN CANINI VEREN VE TÜM KIZ KARDEŞLERİNİ DE YANINDA GÖTÜREN KİŞİ!

Gözlerimin içine bakmaya devam ediyor, sabırla tüm öfkemi içine alıyor.

– SEN! Bunun ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?! - İğrenme ve keder yüzümde donmuş durumda, ikincisini göstermek istemiyorum ama saklayamıyorum da.

– Bilmiyordun.

– AMA BENİ ZINCİRE VURURKEN BİLİYORDUN! Biliyordum, beni arkadaşın olmaya ikna ettiğinde!

Yerinden kalkıyor, bana doğru koşuyor ve sarılmak için elini uzatıyor, ama ben ayağa fırlıyorum, sandalyemi bırakıyorum, ondan uzaklaşıyorum, bakışlarımda olabildiğince tiksinti uyandırmaya çalışıyorum. Daniel duruyor, mesafesini koruyor ama koltuğuna geri dönmüyor.

– Nicholas'ın ölümü bu aptal plana değer miydi? Dikiş yerlerinde parçalanan bir plan.

– Elena ve Aaron yüzünden planım bozuldu! - Geriliyor. - Ve ben kardeşimi öldürmeyi planlamadım! Babamı, evet, ama Nikolai'yi değil. Baba... Ondan hiç iyi bir söz duymadım. Bana ya da Elena'ya babalık bile yapmadı. Tüm zamanını ve sevgisini sadece Nikolay'a verirdi ve biz onun başkaları üzerindeki gücünü pekiştirme yoluyduk.

alanlara. Ne de olsa bizim için başarılı evlilikler organize etmeyi planlıyordu. Babam çocukluğumuzdan beri bunu bize hatırlatmaktan hiç vazgeçmedi. Ve beni insan olarak gören tek insanlar ağabeyim ve ablamdı.

– Nicholas'ı en başta zehirlememiş miydin?

– Elena. Bu onun planıydı. Biliyordum ama bu kadar büyük bir doz vermesini beklemiyordum. Benim planım babamın senin aramanı finanse etmesi için onu yeterince uyutmaktı. Sana ihtiyacımız olduğuna onu ikna etmeliydim. Ama kız kardeşimin bunu yapabileceğini bilmiyordum... Gerçi sinyalleri görememek benim hatamdı." Genç adam avuçlarını yorgun bir şekilde masaya dayadı ve başını eğdi.

Sessiz kalıyorum, devam etmesini bekliyorum, bununla nereye varacağından tam olarak emin değilim.

– Sanırım Nikolai ve benim sadece baba tarafından akraba olduğumuzu biliyorsunuz. Annelerimiz farklı.

Daniel başımı sallamamı bekliyor.

– Nicholas, annemizin kraliçe olabilmek için annesini zehirlediğine inanıyordu. Bu yüzden intikam almak için annemizi öldürdü. O zamanlar sadece 11 yaşındaydı ve annemizi merdivenlerden aşağı itti. Elena ve ben buna şahit olduk. Alt katta oynuyorduk ve onun düşüp kafasını çarptığını gördük ve Nicholas en üst basamakta duruyordu. İkimiz de sadece beş yaşındaydık.

– Ateşten öldüğünü duydum," diye dehşet içinde nefes veriyorum.

– Yalan," diye itiraz etti Daniel hemen.

Böyle bir durumda düşmanıma ne söylemem gerektiğini bilmiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Kimsenin böyle bir şey görmesini istemezdim ama şu anda kalbimde ona karşı samimi bir sempati de yok. Anne babanızı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim ama benim kaybım farklı bir tür. Mars'ın Anna'yı götürdüğü günden bu yana onları bir kez bile görmemiş olsam da, uzun ve mutlu bir yaşam sürdüklerinden eminim. Ve yaşamamış olsalar bile, bunu bir daha asla öğrenemeyeceğim için mutluyum.

– Ancak Nikolai bunu yapmadığına yemin etti. Bunun bir tesadüften başka bir şey olmadığını ve sadece annemizin hastalandığını gördüğünü, sendelediğinde ona yardım etmek için koştuğunu ama zamanında yetişemediğini söyledi. Merdivenlere varamadan düştüğünü söyledi.

– Onu ittiğini kendi gözlerinizle gördünüz mü? - Ben sordum.

– Hayır, daha doğrusu görmedim. Yukarı baktığımda onu merdivenlerin başında dururken gördüm. Korkuluklara tutunmuş aşağıya bakıyordu. Orada başka kimse yoktu.

– O zaman söylediklerine inandın mı?

– Babam yaptı. Ben - zamanla, anılar solmaya başladıkça ve Nikolai tüm gücüyle bana ve Elena'ya bakmaya çalıştıkça. Yine de Elena ona inanmadı. Onu annesine yakın gördüğünü söyledi. Belki de benden daha fazlasını görmüştü. İlk başta kız kardeşim ondan nefret etti. Babam onu birçok kez azarladı, ailemiz için bir utanç kaynağı olduğunu, ağabeyini ve geleceğin kralını küçümsediğini söyledi. Yaşını kabullendiğini sanıyordum ama meğer kız kardeşim buna inanıyormuş gibi davranıyormuş. Belki de Helena, babama onu Severin'le evlendirmesini öneren Nicholas olduğunda kardeşimizi öldürmeye kesin olarak karar vermişti.

Prenses için zerre kadar pişmanlık duymak istemeyerek başımı salladım. Kızgın ve güvensiz olmakta haklıydı ama kız kardeşimin evi haline gelen yere suikastçılar göndermeye ve değer verdiğim insanları öldürmeye kalkışmaya cesaret edemezdi. Rakhmanov ailesindeki herkes Nikolai'nin sözleriyle ilgili bir taraf tuttu. Ama kendisi öldü ve artık gerçek benim için sonsuza dek saklı.

Dikkatim dağılmıştı ve Daniel'ın yaklaşıp beni köşeye sıkıştırdığını fark etmedim.

– Bunu yaptığı için üzgünüm." Parmaklarıyla elmacık kemiğimdeki morluğa dokundu, zar zor fark ediliyordu. - Suikastçıları göndermemeliydi. Ama gerçek şu ki, planımın en başta suya düşmesinin sebebi sensin.

Ona öfkeyle bakıyorum ama artık aramızdaki küçük mesafeyi kapatmaya çalışmıyor. Bana dokunmaya çalışmıyor ama uzaklaşmıyor da.

– Seni Lasnetsov'lara karşı bir silah, halk için bir sembol olarak yetiştirdim. Ama farkına bile varmadan, her geçen gün gözlerimi senden ayırmakta zorlanmaya başladım. Sadece senin yanında olmaktan mutlu olmaya başladım ve sen konuşur konuşmaz....

Parmakları göğsümdeki gri saçlarımdan bir tutamı nazikçe kaldırıyor ve şaşkınlıkla irkiliyorum ve bu pazarlıkta daha fazlasını göze alamayacağımı kendime hatırlatarak geriliyorum.

– ...ve savaşı, intikamı ve tüm planları unutturdum." Saçının bir tutamını bırakıp parmaklarını avucuma doladığında sesi daha da kısılıyor.

Hareketleri hipnotize edici, sanki bir yılanı izliyor gibiyim, kaçsam mı donup kalsam mı bilemiyorum. Omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası akıyor.

– Tek düşünebildiğim sendin ve sonsuza kadar benimle kalmanı istiyordum. Seni kendime nasıl sarmak istediğimi, sana nasıl dokunmak istediğimi....

Avucumu elinden çekip aldığımda şaşırmış görünmüyor, neredeyse hayal kırıklığıyla hırlıyor ve parmaklarımla boğazını sıkıyorum. Kral üzgün görünüyor ve onu kendimden uzaklaştırdığımda direnmiyor.

– Benimle gel, Agatha. Sana her şeyi vereceğim! Alexander'ın verebileceğinden çok daha fazlasını.

Odanın sıcak havasını burnumla gürültülü bir şekilde içime çekiyorum ve bu neredeyse boğucu geliyor, dışarı çıkmak istiyorum, Morok'umu görmek istiyorum.

– Alexander bana senin asla veremeyeceğin bir şey verdi bile! - Onu azarlıyorum ve Daniel kendime olan güvenimi duyarak kaşlarını çatıyor.

– Neymiş o?

– Anna'yı hayata döndürdü.

Çenemi kaldırıp doğruluyorum ve genç adamın yüzündeki şüphenin nasıl önce şaşkınlığa, sonra da saklamaya çalıştığı korkuya dönüştüğünü fark ediyorum. Bakışları duraksıyor ve avucunun içiyle çenesini ovuşturarak düşünüyor.

– Her şeyi anlatan ve sarayda portresi asılı olan Arian'ın onu öldürmediğini doğrulayan oydu. Kocasına suikastçılar göndermeye cüret ettiği için kız kardeşine zor anlar yaşatan Anna'ydı.

Söylenen her kelimenin ve Daniel'in bana attığı her şaşkın bakışın tadını çıkarıyorum. Genç kral bir o yana bir bu yana birkaç gergin adım atıyor.

– Bitti, Daniel. Kardeşim Kraliçe Serata'dır. Ve katilini herkese anlattığında kimsenin sözü onunkinden daha ağır basmayacak.

– Aaron onu hayata mı döndürdü?! - araya giriyor.

– Evet.

– O zaman... seni canlandıramaz, Agatha!

– Olmaz ama fark etmez. Anna yaşıyor, hayal ettiğim tek şey bu ve şimdi hayatımın geri kalanını Morok'a bağlı olarak yaşayacağım. O yaşadığı sürece ben de yaşayacağım," diye cevap verdim sakince, kaftanımı düzelterek.

Her şeyi söylediğim için kendimi daha güvende hissediyorum. Bu konuşma sona erdi; burada yapabileceğim başka bir şey yok. Daniel cam gibi bir bakışla yanımdan geçip gidiyor, eldivenlerimi masadan aldığımında dikkat bile etmiyor. Birkaç saniye tereddüt ediyorum, genç Araken kralına son bir kez bakıyorum, arkamı dönüyorum ve çıkışa doğru birkaç adım atıyorum.

– Bunun yeterince uzun süreceğini sanmıyorum," diyor Daniel sessizce sırtıma doğru ve ben onun imasıyla gerilerek donakalıyorum.

Birkaç kez derin nefes alıp veriyorum, sakinliğimin tekrar elimden kayıp gittiğini hissediyorum.

– Ne demek istiyorsun? - Ona dönüyorum.

– Aaron ölüyor diye.

Keşke görmezden gelseydim ve hemen oradan ayrılıyaydım.

Sağ kulağım rahatsız edici bir şekilde çınlamaya başlıyor. Başımı birkaç kez sallıyorum ve söylediği saçmalıkları duymazdan gelerek yüzümü buruşturuyorum.

– İyi deneme, ama konuşmamız sona erdi," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum, mümkün olduğunca çabuk gitmeye karar veriyorum, ama bakışlarındaki acıma beni tereddüt ettiriyor.

Daniel masanın kenarına oturup kollarını göğsünde kavuşturuyor. Beni incittiğini biliyor ve şimdi açıklığa kavuşturmak için zaman ayırıyor. Ama dudaklarındaki kibirli sırtışı göremiyorum ve bu beni istediğimden daha fazla endişelendiriyor.

– Sadece Mars hakkında değil, Gölge'nin Hizmetkârları hakkında da çok şey okudum Agatha," diye dikkatle başladı. - Malachi Zotov'un çalışmalarını duydun mu bilmiyorum. O araştırmacı Morok'un kendisiyle iletişim kurmayı başardı.

Aaron'un Yarat'ta adamın çalışmalarından bahsettiğini hatırladım, ama Daniel'la birlikte oynamak istemediğim için yüz ifademi bozmadım. Birkaç saniye bekledi ama yanıt alamayınca devam etti:

– Asıl eserini asla bulamadım, ancak hala taslak notları olan akrabalarıyla konuşabildim. Morok güçlüdür, tüm Mara'lardan daha güçlüdür. Büyük bir yaşam gücüne sahiptir, ölüleri diriltmesine ve hatta onları canlandırmasına izin verir. Ama her şey

sonuçları vardır. Canlanmak için yaşam gücünün en az yarısından vazgeçer.

– Biliyorum! - Onu tersledim. - Bana yarısını veriyor ve zayıflıyor.

Daniel bana dikkatle bakıyor ve bakışlarını yavaşça gözlerimde durduruyor.

– Yarısı kendi hayatları için minimumdur," diye ima etti genç adam.

Gergin bir şekilde sessizim, dişlerimi sıkıyorum.

Çık dışarı. Arkanı dön ve uzaklaş!

Artık onu dinlemeyin. Yeter artık!

– Morok ölüleri daha sonra bile diriltebilir, sadece onları canlandıramaz," diye karşılık veriyorum.

– Bu doğru. Ama ne kadar süreyle, biliyor musun? - Yine bir cevap umarak bekliyor ama ben bir şey söylemiyorum. - Canlanmış olan onun yaşam gücüyle beslenir. Sen... onun yaşam gücünden besleniyorsun, ki onun sadece yarısı var. Ne zamandır o yarısını seninle paylaşıyor?

"Seni uyarmıştım evlat, kabadayılığının sana bir faydası olmayacak! Sen her şeye kadir değilsin, seni aptal! Her şeyin bir bedeli vardır." Christian'ın kulak misafiri olduğum sözlerinin anısı, açık bir avucun kulağıma çarpması gibiydi ve kulaklarımdaki çınlamayı artırdı.

"Oh, gerçekten mi?! Ne zaman yapabilirsin? Kahvaltıda kan tükürmeye başlayana kadar bekleyelim mi?"

"Agatha, yanlış bir şey fark ettiğinde beni bul. Soruların olduğunda beni bul."

Midem bulanıyor ama bunu belli etmemeye çalışıyorum. Daniel'ın ruhuma şaşırtıcı bir hızla büyüyen ve köklerini kalbimin derinliklerine gönderen bir şüphe tohumu ekmeyi başardığını kabul etmek istemiyorum. Alexander'ın saldırıdan sonra çok yorgun görüldüğünü, gözlerinin sık sık kaydığını ve baş ağrısından şikayet ettiğini hatırlıyorum.

– Onu sizinle daha ne kadar paylaşabilecek? - Kral devam ediyor.

– Kapa çeneni.

– Haklı olduğumu biliyorsun Agatha," diye fısıldıyor acı acı.

– Kapa çeneni, Daniel," diye tısladım.

– O ölecek, Agatha. Öleceğini biliyorsun. Ve sen de onunla birlikte öleceksin.

Daniel'ın bana doğru geldiğini, elini avucuma doladığını ve yalvarırcasına gözlerimin içine baktığını fark etmiyorum. Ama gözlerimi hiçbir şeye odaklayamıyorum, her şey bulanık.

– Seni kurtarmak istiyorum! Bana geri dön, lütfen! Söz veriyorum seni canlandıracak başka bir Morok bulacağım ve sana hak ettiğin hayatı vereceğim. Benimle gel!

Beni kendisine doğru çekiyor, kapısına ve askerlerine doğru. Beni oradan çıkarabilir. O kapı Gölgelerimizin kaldığı yerden görülemez; *ortadan kaybolduğumu çok geç fark edeceklerdir*. Düşünmeye devam ediyorum, ama bir şekilde Daniel'ın peşinden itaatkâr bir şekilde birkaç adım atıyorum, hala örtüyü gözlerimden uzaklaştıramıyorum. Düşüncelerimi toparlayamıyorum.

Zar zor nefes alabiliyorum, panik yine ciğerlerimi sıkıyor ve tek bir nefes bile almamı engelliyor. Odanın sıcağına karşı nefes nefese kalıyorum, alnım terliyor ve gömleğim sırtıma yapışıyor, yer sallanıyor ve karnım az önce oturduğum masaya çarpıyor. Sarı saçlı kral endişeli bir şeyler söylüyor ama kafamdaki korkunç uğultudan ne dediğini anlayamıyorum ve bacaklarım bükülürken beni belimden tutup karşı kapıya doğru çekiyor.

Eğer o kapıdan çıkarsam, Alexander her şeyi çok geç fark edecek.

O ve Anna Araken bölgesindeler. Takip edilip öldürülecekler. Bizimle gelen tüm Gölgeler benim yüzümden ölecek.

Yine benim yüzümden.

Daniel kapıyı zar zor açarken son gücümü topluyorum. Kolu elinin üstünden tutup sertçe çekiyorum ve kapıyı çarparak geri kapatıyorum. Daniel belimi daha sıkı kavıyor ve beni yerden kaldırıyor, şimdi beni zorla dışarı itmeye niyetli, ama ayağımı duvara dayıyorum ve kralın suratına dirsek atıyorum. Tüm vücudum titriyor ve darbe burnunu kıramayacak kadar zayıf ama dudağını yarmaya yetiyor. Genç adam acıyla irkiliyor ve ben ayağımla duvarı iterken dengesini kaybediyor.

İkimiz de yere düşüyoruz, Daniel'ın tutuşu gevşiyor. Ondan birkaç metre uzağa sürünerek gidiyorum.

– Sakın buna cüret etme! - Bağırmaya çalışıyorum, ama sadece bir vıraklama. Hâlâ nefesim kesik.

İkimiz de ayağa fırlıyoruz, Daniel yaklaşmak istiyor ama ben en yakındaki sandalyeyi ona doğru uyarıcı bir şekilde tekmeliyorum.

– Konuşmalarınızdan bıktım artık! - Biraz hava almak için ısıklık çalışıyorum, kalbim patlamaya hazır, ama her şeye rağmen dik durmaya, iyiymişim gibi davranmaya çalışıyorum. - Bir dahaki sefere Daniel, seninle sadece seni öldürmek için buluşacağım.

– O zaman sana daha fazlasını teklif edeceğim! Serath ile barış yapacağız, Agatha!

Tekrar donup kalıyorum, yerimden kıpırdayamıyorum, bunun bizim açımızdan ne kadar çok hayatı kurtarabileceğini fark ediyorum.

– Eğer bana geri dönersen, bu savaş sonsuza dek bitirir ve bir daha Lasnetsov'a dokunmam.

– Bunun senin yalanlarından biri olmadığını nereden bileceğim?

– Size yemin ederim ki barış anlaşmasını imzalayacağım. Onu kendim hazırlayacağım ve ilk ben imzalayacağım. Senin hatırın için," Daniel hızlı bir adım attı, ama ben yine geri çekildim ve o da çabalamayı bıraktı. - Sana üç gün veriyorum Agatha. Eğer dördüncü gün öğlene kadar bana gelmezsen, savaş devam edecek. Ve bu sefer seni İskender'in elinden almak için saraylarına kadar bizzat gideceğim.

Yüzündeki ifadeyi, ne kadar ciddi olduğunu seçemiyorum çünkü her şey hala çok bulanık, ama önemli değil. Olabildiğince hızlı bir şekilde arkamı dönüyorum ve bu eve girdiğim kapıdan çıkıyorum.

Dışarıda birkaç garip adım atıp ayak bileğime kadar kara batarak olabildiğince derin nefes almaya çalışırken soğuk hava burnumu, yüzümü ve ciğerlerimi yakıyor. Yüzüm ısıracı soğukla yanmasına rağmen havayı içime çekiyorum. Göğsüm daha dengeli bir şekilde inip kalkıyor, örtü ve çınlama biraz azalıyor ama bacaklarım hâlâ beni zorlukla ayakta tutuyor ve kalbim bıçak gibi bir acı yayarak düzensiz bir şekilde çarpmaya devam ediyor. Eldivenlerimi yine kaybetmişim, Daniel'la olan o kısa kavgada düşürmüştüm ama bunu ancak Morok bana ellerini uzattığında fark ettim ve açık avucunu kavradım.

– Ne oldu? - Zar zor duyulabilen bir sesle soruyor.

Kendimi bir şey söylemeye zorlayamıyorum. Alexander elimin titrediğini hissediyor ve arkamdan gelen Daniel'a bakıyor, patlamış dudağını görüyor ve konuşmaktan fazlasını yaptığımızı tahmin etmeye başlıyor.

– Yapma!" Parmaklarımla arkadaşımın koluna yapıştım ve onu tutmaya çalıştım. - Ateşkes yapmıştık, unuttun mu?

Ortamı yumuşatmaya çalışarak gergin bir şekilde gülümsüyorum ve Morok isteksizce beni kulübeden, diğerlerinden uzağa götürüyor. Yeni arkadaşlarımla yüzlerindeki endişeli bakışları fark etmiyorum bile ve Anna'ya başımı sallayarak Elena için ona kızgın olmadığımı gösteriyorum.

– Gidelim," diye sakince emretti Morok ama Araken Kralı'nı izlemeye devam etti. - Burada yapabileceğimiz başka bir şey yok.

Bölüm 15

*Mara, Mara, dışarı çık!
Burada ölü bir adam var!
Mara, Mara, yardım et!
Sonunda öldürün onu!
Kılıcı daha hızlı getirin!
Yoksa hepimiz ölürüz!
Mara, insanların
sevgilisi!
Seni öldürecek, seni piç!
Güney Araken'deki bazı köyler, ormanda bir
gulyabani veya başka bir kötü yaratıkla karşılaştığınızda
Mara'yı çağırmanın yolunun bu olduğuna inanırdı.*

*Malachi Zotov. Unutulmuş o Mars
ve Moroks*

Serath'a dönerken daha hızlı gidiyoruz. Araken topraklarından bir an önce uzaklaşmak için atları dörtnala koşturuyoruz. Ancak sınırı geçtikten sonra herkes rahatlıyor. Sessizliğim ve solgun yüzüm kimsenin hoşuna gitmiyor, bu yüzden en büyük prens ve Anna'nın baskısı altında pes ediyorum ve onlara Daniel ile yaptığım konuşmayı tekrar anlatıyorum. İskender'in yakında öleceği kehaneti dışında her şeyi anlatıyorum. Morok'a bunun doğru olup olmadığını sormuyorum; Anna'yı ya da Gölgelelerini telaşlandırmak istemiyorum. Ve eğer doğruysa, bir şekilde bana yalan söylemeyeceğinden emin değilim. Önce Christian'la konuşup ima etmeye çalıştığı şeyin bu olup olmadığını öğrenmeliyim.

– Daniel'a neden vurdun? O ne yaptı? - Ormandan çıkıp dinlenmek için durduğumuzda Anna herhangi bir yara olup olmadığını kontrol ederek sordu.

Kız kardeşim bir çürük bile bulamadı ama ona Araken Kralı'nın kalbime görünmez bir bıçak saplamayı başardığını söylemedim ve şimdi yumruğumu göğsüme bastırarak bu nahoş duygudan kurtulmaya çalışıyorum.

– Ayağı takıldı desem bana inanır mısın? - Şaka yapmaya çalışıyorum.

– Ve yumruğunun üstüne mi düştün? - Mikhail homurdanıyor.

– Dirseğimin üzerinde." Başımı salladım, gergin bir şekilde gülümsedim. Kıkırdıyorlar, hatta Alexander bile durgun bir şekilde gülümsüyor, ama doğru bir cevap beklediklerini biliyorum.

– Gardımı düşürdüm," dedim dürüstçe. - Panikledim ve neredeyse beni arka kapıdan dışarı sürüklemeyi başarıyordu. Sonra ona yumruk attım.

Alexander ve diğer birkaç Gölge kendi kendilerine küfür ediyorlar.

– Bana hemen söylemeliydin! - Anna kızgın.

– Onun da kafasını masaya koyar mısın? - Bir kahkaha attım.

– Neden olmasın? Sana ayak uydurmaya çalışıyorum," diye mırıldandı kız kardeşim, sakinleşerek.

Alexander toplanmamızı emretti, hepimiz hemen atlarımızı eyerledik, hepimiz mümkün olan en kısa sürede konuta geri dönmek istiyorduk.

Öğleden sonra Dolcore'deki malikâneye geri dönüyoruz ve burada bizi askerler karşılıyor. Bir süreliğine sorunlarımı unutuyorum ve kendimi güvende hissediyorum. Severin bizi kapının eşiğinde karşıladığında ruh halim düzeliyor. Anna neredeyse attan düşüyor, at tam olarak duramadan kayıyor. Kız kardeşim kocasını kollarının arasına alıyor ve o da Anna'ya öyle bir sevgiyle bakıyor ki kalbim sızlıyor. Neredeyse fiziksel olarak hissedilebilen mutluluklarına gülümsüyorum ama kendi mutluluğumun parmaklarımın arasından kayıp gittiği ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığı hissine dayanamayarak hızla arkamı dönüyorum.

Ben de Kral Serath'ı selamlıyorum ve onun için gülümsemem gerçek, onun kibar tavırlarını ve dikkatli bakışlarını özledim. Ve onun sert kucağında samimiyetten başka bir şey hissetmiyorum. Yeni bir ailem olabileceği fikrini hiç düşünmemiştim ama "düşünceli yüzü" yüzünden beni şakayla karışık omzumdan iten Mark'ın bile benim için değerli hale geldiğini hissediyorum.

Alexander'dan kaçıyorum, benimle yalnız konuşmak isteyeceğinden korkuyorum ve o zaman patlayacağım. Daniel'in bana anlattığı her şeyi ona anlatacağım. Ama bu sefer beni sakinleştirmesine izin veremem, kendime izin veremem.

Yine yalan söyleme ihtimali varken her şeyin yoluna gireceğine inanmak çok zor. O yeni gelen Gölgelemlerle meşgulken, ben de zırhımı daha hafif giysilerle değiştirmek için odama çekiliyorum. Benim için bir banyo hazırlandı ve kulak misafiri olduğum her konuşmayı, Christian'dan gelen her ipucunu ve Severin'in Alexander'ın bir şeyler sakladığına dair endişesini yavaşça hatırlayarak yıkanıyorum. Daniel'in sözleri hakkında düşündükçe, onların doğruluğunu teyit eden daha fazla ipucu buluyorum.

Alexander son birkaç gündür daha solgun görünüyor, baş ağrıları, gözlerinin altındaki morluklar. Yorgun ve bitkin, şakalaşırken ya da gülerken bile gözlerindeki gölgeler kaybolmuyor.

Sudan çıktığımda hava soğuktu ve omuzlarımla kollarım tüylerim diken diken olmuştu. Dalgınca üstümü başımı siliyorum ve yemek odasında diğerlerine katılmadan önce yeni bir pantolon ve bordo bir gömlek giyiyorum. Pencerelemlerden turuncu gün batımı ışıltıyor ve oda neşeye dolup taşıyor. Burada daha önce hiç böyle bir heyecan yaşanmamıştı. Bütün Lasnetsov ailesi toplanmıştı, Anna, ben, Mark ve Pavel.

– Agatha! - Severin tezahürat yaparak konuşmanın geri kalanını böldü. - Yemek yemediğini biliyorum, ama bizimle otur, artık bir araya gelmemiz çok nadir.

Boş sandalyelerden birini işaret ediyor ve ben de en uca, Mark'ın yanına oturuyorum. Alexander masanın aynı tarafında oturuyor, birbirimize göz ucuyla bile bakamayacağımız kadar uzakta. Ama Christian masanın karşısında ve konuşmam gereken kişi o.

– Anna prensesi gerçekten masaya mı yatırmıştı? - Severin, yarıda kesilen sohbele devam ederek merak etti.

Paul kahkahalarını bastırmaya çalışarak ağzına daha fazla yemek tıktırır.

– Artık en azından eğitiminin boğa gitmediğini anlıyoruz," diye mırıldandı Christian.

– Ama onu asla bir müzakereye götürmesen iyi olur, yoksa herkesle savaşıyoruz," diye beni cesaretlendiriyor Alexander. Sesindeki gülümsemeyi hissedebiliyorum ve bu beni sakinleştiriyor.

– Ama kimse Severin'e hayır demeye cesaret edemez," diyor Mark.

Anna suçluluk duygusuyla başını önüne eğmiş, tabağına bakıyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor ve çatalıyla patatesleri eziyor.

çoktan patates püresine dönüştü.

– Ama İskender'in en sevdiği yeri bulduk," diyerek konuyu ustalıkla değiştirince Paul başını öyle hevesle sallıyor ki herkes ona dönüyor.

Anna'nın yüzünde alaycı bir gülümseme belirir, çünkü Alexander'ın bunun için herhangi bir mazeret bulamadığını tahmin etmektedir.

– Peki bu nerede? - Severin ilgilenmiş görünüyor, ağzına attığı sulu biftek parçasını dikkatle çiğniyor.

– Yatakta," dedi Paul hemen.

– Kuş tüyü bir yatakta yatmaktan pek hoşlanmıyor gibisiniz." Mark şaşkınlık içinde komutanına döndü.

– Yatağında," diye sakince düzeltiyorum.

Alexander yüksek sesle su içerken boğulup bardağındaki suyun bir kısmını masaya döktüğünde hepimiz irkiliyoruz. Severin şaşırıyor ama sırtına vuruyor. Belki Anna ve Pavel prenze imalı sözlerle eziyet etmek istiyorlardı ama ben dudaklarımı acımasız bir gülümsemeyle gererek bu fırsatı ellerinden alıyorum ve kendi utançlarını izliyorum.

– Elena'ya herkesin önünde böyle söyledim," diyerek omuz silktim ve arkama yaslandım. - Benim hatamdı. Alexander'a karşı hep bir zaafı vardı ve bunu yanına bırakamayacağım için onu zorlamaya karar verdim.

Ben ona garip bir açıklama yapmaktan kaçınırken yaşlı prens bakışlarında minnettarlıkla bana dönüyor.

– Nasıl gitti? İşe yaradı mı? - Mark kıkırdarak soruyor.

– Emin olabilirsin! - Kız kardeş gülüyor. - O kaltağın Agatha'nın üzerine atlayıp gözlerini oyacağını sandım.

– Kahretsin... - İskender peçeteyle burnunu tıkar ve başını yukarı kaldırır.

– Yine kanaman mı var? Son zamanlarda sana çok oluyor." Severin endişeyle kardeşine bakıyor ama o sadece geçiştiriyor.

– Başımda bir s ü r ü i ş var. İyi uyuyamıyorum ve bazen başım ağrıyor. Önemli bir şey değil.

Hepimizi pek ikna etmiyor ama kan hemen duruyor ve masadaki gerginlik yeniden azalıyor. Christian'a hafifçe başımı sallayarak yemekten sonra konuğumuz gerektiğini söylemeye çalışıyorum.

Son birkaç günün olayları hakkında şakalaşmaya devam ediyoruz. Ancak tüm yemekler yendiğinde ciddi konulara geçiyoruz. Daniel'in bana anlattıklarından tekrar bahsediyorum ama hala İskender'den bahsetmiyorum. Ama ona ateşkes şartlarından da bahsediyorum, onunla takas edilebileceğimi ilk kez söylüyorum.

– Bana üç gün verdi," diye hikayeyi bitirdim.

– Neye? - Kral ellerini önünde kavuşturuyor. Bakışları tekrar sertleşiyor ve gözbebekleri küçülüyor ama bana bakmıyor; önünde bir yere bakıyor, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışıyor. Severin, tıpkı kardeşi gibi, birinin kendisine koşul koymasından hoşlanmıyor.

– Ona geri dönmek için.

– Hayır," diye hemen araya giriyor Alexander kuru bir sesle.

– Bunlar onun barış şartları." Onu duymazdan geliyorum ve devam ediyorum. - Eğer gidersem, seninle barışacak, önce kağıtları imzalayacak ve bir daha ailene dokunmayacağına yemin edecek.

Severin dirseklerini masaya dayıyor ve çenesini birbirine kenetlenmiş parmaklarının üzerine koyuyor. Bakışları sevecen ama o kadar delici ki beni biraz rahatsız ediyor.

– Alexander mı? - Genç kral kısaca sorar.

– Hala hayır.

– Anna mı?

– Bırakın Gölge'ye gitsin," diye dil çıkardı kız kardeş.

– Hristiyan mı? - Severin listeye devam ediyor.

– Hayır.

– Mark?

– Hayır. Demek istediğimi daha ayrıntılı ve daha az edepli bir şekilde anlatmak isterdim ama hepimiz daha yeni yemek yedik." Mark kendine biraz daha çay koyar.

– Pavel mi?

– Hayır.

– İşte bu kadar! - Severin hemen eski haline döner, gülümseyerek sandalyesinde arkasına yaslanır ve fincanından sıcak çayını yudumlar. - Ben de bu saçma teklifin reddedilmesi yönünde oy kullanıyorum, böylece mesele çözülmüş oluyor.

Hepsi benden vazgeçmemeye o kadar kolay karar verdiler ki ne diyeceğimi şaşırdım. Arkadaşlarım hemen başka bir konuya geçiyor, sanki böyle ciddi bir konuda karar verilecekmiş gibi erzak miktarını tartışıyorlar

Bir savaşın başlangıcı veya bitişi gibi konular gerçekten bu kadar kolay ele alınıyor.

– Bu kadar mı? - Dikkatlerini ekiyorım ve isteksizce susuyorlar.

Alexander masaya yaslanıyor ve onu gorebilmem için başını bana doğru çeviriyor.

– Bu dunyaya ihtiyaımız olduğunu sana düşündüren nedir, küçük Mara? Gerçekten kaybedeceğimizi mi düşünüyorsun? - Gözlerinde her zamanki muzip kıvılcımlar ve dudaklarında sesindeki balla karışmış ironik kelimeler var.

Nefes veriyorum, bunu nereden çıkardığımı gerçekten anlamıyorum.

Bölüm 16

*Mara'lar yeryüzünde yüzleri açık bir şekilde dolaşırken, Morok'lar kimliklerini maskelerin ardına gizlerler. Bazıları inanıyor o o Aslında. Aslında, Kız kardeşlerinin aksine, Morlocklar ölümsüzdür. Ve doğal olmayan uzun yaşamlarıyla insanları korkutmamak için zaman zaman maskelerini değiştirirler. Frost maskesi en gizemli şeylerden biridir y Gölge Hizmetkarlar'ın .Hiç kimse tam olarak nereden aldıklarını ya da nasıl yaptıklarını bilmiyoruz. Bence en ilginç varsayım, maskenin akıl hocasının pelerininin bir parçası olduğu d u r . A k ı l hocasının, öğrencisini *h e r k e s t e n* daha iyi tanıdığı için kendi gölge pelerininin bir parçasını keserek maskeyi istediği şekle soktuğu söylenir. Ne de olsa maskeleri, altlarında sakladıklarının bir yansımasıdır.*

Bazıları bu teoriye gülebilir ama bir Tanrıça ya da Gölgenin Hizmetkârından başka kim kasvetin bir kısmını kesebilir?

Malachi Zotov. Unutulmuş o Mars ve Moroks

– Agatha," Christian beni baGını sallayarak karGıladı, yatak odasının kapısının yanında durup sırtımı duvara yasladığımı görünce GaGırmamıGtı.

Yemek bittikten sonra Alexander benimle konuşmak istedi ama çok yorgun olduğumu söyledim ve konuşmayı yarına ertelemeyi kabul etti. Hangi kapının ardına saklanacağını takip ederken, odanın karşısındaki kapının gerçekten de en büyük prensin yatak odasına açıldığından emin oldum. Amcasının odası koridorun ilerisindeydi.

Christian koridorda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakınıyor ve beni içeri davet ediyor.

– Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Daniel sana başka bir şey söylemiş." Adam kaşlarını çatarak başladı, kapıyı kapattı ve bana

en yakın sandalyeye.

– Evet." Christian'ın ayakta kaldığını fark ederek oturdum. - Ona Anna'nın hayatta ve bizim tarafımızda olduğunu söyledikten sonra, Alexander'ın... ölmekte olduğunu söyledi.

Son kelime boğazından susuz kalmış kuru bir ekmek parçası gibi, acı verici bir yavaşlıkla, duvarları acıyla tırmalayarak geçiyor. Adam gömleğinin yakasını gergin bir şekilde geri çekiyor, ancak birkaç düğmeyi açtıktan sonra daha rahat nefes almaya başlıyor.

– Ve benim yüzümden ölüyor. Bu doğru mu?

– Evet, ikisi de doğru," diye açık açık yanıtlıyor Christian.

Yatağa oturuyor. Altındaki Giltenin sarktığını, Christian'ın gözlerimin içine bakmak istemeyerek uzaklara baktığını fark ediyorum. Mum alevinin sıçramasını izliyor, sandalyemin ahÇap kolçağındaki kıymıklara dikkat ediyorum. Mavinin soluk tonlarındaki mütevazı odasına göz gezdiriyorum. Yatağında diğer her yerde olduğu gibi sadece iki yastık var, gardırop yaldızlı ve çalışma masasının üstü birkaç çeşit ahşaptan yapılmış. Usta farklı tonlarda bir ahşap deseni yaratmış ve bu desen ancak kitaplar, parşömenler ve kâğıtlar ayıklandığında bütünüyle görülebiliyor.

Haberi şaşırtıcı bir sakinlikle karşılıyorum, kalbim sabit bir hızda atıyor ama her şey yavaşlamış gibi görünüyor. Odadaki bir düzine önemsiz ve tamamen yararsız ayrıntıyı saplantılı bir şekilde not ediyorum, neden onlara tutunduğumdan emin değilim.

– Seninle bu konuda konuÇmam gerektiğini biliyordum ama bir yanım böyle bir soruyla gelmeyeceğini umuyordu," diye itiraf ediyor Christian sıkılmışıÇ bir ifadeyle.

– Ne kadar zamanı kaldı?

– Bilmiyorum ama uzun sürmeyecek," diye dürüstçe cevap veriyor. - Morok'un işareti sende var mı?

Sırtımdaki neredeyse siyah avuç içi benzeri izi hatırlayarak sessizce başımı sallıyorum.

– Morok ölüleri dirilttiğinde üzerlerinde kendi izini bırakır, ancak Karanlığın hizmetkârının kendisinde hiçbir iz yoktur. Bununla birlikte, yeteneklerine karşı gelirse, onda da buna benzer bir şey olur. Bu izler vücudunda üreyen basit lekeler gibidir.

Deri. Gri, koyu gri ya da siyahtırlar. Bu genellikle ölüme yol açacak olan bitkinliğine doğru ilerlediğinin ilk işaretidir.

"Daha fazla ayrıntıya girebilirim çünkü sonrasını gördüm. Ve bu izlerle başlıyor..." O zaman, başlangıçta kulak misafiri olmuştum. İfade beni etkiledi, içimde kötü bir his bıraktı, ama onu bir kenara ittim. *O zaman sormalıyım.*

Gömleğini çıkarmaya çalıştığımda Alexander'ın beni ittiğini hatırlayınca nefesim kesildi. Omzundaki koyu lekelerin sırtına doğru indiğini gördüm ve bunun başka bir mürekkep çizimi olduğunu düşündüm.

– Sonra ne olacak? - Sessizce soruyorum.

– Halsizlik, uykusuzluk, baş ağrısı... burun kanaması.

Başımı sallayıp başımı eğiyorum ve saçlarım öne düşerek yüzümü kapatıyor.

– Yani Morok ölüleri bir kez hayata döndürdükten sonra onları diriltemez mi?

– Olabilir, ama sadece sınırlı bir süre için. Bağlantı tekrar koptuğunda, Morok'un yaşam gücü geri gelecektir. Ne kadar tükendiğine bağlı. Hemen değil, belki o kadar çabuk da değil ama iyileşecektir.

– Yani zamanım doldu mu?

– Ondan daha çok olmalıydı..." Alexander Amca'nın ilk kez bu kadar yumuşak bir sesle, yavaşça, kelimelerini dikkatle seçerek konuştuğunu duyuyordum. - Ama sen çok sık incindin. Aaron seni tedavi etmek için çok hızlı ve çok fazla şey verdi.

Bununla nereye varmak istediğini anlıyorum, sanırım sorunun çözümü.

– Beni bırakmak zorunda. Mümkün olduğunca çabuk.

Christian gürültüyle nefes veriyor; bir Gey söylemesine gerek yok. Benim de cevabı anlamam sadece birkaç saniye sürdü.

– Ama yapmayacak. Adam

isteksizce başını sallar.

– Seni ona bağladığını öğrendiğimde kızmıştım. Ama seni buraya getirip gitmene izin vermeyince çok öfkelen dim. İlk başta seni canlandırmamıza yardım edecek başka bir Morok bulmayı umduk ama zaman çok hızlı tükeniyor. Ve şimdi de bu savaş... Aaron saldırıdan sonra senin için çok fazla şey harcadı. Belirtilerine bakılırsa, uygun birini bulana kadar ikinizin de öleceğinden eminim.

– Neden gitmeme izin vermiyor? Bağlantıyı bir ay, bir gün, bir yıl... her neyse. Birini bulmana yardım edecek kadar zaman mı?

Christian kelimeleri bulmaya çalışarak kirli sakalını ovar.

– Bu... tehlikeli. Seni bağlayan ipliği koparırsa, vücudun kuma dönüşebilir. 200 yıl oldu Agatha. Bedenleriniz öldükten sonra çürümedi, bu bile başlı başına garip. Ve Morok'la olan bağlantının büyüü yok etmediğinin garantisi yok.

– Alexander gitmeme izin verirse, bedenimin iki yüz yıl sonra olması gereken kalıntılara dönüşme ihtimali olduğunu mu söylüyorsun?

– Evet. Yani eğer bir ipliği koparırsa, etrafta hemen ipliği devam ettirecek başka bir Morok olmalı.

Odanın sessizliğini sadece pencerenin dışındaki rüzgârın uğultusu ve mumların çıtırtısı bozuyordu. Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak avucumla yüzümü yorgunca ovuşturdum.

– Morok'u bulamayacağımızı ve Aaron'un gitmene izin vermeyeceğini anladığımda, onu zorlamaktan başka çarem olmadığına karar verdim. Sana kendim bir kılıç saplamak, kalbine saplamak istedim, böylece seni geri getiremeyecekti. Aslında daha fazla gücü olsaydı, Anna'yı diriltmeseydi, Aaron kalbini ve beynini bile iyileştirebilirdi. Neredeyse zarar görmezdin. Ama şimdi, kendi zayıflığı yüzünden, kolayca ikinci kez ölebilirsin.

Dalgınca başımı sallıyorum, dikkatle dinlemeye devam ediyorum.

– Yani vücuduma beni iyileştiremeyeceği kadar zarar mı vermeliyim? Sonra da gitmeme izin mi verecek?

Haklı olduğumu biliyorum ama Christian cevap vermiyor. Çenesini sıkıyor, tam olarak ne yapmamı önerdiğini anlıyor. Ve bundan hoşlanmıyor. Tereddüt ediyor, avuçlarını gergin bir Çekilde birbirine sürtüyor. Böyle bir haberden sonra gülümsemek yapmam gereken son Çey olsa da, üzgün olduğunu bilerek zayıfça gülümsüyorum.

– Ama kendimi öldüremem," diye hatırlatıyorum ona sessizce. - İntihar Mar için korkunç bir günahdır, kaderimizden ve Tanrıça'nın hizmetinden kaçmaya çalışmak gibi. Morana'nın onları kabul etmediğini söylüyorlar ama Gölge'ye gidiyorlar.

Kararlılıkla ayağa kalkıp uzun hançerimi çıkarıyorum. Evde taşıdığım tek silah bu. Etrafımız küçük bir ordu tarafından sarılmış durumda ama saraya yapılan saldırının anıları hâlâ çok taze, bu yüzden tekrar silahsız kalmak istemiyorum.

Christian'ın bir metre önünde durdum ve kabzası öne bakacak şekilde silahımı uzattım.

– Yap şunu!

Bana bakıyor, o kadar şaşkın ve korkmuş ki elimdeki bıçak titremeye başlıyor. Ama aklımı başıma topluyorum ve titreme azalıyor.

– Yapacağını söylemiştin. Yap şunu, Christian. Kalbime sapla ve Alexander yaşasın. Bunu gerçekten o zaman yapmalıydın.

Kendi sesimdeki kararlılık ve kopukluk beni de şaşırtıyor. *Korkuyorum. Gerçekten korkuyorum.* Ama Alexander'ın hayatı benimkinden daha önemli, özellikle de ben zaten ölmüşken. Alexander benim için çok şey yaptı ve ben ondan benim için daha fazla fedakârlık yapmamasını istedim. Tek pişmanlığım ona borcumu düzgün bir şekilde ödeyemeyecek olmam. Varlığım la sadece onu öldürmekle kalmadım, aynı zamanda Severin'den bir kardeş, Christian'dan bir yeğen ve Gölgeleler'den sevgili bir dost ve komutan aldım. Pek çok insan onu seviyor, ona güveniyor, onun desteğini ve tavsiyelerini arıyor. Ben kimim ki onu herkesin elinden alıyorum?

Christian bana affedilmez bir zaman tanıyarak, yine acele bir karar verdiğimi anlamamı sağlayarak, silaha sorgulayıcı gözlerle bakmaya devam ediyor. Kimseye veda etmedim, kız kardeşime hiçbir şey açıklamadım ya da Alexander'a en önemli şeyi söylemedim, konuşmamızı yarına erteledim. Şimdi yapmayı reddettiğim, kaçtığım, ona ne söylemem gerektiğini bile bilmediğim bir konuşma.

Bu günün geleceğini biliyordum ama bu kadar erken olacağını düşünmemiştim. Bu kış henüz bitmedi bile. Gelecek kış Kolyada'yla buluşamayacağım, tüm Mars'ın en sevdiği tatilde eğlenemeyeceğim.

Minnettar ol, Agatha. Kız kardeşini hayata döndürdü ve ona bir yuva verdi.

Buzların çözüldüğünü göremeyeceğim ve Shrovetide'de herkesle birlikte krep yiyemeyeceğim, kışa veda edemeyeceğim. Ve daha sonra baharda kiraz çiçeği ve leylak kokularını hatırlamayacağım.

Minnettar ol. Anna'nın mutlu olduğunu kendi gözlerimle görebildim. Onun korunduğunu, benden çok daha güvende olduğunu bilerek buradan ayrılabilirim.

Serata yazlarının ne kadar sıcak olduğunu ya da doğrudan çalılardan toplanan orman meyvelerinin tadını hatırlayamıyorum.

Minnettar ol. Bir süreliğine, ama korumam gereken arkadaşlarım vardı.

İçimden bir hıçkırık kopup gitmek istiyor ama inatla çenemi sıkıyor ve teklifimi geri çekmeyerek silahımı tutmaya devam ediyorum.

Minnettar olun....

Christian kabzayı sıkarak hançeri alıyor ve ben sadece bir an için irkiliyorum, zaten hepsini geride bırakmaya tam olarak hazır olduğum bir an olmayacağını biliyorum. Kendime engel olamıyorum ve adam yükselip üzerimde belirirken gözlerimi kapatıyorum. Ölümünden ve acıdan herkes kadar korkuyorum, ama omzuma geniş bir avuç yerleştirdiğinde yarım adım bile geri atmama izin vermiyorum. Ani bir darbe bekleyerek geriliyorum, ama Christian kollarını bana doluyor ve yatığtırıcı bir Ėekilde saçlarımı okĖuyor.

– İşler böyle yürümüyor, Agatha. Bu şekilde değil.

Sesi pişmanlık dolu ve ben hıçkırmaya başlıyorum. Kaftanına sarılıp ağlıyorum, kaderime kızgınım, kafam karışık ve yalnızım. Herkesin kalıp mutlu olabileceğini bildiğim için kızgınım. Ben hariç herkesin. Alexander ve Anna'nın, başkasının eline bir hançer verdiğimi ve onu kalbime saplamayı teklif ettiğimi duyduklarında benden nefret edeceklerini bildiğim için.

– Evet, yapmalıydım dedim... ama yapamazdım. Ve istediğimden daha fazla sebepten dolayı. Birincisi, savunmasız bir kızın göğsüne bıçak saplayacak kadar vahşî değilim. Ölü bir kızın bile.

Espri girişimine karşılık olarak burnumu çektim. Ama beni biraz rahatlattığı için haince rahatlamış hissediyorum. Bir günlüğüne de olsa.

– Severin'i zaten kurtardın. Şimdi de diğerk yeğenimin tehlikede olduğunu bildiğin halde kılıcını hiç düşünmeden, ölmeye hazır bir şekilde uzattın. Bu kadar küçük bir beden için çok fazla adanmışlık değil mi?

Beni yatağa yatırıp yanıma oturmadan önce hıçkırıklarla titrememin durmasını bekliyor.

– İkincisi, Aaron'a sen bana sorularla gelene kadar sana dokunmayacağıma ve hatta onun olası ölümü hakkında konuşmayacağıma dair söz verdim. Elbette o çocuk asla bana emir verecek kadar büyümeyecek ama aramızdaki bağ ona verdiğim sözü tutmamı kolaylaştırmıyor.

Bağlantıları mı?

– Ve üçüncüsü, yüzyıllardır aramız açık olmasına rağmen, hayata yeni dönen kız kardeşimi öldürürsem nasıl bir kardeş olurum?

Kız kardeş mi?

Sessiz bir soruyla ona döndüğümde beyaz dişlerini göstererek sinsice gülümsüyor. Gözyaşlarımı unutuyorum, nasıl akraba olabileceğimizi fark etmiyorum.

– Ben Morok, Agatha. Aaron'un akıl hocası.

Ağzımı sersemce açıp kapatıyorum, bugün daha ne kadar gerçeği sindirebileceğimden emin değilim. Ama o birkaç kelime Christian'ı neredeyse ailemden biri gibi gösteriyor ve aramızda hiçbir engel olmadığını fark ederek rahat bir nefes alıyorum. Alexander gibi o da beni herkesten daha iyi anlıyor. Tüm sırları biliyor, ne istediğini biliyor ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu hayal etmekten korkuyorum.

– Demek bu yüzden ona Aaron deyip duruyorsun, Morokların ona verdiği isim bu olmasına rağmen.

– Bu ismi onu babasından aldığımda vermiştim, böylece çocuğun saray dışında yaşaması daha kolay olacaktı," dedi adam.

– Kaç yaşındasın sen? Masken nerede? Bu nasıl mümkün olabilir? Gerçekten akraba mısınız? Søren biliyor mu? Neden...

Derin, boğuk bir kahkaha atarak sözümü kesti.

– Biraz yavaşla, Mara. Bu arada, Anna'nın benden haberi yok, bu şimdilik aramızda kalsın. Dürüst olmak gerekirse yetmişlerimdeyim, saymayı unuttum. Ve evet, biz gerçekten akrabayız. Babaları benim kuzenim ama aramızda büyük bir yaş farkı var. 20 yıldan fazla. Detaylara girmeyeceğim, benim soyum gerçek kraliyet soyundan çok uzak, ama ne yazık ki çocukların benden başka kimsesi kalmadı.

– Ben ve Anna'nın gerçek kardeş olmamız daha çok bir istisna. Sanırım Mar'ın tarihinde ilk kez böyle bir şey oldu. Sizin için farklı mı?

– Evet, Gölge'nin Hizmetkârları arasında akrabalar nadir değildir.

– Søren biliyor mu?

– Evet. İskender'in akıl hocasının ben olmam, kardeşi hakkındaki endişelerini hafifletti.

– Neden ona sarayda öğretmediniz? Neden onu götürdün?

– Bizim kurallarımız sizinkilerden daha basit," Christian belli belirsiz omuz silkti ve avucunu kısa saçlarında gezdirdi, "ama bizim de kurallarımız var. Eğitiminiz süresince ailenizden ayrı kalmak bunlardan biri. Ama senin-" Adam hayal kırıklığıyla başını salladı. - Hayatın boyunca tapınakta yaşayacaksın. Evlilik yasağı. Anna'dan eğitim sırasında sokağa çıkma yasağı olduğunu bile duydum. Kulağa inziva yeri gibi geliyor," diye homurdanıyor her cümlesinde. - Bu barbarca. Aldığımız bilgilere göre, daha önce hiç böyle değilmiş ve yıllar içinde bir tür rahibeye dönüşmüşsünüz.

Dudaklarımı kızgınlıkla birbirine bastırarak onaylarcasına başımı sallıyorum ve Christian yine gülüyor.

– Masken nerede?

Gülümsemesi gerginleşiyor, sanki bu tam da konuşmaktan hoşlanmadığı türden bir konuymuş gibi.

– Ben kırdım. Bir çekiç aldım ve--

– SEN ONUN NEYISIN?!

– O zamanlar gençtim" dedi aceleyle. - Ve bir noktada, Morok olma zorunluluğuna kızdım. Maskeyi kırarsam artık Morok olmayacağıma karar verdim ama ne yazık ki bunun kader üzerinde bir etkisi yok. Maske ve pelerin sadece yüzümüzü gizlememize ve fiziksel gücümüzü biraz artırmamıza yardımcı oluyor. Ama eğer bir Sis iseniz, maskeli ya da maskesiz bir Sis olursunuz.

Sempatik bir şekilde gülümseyip elini sıkıyorum, ama o sakın bir şekilde konuşuyor, sanki artık ona acı ya da hayal kırıklığı getirmeyen hayatından eski bir hikaye gibi. Aksine, eski aptallığını hatırlayarak küçümseyici bir kıkırdamayla hatırlıyor.

– Artık maskem olmadan hareket etmeden önce düşünmem gerekiyor ki yanlışlıkla kendimi ele vermeyeyim, bu yüzden çok fazla göze çarpan Moroka kılıcımı Aaron'a verdim ama hala bende.

Christian her zaman kalçasına taktığı sade siyah kılıfından uzun bir hançer çıkarır. Hançer çok uzundur ve bir başka kayığıyla adamın bacağına bağlanır, yürürken ya da koşarken sallanmasın diye uyluğu boyunca sıkıca tutulur.

Bu hançer düzdür, basit bir kabzası vardır ve mütevazı bir siyah örgüyle kılıflanmıştır, ancak Aaron'un kılıcı gibi bıçağı da göz alıcı görünür. Tamamen siyah, bolca gümüş desenle kaplı. Parmaklarımı kılıca dokundurduğumda hayranlık dolu bir iç çekişe engel olamıyorum. Gümüş, kılıcın üzerine düşen her ışık huzmesini yansıtıyor ama siyah kısımlar ona değen her ışığı emiyor gibi görünüyor.

– Peki ya sen? Beni canlandıramaz mısın? - Tereddütle sordum.

Üzgün bir şekilde başını sallıyor.

– Bu olasılığı çoktan tükettim. Beş çocuğun babasını dirilttim. Ateşten ölmüştü ve çocuklar yetim kalmıştı. Ben de yardım edebiliyorsam neden etmeyeyim diye düşündüm. O zamanlar kendi yeğenimin bir Morok olabileceğini ve benim de bu yeteneğe ihtiyacım olacağını düşünmemiştim." Ses tonu pişmanlık ve suçlulukla doluydu. Eminim sık sık, fırsatı kurtarmış olsaydı her şeyin daha kolay olabileceğini düşünüyordur. Ama o bütün bir aileyi kurtardı.

– Anlıyorum. Severin'in Alexander'dan haberi var mı?

– Ölmesi hakkında mı?

– Evet.

Christian da benim gibi konuşmamızın asıl konusunu hatırlıyor ve bıçağı kınına saklamak için acele ediyor, sonra da kısa süre önce elimden aldığı hançerimi bir kenara bırakıyor.

– Yok," diye başını sallıyor adam. - Aaron sadece sana değil, diğerlerine de söylemeyeceğime dair söz verdi.

– Sonra ne olacak? Durumunun kritik olduğunu nereden biliyoruz?

– Zayıflığı artıyor, yakında bırakın savaşmayı ayakta durması bile zorlaşacak. Belki kulaklarında kanama, kanlı bir öksürük. Savaş onu bu halde karşılarsa, hayatta kalma ya da kazanma şansı olmayacak, ama kesinlikle deneyecek," diye özetliyor Christian acımasızca.

Başımı sallayarak onaylıyorum. Eğer savaş alanına gitmek gerekirse Alexander asla geride kalmayacak. Ve ilk gidenlerden biri de o olacak.

– Sana bir özür borçluyum," diye itiraf etti Christian aniden. Utançla bakışlarını indirdi, ellerini düğünceli bir çekilde birbirine sürterek kelimeleri aradı. Kağlarım havaya kalktı, çünkü ilk kez benden özür diliyordu. İskender'le ne kadar benzediklerini daha iyi anlıyorum: ikisi de utançla başa çıkmayı pek beceremiyor. Eminim amcam da yeğeni gibi başkalarının minnettarlığını nasıl kabul edeceğini bilmiyordur.

– Sence amacımız ne Agatha? Moroklar ne için var?

– En ürkütücü ruhları Gölge'ye göndermek için. Bu doğru değil mi?

– Bu doğru. Ama tanrıçanız bunu da yapabiliirdi, ona geldiklerinde iyi ruhları kötülerden ayırırdı.

– Yapabilirsin." Kararsızca başımı salladım.

– Elimizde başka bir görev var. Az önce söylediklerinden daha da önemli. O da kız kardeşleri korumak. Her Morok gibi ben de Mara ile tanışmayı umuyordum. Ben doğduğumda hepiniz ölmüştünüz. Şimdiki Moroklar da sizi herkes gibi kitaplardan tanıyor. Sadece nesilden nesile aktardığımız akıl hocalarının hikayeleri sayesinde biraz daha fazla şey biliyoruz. Ama siz bizim kız kardeşlerimizsiniz ve sonunda herkes gibi biz de sadece kağıt üzerindeki kelimeler ve dudaklarımızdaki masallarla kaldık... Efsaneler Gölge'nin hizmetkârlarının aslında sadece sizin iyiliğiniz için ortaya çıktığını söyler. Ve şimdi hepiniz öldünüz, peki bizim amacımız ne?

Bakışlarımla onu daha fazla utandırmamak için başımı sallayıp pencereden dışarı bakıyorum ve camlardaki buzlu deseni izliyorum. Kardeşlerimizin ayrı kaldıklarında nasıl hissettiklerini hiç düşünmemiştim. Ne kadar kaybolmuş olabileceklerini.

– Anna eve geldiğinde ve Mars hakkında konuşmaya başladığında... Aaron bunu asla kabul etmeyebilir ama eminim o da benim gibi onun anlattıklarını büyük bir hayranlıkla dinlemiştir. Sadece senin trajik sonun hakkında değil, sorabileceğimiz her şeyi sorduk. Anna en çok senden bahsetti ve onca yıl boyunca her gün yemek masasında "Agatha" ismi duyuldu.

Christian yumuşak bir sesle, umutla ve benim de bir parçası olduğum hoş anıların, kendimin değilse bile en azından adımın tadıyla konuşuyor. *Onları terk edersem masalarında duyulmaya devam edecek mi? Я*

Göğsümdeki acıyı ve gözlerimde biriken yeni yaşları görmezden gelmeye çalışarak dudajımı ısırdım.

– Ve sonra sen ortaya çıktın.

Bir dakika kadar sessiz kalıyor ve ben de ona düğüncelerini toparlaması için zaman tanıyorum. Christian elimi tutuyor ve nazikçe sıkıyor. Kılıcın nasırlarını, dondurucu havadan dolayı pürüzlü ve yıpranmış derisini hissedebiliyorum. Ama eli o kadar sıcak ki, ben de sıkarken gülümsüyorum.

– Aaron'un hayatını tehdit ettiğini bildiğinden, sana nasıl davranmam gerektiğine karar veremiyordum. Gelişine herkesle birlikte sevinmek istedim ama sonunun çok erken geleceğini bildiğim için bağlanamadım. Seni öldürmeyi düşündüm. Seninle arkadaş olabileceksen uzak durdum. Ve üzgünüm... çünkü şimdi hatalarımı düzeltecek zamanım yok.

– Sorun değil, Christian. Aileni görevine tercih ettin ve seni anlıyorum." Adama gülümsedim, yalan söylemediğimi anlaması için gözlerini yakalamaya çalıştım. - Bir zamanlar benim de aynı şeyi yaptığımı hatırlatmama gerek var mı? Kendi kız kardeşimin intikamını almak için tapınağı terk ettim. Ölü Mara yerine yeğenini seçmekte haklıydın. Ama özür dileyecek bir şey yok, bir keresinde beni paralı askerlerden bile kurtarmıştın. Zamanında orada olmasaydın, burada olmazdım.

Destek olmak ve bana söylemek zorunda kaldığı acı gerçek için teşekkür etmek amacıyla yeni kardeşime tekrar sıkıca sarıldım. Her şeyi olduğu gibi anlattığı, tek bir çıkış yolum olduğu gerçeğini saklamadığı için. Ama yapamayacağını bildiğim için ondan tekrar hayatıma son vermesini istemeyeceğim. Ve bu yükü kendi üzerine almasını istemiyorum.

– Her şeyi yaparım, Christian. Bu sorunu halledeceğim." Alexander'a bir şekilde hayatını geri vermek ve benimkinden kurtulmak için savaş başlamadan önce üç günüm olduğunu fark ederek yataktan kalkıyorum.

– Burada kimse sana zarar vermeyecek Agatha," diye cevap veriyor adam dalgınca. - Severin bile, Aaron'u kurtarmak için olduğunu söyleyen bile.

– Biliyorum.

– O zaman ne yapacaksın?

Sıcak bir şekilde gülümsüyorum, onun ve Alexander'ın bana genellikle yaptığı gibi, büyüklük taslayan kardeşçe tavırlarını sergilemek için garip bir dürtü hissediyorum. Christian'ın kısa saçlarını yatıştırıcı bir şekilde okşuyorum, desteğe ihtiyacı olanların sadece kız kardeşlerim değil, aynı zamanda uzun zamandır reddettiğimiz Moroklar olan isimsiz kardeşlerimiz olduğunu biliyorum.

– Benim endişem de bu. Sana hiçbir şey söylemeyeceğim, yoksa beni durdurmaya çalışırsın. O yüzden bana güvenin.

Bölüm 17

Mara ve Morok arasındaki bağlantıyı anlamaya çalışanlar arasında benim gibi Morokların neden kız kardeşlerine kızmadıklarını merak edenler de vardı. İnsanların kendilerine ihanet ettiğini öğrenir öğrenmez neden isyan ettiler? Neden kardeşlerini çoktan unutmuş olan kız kardeşlerine sadık kaldılar?

Kesin bir cevap yok ama onlardan biriyle konuşmayı başarmam gerçek bir mucizeydi. Ve fark ettim ki Moroklar kız kardeşlerinin gölgeleri gibiler, onlar olmadan da yaşayabiliyorlar ama fark etmeden onlara çekiliyorlar ve Mar olmadan kendilerini eksik, boş hissediyorlar. Aynı şekilde Gölge de Morana olmadan kendini kaybolmuş hissediyor. Gölge'nin ortaya çıkışıyla ilgili bir başka efsaneye bakarsak..... böyle bir teori mantıklı görünüyor

*Malachi Zotov. Unutulmuş o Mars
ve Moroks*

Bana söylediği gerçekler ve bunları söyleme cesareti için Christian'a minnettarım. Kaybettiğim kaderim için ağlamama ve yas tutmama izin verdiği için minnettarım. Odama döndüğümde artık ağlamıyorum. Çabucak ve tüm gece boyunca uykuya dalıyorum ve sabah ne yapmam gerektiğini net bir şekilde anlayarak kalkıyorum.

Diğerlerinden kaçmıyorum. Aksine, Gölgeler arasında hatırlayabildiğim her yeni arkadaşla konuşuyorum. Bazılarıyla sadece birkaç dakika, bazılarıyla ise daha uzun süre konuşuyorum. En eski tanıdıklarım Mark, Paul ve Kirill'le ise en uzun süre konuşuyorum. Her aptalca şakaya gülüyorum, gülümseme hissinin ve hatta duramadığım zaman yanımdaki acının tadını çıkarıyorum.

Kahvaltıda, kendim için tüm yiyecekleri azar azar topluyorum. Yediğim her şeyin tadını hatırlamaya çalışarak aptalca masanın diğer ucuna uzanıyorum. Çocukluğumdaki gibi, tabaktaki iki cheesecake'ten birini çalıyorum

Çünkü ben zaten iki tane yedim. nce kızıyor ama atışmalarımız herkesi eğlendiriyor ve o da pes ediyor. O kadar çok konuşuyor ve şakalaşıyorum ki İskender ve diğerkleri bile havaya giriyor ve yeni gelen asker taburunun teftişinde Severin'in suratına ilk kartopunu yiyen ben oluyorum. Krala hemen cevap vermiyorum, astlarından uzaklaşmasına izin veriyorum ve ancak o zaman onu bir kar yığınının içine itiyorum. Anna, küçük kardeşine çok karanlık bir şekilde güldüğünde Alexander'a da aynı şeyi tekrarlıyor. Aptalca bir kartopu savaşı yaparak gerçeklikten çalmayı başardığımız bu hafif yüreklilik duygusunu seviyorum. Christian'ın boğuk kahkahasını ve Severin amcasına üçüncü kez vuramadığında Anna'nın melodik kahkahasını seviyorum. Ama en çok da Alexander'ın saçından bir parça kar alırken bana yeni bakışını seviyorum. Parmaklarıyla yanağıma hafifçe dokunuyor ama beni öpmeye alışmıyor. Eskiden zar zor tutunduğumuz o sınıra yaklaşmayalı uzun zaman oldu.

Yoğun bir gün geçiriyorum, sadece arkadaşlarımla ve yeni ailemle vakit geçirmekle kalmıyorum, aynı zamanda vakit bulur bulmaz Blizzard ve Sugar ile ilgileniyorum. İkincisi uzun zamandır söz verilen şekerini getiriyor. Ancak tüm bu kahkaha ve sohbetin ardında planımı aklımda tutuyorum ve diğerklerinin iyi ruh hali onların uyanıklığını azaltmaya yardımcı oluyor.

Mark bana orada rastladığında depodan bazı otlar aldığımı fark etmiyor. Severin, İskender'in beni yatağı zincirlediğine benzeyen prangaları çevirdiğimde sadece kıs kıs gülüyor. Onları tiksintiyle ittiğimde de gülüyor. Onları muhafızlara fark ettirmeden geri alabilmek için direğin arkasına düşmelerinin bile düşündüğüm bir şey olduğunu bilmiyor. Kız kardeşim, iksirimi hazırladığım mutfağı girdiğinde tanıdık kokuyu alsa da, Elena'yı Alexander ve benimle ilgili imalarla taciz ettiğim gerçeğini özellikle gündeme getirdiğimde dikkati hemen dağılıyor. Bu konuyu tekrar açmazdım ama Araken prensesine olan öfkesinin tüm duyularını körelteceğini biliyorum.

Düşünebildiğim kadarını düşünüyorum ve akşam yemeğinden sonra yorgunluktan yatağı yığılıyorum. Alexander'la olan konuşmamı hatırlıyorum ama şimdilik erteliyorum. Ona söylemem gereken sözler, benim söylemem gereken şeyler.

Henüz karar vermediğim tek şey. Sadece bir günüm ve bir gecem kaldı.

Ertesi sabah, dikkatleri üzerime çekmemek için daha çekingen davranıyorum ama elimden geldiğince diğerleriyle sosyalleşmeye devam ediyor, kız kardeşime daha sık sarılıyor ve en büyük prensin bakışlarını yakalıyorum. Değer verdiğim insanların her birini izliyor, özelliklerini ve alışkanlıklarını ezberlemeye çalışıyorum. Bana birkaç kez temkinli bakan tek kişi Christian oluyor ve başaracağımı bildiğim için ona hafifçe başımı sallıyorum. Neyse ki herkes Daniel'in saldırısına nasıl karşılık vereceğini düşünmekle meşgul olduğu için benim gerildiğimi fark etmiyor ve sık sık pencereden dışarı bakıp güneşin ufka doğru hızla ilerleyişini izleyerek son saatlerimi sayıyor.

İşe yarayacak.

Gül sabununun kokusunu son bir kez daha içime çekerek yıkanıyorum. Her biri için seçimimi açıklayan ayrı bir mektup yazıyorum. İskender'e gelince, kağıda sadece birkaç cümle yazmakta zorlanıyorum, sayfanın minnettarlığım için çok fazla ve çok az olduğunu fark ediyorum.

Kız kardeşimin buraya getirilmesi için sipariş ettiği iki elbiseye bakarken garip bir pişmanlık hissettim. Kendisi için çok sayıda elbise sipariş etmiş, ruh haline göre sık sık değiştirmiş, savaşın eşiğinde bile kendisi olarak kalmıştı. Ama neden benden bunları getirmemi istediğini anlayamıyorum. Belki benim de güzel kıyafetlerden hoşlandığımı biliyordur ama kendime bu lüksü tanımıyorum, daha pratik olanı seçiyorum?

Bu sefer kendimi inkar etmiyorum. Kendimi şaşırtarak, alt korseyi sıkıyorum. Önü bağcıklı olanı seçtim, böylece yardım almadan yapabilecektim. Yere kadar uzanan ipek etekli ve gümüş işlemeli üst kısmı olan güzel bir kırmızı elbise giydim. Kolları kırmızı dantelli yarı şeffaf. Dudaklarımı ve göz kalemini kendim boyuyorum, ölüden çok canlı olarak hatırlanmak istiyorum ve akşam odamdan çıkıp onunla karşılaştığımda Alexander'ın yüksek sesle iç çekmesi her şeyden çok gururumu okşuyor.

– Bu akşam yemekte güzel görünmen gerektiğini bilmiyordum," diye mırıldanıyor kararsızca, bir elini saçlarında gezdirip gözlerinin üzerine daha az düşecek şekilde düzeltiyor.

Sırtını duvara yaslıyor ve beni tepeden tırnağa süzüyor, başlangıçta sık sık yaptığı gibi beni değerlendiriyor. Ben de ona izin verdim, çünkü başka bir şansı olmayacağını biliyordum.

– Sen...

– Tamam mı? - Ben öneririm.

– Düzenli.

– Düzenli mi? - Hoşnutsuz bir ifadeyle onaylıyorum ve daha önce de benzer bir diyalog yaşadığımızı hatırlayarak gülümsüyoruz.

– Çok güzel," diye ekliyor Alexander.

– Güzel," diye tekrarladım düşünceli bir şekilde, kelimenin tadına bakarak.

Yaklaşıyor, parmaklarımızı nazik bir hareketle iç içe geçiriyor ve bu hareket vücuduma sıcaklık yayarak nefesimi kesiyor. Neredeyse beni öpmesini isteyecektim ama kendimi tuttum. Alexander beni arkasından çekerek koridorun karanlığında ana merdivene doğru götürüyor. Akşam yemeği vakti geldi.

– Tanrıça, bir sorun mu var?! - Odaya girdiğimizde kız kardeşim ortak masadaki koltuğundan fırlıyor.

Bize doğru dönen yüzler yüzünden yüzüm kızardı. Alexander'ın avucumu tutuşunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

– Bu yeni bir şey," diye cesaretlendiriyor Severin, ama karısından daha sakın.

– Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştik," diyor Mark.

Ağzımı açıp kapatıyorum, en büyük prensten yardım bekliyorum ama o sadece esrarengiz bir şekilde gülümsüyor, beni her zamanki yerime oturtuyor ve kardeşimin yanına oturuyor.

– Elbise mi giyiyorsun?! - Ablam yine şaşırmıştı, ben de başımı kaldırıp baktım ve kıyafetimin herkesi en büyük prensin elindeki avucumdan daha çok şaşırttığını fark ettim.

– Daha sık takın! - Søren diyor ki.

– Agatha'nın kız gibi giyinmeye karar vermesi için gerçekten bir savaş mı gerekiyor? - Mark alay etti, meydan okurcasına benim yerime Anna'ya sordu.

– Ya da daha kötüsü." Kız kardeşim ellerini havada salladı.

Gözlerimi deviriyorum ama kendisi bile farkında olmasa da ne kadar haklı olduğuna gülümsüyorum.

– Meyhanedeki tüm yetersiz şakalarını duydum, o yüzden kabul ediyorum," diye kıs kıs güldüm ve bakışlarımı Mark'a çevirdim.

– Bekle! Sanırım bir şey duyuyorum," dedi ve elini sertçe kaldırarak sessizlik istedi. Bekledi, sonra dudaklarını alaycı bir sırıtışla gerdi. - Bunu söylediğini duyan Gölgelerimiz akşam yemeklerinde boğuluyor mu?

Önce Mark bir espri yapıyor ve gülmeye başlıyor. Bana en yakın olan küçük kâsedeki kızılıcık şekerlemelerini ona fırlatıyorum. Mark ilk meyveye gülüyor ama tam alına isabet eden ve kırmızı, tatlı bir iz bırakan ikincisini fark etmiyor. Adamın kahkahası hemen kesiliyor ama yerini diğerlerinin kahkahaları alıyor.

Boğazımdan bir şey geçmemesine rağmen yemek yiyormuş gibi yapıyorum. Lezzetli yemekler bile kül gibi kokuyor ve bana saatimin dolmak üzere olduğunu hatırlatıyor. Konuşmaları dinlerken, şafaktan bir saat sonra herkesin bir konsey için toplanacağını öğreniyorum. Her şeyi kontrol etmek ve askerleri saldırıyı püskürtmeye hazırlamak için birkaç saatleri olacak. Daniel öğlene kadar bekleyeceği konusunda uyarmıştı, bu da sınırimızı daha sonra geçeceği anlamına geliyor.

Alexander tekrar Çakaklarını ovuşturup, tatlısına dokunmadan bizden önce ayrıldığında benim gergin gülümsemem bile kayboluyor. Beş dakika sonra kalkıp yarından önce biraz daha dinlenmek istediğimi söylediğimde şaşırmayan tek kişi Christian oluyor. Onlara bir kez daha sarılmamak için kendimi zor tutuyorum, sadece iyi geceler demek için.

Şaşırtıcı derecede uygun bir zamanda en büyük prensin odasına giriyorum. Temkinli bir şekilde kapıya dönüyor ve kapıyı sessizce kapattığımda çıkan tıkırtıyı duyuyor. Ama çoktan yarısını çıkardığı beyaz gömleğini hâlâ omuzlarına geri almayı başaramıyor. O birkaç saniye, sırtını kaplayan birçok gri izi görmem için yeterli oluyor, sanki derisi yer yer renk değiştirmiş gibi. Canlı bir pembe tonundan ölü bir griye dönüşmüş.

Alexander tek bir hareketle giysiyi omuzlarına geri geçiriyor ve aceleyle birkaç düğmeyi ilikliyor.

– Agatha, uğrayacağını bilmiyordum." Sesinde daha önce hiç bu kadar şaşkınlık duyduğumu hatırlamıyorum.

Saçları hafifçe dağılmış, belki de acısını dindirmek için parmaklarıyla başına masaj yapıyor, ama tüm bu garipliğe rağmen yine de her şey yolundaymış gibi arsızca gülümsemeye çalışıyor.

Ona yaklaşıyorum; konuşmamızı daha fazla erteleyecek zamanım yok. Sessizce, bağlamayı başardığı üç düğmeyi çözmeye başlıyorum. Genç adam beceriksizce debeleniyor ama ellerini itiyorum.

– Göster bana." Bileklerime yumuşak dokunuşlarla dikkatimi dağıtmaya çalışırken nefes alıyorum.

Prens direnmeyi bırakıyor ve ben de gömleğini aşağı çekiyorum. Bakışlarımı onun yeşil gözlerinden ayıramıyorum, o da benimkileri izliyor ve bu bağlantı şimdiden kalbimin küt küt atmasına neden oluyor. Dudakları nefes verirken açılıyor, tıpkı benimkiler gibi. Açıkta kalan göğsünün ve karnının verdiği rahatlamayı görmezden gelmeye çalışıyorum, ne kadar kötü olduğunu görebilmem için onu arkasını dönmeye zorluyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, bana uyuyor ve bakmama izin veriyor. Sırtındaki derinin en az yarısı renk değiştirmiş. Parmaklarımla boynuna yakın bir noktaya dokunup aşağı doğru indirdiğimde irkiliyor. Hiçbir yerinde hasar ya da yara izi yok, deri tamamen normal ama farklı bir renkte.

– Bu yüzden mi geçen gün beni geri çevirdin? Görmemi istemedin mi?

Duvara bakıyor, gözle görülür bir rahatlamayla başını sallıyor, gergin omuzları gevşiyor.

– Neymiş o?

Lütfen bana gerçeği söyle.

– Anna'yı hayata döndürdükten sonra bunu yapmamam gerekse de seni gündeme getirdiğim için teşekkürler.

Avucumun tamamını sırtına koyuyorum, doğruluğu için minnettarım.

– Acıyor mu?

– Hayır.

– Gececek mi? - Parmaklarımı aşağı doğru gezdiriyorum ve Alexander sırtının alt kısmına dokunduğumda yine irkiliyor.

– Evet," sesi boğuklaşmaya başlıyor, bu yüzden yutkunuyor.

– Ne zaman?

– Yakında.

Parmaklarım aniden dondu. *Yalan söyleme.*

– Nasıl? Kendi başımıza mı? - Zar zor ağzımdan kaçırdım, hâlâ bana tüm gerçeği söyleyeceğine güvenmesini umuyordum.

– Evet, yavaş yavaş azalacaklar ve sonra da yok olacaklar.

Yalan söyleme.

– Bu bir hastalık mı?

– Sayılır.

– O zaman tamir ederim," derken ne yapmak üzere olduğumu fark edemeden kelimeler ağzımdan dökülüyordu.

Ben Mara'yım, Nikolai'nin hayatını düzelttiğim gibi onunkini de düzeltebilirim. Belki de Christian yanılıyordu! Belki onu iyileştirip daha uzun yaşamasını sağlayabilirim ve bu da benimle olan bağlantısından bağımsız olarak yaşamasını sağlar.

İçimden kopup gelen ve beni umutla dolduran bu düşüncüyü bastırmak için zamanım yok.

– İplerimi güçlendirmek mi istiyorsun? - Başını hafifçe çevirirken sevecen gülümsemesinin gölgesini fark ediyorum.

– Evet, denemek istiyorum. Ama Morok'un hayat hikayesini gören bir Mara duymadım, ama belki de kimse denememiştir.

– Dene bakalım.

Bana bu kadar sakince izin verdiğinde kelimenin tam anlamıyla parlıyorum. Tekrar sırtına, boynunun dibine dokunuyorum ve tam başladığım anda boynundan omurgası boyunca üç kalın, parlayan iplik beliriyor. Hayranlıkla nefes veriyorum, normal bir insanınkinden iki kat daha kalın olduklarını fark ediyorum ve altın değil, gümüş, parıltı veren beyaz parlıyorlar. Gerçek soğuk ışık gibi görünüyorlar, yakalanmışlar, çizgiler halinde çizilmişler. Kusurun nerede olduğunu bulmak için ilkinin kurcalamaya çalışırken parmaklarım seğiriyor ama hiçbir şey işe yaramıyor.

Bir kez deniyorum, iki kez deniyorum. İlk başta birini ya da hepsini deniyorum ama sanki derisinin altında benden saklanmışlar, parlıyorlar ama hiçbirine dokunamıyorum. Alexander seğirip gülmeye başlayana kadar sırtını tüm omurgası boyunca açıkça yokluyorum, herhangi bir olasılık bulmaya çalışıyorum. Gıdıklandı. Bir adım geri çekilip arkasını dönüyor, avuçlarımı parmaklıyor ve benim şok olmuş yüzümle karşılaşılıyor.

– Mara, Morok'un iplerine dokunamaz. Bu, zayıflığımızı bunu yapabilecek tek kişiden korumak gibi bir şey.

yararlanmak için," diye yumuşak bir şekilde açıklıyor.

– Biliyordun ama yine de denememe izin mi verdin?

– Evet, denemeden inanamazsın. Ayrıca çok kişisel olduğu için başkalarının konularına bakmadığınızı söylemişsiniz.

Kararsızca başımı salladım.

– Ve onları görmeni istedim. Sana güvendiğimi bilmeni istedim," diyerek parmaklarımızı tekrar iç içe geçirdi ve yanağıma dokundu.

– Ama yalan söyledin.

Sessizce nefes veriyorum ve sonra gözlerindeki şaşkın bakıştan bir hata yaptığımı anlıyorum. Bunu söylememeliydim. Ama kelimeler ağzımdan çıktı ve onu doğruyu söylemeye kışkırtmak için son bir girişimde bulundum.

– Ben-" diye başlar Alexander.

– Christian'a sormaya çalışacağım," diye araya girdim ve kapıya doğru döndüm.

Birkaç metre ilerlemeyi başarıyorum ve hatta Alexander tüm vücudumla sol tarafa bastırmadan önce çift kapının sağ tarafını biraz açıyorum ve aralık bırakmayı başardığım kapıyı bir takırtıyla çarpıyorum. O kadar ani ki şaşkınlıkla gözümü kırıştıyorum, yaldızlı kapı koluna bakıyorum ve Alexander'ın parmakları kilidi çeviriyor, sessiz bir klik sesiyle kapıyı içeriden kilitliyor.

– Hayır," diye saçlarıma doğru nefes veriyor.

Kasvetli sesi tüylerimi diken diken ediyor ama daha da yaklaştığında teninin sıcaklığı nefesimi kesiyor. Kalp atışları o kadar hızlı ki, elimi göğsüne koyup dinlemek istiyorum.

– Hayır," di y e daha sakın bir şekilde tekrarlıyor. - Yarın sorarsın. Bugün... Gitmeni istemiyorum.

Alexander beni kapıda tutmaya devam ediyor, belki de kasıtlı olarak boynuma yaklaşarak dikkatimi dağıtıyor. Düşüncelerimi kasıtlı olarak bozuyor, saçlarımı geriye yatırıyor ve dudaklarıyla kulağımın altındaki boynumun arkasındaki hassas deriye dokunuyor.

– Endişelenecek bir şeyim olmadığından emin miyim? - Parmakları kalçamda gezinip ipek eteğimin kumaşını toplarken gürültüyle burnumu çektim.

– Söz veriyorum.

Ben rahatlarırken onun da rahatlayarak nefes verdiğini duyuyorum. Ona inanmış gibi yapıyorum. İnanmayı çok istiyorum ama bana gerçeği söylemeyeceğini biliyorum.

Parmakları kalçamın derisini okşarken tüm bedenim onun ellerinde titriyor. Dudaklarımı dudaklarıyla yakalamadan önce sarsılarak nefes verdim. Sırtımı ona yaslıyorum ve o da beni kollarıyla öyle sıkıyor ki neredeyse canım yanacak. Sıcak dudaklarını ve açgözlü dokunuşunu fark etmedim. Alexander'ın beni kapıdan uzaklaştırdığını, kalçamın sandalyelerden birine çarptığını ve sandalyenin devrildiğini fark etmiyorum. Odanın ortasında, geniş yatağın yanında bir yerde durduğumuzda başım dönüyor.

Cesaretle gövdesine dokunup okşuyorum, elimi saçlarında gezdiriyorum ve dudaklarıma karşı inliyor, sinirli bir şekilde geri çekiliyor, sadece birkaç saat önce sevdiği dar elbiseye nefretle bakıyor.

– Sakın yırtmayı aklından bile geçirme," diye uyarıyorum onu, pantolonunun kemerini parmaklayarak.

Prens dişlerinin arasından azarlıyor, düğmeleri dikkatlice çözüyor ama boynuma sokulup dilini dudaklarıma değdirince kahkahalarım iniltiye dönüşüyor.

Kafamda onun tüm sevgisini ve ilgisini sadece kendim için almak gibi açgözlü bir arzu dışında tek bir düşünce yok. Onu tamamen kendime istiyorum, ama bunun için yaşaması gerekiyor.

Elbisemi çıkarmasına yardım ediyorum. Parıltı, ipek ve dantel yığını halinde yere düşüyor. Alexander, sadece bacaklarımı dizlerime kadar zar zor örten beyaz atletim ve dar korsemle kaldığımda donup kalıyor. Gözleri şaşırtıcı derecede kararıyor ve bağlara bakarken ağır ağır nefes almaya başlıyor. Uçlardan birini çekip tepedeki düğümü çözüyor ve ben de gölgelik direğine yaslanıp onun istediğini yapmasına izin veriyorum. Göğüslerim hararetle inip kalkıyor ve ben büyülenmiş bir halde onu izliyorum, sadece bağları parmaklıyor ve çekiyor, sonra tekrar tekrar, yavaşça, beklentiyle korseyi çözüyor.

Bana uzun zamandır beklediği ve sonunda eline geçen bir hediye gibi bakıyor, bu yüzden artık son anları uzatmayı göze alabilir. Ama tüm bu açlık ve arzusunun altında, fark ediyorum ki

Tereddüt ve hatta bir damla korku, son kıvrımda yeşil gözlerini bana kaldırıp sessizce izin istediğinde.

Başımı sallıyorum ve prens korseyi çekip çıkarıyor. Parmaklarını boynumun arkasına doluyor ve beni başka bir sıcak öpücük için kendine çekiyor, ayak parmaklarımda üzerinde gerilmemi sağlıyor ve sonra beni döndürüyor, böylece ince atletin içinden teninin sıcaklığını hissedebiliyorum. Ona sıkıca bastırıldığında göğsümdeki ve kollarımdaki kasların gerildiğini, arzusunu belimde hissettiğimi hissettim.

– Bu senin ilk seferin mi? - Kısıp bir sesle nefes verdi, parmaklarını kumaşın üzerinden karnımın ve göğüslerimin üzerinde gezdirdi.

Başımı sallıyorum çünkü dilim beni dinlemiyor.

– O zaman korkma.

Parmakları elbisemin kenarını kaldırıp kalçamın içini okşarken, bacaklarım titriyor ve zar zor tutunarak başımı Alexander'ın omzuna yaslıyorum.

– Sen... Ben... senden korkmuyorum." Bu kadar kısa bir cümleyi kurabilmek için iki kez yutkunmam gerekiyor ve genç adam beni memnun bir gülümsemeyle ödüllendiriyor.

Kollarını belime doluyor, eli iç çamaşırlarımın altından kayarken beni dik tutuyor ve parmakları doğru noktaya ulaşıyor, yavaşça okşamaya başlıyor. Ama bu yeterli: Boğazımdan uzun bir inilti kaçıyor ve tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum.

Güçlü kollarına yapışıyorum, göğsüne yaslanıyorum ama oda dönüyor ve dünya kulağımdaki ağır nefesine ve daha ısrarcı olan parmaklarına daralıyor. Sesim bir iniltiyle kısılana ve tırnakları zorlanan ellerini çizene kadar okşuyor ve alay ediyor. Belimi ovuyorum, arzusunu yoğunlaştırıyorum ve artık dayanamıyorum. Bir kez daha beni çeviriyor ve atletimi başımın üzerinden çekip çıkarıyor. Çıplaklığımdan utanmama fırsat vermeden yorganı ve battaniyeyi geriye atıp beni nazikçe yatağa yatırıyor.

– Beyaz yatak çarşafı mı? - Aptalca bir soru soruyorum.

– Ne?" Kafası karışmış bir şekilde başını kaldırıp omzumdan çekiliyor.

– Beyaz. Yatak çarşaflarınız.

Birkaç saniye kafası karışıyor ve sonra mırıldanıyor, iç çamaşırımı indiriyor ve acımasız bir gülümsemeyle üzerimde geziniyor.

– Evet, düz beyaz iç çamaşırı. Ne bekliyordun ki? Siyah mı? - Dudakları ve dili göğsümde gezinirken ses tonundan ironi sızıyordu ve ben şaşkınlıkla doğrulup nefesimi tuttum.

– Ya da belki kan gibi kırmızı, küçük Mara? - Alay etmeye devam etti, hâlâ beni okşuyor ve nefes alamayışımla izliyordu.

– Oh, hayır..." diye iddialı bir şekilde başlıyor, parmakları bükülmüş dizimde geziniyor, bacaklarımdaki ve karnımdaki kasların gerilmesine neden oluyor. Uyluklarımdan aşağıya ve içime doğru ilerliyorlar, önce biri, sonra diğeri ve kulaklarımdaki uğultudan devamını zar zor duyabiliyorum," Gerçekten prenslerin ipek üzerinde uyumasını mı bekliyordun?

– Beni... hayal kırıklığına uğrattın," diye mırıldandım. - Siyah *Serat* ipeği bekliyordum.

Üstümde duruyor, yüzüme bakıyor ama parmakları hareket etmeye devam ediyor ve bu da gerçekten yakıcı bir yanıt verecek kadar konsantre olmamı engelliyor.

– Bunun ne kadar değerli olduğu hakkında bir fikrin var mı, küçük Mara? - Sanki yemek masasında çay içiyormuşuz ve parmakları... lanet olsun... parmakları değilmiş gibi rahat bir ses tonuna geçiyor. - Siyah ipek! Yatak çarşafı için! Ne israf ama.

Başını kasıtlı bir hayal kırıklığıyla sallıyor ama pantolonunun fermuarını açıp bir elimle içine uzandığımda dişlerinin arasından gürültüyle hava çekiyor. İri ve sıcak ve teni o kadar kadifemsi ki onu okşamadan duramıyorum, Alexander'ın vücudundaki karıncalanmanın tadını çıkarıyorum. Tek bir dokunuşla ne kadar esnek ve neredeyse savunmasız hale geldiğine hayranım.

– Komik olmayan şakaların bitti mi? - Kısık sesle soruyorum.

Parmaklarını daha derine götürüyor, sonra tekrar çekip okşuyor, Sırıtişım yüzümden ve düşüncelerim kafamdan kayboluyor. Sırıtişım yüzümden ve düşüncelerim kafamdan siliniyor. Bu dokunuşu tekrarlıyor, sonra tekrar ve tekrar. Ve bu tekrar tekrar devam ediyor ve ben onun omuzlarına yapışıyorum.

– Bu daha iyi," diye kulağıma fısıldıyor ve dudaklarının bir dizi öpücük bıraktığı boynuma doğru ilerliyor. Dilinin okşamasından sonra dişlerini hissediyorum.

– Alexander ...

Yarım inlemem sabrını taşıyor ve kıyafetlerinin geri kalanını çıkarıp sonunda üzerime uzanıyor.

– Seni çok uzun zamandır bekliyordum," diye itiraf ediyor beni tekrar öpmeden önce dudaklarıma sıcak bir fısıltıyla.

Ve şimdi onun yalanlarını affediyorum, çok yakında benden nefret edeceğini bilerek. Bu gece ona verebileceğim kadar çok sevgi vereceğim ve en azından bu gece için sadece benim olacak.

Gecenin ilk yarısında yorgunduk. Alexander her bakışıma hülyalı bir gülümsemeyle ya da kısacık bir öpücükle karşılık veriyor, göğsüne uzanıp kalp atışlarını dinlerken parmakları karmakarışık saçlarıma gömülüyor. Ama ne kadar saklamaya çalışsa da, en azından baş ağrısı çektiğini söyleyebilirim.

İsteksizce yataktan kalktım, vücudumda alışılmadık bir ağrı ve hatta acı hissediyordum ama bu garip ve hoştu. İç çamaşırlarımı ve elbisemi giydim, gardıropta hafif bir pantolon ve uyku gömleği buldum ve Alexander'a attım.

– Giyin," diye sorduğu sessiz soruyu gülümseyerek yanıtladım. - Soğuk algınlığından muzdaripken kılıç sallamak hoş olmazdı.

Şöminedeki ateş sönmüş, geriye için için yanan korlar kalmış, odadaki hava giderek soğuyor. Alexander itaat ediyor, kıyafetlerini giyiyor ve yatağına geri dönüyor; kollarını bana uzatıyor, beni yanına uzanmaya davet ediyor, ama sessiz bir kahkahayla reddediyorum.

– Gidecek misin?

– Gideceğim," diye dürüstçe cevap veriyorum, ona açık gerçeği söylediğimi fark ettiğimde ellerimin tüyleri diken diken oluyor, ama o henüz anlamıyor.

Hayal kırıklığıyla yastıklara yaslanıyor, ben üzerini örterken kollarını battaniyenin üzerinde kavuşturuyor.

– Sana bir şey yaptım. Baş ağrısı için." Elbisemi giydim ve gizli bir cepte getirdiğim küçük şişeyi çıkardım.

– Bunu benim için mi yaptın?

– Evet, sık sık baş ağrısından şikayet ettiğini fark ettim. Bunu iç, nasıl iksir yapılacağını bildiğimi biliyorsun.

Güvenle bir yudum alıyor ve ben kendi yalanlarımdan neredeyse utanıyorum. Eskiden en azından burnunu çeker, belki de onu zehirlemeye çalıştığını düşünerek şaka yapardı. Ama şimdi her damlayı sorgusuz sualsiz yutuyor.

Sadece yedi dakikam kaldı.

Yatağın kenarına, onun yanına oturuyorum.

– Bir sorun mu var, Agatha? Üzgün mü görünüyorsun? Belki bir şey yapmışımdır.

– Hayır!" diye aceleyle araya girdim. - Hayır.

– Pişman mısın?

– Senin hakkında mı? Bizim hakkımızda mı?

Ciddiyetle başını sallıyor ve ben de onun kendinden ne kadar emin olduğuna gülüyorum. Kibirli ve sakın Prens Serata, kibirli Aaron ve gaddar Morok dokunuşundan pişman olabileceğimden endişeleniyor.

– Sen başıma gelen en iyi şeysin," diye itiraf ettim. - Eğer ölümüm seninle tanışmama vesile olduysa, ölmeye ve birkaç yüz yıl boyunca toprak altında yatmaya değerdi.

Ciddi bakışlarında yine yeni bir şeyler var ama iksirimin etkisini göstermeye başladığını da görebiliyorum. Alexander biraz daha sık göz kırpmıyor.

– Başın nasıl?

– Güzel," diyor şaşkınlıkla. - Gerçekten yardımcı oldu.

– Şimdi biraz uyumalısın.

– İstemiyorum," diye espri yaptı uykuya direnerek.

Beş dakika ya da daha az.

Yanağını okşuyorum ve gözlerindeki buğuyu gidermeye çalışarak sık sık gözlerini kırptırıyor. Bakışları düşünceli bir hal alırken hiçbir şey söylemiyorum, sadece yüzüne dokunuyorum.

– Bir sorun var..." diye mırıldanıyor, ayağa kalkmaya çalışıyor, başını sallıyor.

Alexander başını sertçe bana doğru çevirdiğinde solgunlaşıyorum ve bakışlarında istediğimden daha fazla farkındalık var.

– Bana ne verdin, Agatha? - Yaşlı prensin sesi tehditkâr bir şekilde alçalıyor ve doğrulmaya çalışıyor ama onu yatağa geri itiyorum.

Ya Morok direnecek kadar güçlü ya da ben dozajı yanlış hesapladım. Büyük ihtimalle birincisi. Ayağa kalkacak gücü yok ama Alexander iksire eklediğim uyku haplarına direnerek bilincini koruyor.

Bunu o uyuduktan sonra yapmayı çok istiyordum ama riske atamazdım. Eğildim ve yatağının altından öğleden sonra buraya sakladığım prangaları aldım. Gözlerini odaklayamasa da hızlı davranıp bileklerine takıyorum. Neredeyse homurdanarak prangaları öfkeyle sallıyor, baş dönmesi yüzünden oturamıyor bile, ben de zinciri gölgeliklerin en uzağındaki direğe sarıp bağlıyorum.

Onun aksine ben en kalın kısma tutunuyorum ve İskender'in bile uyandıktan sonra bu ağacı kıracak güce sahip olacağından şüpheliyim. Prens zincire şaşkınlıkla bakıyor ve olan bitenin gerçekliğinden şüphe duyarak zayıfça çekiştiriyor. Yataktan kalkması için yeterince uzun, onu zapt etmek için sadece prangalara ihtiyacım var. Sabah uyandığında yardım çağırabilir. Ama onu burada güvende tutmak için her ekstra dakikaya ihtiyacım var.

Tekrar yanına oturduğumda beni boğmaya ya da bana vurmaya çalışmıyor. Prens sırtını yastıklara yaslıyor, kaşlarını kaldırıyor ve uyumamak için elinden geleni yapıyor.

– Dinlenmen gerek Alexander. Bu yüzden orada ağrı kesiciler ve uyku hapları vardı, gecenin geri kalanında uyumana yardımcı olmak için.

– Ne oldu, Agatha? İntikam mı? - Kelepçelere başını sallıyor, dudakları ekşi bir sırırtıyla geriliyor.

– İşin keyifli kısmını bitirdik, şimdi öldürme kısmına geçme zamanı." Ona eski cümleyi geri veriyorum ama yanağına tekrar dokunurken gülümsüyorum.

Yüzünü elime yaslıyor ve hâlâ güvenerek avucumu öpüyor. Gülümsemem anında kayboluyor.

– Birini öldürmeyi mi planlıyorsun? - Birkaç kez gözlerini kırpıştırarak alaycı bir şekilde soruyor.

– Evet. Üç.

– Daniel ve Elena mı? Başka kim olacak? Ben mi?

İki dakika.

Şaka tonuna cevap vermiyorum, dikkatle Alexander'ın yüzüne bakıyorum, kaşlarımı çatıyorum, her özelliğini ezberliyorum, ama bakışlarım inatla yeşil gözlerine geri dönüyor.

– Biliyorsun," diye şaşkınlıkla fark eder. - Her şeyi biliyorsun.

Yavaşça ve isteksizce başımı sallıyorum. Dudaklarını endişeyle yalıyor, beni durdurmak için bir şeyler düşünmeye çalışırken gözleri acele ediyor.

İpimizi çektiğini, beni kalmaya zorlamaya çalıştığını hissedebiliyorum ve bu düşünce neredeyse benim kafamda dönüyor gibi, ama o çok zayıf ve uyku hapları konsantre olmasını engelliyor. Zorlamasının işe yaramadığını fark ettiğinde tekrar seğiriyor, ama onu tekrar içeri sokuyorum. Son bir öpücük için eğilip onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Birlikte olduğumuz süre boyunca aramızda olan aynı tutkuyla karşılık veriyor. Ben de onun gibi hissediyorum, bu gecenin hiçbir şekilde gideremediği garip bir özlem ve susuzluk. Bu gece birçoğunun ilki olmalıydı, ama hiçbir şey başlamadı bile.

Parmaklarıyla elbisemi tutmaya çalıştı ama parmakları kırıpdamadı. Kollarımı ellerine doladım ve alnımı onunkine yasladım. İkimiz de zor nefes alıyoruz.

Bir dakika.

– Seni seviyorum," diyerek dudaklarına söylemem gereken son şeyi söyledim ve gözlerinin kapalı ve nefes alış verişinin sabit olduğunu fark ederek isteksizce geri çekildim. Ya düşünüyordu ya da her şeye rağmen uyuyordu.

Bu doğru. Ona söylemem gereken şey buydu. Bir kez olsun, ama onun sayesinde bu duyguyu yaşayabildim, bir süreliğine sevebildim.

Alexander'ın gözleri büyüdü ve prangaları büyük bir güçle çekti, direk acınası bir şekilde gıcırdadı ve Morok'u hafife aldığımdan korkarak geri çekildim. Gölgeyi kırmazsa zinciri kıracaktı.

– YAPMA! Sakın bana bunu söylemeye cüret etme.

Sesi kırılır, tüm gücünü bir çığlığa bırakır, yutkunur ve acı dolu bir iniltiyle sessizce ekler, "...gideceksin. Sakın gitmeye cüret etme...

Sersemlemiş bedenini dirseğine yaslanarak kaldırmaya çalışırken dişlerinin arasından başka bir iniltiyi izlemek bana acı veriyor. Gözleri uyku sersemliğiyle sulanmış ama bakışlarında öfke yok, sadece acı ve başka bir şey var.

Bu kadar.

– Senden... senden nefret ediyorum..." diye son nefesinde sessizce mırıldanıyor ama iksir etkisini gösteriyor ve uykuya dalıyor.

Senden nefret mi ediyorum?

Bu sözleri hak ettiğimi bilmeme rağmen, bana beklediğimden daha sert vurdu. Alexander'dan bunu duymaya hazır olduğumu, bana yönelik bir sürü küfür duymaya hazır olduğumu sanıyordum.

Düşündüm de...

Ama gerçekten, vücudumdaki üç kılıcın bile bana bu kadar acı verdiğini hatırlamıyorum. Bir dakika daha kıpırdayamıyorum, cümleye devam etmesini, açıklamasını umuyorum ama uyuyor ve gitme vaktim geldi.

Onu sırtüstü yatırıp üstünü örttükten sonra sessizce dışarı çıkıyorum. Odamda mümkün olduğunca çabuk kıyafetlerimi değiştiriyorum. Sadece pantolonumu, gömleğimi, sıcak tutan siyah kaftanımı giyiyorum ve kız kardeşimin bana verdiği Mara'nın bornozunu alıyorum. Saklanmaya ihtiyacım yok, bulunmaya ihtiyacım var.

Yeni zırhıma ve silahlarıma hüznle baktım. Kemerime sadece uzun bir hançer taktım, bu da yeterli olacaktır. İhtiyacım olanları topladım ve olabildiğince sessiz bir Çekilde koridora çıktım. Sağa döndüm ve sessizce Christian'ın odasına girdim, neyse ki kapıyı kilitlememişti.

Adam sırtı bana dönük uyuyor, odadaki hava soğuk olduğu için neredeyse yorganın içine gömülmüş. Onu görmek bana kısa süreli bir gülümseme veriyor ama ona hafifçe dokunduğum anda bir bıçak boğazıma dayanıyor. Christian gözlerini kırptırıp karanlığa uyum sağlarken hareket etmemeye ya da nefes almamaya çalışıyorum.

– Lanet olsun sana, Agatha! Sakın bunu yapma, uykum hafiftir," diye tısladı ve hançeri kaldırdı.

– Belki de sadece sinirli bir ihtiyarsın." Gülümsüyorum, herkesin mektuplarını yuvarlak masanın üzerine diziyorum ve Alexander'ın kelepçe anahtarını yanına koyuyorum.

– Ne yapıyorsun? - diye sordu adam, hareketlerimi izleyerek.

– Ben gidiyorum.

– Nereye?

Son sorusunu görmezden geliyorum.

– Geri gelmeyeceğim. Bu yüzden iyilik isteyebileceğim tek kişi sensin. Bu mektuplar herkes için. Onları yarın bana ver. Ve daha kolay olması için anahtarı.

– Anahtar ne?
– Alexander'ı yatağa zincirledim.
– Sen ne!!! - Christian yataktan kalkmaya çalışır, ama duraksar, düğünür ve battaniyeye biraz daha sıkı sarınarak yerine döner.

Bir kaşımı kaldırıyorum, bu Morok'un bunca yıldan sonra hâlâ utanmanın ne olduğunu hatırlamasına şaşıyorum.

– Sadece gömleksiz mi yoksa çıplak mı uyursun?

– Seni ilgilendirmez," diye mırıldanarak yataktan çıkmıyor.

Beni bekleyen şey karşısında neden korku ya da gerilim hissetmediğimi bilmeden gülümsüyorum. Geçen sefer kız kardeşimin intikamını almaya gitmiştim, şimdi ise sevmeye başladığım birini kurtarmaya gidiyorum. Umarım öğleden önce sadece Alexander'a değil, herkese yardım edebilirim. Bir zamanlar saraylarına saldırdığım ve yöneticilerine iftira attığım için tüm Serath'tan özür dilerim.

– Peki yeğenimin olayı ne? Sakın bana onu çıplak bıraktığını söyleme. Bu utanç için seni affetmeyecektir.

– Onu zincire vurmadan önce giyindiğinden emin oldum." Son bir kez kıkırdadım, sonra ciddi konuşmaya döndüm. - Ona bir uyku hapı verdim. Şafağa kadar uyuyacak. Anahtarı sana bırakıyorum ve umarım Alexander yatağı kırmadan ya da zincirlerden kurtulmaya çalışırken kendini yaralamadan önce orada olursun. Çok kızacak, Christian.

– Sana her şeyi anlattığımı biliyor mu?

– Tam olarak değil. Her şeyi bildiğimi tahmin etti. Ama ona yalan söyle. Daniel'ın bana her şeyi anlattığını söyle. Kısmen doğru, değil mi?

– Ne yapacaksın?

– Sadece Alexander'ı kurtarmaya değil, hepinize yardım etmeye çalışacağım. Bunu düşünmek zorunda değilsin.

– Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?

– Evet. Herkese göz kulak ol, özellikle de yeğenlerine ve Anna'ya. Kızacaklar, benden nefret edecekler. Ve ben bunu bitiremeden savaş başlarsa, Alexander'ı koru. Dediğin gibi, serveti bu savaşta onu mahvedecek. Onun yanında kal. Bana bunun sözünü verebilir misin?

Adam başını sallıyor ve ben yine pişmanlık görüyorum. Battaniyenin kenarlarına uyguladığı baskının farkına bile varmıyor, damarları şişiyor

boynunu ve kollarını. Bana doğru koşup beni kilitleme dürtüsüyle savaştığını biliyorum, bu yüzden gitme zamanının geldiğine karar verdim.

– Hoşça kal, Christian. Gerçekten kalıp seni daha iyi tanımak isterdim. Arkadaşın olmayı.

Son bir kez elini sıkmak için uzanıyorum ve o da karşılığında elimi sıkıyor. Parmaklarını neredeyse acı verecek kadar sıkıyor, gereğinden uzun süre tutuyor, bırakmaya çekiniyor ve ben de bu zayıflığa hem kendim hem de onun için izin veriyorum. İsteksizce bırakmadan önce tam bir dakika bekliyorum, parmaklarını gergin bir şekilde gevşetiyor.

– Hoşça kal, Agatha. Artık sen benim arkadaşımsın, ben de senin.

Bölüm 18

Agatha ve kız kardeşi Anna'dan birkaç yüz yıl önce yaşamış olan Sylvia adlı bir Mara hakkındaki en ünlü hikayeyi herkes bilir. Bu hikaye sadece insanlar tarafından değil, aynı zamanda kız kardeşinin cesaretine hayran olan Mara'nın kendisi tarafından da sevilir.

Hikayeye göre, Sylvia iki iblisi yenmeyi başarmış. Toplu mezarlardaki ölülerin dönüştüğü ürkütücü şeylerdir. Diğerlerinden daha güçlüler çünkü birden fazla ruha sahipler. Daha çok insan ve hayvan karışımına benzeyen, bazı yerleri yünle kaplı ve dört uzuv üzerinde hareket eden yaratıklardır. Ancak kurt adamdan farklı olarak çok daha büyüktürler ve yüzleri boynuz benzeri büyümelerle daha çok insan yüzüne benzer. İblisler o kadar büyük olabilirler ki küçük bir çocuğu ikiye bölebilirler. Mara'nın tek başına bir ibisle bile başa çıkmakta zorlandığı söylenir, ancak Sylvia iki iblisi öldürerek çocukları kurtarmıştır. Bununla birlikte, bu çocuklar arasında bazıları gölgelerde yüzünde siyah ve altın rengi bir kurt maskesi olan birini gördüklerini iddia etti. Ve bu kişi Sylvia'ya yardım ettikten sonra tek kelime etmeden oradan ayrılmış.

Bunun ne kadar doğru olduğunu hiç öğrenemedim.

*Malachi Zotov. Unutulmuş o Mars
ve Moroks*

– Gece dışarı mı çıkıyorsun, Agatha?

Eyeri tutmayı başardım ve bir ayağımı üzengiye koydum, kendimi yukarı çekmeye hazırdım ki karanlık bir köşeden gelen alaycı bir ses dikkatimi çekti.

Lanet olsun.

Her şeyi hesaba kattığımı sanmışım. İskender'i idare ettim, tüm muhafızları atlattım, nöbetçilerden saklanmanın yollarını buldum ve malikâneye bu kadar yakın küçük bir orduyla bu hiç de kolay değildi. Ahırları kaç kişinin koruyacağını bile takip ettim ve askerlerden ikisinin yüzüne özel bir solüsyon sürerek teker teker uyuttum.

Ama Mark'ın en iyi arkadaşına bu kadar çok benzediğini fark etmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, tüm o kabadayılık ve kirli şakaların arkasına saklanarak ne kadar anlayışlı olduğunu hesaba katmamışım.

Ayağımı üzengiden çekip eyeri bırakıyorum ve genç adam azıcık ışığa doğru adım atıyor. Üzerinde akşam yemeğinde giydiği sade siyah gömlek var ama şimdi omuzlarında sıcak tutan koyu gri bir kaftan ve belinde bir kılıç var. Koyu renk saçları aynı özenle arkaya taranmış ve yüzünde hiçbir uyku belirtisi yok, yine de bütün akşam ve gecenin bir kısmında burada benim kaçmamı engellemek için beklediği hissine kapılıyorum. Kahverengi gözlerinde öfke ya da şüphe yok ama dudaklarında tanıdık bir gülümseme de yok. Yüzündeki gölgeler alışılmadık derecede uzun ve yakındaki meşalelerin huzursuz alevleri yüzünden titriyor. Beni dikkatle inceliyor, zırhımın ve neredeyse hiç silahımın olmadığını fark ediyor.

– Bana söylemek ister misin yoksa tahmin mi etmeliyim? - Sesi daha alçak, alışılmadık derecede ciddi ve neredeyse tanıdık değil.

Pencereden dışarı bakıyorum, doğuda gökyüzü aydınlanmaya başlıyor. Şafakta Daniel'in evinde olacaktım ama şimdiden biraz geç kaldım. Bu benim ayrılığı son dakikaya kadar ertelememin intikamıydı ve Mark'la konuşmak planımın bir parçası değildi.

– Ne kadar zaman önce fark ettiniz? - Dikkatini dağıtmak ve onu atlatmak için ne yapabileceğimi merak ederek sadede geldim.

– Hangisi? Kaçacağın mı, yoksa kendini Daniel'a vermeyi planladığın mı? - Sıkılmış çenesi her şeye rağmen öfkesini ele veriyordu.

Sessiz kalıyorum ve o devam ediyor:

– Daniel'la tanıştıktan sonra bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. O zaman kendinde değildin, çok üzgün, çok dalgın, çok mutluydun. Ve elbisenle geldiğinde, bu gece olduğunu biliyordum. Ve zamanlama mükemmeldi. Tam da üç kadehim bitmek üzereydi.

size ayrılan günlerin. Yani bizden kaçıyor musun yoksa Daniel'e teslim mi oluyorsun?

– Birincisine mi kızgınsın, ikincisine mi?

– Zaferimize inanmadığın için kızgınım!

Parmağımı dudaklarıma götürerek sessiz olmasını rica ediyorum, dudaklarını sıkıca ve isteksizce birbirine bastırarak itaat ediyor.

– Zaferinize inanıyorum ama bedelinin ne olacağını da biliyorum.

– Yani bizim taraftaki yüzlerce olası kayıp yüzünden mi pes ediyorsun? Bu savaş, Agatha. Kayıplardan kaçınılamaz.

– Biliyorum, çünkü o yüzlercesinin arasında mutlaka sizden biri de vardır.

Mark gözlerini devirerek ellerini havaya kaldırır.

– Bu sadece boş bir korku, Agatha! Saçmalama da içeri girelim." Bana doğru birkaç adım atarak kolumu tutmaya çalıştı ama ben kaçarak kenara çekildim.

– Gerçekten benimle dövüşecek misin?

– Seninle dövüşecek zamanım yok." Tekrar gökyüzüne bakıyorum, gerginleşmeye başlıyorum.

Zamanım yok.

– Alexander ölüyor.

Mark donup kalıyor, gözlerinde inançsızlık var ama bu konuda şaka yapmayacağımı tahmin ediyor.

– Benim yüzümden ölüyor. Beni kaldırmamalıydı ve şimdi ben onun yaşam gücünü tüketiyorum. Zayıflık, baş ağrısı, burun kanaması. Bunların hepsi yaklaşan ölümünün sonuçları ve belirtileri.

Yavaşça adamın etrafından dolaşıp tekrar atıma yaklaşıyorum. Beni yakalamaya çalışmıyor, alnını çatıyor, dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor.

– Nereden biliyorsun?

– İki kişi bana bunu doğruladı. Ve ben Mara'yım. Bunu görebiliyorum ve biliyorum ama görmezden geldim.

– Hayatta kalması için ne gerekiyor?

– Gitmeme izin vermek zorunda. Ama bırakmayacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun.

– Lanet olası Gölge ve onun ölümü, bu lanet de ne böyle?! - Mark öfkeyle küfretti, bir elini saçlarında gezdirdi, sıktı ve dişlerini gıcırdattı.

Sakinleşiyor, saçlarını nazikçe düzeltiyor ve ahırdan çıkmadan önce alanı ölçüyor, yine de gitmeme izin vermiyor.

– Agatha! - dondu kaldı ve anlayışla bana döndü. -

Yani vazgeçmeyeceksin.....

– Yapmayacağım." Başımı salladım.

– Öleceksin.

– Mark, gitmeliyim yoksa geç kalacağım.

– Gitmene izin veremem Agatha," diye fısıldar acıyarak. - Bunun için değil! Şimdi, ölmeye çalıştığını bilerek. Seni geri getiremeyeceğimizi bilerek!

Hançerimi sertçe çıkarıp ona doğru yürüdüm ve kabzasını ona doğru uzattım.

– Lanet olsun, Mark! O zaman onu kalbime sapla! Yapamazsan da yolumdan çekil! - Elimdeki silaha tiksintiyle bakmasını izleyerek homurdanıyorum.

– Yapamam," diye cevap veriyor sessizce.

– Prensinin ve en iyi arkadaşının hayatını kurtarmak için bile mi? - Daha sakın bir şekilde sordum.

Mark bakışlarını silahtan ayırıp gözlerimin içine bakıyor.

– Onun iyiliği için bile olsa, özellikle de senin ölümünün onu öldüreceğini bile bile.

Şaşkınlıkla bir adım geri çekildim ve silahımı kılıfına soktum.

– Ben kör değilim," diyerek durgun bir şekilde gülümsedi. - Senin hakkında ne hissettiğini tam olarak görebiliyorum.

– Bu konuda endişelenmene gerek yok," diye araya girdim. - Benden nefret ediyor. Alexander bunu bir saat kadar önce yüzüme karşı kendisi söyledi. O yüzden gitmeme izin verebilirsin Mark.

Adam kaşlarını çatıyor ve söylediğim tek kelimeye inanmıyor gibi görünüyor.

– Yapamam! - İnatla tekrarlıyor, ben atıma doğru bir adım daha atarken dirseğimi tutuyor.

Kolumu sertçe çekerek adamın pençesinden kurtulmaya çalışıyorum ama o bırakmayarak sıkıca tutuyor.

– Kahretsin Mark, istemiyorum ama Alexander'ın hayatını kurtarmak için gerekirse seninle dövüşürüm! - Umutsuzca öfkeliyim, genç adamı göğsündeki kaftanın kumaşından yakaladım.

Mark şaşkınlıkla ağzını açıyor, bir şey ararken gözleri yüzümde geziniyor. Ne bulduğunu bilmiyorum ama parmakları tutuşunu gevşetiyor ve sonra bırakıyor. Ben de onun ardından kıyafetlerini bırakıyorum.

– Tamam, anladım. Kafana kürekle mi vurmalıyım yoksa yumruğumu mu kullanmalıyım? Beni durdurmaya çalışıyormuşsun gibi davran." Aramızdaki gerilimi azaltmak için gülümsemeye çalıştım, yeni arkadaşlarımdan biriyle kavga ettikten sonra ayrılmak istemiyordum.

Dudaklarının kenarları yavaşça bir gülümsemeye dönüştü, fazla hüznü ama yine de bir gülümseme.

– Eminim bana vurmak için doğru zamanı bekliyordun. Benim için.

Kendimden daha emin bir şekilde gülümsüyorum ve şu ana kadar hiçbir şey yapmayı başaramadı, Elveda diyerek kollarımı boynuna doladım. O da aynısını yapıyor, kollarını bana doluyor ama hemen indiriyor.

– Tamam, bir yumruk yeter.....

Mark sözünü bitiremeden, tüm gücümle suratına bir yumruk indirdim. Acı beklemektense beklenmedik olmak daha iyidir. Birkaç adım geri çekildi ve şaşkınlıkla patlamış dudağındaki kanı sildi.

– Neden yüzün?!

– Bu yeterli mi? - Sakince soruyorum.

– Hayır," diye ekliyor suratsızca ve ben hemen yumruğumla karnına vurarak eğilmesini, dönmesini ve dirseğimle yüzüne bir darbe indirmesini sağlıyorum.

Mark yere düşüyor ve ben biraz utanıyorum ama adam hızla ayağa kalkıyor ve hayal kırıklığıyla başını sallıyor, parmaklarıyla yüzündeki her şeyin sağlam olup olmadığını kontrol ediyor.

– Tanrıça! Seni bayıltmak için bir atla tekmelemem mi gerekiyor? - Nefes veriyorum.

– Teşekkürler, ben iyiyim!

Ellerini havaya kaldırıyor ve o kadar sert bir şekilde geri çekiliyor ki gülüyorum.

– Onu koru Mark," diyerek ciddi konuşmaya geri dönüyorum. - Onu ve diğerlerini, onlara göz kulak ol. Kendine de dikkat et," diye şaşkın bir bakış attı eyere tırmanırken. - Yarın ölürsen mezarımda nasıl ağlayacaksın?

– O zaman vedalaşmanın bir anlamı yok, orada buluşuruz," diyerek dudaklarını korkunun izini taşımayan kendini beğenmiş bir gülümsemeye gerdi. - Öbür tarafta karşılaştığımızda beni tanrıçanla tanıştıracak mısın?

Cevap olarak homurdandım.

– Eğer daha iyi şakalar yapmayı öğrenmezsen, seni tanımıyormuş gibi yapacağım.

Mark başını salladı ve Blizzard'ın baldırına bir tokat atarak onu dörtnala koşturdu. Fikrini değiştirmekten korktuğunu biliyorum ve atımı mahmuzlayarak sınır ormanına doğru ilerliyorum.

Bölüm 19

Gölge'nin nasıl ortaya çıktığına dair bir başka efsane. Önceki versiyonda olduğu gibi, insanların sayısının arttığı, şehirlerin onlarla birlikte çoğaldığı ve savaşların gittikçe büyüdüğü söyleniyor. Morana ölü seliyle başa çıkabiliyordu, ancak tanrıça, çoğunlukla kaderlerinden yakınmaktan başka bir şey yapmayan sonsuz ruhlar arasında yalnızdı.

Ve sonra onların seslerinden bakan tanrıça, her zaman orada olan ve kendisine en yakın olan gölgesini yakaladı. Bu karanlığa yeni bir hayat vermek için orağıyla onu kesti. Ve Gölge canlandı, pelerinli bir adam şeklini aldı ve Morana'nın her zaman yanında olan ve onu kimsenin anlamadığı kadar iyi anlayan bir kardeşi oldu. Onun bir parçası gibi, asla uzakta değil, sıkılmış ve tek başına nasıl var olacağını bilmiyor.

Gölge gibi Moroklar da Mar'ı kolayca unutup kız kardeşlerini kaderlerine terk edemezler. Bu yüzden tam olarak yedi Morok olduğundan eminim, tıpkı Mar gibi.

*Malachi Zotov. Unutulmuş o Mars
ve Moroks*

Gökyüzü aydınlandıkça göğsümdeki ağırlığı ve yaklaşan takibi daha çok hissediyorum. Ama beni tam olarak neyin ya da kimin kovaladığını henüz anlamıyorum. Alexander'ın nefreti, Severin'in hüsrani ve Anna'nın acısı, savaş hissi, zamanın kendisi ve hatta karın üzerinde kayarak atımın toynaklarına ulaşmaya çalışan güneş ışığı bile var. Turuncu ışık tüm dünyayı şaşırtıcı derecede sıcak renklere boyuyor, kardan yansıyor, parılıyor ve ısıldıyor ve Kar Fırtınası hızla geçerken derelerdeki yansımasını neredeyse göremiyorum.

Soğuk hava burnumu yakıyor, yanaklarımı yakıyor ve her nefes verişimde kalın bir buhar bulutu kaçıyor. El değmemiş karları, berrak nehirleri ve parlak güneşiyle bu sabah her şey o kadar taze görünüyor ki, yeni günün cennetini mahvetmemek için sessizce nefes almaya çalışıyorum.

Endişemi hissedenden kar fırtınası, soğuk havaya ve yeni yağmış kara aldırmadan daha da hızlı koşuyor. Ufak bir gecikmenin her şeyi mahvedebileceğini bilerek, hayatımın aldığı şekle acımasızca sırtarak durmadan dörtnala ilerliyorum. Kısa bir süre önce Araken'den kaçmaya çalışıyordum, Araken kralından kaçmaya çalışıyordum ve şimdi tam tersi yönde Prens Serath'tan kaçıyorum.

Turuncu güneş ufku arkasından yarıdan fazla görüldüğünde orman şeridine ulaşıyorum. Blizzard'ın mola vermesine izin vererek kısa bir mola veriyorum. Bu kısa dinlenme bile aklımı Alexander'ın ona yaptıklarını hatırlayarak çoktan öfkeyle uyanmış olabileceği düşünceleriyle dolduruyor. Anna ve Severin de muhtemelen Gımdıye kadar her Geyi öğrenmişlerdir. Christian mektupları onlara verdi mi yoksa Alexander ölümümü hissedene kadar beklemeye mi karar verdi? Umarım gücünü geri kazanmıştır. Birlikleri harekete geçmeden önce Daniel'in icabına bakmayı başarsam bile, yine de bir savaştan kaçınılamaz. Araken'in kaptanları ve askerleri ya saldırarak ya da önce savunmaya geçecek ve yine de kan dökülecek.

Eyere geri dönüyorum ve ormanda olabildiğince hızlı ilerliyorum, sadece atımı dinlendirmek için gerektiğinde duruyorum. İki saat sonra sınırı geçiyorum. Yaptığım çılgınlık hakkında düşünmek için kendime bir saniye bile vermiyorum. Güneş yeterince yükseliyor ama öğlene daha en az üç saat var. Bir saat içinde ormandan çıkmış olacağım.

Etraftaki ağaçlarda değişiklikler fark etmeye başladığımda ve Sonsuz Orman'dan ayrılmak üzere olduğumu hissettiğimde atımı durduruyorum. Yere iniyorum, Blizzard'ı çeviriyorum ve ona veda ediyorum. Birlikte geçirdiğimiz zaman için ona teşekkür ediyorum, çünkü beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Hayvanın bembeyaz boynunu okşadım ve hörgücünü tokatladım, Dolkor'a geri döneceğinden emin bir şekilde onu evine gönderdim. Orada sıcaktı ve iyi besleniyordu ve İskender ona bakacaktı.

Yolun geri kalanını yürüyeceğim. Zamanında geldim, öğleden önce orada olacağımı biliyorum. Ama yemyeşil dalların arkasına saklandığımda şüphelerim oluşmaya başlıyor.

Sınıra doğru ilerleyen ilk bölük askerden saklanarak gizlice ilerliyorum. Sağdan sola geçen Arakenlerden saklanarak etrafta dolanıyorum.

Her birinde yaklaşık kırk adam bulunan altıncı bölükle karşılaştığımda Daniel'in beni kandırdığını anlıyorum. Erken saldıracak. Belki sadece bir saat, ama bir saat bile büyük bir sürpriz olabilir. Morok'un herkesten önce koşup bana yetişmeye çalışacağını, Araken'in ordusuyla burun buruna geleceğini fark ettiğimde yüzümdeki kan çekiliyor. Bunun sadece onun başına gelmemesi, en azından Gölgeleler'in ona yetişmesi için sessizce dua ediyorum. Ancak İskender'in bu sabah aklın sesini dinlemesi pek mümkün görünmüyor.

Kalbim sinirle çarpmaya başlıyor, tüm vücudum titriyor, sonumuzdan korkuyorum. Tereddüt ediyorum, dalları yere kadar kabarık karla kaplı kalın köknar ağaçlarının son grubunun arkasına saklanıyorum. Beni hala düşman ordusunun gözlerinden saklayabilirler.

Birkaç derin nefes alıp veriyorum, kalp atışlarımı sakinleştiriyorum. Sağlam bir ele ihtiyacım var. Şu an tam da kendimi toparlamam, net ve hızlı düşünmem gereken an ama sessizlik kafamın içinde tatsız bir şekilde çınılıyor. Saklandığım yerden çıkıyorum ve yavaşça ormanın çıkışına doğru ilerliyorum, siyah gövdelerden oluşan bir şeridin yanından geçiyorum.

İşte, ormandan sadece birkaç yüz metre ötede kamp var. Nereye bakarsam bakayım, ileriye, sağa ya da sola, askerlere, atlara, çadırlara, ateşlere ve erzak arabalarına rastlıyorum. Kamp uyanmış ama henüz herkes ayağa kalkmamış. Onlara doğru yavaşça yürüyorum, kızıl cübbemi ve kır saçlarımı saklamadan.

Sıradan askerlerin ve emir veren yüzbaşılardan bağırırları duyuluyor. İlk sıradakiler beni görünce donup kalıyor ve Mara'nın haykırırları havaya yayılınca tüm kamp donup kalıyor. Kendimi rahatsız hissediyorum, tüm başlar bana doğru dönüyor, ama çok sayıda çelik kılıç bana doğrultulunca kendimi geri çekiyorum. Sadece ileriye bakıyorum, her seferinde bir adım atarak yavaşça yaklaşıyorum, ellerim havada, ellerimde silah olmadığını gösteriyorum.

Kampa otuz metreden daha az bir mesafe kaldığında durmam söylendi ve ben de itaat ettim. Soğuk rüzgâr uzun saçlarımı karıştırıp yanaklarımı ve yarı açık boynumu yakarken çenemi kaldırıyorum. Tekrar içiyorum, ciğerlerimdeki soğuğun tadını çıkarıyorum, bir daha asla böyle bir şansım olmayacağını biliyorum.

İki yanımı saran altı askeri kasten görmezden geliyorum. Ellerimi önümde tutuyor ve mavi gökyüzüne bakıyorum. Arakenalılar hep birlikte üzerime çullanıyor, beni yere atıyor, kollarımı arkamdan büküyor ve ancak direnmediğimden emin olduklarında beni ayağa kaldırıyorlar.

– Majestelerine götürüleceksiniz. Kıpırdama, Mara!

Daha yüksek rütbeli biri beni uyarıyor ve ben de eklemlerimdeki ağrıdan ya da saçlarımın karla ıslanmış olmasından şikayet etmeden ona tembelce bir bakış atıyorum. Ellerimi arkamda birleştirerek beni çömelmiş bir pozisyona getirdiklerinde tıslamıyorum ya da küfretmiyorum.

Kampın derinliklerine doğru yürüyoruz. Askerlerden hizmetlilere kadar yolda bizi karşılayan herkes dönüp adımı söylüyor, hareketsiz duruyor, bana bakıyor, ne yaptıklarını unutuyorlar. Ve ben fısıltılı sesler arasında, kalabalığın içinde, yüzlerce insanın arasında, şaşırtıcı derecede yalnız hissederek yürüyorum.

– Olması gereken buydu, Mara! - Elena bana alaycı bir bakış fırlatıyor ve üzerinde ateş kuşu sembolü olan kırmızı ve altın renkli büyük çadırın önünde benimle buluşuyor. - Bırak düzeltsin.

Askerler çekerek Ben tarafından Omuzlar Geriye doğru, и я kendimi bulmak Prensesin önünde, ama kollarım hala acı verici bir şekilde bükülmüş durumda. Kız yenilgime sırtıyor ve tüm gücüyle bana tokat atıyor. Darbe zayıf kalıyor ama çok sayıdaki halkası yanağımı çiziyor ve dudağımın kenarını yırtıyor. Acıyor ama irkilmiyorum ve ne de yse hiç tepki vermiyorum, bir kez daha Helena'ya sanki hiçbir şey değilmiş gibi kayıtsızca bakıyorum. Kan damlar aşağı benim Çenem,я dön bakışlarım Olaya tanık olan Daniel'a. Ve bu benim iki kat avantajıma.

Kral hâlâ aynı üniformayı giyiyor ve sabahın erken saatleri olmasına rağmen çoktan toparlanıp düzene girmiş, sarı saçları mükemmel bir şekilde uzanmış ve gözleri berrak.

– ELENA! - Daniel kız kardeşini dirseğinden tutup geri çekiyor, benden uzaklaştırıyor. - Olay çıkarmayı bırak ve içeri gir.

Onu çadırın girişine doğru itiyor ve ancak o zaman bana bakıyor. Başparmağıyla yüzümdeki kanı silip dudağıma dokunduğunda irkilmiyorum. Yanağımı okşadığında da tepki vermiyorum. Sadece Alexander'ın yeşil gözlerini ve ellerimin altındaki kaslarının hissini hatırlıyorum. Yumuşak dudaklarını unutmam için çok az zaman geçti.

Daniel cam gibi bakışlarımı fark ederek kaşlarını çattı ve askerlere beni çadıra götürmelerini emretti. Kafamı sallayarak anıları uzaklaştırıyorum. Bu işi bitirmek için kafamı toparlamam gerek.

Kömürlerin içinde yandığı metal kaseler sayesinde iç mekan şaşırtıcı derecede sıcaktır. Oda birkaç doğaçlama odaya bölünmüş. Arkada bir yerde bir yatak odası var, belki de birden fazla, ama biz ana bölüme geçiyoruz, bolca yer var. Oturmak için birkaç sandalye var. Ahşap bir taban ve yumuşak minderlerden oluşan alçak bir kanep, ancak girişin tam karşısında belgeler, haritalar, mektuplar ve diğer kağıtların yayıldığı büyük bir masa var. Masanın yanında büyük boy, rahat, arkası yastıklı bir sandalye duruyor ama Daniel ona oturmuyor.

Elena sıcacık samur kürklü kaftanını omuzlarından atıp altın dantelli, güzel ama oldukça sade kırmızı bir elbise giyiyor ve ben sırtıyorum. Daha önce hiç kırmızı giymemişti. Kız çenesini yukarı kaldırıyor ve kollarını zarıfçe göğsünde kavuşturuyor. Memnun gülümsememi gizlemeye çalışarak burnunun etrafındaki büyük mor çürüğü fark ediyorum.

Kız kardeşim harika bir iş çıkardı. Bir kez olsun onunla ne kadar gurur duyduğumu yüksek sesle söylemeliydim. Bunu daha önce düşünmeliydim, ama umarım mektubum bunu telafi eder.

– Sonunda geldin, Agatha! - Daniel gülümser, ama sesinde gerginlikten başka bir şey yoktur; memnun mu yoksa temkinli mi olması gerektiğini bilemez.

Cevap vermiyorum, ellerimi tutmaya devam eden iki askere meydan okurcasına bakıyorum. Kral ipucunu alıyor ve elini sallıyor, isteksizce gitmeme izin veriyorlar. Herkes birkaç saniyeliğine geriliyor ama ben sadece bileklerimi ovuşturarak kan dolaşımını yeniden sağlamaya çalışıyorum.

Muhafızlar hançerimi alıp çıkışa doğru çekiliyorlar ama gitmiyorlar. Çadırda beş kişi kaldık.

– Bana yalan söyledin," dedim soğuk bir şekilde ve krala döndüm. - Askerlerin çoktan dışarı çıktığını gördüm.

Daniel derin bir nefes alıyor ve bakışlarımı kaçırarak masanın üzerindeki kâğıtları karıştırmaya başlıyor.

– BANA ATEŞKES SÖZÜ VERMİŞTİN!

– Ben de imzalayacağım.

– O zaman neden savaşı sürdürmeye çalışıyorsunuz?
– O şirketler savaş için değil, aptal Mara," dedi Elena, sözlerini yumuşak bir şekilde uzatarak. - Onlar Morok için, tam olarak Aaron için. Kardeşim onun kim olduğunu bana daha önce söylemeliydi.

Soğukkanlılığımı kırmayı başarıyor ve sanki kelimelerden bir kılıç gibi kaçabilecekmişim gibi garip bir adım geri çekiliyorum. Prenses korkumu yırtıcı bir hayvanın kan kokusunu alması gibi hissediyor, dudakları tatlı bir gülümsemeye dönüşüyor ve başını yana eğiyor.

– Bu anlaşmamızın bir parçasıydı," diye fısıldadım, bakışlarımı krala kaydırarak ve o da isteksizce bakışlarımı karşıladı. - Söz vermiştin.

– Sana yalan söylemek istemezdim ama Morok gerekli. O hayatta olduğu sürece sen de hayattasın ve seni Serath'a geri götürmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyecektir, bu yüzden en iyi seçeneğin önce onu yakalamak.

– Onu öldüremezsin.

– Yapamam. Henüz yapamam. Ama onu uygun olan en karanlık hücrede uyutacağım. Ve eminim yakında seni canlandırmama yardım edecek başka bir Morok bulmaya çok yaklaşıacağım.

– Bağlantı koptuğunda ona ne yapacaksın? - Planımla ilgili kalbimde hâlâ var olan her bir şüphe zerresi parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Artık onlara tutunmuyorum.

– Henüz bilmiyorum. Onu öldürmek isterdim, ama sana verdiğim sözün hatırına, onu kardeşine geri göndereceğim.

Bunun da yalan olduğunu tahmin ediyorum. İskender'in sözleri ve Daniel'in burnunun dibinde yaşaması Kral Araken'i çok incitmişti.

– Beni zindanda tutabildiğin kadar tuttuktan sonra mı? - Ölü bir sesle sordum.

– Yapabildiğim sürece," Daniel başıyla onaylıyor ve ağzı gergin bir şekilde geriliyor.

Gitmesine asla izin vermez.

Bölüm 20

Morok

Güneşin ilk ışıkları utangaç ve tereddütlü bir şekilde pencereden içeri girip yatağımı ve odamı aydınlattığında uyanıyorum. Birkaç kez göz kırpyorum, dün gecenin resmini bir araya getiriyorum, anılardan hangisinin doğru hangisinin yanlış olduğunu anlamaya çalışıyorum. Nerede gerçeklik vardı ve tüm bu anlardan hangisi bir rüyanın kalıntılarından başka bir şey değildi.

Ama beni kendime getiren, Agatha'nın dokunuşunu hatırlatan kırık yatağın görüntüsü ve onun aptalca kararını unutmamı engelleyen pranga ve zincir. İyi bir iksir yapmış ve baş ağrım hâlâ geçmedi ama neredeyse bir parçam haline gelen güçsüzlük geçmiyor. Kollarımı iki yana sallayıp zincirleri gölgelik direğine bağlayan kilidi test ediyorum. Tüm bunları ne için yaptığımı düşündüğümde yüzümdeki kan çekiliyor. Omurgamdan iğrenç bir ürperti geçiyor ve cümlemi bitirmedigimi fark ediyorum, tek duyduğu benim nefretim.

Ondan nefret ettiğimi düşünerek gitti.

Onu bir daha göremeyeceğime dair düşünceleri takip eden korku içimde yükselirken kalbim bir yerlere düşüyormuş gibi hissediyorum. ONU GERÇEKTEN BİR DAHA GÖREMEYECEĞİM. Bağlantımız aracılığıyla Agatha'yı evde bulmaya, ne kadar uzağa gittiğini anlamaya çalışıyorum ama onu bulamıyorum. Burada değil, yeterince uzağa gitti.

Ama Daniel'in eline düşmesine izin verirsem lanetleneceğim. Onu geri alacağım, ölü bedenlerin arasından geçip tüm ordusuna sızmak zorunda kalsam bile.

Yataktan kalktım ve Christian'ın bana öğrettiği şekilde hareket etmeye başladım. Hesaplayarak, tüm duyguları bir kenara bırakarak, soğuk bir zihinle sorunları tek tek çözmeye başladım. Zincirin uzunluğunu kontrol ettim, direğin en dar yerine kadar kaldırdım, ayağımı karyola çerçevesine dayadım, zinciri ön koluma sardım, incitmemek için bileklerime doladım ve çekebildiğim kadar sert çektim.

Tüm vücudum gerildi, kollarım, boynum ve bacaklarım büyük bir eforla ağrıyor. Boğazım öfkeyle hırlıyor, ahşabın sarktığını ve kulakları sağır eden bir çatırtı olduğunu hissettiğimde bir çığlığa dönüşüyor. Sadece biraz daha sürüyor ve kaslarımın yırtıldığını ve omuzlarımın acıyla yandığını hissetmeme rağmen gergin bir çığlıkla çekmeye devam ediyorum.

– NE OLUYOR BE?!

Christian yatak odamın kapısını açtığında fark etmemiştim. Ani ses konsantrasyonumu kaybetmeme neden oldu ve beceriksizce geriye doğru yere yığıldım. Beni daha önce hiç böyle görmediğinden eminim. Prens Serata ve Morok, geceyi birlikte geçirdiği kız tarafından yatağa zincirlenmiş.

Umurumda değil. Daha kötüsü de olabilirdi. Agatha en azından bana birkaç giysi verdi. Christian yatağı ve yarısı çatlamış direği inceliyor, ve sonra bana baktı.

– Testereyi getir ya da bana anahtarı bul! - Zincirlenmiş ellerimi kaldırarak fırlatıyorum.

Bana anahtarı gösterip zincirlerimi çıkarmak için yanıma oturduğunda şaşkınlıktan gözlerim açılıyor.

– Agatha bunu mektuplarla birlikte odama bırakmış.

– Ona sen söyledin! - Suçlayıcı bir şekilde tısladım.

– Daniel ona Anna'nın hayatta olduğunu söyledikten sonra söylemiş," diye cevaplıyor Amca sakince.

Piç kurusu. Onun sarışın kafasını uzun zaman önce koparmalıydım.

– Sadece bir anahtar değil, herkes için mektup bıraktı. Ben de tam benimkini okuyordum ki senin yaygara kopardığını duydum.

Kelepçeler yere düşüyor ve çok hızlı bir şekilde ayağa fırlıyorum, baş dönmesini engellemek için yatağa tutunuyorum. Lanet olası zayıflık. Daha önce hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

– İşte seninki." Amcam bana üzerinde adımın yazılı olduğu katlanmış bir kâğıt uzattı.

Agatha'nın el yazısını ilk kez görüyorum ve öğretmenimin bana ve Severin'e öğrettiği zarafet ve süslü kıvrımların hiçbirisi yok, gülünç derecede tuhaf görünüyor. Agatha'nın katı ve adımın ilk "A" harfi bile bir sonrakinden ayrı gibi görünüyor, çünkü satırın sonunu getirmemiş.

Alexander.

Bir süredir bana sadece bu şekilde hitap ettiğini, beni ve soyadımı tüm yönleriyle kabul ettiğini, eski nefretini unuttuğunu fark ettiğimde göz kırpmayı unutuyorum.

Mektubu dikkatlice alıyorum, iki parmağımla, sonra yumruğumun içinde sıkıp kâğıdı buruşturuyorum. İçimden yükselen gerginliği ve soğuğu hissedebiliyorum. O kadar yakıcı ki nefesimin neden dudaklarımdan çıkmadığını bilmiyorum.

– Herkesi ayağa kaldırın" diye emrediyorum. - Gölgelere toplanmalarını söyle. Yirmi dakika içinde çıkacağız. Severin ve Anna'yı kaldır ve benimle ofisimde buluş.

– Aaron.

– Lanet olsun, hayır! Beni bundan vazgeçirmeyi aklından bile geçirme. Yakında ormana varacak ve beni öldürmesine asla izin vermeyeceğim! - Onun ölüm düşüncesi beni sersemletiyor, kulaklarım çınlıyor ve başımı sallıyorum. - Yap şunu!

Christian'ın ses tonuma ya da zayıflığıma aldırış etmemesi beni Çağırıyor. Kızıyor ya da beni vazgeçirmeye çalışmıyor, sadece kağıtları burnunun ucunda birleştiriyor ve Agatha'nın mektubunu okumadan yatağın üzerine fırlattığını görmek için bana bakarken dudakları bir çizgi halinde kıvrılıyor. Okumayacağım çünkü kızgıyım, hatta neredeyse öfkeliyim, onu geri getireceğim ve yazdığım her şeyi yüzüme söylemesini sağlayacağım.

Agatha'nın kararına ilk sevinmesi gereken Christian olmalıydı; onu tekrar mezara göndermem için beni ikna eden, onu kalbinden bıçaklamakla birden fazla kez tehdit eden oydu. Ama şimdi bu gerçekleştiği için mutlu değil. Hepimiz gibi ona bağlı olduğunu biliyorum. Ayrıca o da bir Morok ve Mara'yla aramızdaki garip bağ kelimenin tam anlamıyla kanımızda var.

Amcam başını sallıyor ve odadan çıkıyor. Yakındaki lavabodan aldığım buz gibi suyu yüzüme çarparak uyuşukluğun kalıntılarını kovuyorum. Gardırobuma koşuyorum, pantolonumu ve gömleğimi giyiyorum ve zırhımı bağlıyorum, her şeyi hızlıca yapıyorum, titreyen parmaklarımı kontrol etmeye ve korkumu olabildiğince derine gömmeye çalışıyorum. Maskeyi kapıyorum. Beş dakikadan fazla sürmüyor. Parmaklarımla saçlarımı tarayarak merdivenlerden zemin kata iniyor ve kralın ofisine doğru dönüyorum.

Severin, Anna, Christian ve hatta Mark çoktan içeri girmişlerdi. Sonuncusunu görünce donup kalıyorum ve kapının arkamdan çarparak kapanmasına izin veriyorum. Sol elmacık kemiğim ve çenem taze bir morlukla kaplı, dudağım

ama şaşkın bakışlarım altında sırtıtmaya devam ediyor ve sonra dudağındaki yara tekrar çatlayınca burnunu kırıstırıyor. - At sırtında Mara'nızın arasına girdiğinizde işte böyle olur.

ve çıkış," diyerek parmağıyla yüzünü işaret ediyor.

Benim Mara'm. Korkunun yanı sıra göğsümde bir sıcaklık yayılıyor.

- Toynakların etkisi mi?

- Bunlar yumruk ve dirseğin etkileri.

- O zaman yaşayacaksın," diye homurdandım.

Severin masaya oturmağ, sessizce mektubunu okuyordu, çenesi giderek geriliyor ve gıdıları akmaya bağılıyordu. Christian kardeğini yataktan sürükleyerek çıkarmığ, kardeğinin gömleğ i pantolonunun içine zorlukla sokulmuğ ve saçları dikkatsizce farklı yön lere dağılmığ tır. Anna bir geceliğ in üzerine kokulu tek bir sabahlık giyerek koğarak geldi, siyah saçları da birbirine karığ mığ tı. Kocasının aksine kraliçemiz eliyle ağ zını kapatıyor ve gözlerinde yaşlar var ama bakışları o kadar öfkeli ki kederden mi yoksa öfkeden mi ağladığını anlayamıyorum.

- Ölüyor musun? - Kardeşim mektubu bitirirken soğuk bir sesle, "Ölüyor musun?" dedi. - Sana daha önce de sorular sormuştum ama sen her şeyin yolunda olduğunu söylemiştin. VE ŞİMDİ ÖLÜYOR MUSUN?!

Severin ilk kez bana sesini yükseltti. Sadece sesini yükseltmekle kalmıyor, neredeyse tehditkâr bir şekilde hırlıyor, sandalyesinden kalkıyor, avuçlarını masanın üzerine koyuyor ve tüm sabrını kaybediyor. Gerçeğ i daha fazla saklayamam.

- Evet.

Küçük kardeş kuru açıklamama sinirlenerek kaşlarını çat tı.

- Agatha'yı getirmemeliydim ama tek şansım buydu. Başka bir Morok bulmak için zamanım olduğunu düşünmüştüm ama sonra saldırı ve onun yaraları geldi. Sonra kanlı Rahmanov ve onun savaşı ve bunların hepsi beni zayıflatıyor, zaman azalıyor. Bağımızı koparamam çünkü bu onun vücudunun parçalanmasına neden olur, o zaman onu asla geri alamayız.

Kafam karışık bir şekilde konuşuyorum, ana noktayı kavramaya, onun ve Anna'nın aklındaki en önemli soruları yanıtlamaya çalışıyorum.

- Onu geri getirebilir misin? Onu zorlayabilir misin? - Anna soruyor.

- Şimdi olmaz. Çok uzakta, onu zar zor hissedebiliyorum.

Sadece gittiğ i yönü hissedebiliyorum.

Turuncu güneşe kısa bir bakış atıyorum, yarıya kadar yükselmiş.

– Gitme vakti geldi, Daniel'a ulaşmadan önce onu yakalayabilirsem çok şanslı olacağım.

– ALEXANDER! - Severin bana bağıyor.

Gitmek için hızla arkamı dönüyorum, ama Christian beni omuzlarımdaki zırhtan kabaca tutuyor ve neredeyse bir sandalyeye fırlatıyor. Şaşkın bir ifadeyle ona bakıyorum.

– BUNU KARDEŞİNE AÇIKLAMAK İÇİN ON DAKIKA HARCAYACAKSIN!

Christian'ın tehditkâr sesi odada yankılandı ve hepimiz onun amcamız olduğunu hatırlayarak sustuk, dürüst olmak gerekirse Morok'tu ve aramızdaki yaş farkı neredeyse elli yıld.

– Severin kardeşini kaybediyor olabilir, bu yüzden ona saygı gösterin ve sizi bırakıp bırakmamayı seçmesine izin verin!

Bakışlarımı küçük kardeşime çeviriyorum ve onu ne kadar zor bir seçimle karşı karşıya bıraktığımı fark ediyorum. Gerçi Christian haklı. *Ona bir seçim şansı bile vermedim.* Ona nedenlerimi kabul edip beni hapsedip Agatha'nın ölmesine izin vermek mi yoksa birbirimizi bir daha asla göremeyeceğimizi bilerek gitmeme izin vermek mi istediğine karar verme şansı vermedim.

Nefes veriyorum, sakinleşiyorum ve Severin ile Anna'ya oturmalarını söylüyorum. Amcamın dediği gibi, on dakika boyunca Morok ve Mara'nın bağlantısı hakkında olabildiğince ayrıntıya giriyorum. Onlara her şeyin nasıl işlediğini ve neden böyle olduğunu anlatmak için, Christian'ın bilmesine rağmen bana verdiği söz yüzünden onlara söyleyemediğini söylüyorum. Bunca zamandır bu kadar çok şey sakladığımı duymanın her ikisi için de ne kadar incitici ve huzursuz edici olduğunu görebiliyorum. Birkaç kez soru soruyorlar ama genelde gergin bir sessizlik içindeler ve ben korkuyorum. Severin'in sırf beni kurtarmak için beni nasıl hapsetmeyi seçebileceğinden korkuyorum. *Kalmamı isterse küçük kardeşimin ricalarına karşı gelecek miyim?*

– Gitmeme izin verecek misin?

Yaşlıyım ve bunu sormamalıyım ama amcam haklı. Bu seçimi yapmak zorunda. Anna, Severin'in yumruğunu sıkıyor. Onun için zor ama ben ölürsem Agatha da kesinlikle ölecek ve eğer bağlantımızı kesmezsem bu çok yakında olacak. Ama Severin için daha zor, çünkü Agatha'yı feda ederek en azından beni kurtarmak için büyük bir fırsatı var.

– Id.

Kardeşim ayağa kalkıyor ve dağınık görünümüne ve genç yaşına rağmen, içinde diğer tüm krallardan daha fazla büyüklük var. Serath'ı bensiz yeniden inşa edecek, bundan eminim.

Gitmek için kalkıyorum.

– Amcan ve Gölğeler'le birlikte önce sen gideceksin, ben de senden yarım saat sonra süvarilerle birlikte yola çıkacağım.

Aniden kardeşime döndüm.

– Sören! Güvende kalmalısın!

– Bu söz konusu bile olamaz, Alexander! Ben artık senin kardeşin değilim. Ben senin kralınım! Ana ordu olmadan harekete geçmen için sana izin vermek, karşılayabileceğimden daha fazla.

Anna kocasının yanına geliyor.

– Acele et Alexander! Daniel'a ulaşmasına izin verme. Sadece birkaç saniye tereddüt ediyorum, onlara başımı sallayıp dışarı çıkıyorum.

Gölğeleri iki gruba ayırıyorum. Mark liderliğindeki yirmi kişiyi Severin'i korumak için bırakacağım. Gölğelerimin geri kalanına Pavel liderlik edecek ve Christian'la ben önden giderek gerekirse düşman kampına gireceğiz. Yüzlerinden kimsenin benim saçma planımdan hoşlanmadığını anla ya biliyorum ama onlara sormuyorum. Nasıl olsa öleceğim, bu yüzden güvende kalmanın bir anlamı yok ve Christian, Gölğeler'in hepsinden daha güçlü bir Morok.

Hiç durmadan kuzeye doğru dörtnala giderken, nefret ettiğim her acımasız eğitim seansı için Christian'a minnettarım. Ve kendi Gölğelerimi akıl hocamın yaptığından çok daha kolay eğittiğim için mutluyum. Birliğimi amcam ve benimle aynı hızda tutan ve beni atları geçmemek için tuttuğumuz ortalama hızda eyerde tutan tek şey bu dayanıklılık. Baş ağrısı geri dönüyor ve halsizlik artıyor. Kalbim her zamankinden daha hızlı atıyor, senkronize değil ve ateşimin yükseldiğini düşünüyorum, baş dönmesine ek olarak vücudum titriyor. Ama yüzümdeki maskeyi indirerek solgunluğu ve alnımdaki teri gizliyorum.

Eyer üzerinde geçirdiğim bu saatler düşüncelerimle baş başa kalmama neden oluyor ve Agatha'yı ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Onu gözümün önünde topraktan nasıl çıkardıklarını hatırlıyorum. Anna'nın cesedini

Ölü kız taş tabuttan kırmızı bir pelerine ve bir zamanlar neredeyse çürümeye yüz tutmuş beyaz bir kumaşa sarılmıştı. Ama Agatha...

İç içe geçmiş iki tabutun içinde kilitliydi. Dıştaki tabut ahşaptı ve metal bir çerçevesi vardı, ikincisi ise tamamen metal plakalarla kaplıydı. İnsanlar ahşabın çok çabuk çürüdüğünü bildikleri için dış tabutta sadece çerçeve ve çürümüş tahta kalıntıları vardı. İkincisi ise aşınmış olsa da Mara'nın bedenini taşımaya devam ediyordu. Ancak bu bile yeterli değildi ve o zamana kadar aşınmış olan kalın zincirlerle sarılmıştı. Anna'nın taş tabutu mahzendeyken, Agatha'nınki metrelerce aşağıda gömülüydü.

İnsanlar en çok ondan korkuyordu, yeniden ortaya çıkıp intikam alabilecek en korkunç canavar olarak ondan korkuyorlardı. Zincirleri gördüğümde, bu tür bir korumaya ihtiyaç duyan kızın neye benzediğini merak etmeden duramadım, sadece tüm atalarımı katletmemiş olan kız. Yine de benim ve Severin'in Arian'ın gerçek torunları olduğumuzun farkında bile değil. Gerçekten de paralı askerler tarafından öldürüldü ama o zamana kadar Arian'ın babasının suikastçılardan koruyabildiği hamile bir gelini vardı. Karısıyla birlikte yeni doğan bebeği Arian'ın kardeşi olan yeni oğluna verdi ve onu varis yaptı. Ama bu gerçeği sadece kraliyet ailemiz biliyor.

Agatha'nın tabutunun zincirleri kırıldığında ve iç tabutun aşınmış metali çekildiğinde tek gördüğüm ölü bir kızdı. Anna gibi güzeldi ama hayal ettiğimden daha zayıftı ve üç yarası daha kötüydü. İlk diriliş en fazla enerjiyi alır ve ölümcül yaraları anında iyileştirir. Onu tabuttan kendim çıkardım ve hizmetkârlar neredeyse çürümüş kıyafetlerinin üzerine bol bir elbise çekmeme yardım ettiler. Anna'nın verdiği tepki karşısında kendimi gözyaşlarına ve histeriye hazırlamıştım. Ama ablası gözlerini açtı, yavaşça doğrulup oturdu ve Araken Prensi'nin oturduğu eski püskü kulübeye bir tür kayıtsızlıkla baktı, çünkü yakınlardaki tek bina orasıydı.

Kendisinin ve onun kim olduğunu, neler olduğunu ve ne zamandır ölü olduğunu anlatan Daniel'ı sessizce dinledi. Agatha sadece başını yana eğdi ve sanki onun söylediklerini dinlemiyormuş gibi buz gibi gözleriyle prene baktı. Sonra

Daniel devam ederken bakışlarını bana çevirdi ve baktı, baktı ve baktı.

– Beni anlıyor musun, Mara? - Sarı saçlı prens sordu ve Agatha tekrar ona döndü. - Sormak istediğiniz bir şey var mı?

– Evet," dedi kız kısık sesle. - Sadece bir tane.

Kaşlarını birleştirdi ve yüzü ilk kez kayıtsızlıktan kızgınlığa dönüştü.

– Sen kim oluyorsun da ben ölüyken beni rahatsız ediyorsun?

Şimdi bile Daniel'ın uzamış yüzünü hatırlayınca dudakları bir gülümsemeye dönüşüyordu.

Bu şekilde bitmesine izin vermeyeceğim.

Beni sevdiğini söyledikten sonra.

Onu zaten bir kez mezardan çıkardım ve bu sefer de yapacağım, ölümün boğazını çıplak ellerimle ısırmak zorunda kalsam bile.

Bitiremediğim cümlemi tamamlamak için ona söylemek zorundaydım. Çünkü aslında söylemeye çalıştığım şey şuydu: *"Beni tekrar korkuttuğun için senden nefret ediyorum ama seni bin kat daha fazla seviyorum.*

Sınır ormanından önce dinlenmek için duruyoruz, gücümüzü biriktiriyoruz ve en zor kısmın henüz gelmediğini fark ediyoruz. Agatha'nın Araken kampına bizden önce varacağından eminim ama hâlâ aptalca bir şey yapmayacağına ve orada kimsenin ona zarar vermeyeceğine dair umudum var. Daniel'ın onu kilitleyeceğini umacağım hiç aklıma gelmezdi. Kafeste olması ölmesinden iyidir. En azından bu şekilde onu dışarı çıkarabilirim.

Dinlenirken Gölgelerin hiçbirisi konuşmuyor, şaşırtıcı derecede sessiz ormanı dinliyoruz, sanki rüzgar ve ağaçlar bile bugün bir trajedi yaşanacağını biliyormuş gibi.

Kalan mesafeyi oldukça hızlı bir şekilde kat ederek ilerliyoruz ve çoktan sınıra yaklaşıyoruz. Blizzard'ı sahibesi olmadan gördüğümde tüylerim diken diken oluyor. Christian bembeyaz atı yakalamak için atından atlıyor. Hepimiz durup hayvanı inceliyoruz ama içimiz rahatlıyor, ne bir yara ne de kan var.

– Muhtemelen gitmesine izin vermiştir," diye bitiriyor Amca.

– Yani zaten kampta ya da yakınında.

Blizzard'ı bir kez daha Dolcor'a doğru çeviriyorum ve kamburuna tekme atarak kılıcın altında kalmadan önce olabildiğince hızlı bir şekilde bu ormandan çıkmaya gönderiyorum. Ve biz hızlanarak yolumuza devam edip sınırı geçiyoruz.

Bölüm 21

Mara

Daniel konuşmaya devam etmekten kaçınmaya çalışıyor, hazırlıklar için yeni emirler vermek üzere çadırından çıkıyor. Dışarıda bir yerde kendinden emin sesini ve ardından askerlerin ayak seslerini duyuyorum. Kıpırdamadan duruyorum ve bana hiç de nazik olmayan bir gülümsemeyle bakan Helena'ya ters ters bakıyorum.

Daniel beni kurtarma arzusunda samimi olsa bile başarılı olamayacak çünkü Elena kardeşinin dikkati dağılır dağılmaz kafamın kesilmesini emredecektir.

– Aaron'ı o kadar çok seviyorsun ki sırf ona yakın olmak için onu bir kafeste tutmayı mı tercih ediyorsun? - Kuru bir şekilde sordum.

Prenses alt dudağını mutsuzca ısırır ve sarı kaşlarını düşünceli bir şekilde kaldırır.

– Aşık oldum," diye dürüstçe itiraf ediyor omuzlarını silkerek. - Bana karşı özenli ve nazikti. Kardeşlerim dışında kimse bana böyle davranmadı. Diğerleri köpek yavrusu gibi peşimden koşardı. Yüzüm yüzünden değilse bile, kralın kızı olduğum için. Aaron farklıydı. Gerçi şimdi neden statümle ya da ona verebileceğim güçle zerre kadar ilgilenmediğini anlayabiliyorum. Sonuçta, zaten her şeye sahipti.

Elena sırtıyor ve sonra hafifçe burnunu kırııştırıyor. Sadece birkaç saniye sürüyor ve beni görünce görev gülümsemesi yüzüne geri dönüyor.

– Ya sen, Mara, sen kimsin? Bu isim senin tek kimliğin. Önceden neydin? Bir köylünün kızı mı? Mara olmasaydın okumayı bile bilmezdin.

Bu doğru.

Mara.

Artık benimle ilgili özel bir şey yok ve hiçbir zaman da olmadı.

Büyük olasılıkla Elena gururuma vurmak, onu incitmek, beni kızdırmak istedi, ama söyledikleri bana sadece

gelme amacım. Bu yüzden yüzüm sakın ve tarafsız kalıyor.

Elena kinini kusmaya devam etmek için ağzını açıyor ama Daniel bize geri döndüğü için zamanı kalmıyor. Boş konuşmalarla vakit kaybettiğimi hatırlıyorum.

– Askerleri geri çağır, Daniel," Genç adam yanımdan geçip masasına doğru yürürken tekrar bastırıyorum.

Ona bir fırsat daha veriyorum.

– İptal et ve benim gözümde taca layık ol.

– Benim değersiz olduğumu mu düşünüyorsun? - Daniel hayal kırıklığıyla nefes verdi.

– Şimdi bir yalancı gibi davranıyorsun, anlaşmamızı bozuyorsun.

Sadece küçük bir adım geri atıyorum, çıkışa ve muhafızlara yaklaşıyorum. Bunu yavaşça yapıyorum, ihanetin acısını ve hatta şoku gösteriyorum, ellerimi hayal kırıklığıyla havaya kaldırırken dikkatleri ayaklarımdan uzaklaştırıyorum.

– Kapa çeneni, Mara! - Elena araya girer.

Solumda ve önümde beş adım var. Genişsen üç.

Arkadaki korumalara sadece iki adım var. Bu yeterli olacaktır.

– Onunla konuşmayı kes, kardeşim. Sadece kilitte. Neden bahaneler uydurarak zamanını harcıyorsun ki?

Daniel burnunun kenarını ovuşturdu ve burnunu kırıstırdı, düzgün saçlarından birkaç sarı tel alnına düştü. Beni anlamak istemekle bunu yapacak zamanı olmamak arasında gidip geliyor ve kız kardeşi de yangına körükle gidiyor.

– Muhtemelen haklısın, Elena.

Hayır.

Yapamazsın. O zaman tüm planım suya düşer.

– Agatha, ayrı bir çadıra götürüleceksin ve orada gözetim altında olacaksın, ama bu sadece geçici bir durum. Söz veriyorum.

Emir vermiyor, yüzüme bakıyor, *rıza mı bekliyor? Anlayış mı?* İkisi de bende yok ve sessiz kalıyorum ama o yavaşça elini kaldırıp muhafızlara işaret verene kadar.

– Hayır." Sakince nefes veriyorum ve hançerimi tutan arkamdaki muhafıza doğru bir adım atarak eksenimde dönmeye başlıyorum.

Sadece bıçağa ihtiyacım var, bu yüzden genç çocuk sıkılı elinde kalan boş kına şaşkınlıkla bakıyor. Tek bir hareketle boğazını kesiyorum ve kendi eksenimde dönerek diğerinin boğazını kesmeyi bitiriyorum. Birbirlerine bu kadar yakın durmamalıydılar.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi, Elena'nın ağzının açıldığını fark ediyorum ve çığlık atmak için bir göğüs dolusu hava alıyor, ama ben daha hızlıyım. Aramızdaki mesafeyi kapatarak elimle ağzını ve burnunu kapatıyorum, sırtının arkasına geçiyorum ve bıçağı karnının üzerine getirmek için sadece bir saniye harcıyorum. Kaburgalarının altından kalbine doğru saplarken elim titremiyor. Elena'dan nefret ediyorum ama onun acı çekmesini de istemiyorum. Kız ellerimin arasında birkaç kez seğiriyor, ağzı parmaklarımın arasından kanıyor.

Şansıma, Daniel uyuşmuş durumda, böyle bir şey beklemiyordu. Çığlık atmıyor, dehşet içinde kollarımda ölmekte olan kız kardeşine bakıyor, gördüklerine inanmadığı için gözleri kocaman. Hava almak için ağzını kapatıyor, küçük bir nefes bile alamıyor.

Prenses sustuğunda bıçağı çıkarıp onu yavaşça yere indiriyorum. Araken Kralı masanın kenarına tutunarak nefes almak için çırpınmaya devam ediyor. Şimdi her zamankinden daha net bir şekilde, onun sadece on dokuz ya da en fazla yirmi yaşında olduğunu hatırlıyorum. Bazı yönlerden kurnaz olabilir ama aşık olmak onu saflaştırmış. Benimle ilgili peri masallarına olan inancı onu kör etmiş, ona söylediğim son sözlerin boş sözler olmadığını fark etmesini engellemiş.

– Sana söylemiştim Daniel," diye hatırlattım ona sessizce, neredeyse kendimi mazur göstererek, bakışlarındaki ihanet acısını fark ederek. - Bir daha sana geldiğimde, seni öldürmek için gelecektim.

Ona doğru birkaç yavaş adım attı.

– Ama aynı zamanda söz verdiğin şey için geldim. Bana her şeyi vereceğini söylemiştin ve gerçekten de sadece senin bana verebileceğin bir şey var.

Sesimdeki yalvarışa şaşıyor ve onu gördüğümde kalbimin sıkıştığını hissederek neredeyse dehşete düşüyorum. Onu zaten incitmiş olduğumdan daha fazla incitmek istemiyorum ama geri dönüşü yok. Buraya intikam için değil, sadece sevdiklerimi korumak için geldim. Bunu yapmak için savaşı kazanmalı ama hayatımı kaybetmeliyim. Daha da yaklaştım.

Hançerimi kabzası öne gelecek şekilde uzattım, Daniel sanki bıçağı göğsüne saplamışım gibi bana baktı.

– Hayır," diye sarsılarak nefes veriyor. Genç adamın şokta olduğunu ve durumun gerçekliğinin farkında olmadığını fark ediyorum.

– Az önce kız kardeşini öldürdüm, Daniel.

– Hayır," diye tekrarlıyor akılsızca, şok olmuş bakışlarını yüzümden ayırmadan.

– Nasıl olsa Araken'de idam edileceğim.

– Hayır," diye devam ediyor, ancak bu cevabın beni öldürme konusundaki isteksizliğine mi yoksa kız kardeşini gerçekten öldürdüğüme hâlâ inanmadığına mı işaret ettiğini bilmiyorum.

Sınır ormanından gelen bağırışlar kampta çınlarken kralın başı çıkışa doğru sallandı. Sınır ormanından kampa doğru haykırışlar yükselirken kralın başı çıkışa doğru sallandı. Önce biri, sonra diğeri, sonra bir dalga ve tüm kamp bir kargaşaya dönüştü. Morok'un yaklaşmakta olan Araken bağırışlarını duyarken bile gözlerimi Daniel'dan ayırmama izin vermiyorum. Çok uzun sürdü.

– Daniel," yavaşça çenesinden tutup onu kendime doğru çeviriyorum ve o da bir an için gözlerini kapatarak bana uyuyor, "lütfen. Bana bu konuda yardım edebilecek tek kişi sensin.

Beni öldürmesi için ona yalvarmaya hazırım. Kabzayı parmaklarıyla kavrayan kralın kahverengi gözlerinde yenilginin acısından başka bir şey yoktu ve ben onu cesaretlendirerek hafifçe gülümsedim. Bıçağı yavaşça kaburgalarının altına doğru ittim. Kolunun açısını, bıçak kalbine isabet edecek şekilde ayarladım.

– Neden her şeyi mahvettin Agatha? - Daniel kaçınılmaz sona boyun eğmiş bir halde usulca fısıldar, ama yakışıklı yüzü kederle buruşmuştur.

İkimiz de bu kadarı paylaşmak zorunda kaldığımız için üzgünüm.

– Bu benim ya da senin hatan değil, Daniel. İki yüz yıl önce, atalarının açgözlülüğü ve gururu daha da büyüdüğünde mahvoldu. Ve bazı şeyler Julius doğmadan önce bile bozulmuştu. İsimli kardeşlerimize sırtımızı döndüğümüzde ve Mara ismi bir lütuf değil, bir lanet ve yük haline geldiğinde. Sen ve ben tüm bunların bedelini ödemek için talihsiz bir karta sahiptik.

Genç kral dikkatle dinliyor, güvenle gözlerimin içine bakıyor.

– Bu senin hatan değildi Daniel. Ve seni affediyorum." Dudakları kıvrıldı, affedilmek istemiyordu. - Ama zamanı geldi ve... kalbe nişan almayı unutma.

Tereddüt ediyor.

Çığlıklar daha yakın gibi görünse de sabırla bekliyorum.

Daniel kolunu biraz geri çekiyor, parmaklarını omzuma doluyor ve dudağını neredeyse kanayacak kadar ısıyor. Genç adam kendi hançerini kaburgalarımın altına, tam kalbime saplıyor ama yeterli değil.

Seğiriyorum. Bacaklarım bükülüyor ve ağzımdan öksürükle kan geliyor, dudaklarımdan aşağı akıyor. Yana doğru düşerken Daniel beni destekliyor. Bana sıkıca sarılıyor, benimle birlikte yere çöküyor, diz çöküyor. Omuzlarına yapışarak üniformasını kirletiyorum. Acı düzgün düşünmemi zorlaştırıyor, gözlerimden yaşlar dökülüyor ama yine de gülümsüyorum, bıçağı çıkarmasına izin vermiyorum. Elini kabzanın üzerinde tutuyorum.

– Aferin sana... Şimdi şuna bir bak.

– Agatha, hayır..." diye dudaklarıma doğru inliyor, alnını alnıma değdiriyor, eli titriyor ama bu darbe yeterli değilmiş gibi hissediyorum. Alexander hâlâ beni tutuyor, aramızdaki bağı neredeyse fiziksel olarak hissedebiliyorum, o çekimi ve ona gitmem için verdiği emri hissedebiliyorum ama yapamıyorum. Bacaklarım itaat etmiyor.

– Özür dilerim Daniel," diyerek elimi kaldırıp önce saçlarını, sonra da boynunu okşayarak onu kendime çekiyorum. - Ama yapmalısın. Şuna bir bakın.

O farkına varmadan yaşam iplerini okşuyorum, sakinleşiyor, nefes alıp vermesi yavaşlıyor ve Daniel itaatkâr bir şekilde bıçağı döndürüyor. O hareket ederken aynı anda ben de kollarımı iplerine dolamayı başarıyorum ve çekerek yırtıyorum. Tam o sırada boğazımdan yeni bir yığın kanla birlikte bir çığlık kopuyor. Kralın gözleri sönüyor ama acısız bir şekilde ölüyor ve benden daha hızlı uzaklaşıyor. Daniel yere yığılıp başı kucağıma düşerken omzumu devasa masasına yaslıyorum. Çadırın girişi açılıyor ama artık içeriye kimin adım attığını göremiyorum. Gözlerimi kapatıp acının beni bırakıyor olmasının tadını çıkararak uzaklaşıyorum. Bu sefer zamanında geldim ve ölüyorum.

Bölüm 22

Morok

İlk düşman birlikleriyle beklenmedik bir şekilde karşılaştık. Daniel'in Agatha'ya verdiği sözü tutmayıp erkenden yola çıkacağını tahmin etmemiştik. Şansımıza, aralarında neredeyse hiç süvari yok, bu yüzden Arakenlerle bizim açımızdan herhangi bir ölüm olmadan başa çıkıyoruz, ancak en önemli yoldaşımızı kaybediyoruz - zaman.

Çok uzaktaki birlikleri gördüğümüzde, onları görmezden gelmelerini ve kampa doğru ilerlemeye devam etmelerini emrediyorum. Severin ve Mark arkamızdaki düşmanlarla ilgilenecek.

Güneş çoktan yeterince yükselmiş ve gökyüzü pırıl pırıl maviyken, buz gibi havayı olabildiğince derinden içime çekerek odaklanmaya çalışıyorum, ciğerlerimdeki soğuk konsantre olmamı sağlıyor. Yine de yorgunum; sırtımdan aşağı akan teri hissedebiliyorum ve üşüme daha da kötüleşiyor. Zırh daha ağır geliyor ve sırtımdaki kılıç beni eğilmeye zorlayarak atın boynuna baskı yapıyor.

Yanmış ağaçların son sırasını da geçip ormanla kamp arasındaki açık alana sıkıştığımızda nefesim kesiliyor. Düşman kampına doğru hızla ilerlerken sayıca az olduğumuzu fark etmelerine rağmen Gölgeler'den hiçbiri itiraz etmiyor ya da tereddüt etmiyor. Artık her şey bana bağlı. Agatha'yı olabildiğince çabuk yakalamalıyım ve ormana çekilmeliyiz. Tek yapabileceğim Daniel ve askerlerini gafil avlamak.

Onu hissettiğimde ciğerlerim daraldı, dudaklarımdan sarsıcı bir iç çekiş kaçtı. Yaşıyordu. Daha geride bir yerde, çadırlardan birinde. Kalp atışlarını, bir gece önce avucumu göğsüne koyup kalbinin atışlarını yakaladığım zamanki kadar net hissedebiliyordum. Bir tazı gibi havayı gürültüyle kokluyorum, gül sabununun kokusunu alıyorum, burada olduğunu biliyorum.

Çadırların, atların, Arakanlıların ve erzak arabalarının arasından geçerken Gölgelerim bir çığlık atıyor. Her zamanki hizmetkârlar ve

Yaverler kaçıyor, askerler silahlarına koşuyor ama Morok'un takımın başında olduğunu gören birçoğu bize saldırmakta tereddüt ediyor. Christian arkamdan geliyor, kılıcını bana doğru savuruyor, yavaşlamıyor ve yolunu kesmeye karar veren ilk aptalı öldürüyor.

– Bana bir geçit bırak ve daha fazla içeri girme! Buradan sonra sadece ben ve Christian varız! - Paul'e bağıryorum, o da Gölgeleeri biraz yavaşlatıyor, amcam ve ben ilerlerken onların dikkatini dağıtıyor.

Yolumuzdaki askerlerin sayısı artıyor ve çok fazla yavaşlamamaya çalışarak kılıç ve toynakla yolumuzu temizliyoruz. Geniş bir yay çizerek bir askeri öldürüp bir diğerini yaralıyorum ve yüzümü kaldırdığımda nihayet Daniell'in çadırını görüyorum.

Umut ruhumu ele geçirir geçirmez ağzım kan tadıyla doluyor ve zar zor bir çığlık atabiliyorum. Atım askerlerden birinin kılıcının önünden tökezleyerek kaçıyor ve ben kalbimde korkunç bir acı hissederek yere düşüyorum.

Midem bulanıyor, ağzım kanla dolmuş gibi hissediyorum ve zar zor nefes alabiliyorum. Arakenlerden biri kılıcını bana saplamaya çalıştığında beni sadece reflekslerim kurtarıyor, ama bıçağın göğsümün olduğu yere girdiğini görmek için tam zamanında kenara yuvarlanıyorum. Askerin karnına tekme atıyorum. Christian bir şeyler bağılıyor ama gümbürtüden duyamıyorum, ayağa kalkarken yer sallanıyor, şimdi çok daha ağır görünen kılıcımı tutuyorum. Düşman kılıçlarından ve beni yakalamaya çalışan ellerden kaçmak için mücadele ediyorum. Baltamı kapıyorum ve bana doğru koşan düşmana fırlatıyorum. Metal kafasına saplanınca adam anında yere düşüyor.

Karnıma dokunuyorum ama yara yok ve Agatha olduğunu fark ettiğimde boğazımdan bir inilti kaçıyor. Rakiplerimden biri bacağıma bir bıçak saplamayı başardığında ve bacağım kanamaya başladığında gerçek bir acı dalgası daha hissediyorum. Hızlı hareket etmeye çalışarak beş tane daha öldürüyorum ve her seferinde kılıcımı kaldırmanın daha zor olduğunu fark ediyorum. Lanet çadıra yüz metreden biraz fazla var, ama attığım her adım dayanılmaz derecede yavaş, yoluma devam etmek için savaşıyorum. Başka birinin kılıcının altından sıyrılıyorum ama görülmemiş derecede aptalca bir şey yapıyorum, şu anda arkamda olan düşmanı öldürmek için dönmüyorum bile.

Saniyeler çok hızlı geçiyor ve ben bir tanesini bile kaybedemem. Saniyeler çok hızlı akıp gidiyor ve ben bir tanesini bile kaybedemem.

Vücudum yeni bir acı dalgasıyla seğirdiğinde kırk metreden fazla yolum kalmamıştı ama acı kalbimden vücuduma doğru bir kez ilerleyip kayboldu.

Yani tam olarak öldüğü saniyeyi, anı biliyorum.

Aramızdaki iplik hala orada, ama içindeki yaşamı hissedemiyorum. Sanki biri onu tutuyormuş gibi gergindi ve şimdi cansız bir şekilde sarkıyor, tanıdık bir titreşim ya da yankı vermiyor. O anda, uzun zamandır onun nefes almasını ve kalp atışlarını devam ettirmek için harcadığım tüm enerji bana geri dönüyor. Tam iyileşmeye yakın bile değil ama sanki hayata geri dönüyorum. Tüm yorgunluk kayboluyor, bedenim bana yeniden itaat ediyor, kılıcım artık o kadar ağır gelmiyor ve bacaklarım örülmüyor, hatta koşabiliyorum. Şok olmuş bir halde, inanamayarak amcama dönüyorum. Tam boyuma ulaşip omuzlarımı yeniden dikleştirdiğimde gözlerindeki farkındalığı görebiliyorum.

Agatha gitti.

Düşmanlarımın saldırı girişimlerini savuştururken farkına bile varmadan ileriye doğru koşuyorum. Vücudum kendi kendine, refleks olarak tepki veriyor ve gözlerimi çadırın girişinden ayıramıyorum.

– KRAL ÖLDÜ! - adamlar çadirdan bağirarak çikiyor, haberi her yöne yayiyor, askeri kampi kaosa sürüklüyor. - PRENSES ÖLDÜ!

Hepsi bizim avantajımıza. Rachmanov hanedanının sonu, bu da savaşı bitirebileceğimiz ve devamından korkmayacağımız anlamına geliyor. Ülkelerimizi Severin altında birleştirebiliriz, egemenliği onlara bırakıp Senatolarının yönetmesine izin verebiliriz ya da yeni bir kral seçebiliriz, ama çadıra girdiğimde umurumda değil. Bununla daha sonra ilgileneceğiz.

Alışkanlığımın dışında, etrafıma bakıp durumu analiz ediyorum.

Girişte iki ölü muhafız fark ettim.

Muhtemelen onlarla başlamıştır.

Sonra yan tarafta ölü bir Elena görüyorum. *O üçüncü.*

Agatha'yı yerde otururken buluyorum, dizlerinin üzerine çökmüş, omzunu ve başını rahatça masaya yaslamış. Ben olsam onun

Yorgun olduğu için oturmaya karar verdi, ama bir zamanlar onun için seçtiğim hançer göğsünden dışarı çıktı ve tüm kıyafetleri ve yüzünün yarısı kanla kaplandı. Kan hala dudaklarından yere damlıyor.

Daniel'in başı kucağında yatıyor, yüzünü çeviriyorum ve Agatha'nın onun yaşam iplerini kopardığını anlamam için bir bakış yetiyor. Aptal küçük Mara bize savaş kazandırmaya ve kendini öldürmeye geldi.

Üç. Helena, Daniel ve kendisini başka bir adamın eliyle öldürecek ve o el Araken Kralı'na aitti.

Aramızdaki bağı hâlâ hissedebiliyorum ve diğerlerine onu bırakmaya hazır olmadığımı söylediğimde söylediklerimi geri almayacağım. Hançeri yavaşça göğsünden çekip çıkarıyorum ve kızı kendi kırmızı bornozuna sarıyorum. Onu kollarıma alıp kendime çektiğimde hâlâ sıcaktı.

– Önemli bir şey değil," diyorum aptalca ona ya da kendime. - Seni daha büyük yaralarla gördüm. Düzelteceğim.

Çadırdan çıktığımda kimse bana saldırmaya çalışmıyor. Askerler ya ne yapacaklarını bilmeden komutanlarını aramak için dağılıyor ya da kollarında ölü Mara'yla Morok'a bakarak donup kalıyorlar. Christian hiçbir şey söylemiyor, Agatha'yı atıma bindirmeme yardım ediyor. Eyerde doğrulup oturuyorum, tanıdık bir hareketle onu arkadan kucaklıyorum ama daha önce kollarımda gerilmişti ve şimdi kızın başı göğsüme düşüp bir o yana bir bu yana savruluyor. Öne doğru eğilip başını kaldırıyorum ve yanağımı şakağına bastırıyorum, kanın metalik kokusunu neredeyse tamamen bastıran gül kokusunu alıyorum.

Ormana doğru geri dönüyoruz, kampın önünde Gölgelerle tekrar karşılaşyoruz, askerlerle savaşımaya devam ediyorlar ve bize açık bir geçit bırakıyorlar. Bazıları yaralı, bazıları atlarını kaybetmiş, ama adamlarım arasında hiç ölü görmüyorum. Agatha'ya endişeyle bakıyorlar ve beni ve amcamı ormana kadar takip ederek geri çekiliyorlar. Kimse bizi takip etmiyor, kral ve prensesin öldürülmesinden sonra tüm kamp kaos içinde.

Orman şeridine yaklaşıyoruz ve Severin ile Mark'ın başını çektiği büyük süvarilerimiz bizi karşılamak için koşarken rahat bir nefes alıyorum. Yer toynaklarının altında sarsılırken Sugarcreek gergindi. Kardeşimin bakışlarıyla karşılaşyorum ve yüzünü bir an için görebiliyorum.

Yanımdan hızla geçerken Agatha'nın yüzündeki kanı görünce yeşil gözleri dehşetle açılıyor.

Fiziksel olarak kendimi çok daha iyi hissediyorum, bedenim bana itaat ediyor ve ellerim titremiyor ama kafamın içinde, kafamın arkasında bir yerlerde, kaybettiğim düşüncesi durmadan nabız atıyor. Agatha'yı Christian'a veriyorum, ona ve Gölgeler'in yarısına Dolkor'a gidip Agatha'yı eve götürmelerini emrediyorum ve atımı döndürüp kampı ele geçirmek ve Araken hakkında ne yapacağıma karar vermek için kardeşimi takip ediyorum. Mara ve Ariana hakkındaki gerçeği söylemenin zamanı geldi. Onlara Anna'nın hayatta olduğunu ve her şeyi doğrulayabileceğini söylemenin.

Agatha'nın iki yüz yılını aldı ama intikamını tamamladı ve ölürken kız kardeşine verdiği sözü yerine getirdi.

Agatha, Julius'un soyunu keserek tüm acılarının intikamını aldı. Uzun savaşı sona erdirdi.

Ailem güvende.

Ama kaybettiğim düşüncesi kafamda dönmeye devam etti, ciğerlerim bir mengene gibi sıkıştı ve Araken askerini atımın önünden savurarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Kafamdaki düşünceleri bastırmak için kardeşimin peşinden koştum.

Düşman kampını ele geçirip ateşkes sağladıktan sonra Dolkor'a döndüm ve günler sonra orduyla birlikte Agatha'nın cesedini başkente geri götürdük. O zamandan beri onu diriltmeye, tekrar canlandırmaya, güçlerimi ona aktarmaya ya da ona bir şeyler aşılamaaya çalıştım. Ama hiçbir şey işe yaramıyor, haftalarca uğraşıyorum, gücümün normale döndüğünü hissediyorum ama bunun bir kısmını bile Agatha ile paylaşamıyorum.

Sonraki iki ay, iş ve siyasi sorunların çözümüyle dolu bir cehenneme dönüşür. Severin ve meclis üyelerimiz, askerlerin dönüşü ve Araken'le olan işlemler konusunda boğazlarına kadar işe batmış durumdalar. Uzun tartışmalardan sonra, onlara özgür bir ülkenin egemenliğini ve haklarını bırakmaya karar verdik. Senato, onlar yeni bir yönetici aile seçene kadar geçici olarak hüküm sürecek. Sadece derhal bir barış anlaşması yapmalarını talep etmekle kalmıyor, aynı zamanda ordularındaki asker sayısına da bir sınırlama getiriyoruz. Onlara güçlerini sınırlayan bir sürü belge imzalatıyoruz ve eğer imzalarlarsa.

Eğer Serath onlardan en ufak bir tehdit hissederse, Araken yeryüzünden silinecek ve toprakları bize ait olacak.

Araken Senatosu ile yapılan bir toplantıda, Arian'ın masumiyetine ilişkin sözlerimizin doğruluğu üzerine hararetli bir tartışma patlak verir ve bu noktada Anna, kız kardeşi için yas tutarak küfürler savurur ve en aktif şekilde itiraz eden Arakenliyi bir kukla gibi hayatın ipleriyle bağlar. Herkese kim olduğunu gösterir. Altın iplikli sıkılı yumruğu, öfkeli gözyaşlarının kaçmasını engellemeye ve ağzını zamanında kapatmaya değmeyeceğini bildiği için aptalın Mar'a savurduğu aşağılayıcı sözleri yutmaya çalışırken titriyor. Severin, kraliçesini tüm Araken Senatosu'nun hayatına son vermeye karar vermeden önce sakinleştirmeyi başarıyor ama bu gösteri düşmanlarımızın yüzüne buzlu su gibi geliyor. Sersemletici. Sonrasında, şartlarımızı çabucak kabul ettiler.

Severin karısı hakkındaki gerçeği açıklıyor, Anna kendi hikayesini ve tüm Mar'ın hikayesini insanlara anlatıyor, sadece Seratyalılara değil, aynı zamanda gerçeği orada da yaymak için benimle birlikte Araken'e gidiyor. İnsanlar onu canlı gördüklerinde daha kolay inanıyorlar. Kardeşimin karısını ilk kez Mara'nın kırmızı pelerini içinde en büyük şehirlerin ana meydanlarında gösteri yaparken görüyorum.

Her iki ülkenin de uzun süren intikamın ayrıntılarını ve Helena ile Daniel'in neden böyle üzücü bir sonla karşılaştıklarını öğrenmelerini sağlamak için bir ay boyunca onunla birlikte seyahat ediyoruz. Araken'in eski kralını boğmak istesem de, Daniel'in atasının günahlarının bedelini ödemek zorunda kaldığı için ne kadar şanssız olduğunu ben bile fark ettim. Böylece Anna, Araken'in yöneticileriyle ilgili hayal kırıklığını hafifletmeye yardımcı oluyor ve kitaplar Daniel'le ilgili daha iyi anılar bırakıyor, çünkü Rachmanov ailesinde doğmak onun suçu değil. Ama Nicholas'ı desteklemeli ve barış yapmalıydı, o zaman her şey farklı bir şekilde sona erebilirdi.

Sadece bu ay Agatha'yı Ashora'da Christian'ın gözetiminde yalnız bıraktığım tek zaman dilimi.

Ve sonra onu kaldırmaya çalışmaya geri dönüyorum. Ama yine haftalar geçiyor ve ben başarısız oluyorum. Yavaş yavaş umutsuzluğa kapılmaya başlıyorum, aramızda sadece ince bir iplik var, belki de bedeninin çürümesini engelleyen son şey. Ve buna rağmen

Diğerlerinin artan yalvarışlarına rağmen, nafile de olsa bu son bağlantıyı kaybetmek istemiyorum.

Aylar sonra, kar yağmaya başladığında ve ağaçlar taze yeşile büründüğünde, Anna ilk kez bir istekle bana geldi:

– Durmak zorundasın. Kardeşimin gitmesine izin ver.

Herkes bana bu tür konuşmalarla geliyor ama hiçbir şey alamadan gidiyorlar. Agatha'yı gömmekten her bahsedildiğinde benim gibi o da sinirlenirdi ama Anna yenilgimi kabul edecek gücü bulmuş gibi görünüyordu.

Bilmiyorum.

– Her birimiz bununla yüzleştik ama sen yüzleşmedin," diye hatırlatıyor bana sessizce.

Anna resmi olarak Serath halkına takdim edildi, bir ay içinde Severin'le düğünü herkesin gözü önünde gerçekleşecek. O artık gerçek bir kraliçe.

Kız başka bir kırık sandalyenin üzerinden geçiyor, sayısız kıymığa dokunmamaya dikkat ederek yatağın ayakucundaki yumuşak halıya yanına oturuyor ve sırtını ahşap çerçeveye yaslıyor. Gözlerini endişeyle kısarak başka bir köşedeki kırık sandalyeye, masaya ve yere saçılmış kitaplara bakıyor. Mar hakkında bana yardımcı olabilecek yeni bir şeyler arıyordum ama işe yarar bir şey bulamadım.

Hizmetçiler sık sık gelir, dağınıklığımı neredeyse anında temizlerdi ama Severin beni rahat bırakmalarını emretmişti. Çünkü bana ne kadar yeni sandalye getirirlerse getirsinler, Agatha'yı yeniden canlandırma çabalarım başarısız olduğunda yeni mobilyaların arkasına tutunup onları yere çarpıyordum.

– Onu gömdüğümüzde kız kardeşim yeni bir hayata başlayabilir ve sen de yavaş yavaş bunu kabullenebilirsin," diye devam ediyor kız, ben tembelce başımı ona doğru çevirirken.

– İstemiyorum," dedim kısık sesle.

– Ya senin yüzünden dışarıda acı çekiyorsa? Onu tanrıçamızdan uzak tutuyorsun, bu da yeni bir hayata başlayamayacağı anlamına geliyor. Sakın bu hakkı kardeşimin elinden almaya cüret etme! - Anna patlar. - O yeni ve mutlu bir hayatı hak ediyor!

– Bizziz mutlu bir hayat mı?

– Biz olmadan." Kız isteksizce başını sallar.

Dişlerimi sıkıyorum, suçluluk duygumu bastırmanın en kolay şey olduğunu biliyor.

– Ben... yapamam," diye cevabımı değiştiriyorum.

– Neden?

– Ondan nefret ettiğimi düşünerek öldü. Ona söylediğim son şey buydu.

– Alexander, o senin...

– Hayır.

Kaşlarını çatıyor ve ben de yumuşuyorum ama cevabım olumsuz kalıyor.

– Onu sonsuza kadar tutamazsın," diye ekliyor Anna acıyarak.

– Biliyorum.

Genç kraliçe bir şey eklememi bekliyor. Siyah-altın brokar elbisesinin eteğini düzelterek hayal kırıklığıyla nefes veriyor.

– Kız kardeşimin odasını darmadağın ettin," diyerek dilini yuttu ve odadaki dağınıklığa baktı. - Bundan hiç hoşlanmazdı. Şu duvara bak, duvar kağıdına nasıl zarar vermişsin. Bu odayı özellikle onun için seçtim çünkü.....

– ...yeşil onun en sevdiği renktir," diye başımı sallıyorum ve cümleyi gülümseyerek bitiriyorum. - Hatırlıyorum. Bunu o kadar çok söyledin ki istesem de unutamam.

Onunla ilk tanıştığım andan itibaren Agatha'nın bakışlarını neden sık sık gözlerimin üzerinde gezdirdiğini anlamıştım.

– En azından mektubunu oku. Belki sana yardımcı olur," dedi kız sessizce.

Anna bana üzerinde adımın yazılı olduğu aynı katlanmış kağıt parçasını uzattı. Ben buruşturduktan sonra biri düzeltmeye çalıştı ama pek de iyi olmadı. İşaret ve orta parmağımla isteksizce kağıdı alıyorum ve genç kraliçe her zaman yaptığı gibi ayağa kalkıyor, Agatha'yı alnından öpüyor ve beni bir kez daha kız kardeşinin odasında bırakarak uzaklaşıyor.

Kâğıdı bir süre elimde evirip çeviriyorum, neden açamadığımı anlamıyorum. Diğerlerinin mektuplarını görmüştüm. Orada yaptıklarını anlatmış, herkesi ne kadar çok sevdiğini söylemiş, hatta Mark'ın mektubunda birkaç espri bile yapmıştı. Benimkini açtığımda şaşırtıcı derecede kısa olduğunu fark ettim, bana sadece üç satır bırakmıştı ve daha okumaya başlamamış olmama rağmen çoktan sinirlenmiştim.

Başımı eğiyorum, kâğıdı ateşe atma isteğimi bastırıyorum, cehalet içinde kalmak istiyorum. Ama Agatha'nın ayağa kalkıp bana ne yazdığını söyleyeceği bir anın gelmeyebileceğini artık inkâr edemiyorum. Bu yüzden bu birkaç kelime ondan bana kalan son şey.

"Benden nefret etsen bile seni sevmeye devam edeceğim.

Ve dua edeceğim ki benim ikinci ölümüm de..."

İlk satırdan sonra boğazımdan öfkeli bir çığlık koptu ve o kelimeleri bir daha görmek istemediğim için kâğıdı hemen yırtıp attım. Verdiği sözleri, özürlerini ya da beni yalnız bırakmaya cüret ettiğinde hissettiklerini okumak istemiyordum. Onu sevmeme izin verdikten sonra gitmeye cüret etti. Babamın bana sürekli hatırlattığı amaçtan başka bir şey düşünmeme izin verdim. Kendim için küçük bir mutluluk alabileceğimi düşündüm.

Şaşırtıcı bir şekilde, çığlığın arkasından boğazımdan teslim olmuş bir iç çekiş kaçıyor, o gittiğinden beri ilk kez ağlıyorum, bu duygunun içimde bir şeyleri koparmasına izin veriyorum.

Bölüm 23

Morok

– Gerçekten hazır mısın? - Christian, Agatha'nın yanındaki yatakta otururken bana soruyor.

Altı ay oldu, yaz geldi ve ben hâlâ onu canlandırmak ya da uygun bir Morok bulmak konusunda bir milimetre bile ilerleme kaydedemedim. Hepsinin öldüğünü düşünmeye başlıyorum, ya da belki de doğudaki sıradağları aşmış gittiler. Morok aramak samanlıkta iğne aramak gibi bir şey: şehir merkezinde burnumun dibindeki kumaş satıcısı ya da fırıncı Morok olabilir ya da belki de Serata'da Christian ve benden başka Morok yoktur.

Altı ay sonra pes ettim. Diğerlerinin Agatha'yı bırakmam konusunda beni ikna etmelerine izin verdim. Bunu onların iyiliği için yapacaktım, böylece onu görmek artık onlara kaybettiklerimizi hatırlatmayacak ya da her gün beslediğim sahte umudu onlara vermeyecekti. Kahvaltıda herkese söyledim, şimdi de amcam emin olmak için geldi.

– Hayır." Numara yapmaya bile çalışmıyorum. - Ama ben ona daha çok sarıldıkça Severin daha çok endişeleniyor.

– Kimse seni yargılamıyor, evlat.

– Biliyorum.

Christian berbat bir teselli edicidir, beceriksizdir, herhangi bir durumda hangi kelimelerin uygun olduğunu asla bilemez. Yapabileceği en iyi şey kısa bir sohbet ve omzuna ya da sırtına vurulan sıcak bir eldir. Bu benim amcam ve bir akıl hocası olarak genellikle oldukça sertti. Ama son altı aydır benimle çok konuşuyor ve Agatha'nın odasına sık sık geliyor ve sanırım onu özliyor bile.

– Anna cenazesine yarın bağlayacağını söyledi," diyor Christian zorlukla duyulur bir Gekilde. - Her şeyi onların kurallarına göre yapmak istiyor. Üç gün sürecek. Cenazeyi hazırlamak için bu gece uğrayacağını sana söylememi istedi. Bundan sonra ne yapmak istediğini söyledi mi?

– Evet. Agatha'yı toprağa gömmek istemediğini söyledi. Cesedi yakmak istiyormuş.

– Buna neden karar verdiğini anlıyor musun?

Gözlerimi yerden kaldırıp amcamın meraklı bakışlarıyla karşılaşıyorum. Her hareketimi analiz ediyor, tam olarak ne hissettiğimi anlamaya çalışıyor ama ben yüz ifademi sakın tutuyorum. *Bu öğrendiğim bir şey.*

Kardeşimin akli başında olmama ihtiyacı olduğunu biliyorum, bu yüzden içine düştüğüm uçurumu diğerlerine gösteremiyorum. Sağlıklı olduğumu düşünüyorum ama çok sık soğuk terler döküyorum. Anna Agatha için geldiğinde ne yapacağımı düşünmemeye çalışıyorum. Onu gerçekten verebilecek miyim?

– Anlıyorum. Bana güvenmiyor," dedim eşit bir şekilde. - Kendimi kaybedeceğimden korkuyor ve gitmeme izin vermiyor ama ateşe karşı bir şey yapamam. Aramızdaki bağ yok olacak.

Christian dudaklarını gergin bir şekilde birbirine bastırarak başını sallıyor.

Yavaşça nefes almaya çalışıyorum, hislerime ve hava akımlarına odaklanıyorum. *Aylardır boğuluyormuşum gibi hissediyorum.* Bir nefes normal gidiyor, ikincisi de öyle ve sonra sanki bir dalga bana çarpıyor ve havada boğuluyorum.

Agatha'nın panik atak geçirdiğini gördüm. O da böyle bir şey hissetti mi?

Nefes almaktan daha doğal ne olabilir? *Peki bedenim nefes almayı reddediyorsa gerçekten ne yapabilirim?*

– O zaman sana bütün gerçeği söylemedim. Daniel Agatha'ya her şeyi anlattı ama daha sonra bana geldi ve ben de onun önsezisini doğruladım," diye itiraf etti Christian aniden.

Amcamın sözlerine bir ip gibi tutunarak tekrar düğüncelerimden sıyrılıyorum. Christian cam gibi bakışlarımı fark ediyor, ama başımı sallıyorum ve belimi sandalyenin arkasına olabildiğince rahat bir şekilde yaslıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve onun benden başka bir yere bakmaya çalışmasını izliyorum. Bilerek sessiz kalıyorum ve gözlerimin içine bakmasını bekliyorum. Christian birkaç dakika öylece duruyor ve sonra suçlulukla bana bakıyor.

– Başından beri doğru tahmin etmişim," diye cevap veriyorum ve amcam biraz fazla yüksek sesle rahatlayarak nefes verdiğinde hafifçe gülümsüyorum. - Я

Sana kötü bir yalancı olduğunu söylemişim. Yalan söylediğini anlayabiliyorum.

– Saçmalık!

Nefes al.

– On yaşındayken bile beni kandıramazdın," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. - Tepkilerimi test etmek için karanlık ormanda çalıları hışırdatmaya çalışman gülünçtü.

Nefes ver.

– On yaşında bir çocuk için fazla güvensizdin.

Bu arada biraz can sıkıcıydı," diye homurdandı Christian.

– Agatha'ya kim olduğunu söyledin mi?

– Yaptım. Ama kız kardeşim için yeterince şey yaptığımı düşünmüyorum." Adam yine sessizce itiraf etti ve yataktaki kıza baktı.

– Sen yapmadın. Hata yapan bendim. En başta onun cesedini çalıp Serat'a kaçmalıyım.

Amcam Agatha'nın yatak örtüsü üzerindeki elini nazıkçe düzeltiyor. Bir süre sessiz kalırız. Christian muhtemelen Mara'ya veda ediyor. Yutkunuyorum ve bu düşünceleri bir anda aklımdan atıyorum.

– Biliyorsun, benim kendi akıl hocam Andrei de götün tekiydi ve kışın ortasında gömleksiz soğukta beni kovalardı," dedi amcam kollarını göğsünde kavuşturarak.

– Yine mi şikayet ediyorsun? - Gözlerimi devirerek yorgunca nefes verdim.

Eğitim sırasında Christian bana eğitiminin ne kadar zor olduğu ve mentorunun ona "bana davrandığı gibi davranmadığı" hakkında bir sürü hazır hikaye anlatmaya hazırdı. Sanırım her bir hikayeyi onlarca kez dinledim, en çok da bunu.

– Tanrıça, sanırım senin için bir görgü ve terbiye öğretmeni tutmalıydım, yoksa kılıç sallarken kendini kaybedersin," diye homurdandı amcam.

– Aylaklıkta geçirdiğin yıllar boyunca senin kaybettiğin kadar hızlı altın kaybettim. Christian boğuk bir şekilde gülüyor.

– Sadece içki, kumar ve kadınlarla geçen dört yıl ve sen bana bunu on yıldan fazladır hatırlatıyorsun," diyerek başını sıkıntıyla sallıyor ve gülüyor.

Kaşımı onaylamaz bir şekilde kaldırıyorum ama dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bir sonraki nefes verişim çok sert, çok tırtıklıydı ama gülümsememi korumayı başardım.

Nefes al.

Sadece konsantre olmalısın.

Tüm bunları hissetmeyi bırakabilirim. Yapabileceğimi biliyorum. Nefes ver.

– İşte buradayız... Andrei..." diye devam etti amca.

– Hayır, sen ciddi misin?

– Ayrıca Moroklar ve bizim gücümüz hakkında muhtemelen herkesten daha fazla bilgiye sahipti," diye devam etti Christian sakince, yüzündeki ekGimsi ifadeyi görmezden gelerek. - Belki de sadece hafızası daha iyiydi, gerçi Andrei'nin teorileri test etmek için burnunu sokabileceği her yere sokacak kadar meraklı olduğundan eminim. Neyse ki her şeyi benimle paylaştı, ben de hepsini buraya yazdım.

Christian cebinden siyah deri kaplı küçük bir kitap çıkarıyor. Bana vermiyor, ama yatağın üzerinde yanıma koyuyor.

– Yeteneklerimiz hakkında bildiğim her şeyi senin için yazdım. Çocuk doğduğunda sana yardımcı olacak, senin de akıl hocası olacağın yeni bir Morok.

– Daha bana her şeyi anlatmadın mı?

– Neredeyse her Çey, ama hafızanın zayıf olmasından endiÇeleniyorum, evlat," Christian dudaklarını küçümseyici bir gülümsemeyle geriyor ve iyi bir hafızam olduğunu bilmesine rağmen ben de onu taklit ediyorum.

– Ve neden daha önce kimse seçeneklerimizle ilgili ayrıntılı bir kitap yazmayı düşünmedi? Her şeyi kulaktan kulağa aktarmak çok pratik değil.

Kendi kendine mırıldanıyor, çenesindeki ve yanaklarındaki kirli sakalları ovuşturuyor. Beni gereksiz konuşmalarla oyalamaya çalıştığını tahmin ederek yarı dinliyorum.

– Kabul etmelisin ki, bu savaş bizi mahvetti. Moroklar eskiden arada bir bir araya gelip bilgi paylaşırlardı. Herkes birbirinin ne bildiğini bilirdi. Sonra Mar gitti ve Moroklar da dağıldı.

Dalgın dalgın başımı sallıyorum, sandalyemde arkama yaslanıp yüzümü kolumla destekliyorum ve dirseğimi kolçağa dayıyorum.

– Bütün izlerin gitti mi?

Bir konudan diğerine ne kadar kolay atladığını görünce birkaç kez göz kırpıyorum.

– Evet, genellikle tüm sonuçları geçti" diye başımı salladım.

– Göster bana," diye ısrar ediyor amcam.

– Sana söylüyorum. Bitti artık.

– Göster dedim. Yoksa kafanın arkasında gözlerin mi büyüdü? - Benimle alay ediyor.

Ağır bir nefes vererek ayağa kalkıyorum, gömleğimi başımın üzerine çekiyorum ve Christian "a dönüyorum. O da ayağa kalkıyor ve sırtımı incelemeye başlıyor. Bunu o kadar uzun süre ve dikkatle yapıyor ki, tüylerim diken diken oluyor.

– Bitti mi? - Mutsuzca mırıldanarak arkamı dönmeye çalışıyorum ama bana izin vermiyor.

– Hangi ayda doğdun? - Amca çaktırmadan soruyor ve konuyu tekrar değiştiriyor.

– Hatırlamamana şaşırmadım, ama kışın ilk ayında.

Christian pencerenin dışındaki sıcak yaz manzarasına hüzünlü bir bakış atar.

– Elbette biraz erken ama bu benim sana hediyem evlat.

Birdenbire ciddileşen ses tonu kafamı karıştırdı ama bir şey sormaya vaktim olmadı çünkü avucunu sol kürek kemiğimin üzerine koydu ve sanki eli buz gibi bir ateşle parlıyormuş gibi korkunç bir acıyla çığlık atmaya başladım.

– Üzgünüm Aaron. Andrew, Morok'un işaretini yaşayanların üzerine koymanın acı verici bir iş olduğu konusunda beni uyarmıştı ama başka yolu yoktu.

Bunlar çıkarabildiğim son kelimeler. Dizlerimin üzerine çöküyorum, ayaklarımın üzerinde duramıyorum, sesim kısılana kadar bağıyorum, ama Christian elini çekmiyor.

Bölüm 24

Mara

Gözlerimi açıyorum ve bir an için olan biten her şeyi rüyamda gördüğümü sanıyorum. Tüm savaş, Alexander'ın olası ölümü ve Daniel'in elindeki hançerim. Belki de uzun bir kâbustu, çünkü bakışlarım tanıdık gölgelikte duruyordu. Pencereden dışarı bakmak için dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda, gökyüzü gün batımında kararıyor, kırmızı ışınlar camda parlıyor ve yoğun bir kabarık kar duvarı yağıyor.

Odamda yalnızım ve derli toplu. Masanın üzerindeki kitaplar kenara düzgünce dizilmiş, sandalye sıkıca itilmiş, döşemeli koltuklar yerlerinde, üç pencerenin de kalın perdeleri çekilmiş ve küçük masanın üzerinde bir vazoda çiçek bile var. Her şey inanılmaz derecede mükemmel bir yerde, öyle ki bu düzen bana yanlış geliyor. Disiplinli olmama rağmen hiçbir zaman her şeyi kristal berraklığında tutma yeteneğimle tanınmadım. Ama burada sanki kimsenin yaşamadığı bir odada uyanmışım gibi hissediyorum.

Saçımın bir telini kaldırıyorum, hala çirkin bir gri tonu olduğundan emin oluyorum, karnımı yokluyorum, ama yara yok, tüm cildim yine sağlıklı. Her şeyi anlayamıyorum ama bende bir sorun var, ta ki alışık olmadığım sessizliği fark edene kadar.

Kalbim atmıyor.

Alexander'ın bir şekilde beni geri getirmeyi başardığı korkusuyla tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Bu da demek oluyor ki, onun hayatını tekrar çekip çıkarıyorum.

Beyaz geceliğime bakarak yataktan fırlamaya çalışıyorum ama dizlerimin bağı çözülüp yere düşmeden önce zar zor ayağa kalkıyorum. Orada öylece yatıyorum, birilerinin burada neler olduğunu öğrenmek için odaya dalacağından eminim ama saray şaşırtıcı derecede sessiz. Tenim soğuk terle kaplanıyor ve olan bitenin gerçekliğini sorgulamaya başlıyorum.

Belki de Gölge gerçekten böyle görünüyordur?

Sonunda arzu edilen bir yerde ama tamamen yalnız olduğunuz kişiselleştirilmiş bir cehennem mi?

Her duvarın, kokunun ve hışırtının size kaçırdığınız mutluluğu hatırlattığı bir yerde mi?

Belki de tanrıça, bir başkasının eline bıçak vererek intihar ettiğimi düşünmüştür?

Kendimi yukarı çekerken ellerim titriyor, yatağa yaslanıp zayıf bacaklarımın üzerinde durmaya çalışıyorum. Muhtemelen uzun zamandır bu şekilde yatıyordum. Kollarımı hissediyorum ve vücuduma bakıyorum. Temizim, tenim gül gibi kokuyor ve saçlarım enseme ve uçlarında ancak nemli.

Yakın zamanda mı temizlendim?

Bacaklarımı az çok esnetmeyi başardığımda gardırobumu açıyorum ve her zamanki kıyafetlerimi buluyorum. Bulabildiğim ilk pantolonu, siyah bir gömleği ve bordo bir kaftanı giyiyorum. Tanıdık, monoton rutinin birkaç dakikası sakinleşmeme yardımcı oluyor ama yine de sık sık elimi kalbimin inatla sessiz kalmaya devam ettiği göğsüme götürüyorum. Çizmelerimi giyerek işimi bitiriyorum.

Tam giyiniyorum ama o kadar yorgunum ki bir süre sandalyede oturmak zorunda kalıyorum. Oturup kapının dışındaki sessizliği dikkatle dinliyorum. Yavaşça koridora doğru yürüyorum. Duvarlarda her zaman olduğu gibi mumlar yanıyor ama görünürde ne muhafızlar ne de hizmetliler var. Tanıdık mermer yarım sütunlara ve duvarlardaki heykellere tutunarak duvar boyunca yavaşça yürüyorum. Ayak seslerim neredeyse duyduğum tek ses ve saray her zamankinden daha karanlık, düşmanca ve acı verici bir şekilde yalnız görünüyor.

Halının kenarında tökezleyip neredeyse düşüyordum ki aniden bir piyanonun melodisi üçüncü katımıza yayıldı. Nefesim umutla kesiliyor. Koridorda ilerlerken adımlarımı hızlandırıyorum, Severin'in çalmayı sevdiği yere ulaşmak için olabildiğince hızlı ilerliyorum. O salondaki saldırının üzücü anıları bile beni rahatsız etmiyor, sadece sevdiğim birini görmeyi ve onun iyi olduğunu bilmeyi arzuluyorum.

Melodi bana tanıdık geliyor. Neşeli tonlardan alçak tonlara geçiyor ve bir peri masalındaki korkutucu bir andaki anlatıcının tonu gibi karanlık ve büyüleyici gelmeye başlıyor.

Açık kapılardan hızla geçiyorum ve uzun boynuzlu keçi kafatası şeklinde biriyle burun buruna geliyorum.

Her yer yarı karanlık, piyano tarafındaki yüksek pencerelerden kızıl güneş ışığı giriyor ve göz çukurlarındaki gölgeler kafatasını gerçekten korkunç gösteriyor. Çığlık atmaya başladığımı, geri çekildiğimi fark etmiyorum ama keçi başlı canavar da benden korkuyor ve bir çığlık atarak benden birkaç adım uzaklaşıyor. Piyano melodisi kesiliyor. Paralı askerler saldırdığında yaptığım gibi, en yakın vazoyu yüksek standından kapıyorum ve saraya nasıl girdiğine dair hiçbir fikrim olmayan iğrenç şeye doğru savuruyorum.

– DUR!!! - Biri çığlık atıyor ve ben ellerim havada donup kalıyorum.

Bu bir kafatası değil, bir maske. Sadece bir keçi maskesi.

– Agatha, lütfen. Başka bir koleksiyoncu vazosu değil.

Anna yavaşça maskeyi çıkarıyor, vazo terli parmaklarımdan kayıyor ve ben beceriksizce onu yakalamaya çalışıyorum. Üçüncü seferde sanat eserini göğsümde tutmayı başardım.

Kız kardeşim bir kez hıçkırıyor, sonra ikinci kez, sonra üçüncü kez, ta ki yüksek sesle hıçkırmaya başlayana kadar, sanki bacakları onu tutamıyormuş gibi yere çöküyor. Gülüyor mu yoksa ağlıyor mu, hiçbir şey anlayamıyorum.

Gözlerimi dikmiş Severin'e bakıyorum, yanıma atlıyor ve vazoyu yavaşça elimden alıyor. Parmakları titriyor, neden bu kadar değiştiklerini anlamıyorum. Nasıl bu kadar büyüdüklerini.

Severin beni sıkıca kendine çekiyor, kollarını boynuma doluyor ve kral teşekkürlerini fısıldarken burnumu omzuna sokuyorum. Sözlerini zar zor duyuyorum ve ne yaptığımdan emin olamayarak donup kalıyorum. Onu düşünmem için bana zaman tanıyarak geri çekiliyor.

Yüzü hala genç, gözleri aynı koyu yeşil renkte, ama daha güçlü ve olgunlaşmış ve eskiden olduğu prensten geriye kalan tek şey gülümsemesi. Gülümsediğinde gözlerinin etrafında toplanan birkaç ince çizginin ortaya çıktığını fark ediyorum. Saçları ensesinin ortasına kadar uzamış, ama bu uzunlukta bile, saçları düzgün dalgalar halinde uzanırken, bir şekilde krallara layık bir şekilde temiz ve düzenli görünmeyi başarıyor. Severin'in başında değerli taşlarla süslü altın bir taç var. Beyaz bir gömlek, zengin altın işlemeli gri bir kaşkorse ve aynı tonlarda bir kaftan giyiyor, ancak kaftan sanki dışarı çıkacakmış gibi sıcak ve uzun.

Anna da daha yaşlı görünüyor; kilo vermiş, hatta boyu benden daha uzun ve gür siyah saçları beline kadar inmiş, sırtını örtüyor. Üzerinde dar, kırmızı bir elbise ve onun üzerine de kocasınınkiyle uyumlu, gri ve altın tonlarında, yere kadar uzanan sıcak bir palto var. Mavi gözlerinin yanında, kralinkinden daha ince ve narin olan altın bir taç ışıltı ışıltı parlıyor. Altın şerit sadece bir parmak kalınlığındadır ve elbisesine uyacak şekilde yukarı doğru uzanan yakutlu ilave altın parçaları vardır.

– Ne oldu? - Şaşkınlıkla sordum, kalkmasına yardım etmeye çalışıyordum.

Kız kardeşim hiçbir şey söylemiyor, sadece bana sarılıyor, ben de nefes almaya çalışıyorum ve yardım için Severin'e bakıyorum.

– Herkes nerede? Saray neden bu kadar boş?

– Oh, Agatha! Neredeyse iki yıldır uyuyorsun," diye nefes verdi Severin.

– Ben neyim?!

– O kadar uzun süre bekledim ki, artık umut etmeli miyim bilemedim..." Anna gözyaşlarını siliyor ve kaybolacağımdan korkarak giysilerime sarılıyor.

– Alexander..." İki yıl içinde onu kesinlikle öldürmüş olmam gerektiğinin dehşeti içinde, içindeki her şeyi dışarı çıkararak adını zar zor söylüyorum. - Nerede o? Kahretsin! Onu öldürdüm mü?!

Ben... Ben ne yaptım?

– Hayır! Hayır, Agatha! - Søren bana güven veriyor. - Alexander yaşıyor.

– Yaşıyor ve hâlâ başımın en büyük belası," diye saçmalıyor Anna ve ben şaşkınlıkla ona bakınca yüzünde buruk bir gülümseme beliriyor.

Beni kucağından bırakıyor ama ondan bir adım bile uzaklaşamayayım diye kaftanımın kenarını avucunun içinde tutmaya devam ediyor.

– Saray neden bir mahzene benziyor ve bu da ne böyle?! - Parmağımla kız kardeşimin yere bıraktığı ürkütücü maskeyi gösteriyorum.

Severin neşeyle gülüyor, kahkahası o kadar mutlu ve sıcak ki gülümsemekten kendimi alamıyorum. Kral başını geriye atıp boynunu bile gösterdi.

– Son yılların en güzel günü olacak! Ah... nasıl oluyor da tüm geceler arasında bu tek gece oluyor? - Gülümseyerek başını sallıyor ve kendi içine döner.

Genç kral Anna'nın saçlarını öpüyor, şaşıyorum, aynı şeyi bana da tekrarlıyor ve çıkışa doğru yürüyor.

– Anna, Agatha'yı topla ve ona ne olduğunu anlat. Sonra da diğerlerine katıl. Size bir saat veriyorum, daha fazla yokluğunuzu haklı çıkaramam. Ve unutma, ilk yıldız yandığı anda başlıyoruz. Seni seviyorum!

- Son sözler koridordan gelmeye başladı bile.

– Ve ben de seni! - Anna bağıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, kız kardeşimin şapşal ama mutlu gülümsemesini izlerken onu kırasım geliyor. Ya da daha iyisi, ikisini de.

– Hadi gidelim! Bir saat bizim için çok kısa bir süre! - Anna kolumdan tutuyor ve beni koridora sürüklüyor, diğer tarafa doğru çekerek ana merdivenden uzaklaştırıyor.

Hızlı yürümekte zorlandığımı fark edince omzunu kaldırıp yaslanmama izin veriyor. Anna beni bir tür giyinme odasına götürüyor, ortada yumuşak kanepeler, büyük aynalı bir tuvalet masası var ve duvarların rengini ayırt etmek imkansız çünkü çok sayıda tamamen farklı kıyafet var: ışıltılı elbiselerden katı üniformalara, basit gömleklerden kürk mantolara.

– Bugün nasıl bir gün Anna? - Ablam beni kanepelerden birine oturtup arkadaki ürkütücü maskeleri karıştırırken korkuyla sordum.

– Bugün, kardeşim," diye cevap veriyor ciddiyetle, doğruldu ve bana döndü, elinde boynuzlu şeytan maskesini tutarak, "en sevdiğimiz bayram ve yılın tek günü hiç kimse... kesinlikle hiç kimse Morok'tan korkmuyor, çünkü dışarıda daha korkunç insanlar var.

Dudakları yırtıcı bir gülümsemeye dönüşüyor ve nedense Alexander'a sempati duymaya başlıyorum.

Bölüm 25

Mara

Anna bana Daniel'in kampındaki savaş, kaos ve hızlı zafer hakkında bildiği her şeyi benim sayemde anlattı. Bana Araken'e ne olduğunu ve Mar'ın gerçek hikayesini herkese nasıl anlattığını söyledi. Ben uyurken, Anna'yı gerçekten kimin öldürdüğünün sırrını ve neden Daniel ve Helena'dan intikam almaya geldiğimi açıkladılar. Dikkatle dinliyorum, bilgileri zamanında sindirmeye çalışıyorum ve genellikle zorlanıyorum ama başarıyorum. Yavaş yavaş en önemli kısma geliyor. Beni geri getirmeyi nasıl başardıklarının hikâyesine.

– Hristiyan.

Kız kardeşimin yüzü, saçlarımı bildik tarzda örerken ciddileşiyor. Örgüler başımın arkasında halka şeklinde, diğer yarısı ise omuzlarımda ve sırtımda gevşek bir şekilde duruyor. Ablam bana elbise giydirmede, kaftanıyla kalmama izin verdi ama kırmızı bornozumu buldu. Geniş kollu olanı, ikinci kez içinde öldüğümün aynısı. Onu tamamen kandan temizlediler.

– Christian tam bir pislik, Morok'un kendisi olduğunu bile söylemedi! Tıpkı Alexander gibi, hiç tavsiye istemedi ya da planlarını paylaşmadı! - Aniden azarladı. - Düşündüğümüzden fazlasını biliyordu ve senin için bir şeyler yapmak istedi. Hepimiz için. Meğer akıl hocası Andrei uzun zaman önce bir şeyden bahsetmiş. Bana çırak ve akıl hocası arasındaki Morok bağının özelliğini anlatmıştı: sadece onlar birbirleriyle yaşam gücünü paylaşabilir. Sende Morok'un işareti var.

Kız kardeşimin parmağını sırtımda, dirilişten sonra avuç içi şeklinde garip bir noktanın belirttiği yerde hissediyorum.

– Alexander sana taktığında, senin bağın olarak çalışır. Ancak Morok bunlardan birini yaşayan bir insana da takabilir. Daha açık olmak gerekirse, sadece bir akıl hocası öğrencisine takarsa işe yarayabilir.

Dalgınca başımı sallıyorum, tam olarak anlamıyorum.

– Alexander seni bağı tutmaya devam etti ama gücü kalbini ve vücudunu bir bütün olarak onarmaya yetmedi. Tamamen ölmüştün. Bir türlü çürümüyordun ve o da bildiği her şeyi denedi ama hiçbir şey işe yaramadı çünkü yaşam gücü yeterli değildi.

– Biliyorum, ama o zaman bunu nasıl yaptı?

– Christian. Yaşam gücünü İskender'e verdi," diye fısıldar sessizce. - Buradaki zorluk Christian'ın da ölüleri diriltmiş olması ve İskender gibi onun da yaşam gücünün sadece yarısına sahip olmasıydı.

Hâlâ anlamış değilim ama şimdiden huzursuz bir his omurgamda gezinmeye başladı.

– Neredeyse sahip olduğu her şeyi verdi.

– Neredeyse mi? - Korkunç derecede karmaşık bir bilmeceye benzeyen sözlerini anlamlandırmaya çalışırken nefesim kesiliyor.

– Christian kendisi için ayrıldı... tam bir yıl yaşadı," Anna'nın sesi daha hüzünlü ve daha sessiz çıkıyor ama boğazını temizleyerek devam ediyor. - Her şeyi düşünmüştü. Alexander'ın ona hayatını geri vermeye çalışabileceği gerçeğini bile. Ama böyle bir transfer sadece tek bir yönde mümkündür, sadece yaşlı olan bunu genç olanın lehine yapabilir. Christian ona Morok işaretini koydu, ama dediğim gibi, bu onlarda farklı işliyor, çünkü Alexander da Morok ve en önemlisi, o yaşıyor.

– Sen gerçekten bir aptalsın! - Öfkeyle tükürdüm. - Christian nerede?

Anna saçını bitiriyor ve bir süre sessiz kalarak tuvalet masasının üzerindeki kozmetik ürünleri karıştırıyor. Sessizlik içinde bana her şeyi kendim için fark etmem için zaman veriyor.

– İki yıl oldu..." Tereddütünü anlayarak nefes veriyorum, kalbim göğsümde sessiz, ama yumruğumu göğsüme bastırarak acıyı hafifletmeye çalışıyorum. Arkadaşımı bir daha göremeyeceğimi fark ediyorum.

– Evet," diye isteksizce başını sallıyor. - Altı ay önce öldü. Christian... huzur içinde öldü, Agatha. Bütün yıl suratımıza güldü. Ne isterse yapıyor, para harcıyor, içiyor, parti yapıyor ve fedakârlığı için ona bağırmayacağımızı bile bile hepimizi rahatsız ediyordu.

– Gerçekten ona bağırmadın mı?

– Tanrıça, tabii ki hayır! Severin'in onun ne yaptığını duyduktan sonra yaptığı ilk şey çenesine bir yumruk indirmek oldu. Alexander ona vurmadı ama hayatı boyunca öğrendiği tüm küfürleri hatırladı." Ablam usulca gülüyor, ben de hayal etmeye çalışarak gülümsüyorum. - Eğitimde bazen onu kızgınlıktan öldürmeye çalıştıklarını düşünürdüm, çünkü zaten ölüyordu.

Gülümsemeyi bırakıyor, tekrar ciddileşiyor.

– Ama bu onu ne kadar özlediğimizi değiştirmiyor. Sonunda Alexander, kendi yarısını ve akıl hocasının yarısını birleştirerek neredeyse tamamlandı... ama sadece neredeyse. Morok gücünün zirvesindeyse kalp kolayca onarılabilir, ancak burada hala zorluklar vardı. Ancak Alexander bunu başardı. Vücudun iyileşti.

– Ama? - Kız kardeşimin yüzündeki neşesizliği fark ederek önerdim.

– Ama sen uyanmadın. Vücudun sağlıklıydı, Alexander'la olan bağın güçlüydü ama sen ölü kaldın. Biz de bir gün bize geri döneceğini umarak beklemeye devam ettik. Ve şimdi..." öyle bir rahatlamayla nefes verdi ki, o nahoş acı yeniden göğsüne saplandı. - Şimdi ayaktasın.

– Ama yine Alexander'a mı bağlandım? - Gözlerime siyah antimon sürmeyi bitirip dudaklarımı boyamaya çalışırken kız kardeşimin elini tutuyorum. - Ondan yine her şeyi alacağım!

– Hayır, şu anda sizi hayatta tutmaya ve kendi başına yaşamaya yetecek kadar gücü var. Seni diriltemez ama o yaşadığı sürece sen de yaşayacaksın. Sadece kalbi durduğunda nefes alman da duracak." Anna şefkatle gülümsüyor. - Her şey bitti, Agatha. Hem o hem de sen... İkiniz de yaşayacaksınız. En azından bu şekilde. Birlikte.

"Ve biz... biz daha uzun yıllar birlikte olacağız, tek bir hayatla birbirimize bağlı olacağız. "Ve senin peri masallarında dedikleri gibi öleceğiz. Birlikte. Aynı gün..." Bunu Daniel'a inat olsun diye söylediğini hatırlıyorum. Ve ne kadar da haklıydı.

Nasıl oldu da bir peri masalına düştüm?

Aynı gün içinde bir prens ve ölüm vaadinin olması?

Ama ben onunla olacağım. Hayatının geri kalanında onunla olacağım.

Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Bir saat içinde çok fazla bilgi var ve göğsümdeyken hepsi kafamda karmakarışık

Kızgınlık ve rahatlama, mutluluk ve keder karışık. Birbirlerine karışarak kafamı karıştırıyorlar.

Kız kardeşim solgun yüzümü fark ediyor ve yanaklarımı okşayarak benim bile fark etmediğim gözyaşlarımı siliyor.

– Uyandığında ne kadar rahatladığını tahmin bile edemezsin. Bu hikaye sadece başlangıç. Ve size göstermem gereken daha çok şey var. Ama önemli olan şu ki Christian'ın ölümü boşuna değildi, sizinki de öyle. Ne kadar çok şey yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok.

Kalan gözyaşlarımı tutarak dudağımı ısıyorum.

– Şimdilik tüm bu üzücü şeyleri unut. Diğer arkadaşlarınla tanışma vaktin geldi. Sen uyuyor olabilirsin ama biz çok bekledik.

Kız kardeşim elimi sıkıyor, ben de gülümsüyorum ve bunu gerçek olana kadar yapmaya devam ediyorum.

Severin haklıydı. Bütün akşamlar arasında, en iyi akşamda uyanmanın şansı neydi?

Kolyada. İlk yıldızla başlayan bir bayram. Sokakların hayvan, ölü, şeytan, ölüm ve diğer kabusların maskelerini takan insanlarla dolduğu bir bayram. Maskesi olmayanlar kürk şapkalarını gözlerinin üzerine indirir, uzun saçlarını öne atar ya da yüzlerini is, badana veya başka bir boyayla boyarlar. Maskeli adamların arka planında Morok kendilerinden biri gibi görünür ve en korkutucu olmaktan uzaktır.

Aynı anda hem eğlenceli hem de korkutucu olan bu gecede huzur ve normal kurallar gürültü ve şaşırtıcı performanslarla bozulur.

Onuruna şenlik ateşlerinin yakıldığı bir festival. Gece havası bağırışlar, şakalar, şarkılar ve neşeyle doludur, müzisyenler davulların ritmiyle telli enstrümanlarla enerjik melodiler çalarken çılgına döner. Tüm kadınlar saçlarını açıyor, bazı kızlar erkek gibi davranıyor, çoğu dış giysilerini yukarı kaldırıyor, kürklerini çıkarıyor. Ürkütücü maskeler takmış insanlar yiyeceklerini paylaşıyor ve sağlık, uzun ömür ve başarılı bir evlilik diliyor. Ve tüm festival taze ekmek ve ikramların, garip şekilli lolipoplar halinde dondurulmuş erimiş şekerin ve tatlı bal likörünün kokusuyla dolup taşıyor.

Kız kardeşim beni yarı karanlık koridorlardan geçirerek sarayın çıkışına götürüyor ve meydana yaklaştıkça kalp atışlarımı daha net duyuyorum

tatilin. Ve ben de istemeden de olsa beklentiyle adımlarımı hızlandırıyorum.

*Carol, Carol! Açın
kapıları! Bana bir
parça kek, bir
parça ekmek
verin,
Bir tencere ekşi krema!
Eğer turta servis
etmezseniz, size
tahtakurusu veririz,
Bıyıklı hamamböcekleri
Ve çizgili hayvanlar!
Kolyada, kolyada!
Kapıyı açın!^[1]*

Kolyada tüm Mars'ın en sevdiği bayramdır, herhangi bir kasaba ya da köy bu gecede bizi diğerlerinden daha sıcak karşılar. Kirli güçlerin imgelerindeki maskeler dünyalar arasındaki sınırı siler ve sanki kirli olan eğlenmek ve sıradan yaşamı bozmak için yeniden dünyamıza girer.

Ölü Mara'nın tekrar eve dönmesi için mükemmel bir gün.

Ana şenlik ateşleri ve festival panayırı sarayın önündeki meydanda kurulmuştur. Kar temizlenmiş ama kar yağışı devam ediyor ve şenliklere daha da büyü katıyor. Sadece şenlik ateşlerinin ve özel olarak yerleştirilmiş meşalelerin ışığıyla çevrelenmiş, gece boyunca oynayan ve eğlenen insan kalabalığını izlerken hayranlık dolu bir iç çekişten kendimi alamıyorum.

– Bu yüzden saray boş. Herkesin tatile gitmesine izin verdik," dedi kız kardeşim kulağıma doğru eğilerek. - Sana söylemeden önce kendin görmeni istedim.

Şaşkın yüzüme bakarak gülüyor ve benim de şaşıracak bir şeyim var. Meydanda kalabalık bir insan topluluğu var, hepsi çeşitli kötülük maskeleri takmış, bazıları kürk giymiş ya da kıyafetlerini ters çevirmiş. Ama kalabalığın arasında, orada burada, gri, siyah ve beyazın arasında çok sayıda kırmızı pelerin parıltısı görüyorum.

– Kim o? - Nefes veriyorum.

– Bunlar gerçek Maraş değil ama insanlar bizi yine masal kahramanı olarak görüyor ve bu bayram yine bizim, bizi unutmadan sevgilerini böyle göstermeye çalışıyorlar.

Sadece kırmızı giyen kadınlar görüyorum, ama hepsi farklı yaşlarda. Dans ediyor ve koşuyorlar, gevşek örgüleri koyudan açığa ve hatta griye kadar farklı tonlarda dalgalanıyor. Eğleniyorlar ve bize Maraş'ın hâlâ aramızda olduğunu hatırlatıyorlar. Bu büyüleyici manzara karşısında ağlamamaya çalışıyorum ama kendimi tutamayarak gülüyorum.

– Ama kimse Morok'u taklit edemez. Hepsi gerçek! - Kız kardeş gururla siyah gölge pelerinli ve yüzleri maskeli üç adamı işaret ediyor. Kalabalığın en uzun ve en güçlüleri gibi görünüyorlar ve Alexander da onların arasında.

– Bekle! Hepsi gerçek mi?!

Anna geciken tepkime gülüyor.

– Evet! İki ay önce gerçeğin ortaya çıktığını, Marslar ve Morokların bir kez daha en başta sahip olmamız gereken ilişkiye geri dönmeye çalıştıklarını duyduklarında iki kişi bize geldi. Özellikle de Mars'ın tekrar hayatta olduğu haberi yayıldığında.

Ablam parmağıyla ileriye işaret ederken öyle geniş gülümsüyor ki gözlerimi hemen ondan ayıramıyorum. Yavaşça meydana doğru dönüyorum, kırmızı pelerinli çocukları fark ediyorum. Siyah saçlı beş kız çocuğu diğer küçüklerin arasında Moroks'un etrafında dolanıyor. Adamlardan biri kızlardan ikisinin kollarından tutmasına izin veriyor ve hızla dönmeye başlıyor, çocukları havaya kaldırıyor, kızlar bacaklarını sıkıştırıyor ve buradan bile duyabileceğim kadar yüksek sesle gülüyorlar. Ne dediğini anladığımda nefesim kesiliyor.

Yeni Mars.

Kızların hepsi on iki yaşlarında görünüyor.

Ağzımla hava yutuyorum, şimdi ne olduğunu ve neden olduğunu anlamaya çalışıyorum.

– Geriye kalan tek Mara bendim. Sen Elena ve Daniel'i öldürdükten sonra yavaş yavaş onları hissetmeye başladım," diye açıkladı Anna. - Son kalan bendim ve yeni Mara'nın bu kardeşlik çağrısının nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordum. Bu yüzden ilk başta ne olduğunu ya da neden bu kadar garip hissettiğimi bilmeden görmezden geldim. Ama altı ay sonra

ve her şeyin farkına vardı. Sorun intikamdı. Belki de tanrıça bizi öldürdükleri için insanlara gerçekten çok kızgındı. Belki de bizi bilerek yanına almamış ve yeni Mars'ı seçmemiştir, böylece bir gün Morok sizi yetiştirecek, başladığınız işi bitirmenize yardım edecek, Julius'un kendisini değilse bile klanını öldürecek?

O da benim gibi omuz silkiyor, bu sorulara nasıl cevap vereceğinden emin değil.

– Durum böyle mi bilmiyorum ama Araken'deki kamptaki savaştan hemen sonra ilk ipliği hissettim.

Bir an bekledim, sonra ağzımdan kaçırdım:

– Onlara sen mi öğretiyorsun?! - Sesimde çok fazla şüphe var ve kız kardeşim dudaklarını büzüyor.

– Başka kimse yok! Ben iyi bir iş yapıyorum! Sadece ben değil, Moroklar da. Ve öğrencilerini hissettiklerinde, onları kızlarla birlikte eğitebilirler. Mara'lar artık tapınakta kilitli değiller ve ben onları sadece eğitim için on sekiz yaşına kadar ailelerinden uzaklaştırdım. Sonra kalabilir ya da evlerine gidebilirler. Kendilerine ayrılan süre içinde ailelerini de ziyaret ediyorlar." Ablam elini sallayarak, elbisesinin üzerine düşen kar taneleri gibi kuşkularımı uzaklaştırmaya çalışıyor. - O kadar sevmediğimiz her şeyi değiştirmeye çalışıyorum.

Sahte bir şaşkınlıkla ellerimi göğsüme bastırıyorum ve kız kardeşim gülerek bana tokat atmaya çalışıyor ama tam zamanında savuşturuyorum.

– İnandık Agatha," diye fısıldıyor, ellerimi tutup beni kendine çekiyor. - Uyanacağını biliyorduk çünkü sadece beş kız vardı. Ben altıncıyım. Ama Mar her zaman yedidir. Kalkacağını biliyorduk. Ve herkesten çok o inandı.

Başını, maskeleri kukuletalarının gölgelerine gömülmüş siyah pelerinli üç adama doğru sallıyor. Bugün kimse Gölge'nin hizmetkârlarından korkmuyor, aksine çocuklar onların etrafında pervane oluyor.

Kalabalığın içinde Severin'i buluyorum, bizi fark ediyor ve yaklaşmamız için el sallıyor. Kralın yanında birkaç Gölge ve muhafız olarak Mark var. Mark gözlerini kısıp bana doğru bakıyor ama kız kardeşimin bana verdiği çakal kafatası maskesini indiriyorum ve takmam gerekenin bu olduğuna dair beni temin ediyor. Anna her zaman sembolizmi sevmiştir, bu yüzden kocasına uygun giyinmiş ve bana Serat'ın sembolünü vermişti. Kalabalığın içinde daha çok Morok'un Gölge'leri'ni fark ediyorum; parti yapıyorlar, içki içiyorlar ve davulların ritmiyle dans ediyorlar, yuvarlaklara katılıyorlar.

Hava soğuk ve ağzımdan buhar çıkıyor ama insanların çokluğundan, şenlik ateşlerinden ve genel neşeden garip bir sıcaklık ve arkadaşlarımla tanışmanın gergin beklentisini hissediyorum. Severin maskemi fark ederek gülüyor ve alışkanlığı olduğu üzere elini saçında gezdirmeye çalışıyor ama tacı yakalıyor, saçma bir şekilde yana doğru zıplıyor ve gülen ben oluyorum.

– Agatha..." Mark kahkahalarımı tanıyarak nefes verirken fısıldıyor.

Onun ve benim yapmayı sevdiğimiz gibi alaycı bir yanıt vermek için ağzımı açıyorum ama adam sözümü kesiyor ve beni kollarıyla kavlıyor. Beni bıraktığında, her ihtimale karşı eğilip kontrol etmek için maskeyi kaldırıyor.

– Agatha, senin bu kadar beceriksiz olduğunu bilseydik asla Gölgele'e katılmazdık. Kendi hançerini kendi kalbine saplaman gerekirdi," diyerek dilini şaklattı ve başını salladı.

– Sen de yumruğumun üzerine pek zarif düşmedin. O kadar ki ben de dirsek yedim," diye sııttım.

– Bu arada, o iki vuruş için bana yeni bir içki borçlusun, Mara! Çenem bir hafta daha ağrıyacak" diye neredeyse tehditkâr bir şekilde uyarıyor. - İki yıldır bekliyorum, artık ölü taklidi yapmaya cüret etme.

– Ben ölüyüm, aptal," diye homurdanıyorum.

– Mizahınız sadece mezar tarafından düzeltilebilir. Oh... sen de az önce oradan geldin! - Yenilmiş hissederek sırtıyor ve ben de şakanın aptallığına gülüyorum.

Severin yapmacık bir hayal kırıklığıyla başını sallıyor ve Anna'ya festival tezgâhlarından birinden aldığı şekerlenmiş portakal kabuklarını yediyor. Bakışlarımı fark edince onları bana uzatıyor. Ben de gözlerimi kapatarak çiğniyorum ve tatların birleşiminin tadını çıkarıyorum.

– Gitmelisin," diyerek Anna beni kenara itiyor ve diğer herkes başıyla onaylıyor.

Neden bahsettiklerini biliyorum, İskender'i bir an önce görmek istiyorum ama aynı zamanda bu buluşmadan korkuyorum, anı erteliyorum, arkadaşlarımla yanında oyalanıyorum.

Soğuk havaya ve avuçlarımla terlemesine rağmen, ürkütücü maskeler takmış insan kalabalığının arasından yavaşça geçerek, aralarında yeni Mara'nın da bulunduğu bir grup çocukla çevrili üç Morok'a doğru ilerliyorum.

Onu hemen buluyorum, tanıdık bir çakal maskesinin dış hatlarını fark ediyorum. Prens gözüne giren çocukların etrafında dönüyor.

atlıkarıncanın. Alexander iki Mars'ın etrafında dönmeyi bitiriyor ve kızları yere indiriyor. Sallanmayı bırakıp dengesini yeniden sağladığında önünde duruyorum.

Alexander'ın beni tanıyacağından emin değilim, kırmızılar içinde bir sürü kız var, yarı karanlık, arkasında sadece uzaktaki ateşin ateşi var ve kar yavaşça düşmeye devam ediyor, omuzlarımıza yerleşiyor. Morok donuyor, önümde tam boyuna doğru düzeliyor. Başını eğerek maskeme bakıyor. Sessizce önce bir siyah eldiveni, sonra diğerini çıkarıyor. Çocuklar bağırmaya ve gülmeye devam ediyor. Etrafımızda koşuyor, onun ve benim kıyafetlerime yapışıyorlar. Bizi arkasına saklanacakları bir engel olarak kullanarak yakalamaca oynuyorlar. Ama bir şekilde omzumdan gri saçlarımın bir tutamını tuttuğunda tamamen yalnız olduğumuzu hissediyorum. Alexander saçımı bırakıp işaret parmağıyla maskemi kaldırdığında tüm gürültü ve yüksek sesli müzik arka planda kayboluyor. Bunu o kadar yavaş yapıyor ki nefesim kesiliyor. Maskeyi aynı sessizlikle geri fırlatıyor ve düşüyor.

Moroka'nın maskeli gözlerinin siyah çukurlarıyla buluşmak için bakışlarımı kaldırıyorum, gülümsüyorum ve yanağıma dokunur dokunmaz avucuna sokuluyorum.

– Sadece kalbim atmıyor," diye fısıldıyorum sessizce.

– O zaman düzeltmeye çalışırım.

Alexander maskesini kaldırdığında irkiliyorum. Burası yeterince karanlık ve kapüşon ve maskenin gölgeleri yüzünü göremeyecek kadar uzun, ama çocuklar yine de ciyaklayıp dağılıyorlar.

Morok'un gerçek yüzünü görürsen öleceğini herkes biliyor.

Bu yüzden etraflarındaki herkes yüz çeviriyor.

O hâlâ aynı. Uzun saç telleri alnına düşüyor ve zümrüt gözleri o kadar farklı duygularla dolu ki ne diyeceğimi bilemiyorum. Alexander etrafındaki kimseye tepki vermiyor ama kollarını boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor, eğiliyor, dudaklarımı öyle açgözlülükle alıyor ki yaşadığım acıyı ve acı dolu bekleyişi neredeyse dilinde tadabiliyorum. Kollarına yapışıyorum, kalbim ilk sert atışını yaparken rahatlayarak haykırmaya hazırım. Tüm vücudum titriyor ama Alexander beni sadece daha sıkı tutuyor, tüm vücudumda yankılanan her yeni atışın tadını çıkarıyor.

avuçlarına doğru hareket ediyor. Alt dudağını ısııyorum, ama o bana acımasızca gülümsüyor, bırakmak istemiyor. Nefes nefese kaldığımızda, prens dudaklarımdan birkaç santimetre uzaklaşıp usulca nefes veriyor:

– Merhaba, küçük Mara.

*Selam, selam, genç kral!
Kardeşiniz, cellat, her zaman arkanızda! Selam,
selam, kraliçemiz!
Kız kardeşin yaşıyor, Gölge'nin solunda!*

*Mara geri döndü, uzun savaş sona erdi! Sıvı
balı dökün, Kış'a zafer!
Morok, onun ölümsüz kardeşi, bizimle!
Hiçbir düşman kapımızda durmaya
cesaret edemeyecek!*

*Selam, selam, Morok ve Mara!
Gölge'nin kollarında kızıl, bir peri çifti! Selam,
selam, Morok ve Mara!
Bu gece bira üreticisi için her şey altın!*

Bonus olarak, Agatha'nın Alexander'a yazdığı notu aynen buraya bırakıyorum. Çünkü Alexander kesinlikle ona soracak ve o da cevaplayacaktır.

"Benden nefret etsen bile seni sevmeye devam edeceğim.
Ve ikinci ölümümün de tıpkı ilki gibi beni yine sana ulaştırması için
dua edeceğim.
Ancak o zaman bunun boşuna olmadığını anlayacağım."

Teşekkür

Her şeyden önce, el yazmalarını ilk ve kesinlikle bana göre berbat taslaklar halinde okuyan, ancak terk etmek yerine her seferinde "Umarım bir sonrakini yazmaya başlamışsındır, çünkü daha fazlasını istiyorum" diyen aileme ve arkadaşlarıma teşekkür etmek istiyorum.

Ola ve Nadia'ya destekleri ve hikayedeki boşlukları bulmama yardımcı olacak sorular sordukları için teşekkür ederim. Dasha'ya çarpıcı kapaklar ve tüm şüphelerimi acımasızca öldürdüğü için.

Ayrıca bana destek olan ve her sorumu o kadar hızlı yanıtlıyor ki hiçbir şey için endişelenmeye vaktim kalmıyor. Ayrıca editörlere, düzeltmenlere, hakemlere, dizgicilere, tasarımcılara ve Mara ve Morok'un yayınlanması için çaba sarf eden diğer herkese çok teşekkür ederim.

Instagram aracılığıyla tanıştığım tüm blog yazarlarına teşekkür ederim. Kitap bloglarını yöneten insanlar, tanıştığım en duyarlı insanlardan bazıları oldu. Bana tavsiyelerle yardımcı oluyor, fikirlerini söylüyor ve gerçekten destek oluyorlar.

Ve her okuyucuya kalbimin derinliklerinden kocaman bir TEŞEKKÜR! Taslağı henüz çevrimiçiyken okuyan herkese, devamını öğrenmek için bu kadar uzun süre bekleyen her okuyucuya! Kitabı satın alan ve karakterlerin canlanmasına izin vermek için zaman ayıran herkese teşekkür ederim.

Notlar

Notlar

Slav folkloru, Noel şarkısı. - *Yazarın notu.*